

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF
MY BEAUTIFUL ENEMY

SHERRY THOMAS

"Sherry Thomas has done
the impossible and crafted
a fresh, exciting new ver-
sion of Sherlock Holmes."

—Deanna Raybourn,
New York Times
bestselling author

A STUDY IN
SCARLET WOMEN

FIRST IN THE LADY SHERLOCK SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Sherry Thomas imkansızı başarmış ve Sherlock Holmes'un taze, heyecan verici yeni bir versiyonunu yaratmış. Özenle kurgulanmış olay örgülerinden zarif ifade biçimlerine kadar, *Kızıl Kadınlar Üzerine Bir Çalışma* Holmes'un dünyasına muhteşem bir katkı. Bu kitapta olmasını umduğum her şey var ve bir sonraki macera çok yakında gelemez!"

-Deanna Raybourn, *New York Times* çok satan yazarı

SHERRY THOMAS'IN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

"Büyüleyici ... Sıra dışı, unutulmaz bir aşk hikâyesi."

-Jane Feather, *New York Times* çok satan yazarı

"Yüce ... Karşı konulmaz bir edebiyat ziyafeti."

-Chicago Tribune

"Thomas, canlı olay örgüsü, esprili diyalogları ve zeki karakterleriyle bu türde canlandırıcı bir ses olmaya devam ediyor. Okurları düşünmeye, hissetmeye, gülmeye ve nihayetinde derin bir memnuniyet iç çekmeye zorluyor."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Thomas okuyucuları kışkırtıyor ... Kaybedilen ve sonunda geri kazanılan aşkın büyüleyici, düşündürücü hikâyesi. Canlı şakalaşmalar, elektrikli cinsel gerilim ve alışılmadık önermeler bu çarpıcı ilk romanı daha da canlandırıcı kılıyor."

-Library Journal (starred review)

"[Bir] başyapıt ... Güzel yazılmış, zarif bir şekilde baştan çıkarıcı, güçlü bir romantizm cevheri."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri)

"Ustaca kurgulanmış olay örgüsü ve ısıltılı karakterler. Buharlı ve zekice."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Sevdiğim şekilde tarihi romantizm."

-All About Romance

"Eğlenceli karakterleri, güzel yazılmış düzyazısı ve tatmin edici sonuyla gerçekten keyifli bir tarihi aşk romanı."

-Sevgili Yazar

"Sherry Thomas'ın büyüleyici ilk romanı okuyucuları soluksuz bırakacak. Zeki, esprili, seksi ve harika karakterlerle dolu ... ve keskin, zekice diyaloglar."

-The Romance Reader

"Katmanlı, karmaşık karakterler ... Güzel bir yazım ve duygusal bir vuruş."

-Akıllı Sürtükler, Çöp Kitaplar

Sherry Thomas tarafından yazılan başlıklar

GÜZELLİĞİ BAŞTAN

ÇIKARAN GELİNİ BAŞTAN

ÇIKARAN

LONDRA'NIN EN ŞANSLI

KADINI MİRASÇIYI

BÜYÜLEMEK

BENİM GÜZEL DÜŞMANIM

KIZIL KADINLAR ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA

A JŽÛf I !Ÿ İÇİNDE
KARLET KADINLAR

SHERRY WHOM AS

BERKLEY
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2016 Sherry Thomas tarafından
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Thomas, Sherry (Sherry M.), yazar.
Başlık: Kızıl kadınlar üzerine bir çalışma / Sherry Thomas.
Açıklama: Berkley ticari ciltsiz baskı. | New York : Berkley Books, 2016.
Tanımlayıcılar: LCCN 2016019090 (basılı) | LCCN 2016024011 (e-kitap) | ISBN 9780425281406 | ISBN 9780698196353 (e-kitap)
Konular: | BISAC: FICTION / Mystery & Detective / Historical. | FICTION / Tarihsel. | GSAFD: Gizemli kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3620.H6426 S78 2016 (baskı) | LCC PS3620.H6426 (e-kitap) | DDC 813/.6--dc23
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2016019090> adresinde mevcuttur

E-kitap ISBN: 9780698196353

İlk Baskı Ekim 2016

Kapak resmi Shane Rebenschied
Kapak tasarımı Alana Colucci

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Güzel insan ve daimi zevk sahibi Sean'a

TEŞEKKÜRLER

Kristin Nelson, satamayacağı bir kitabımla hiç karşılaşmadı. Wendy

McCurdy, Lady Sherlock serisinin potansiyeli olduğuna inanan kişi.

Kerry Donovan, bu kitap üzerinde yorulmadan çalıştı.

Janine Ballard, el yazmasını ince eleyip sık dokudu.

Shellee Roberts, tekmelenmesi gerektiğinde kıcıımı tekmeledi. Traci Andrighetti, kıcıımı tekmeledikten sonra güvenimi tazeledi.

Son teslim tarihleri olsun ya da olmasın, her zaman kaleyi koruyacağına

güvenebileceğim kocam. Kadın bir Sherlock Holmes fikrini destekleyen herkes.

Ve sen, eğer bunu okuyorsan, teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

[Sherry Thomas'ın Romanlarına](#)
[Övgüler Sherry Thomas'ın Başlıkları](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)
[Teşekkür](#)

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki](#)
[Bölüm](#)
[Onüçüncü](#)
[Bölüm](#)
[Ondördüncü](#)
[Bölüm](#)
[Onbeşinci](#)
[Bölüm Onaltıncı](#)
[Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu](#)

Bölüm Yirminci
Bölüm

Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki

Yazar Hakkında

Önsöz

DEVONSHIRE, İNGİLTERE
1886

H Saygıdeğer Harrington Sackville'e, ölümüyle ilgili soruşturmanın Sherlock Holmes adını Bay Sackville alay ederdi.

Sherlock Holmes'u hiç duymamıştı. Ama daha da önemlisi, ölüm fikrinden nefret ediyordu. Daha doğrusu kendi ölümünden -diğerleri diledikleri gibi ölebilirdi.

Yaşlılıktan da neredeyse o kadar nefret ediyordu: o uzun, iğrenç düşüş
Sadece son nefesin durdurduğu çaresizlik, bir giyotin bıçağı gibi
düşüyordu. Yine de aynadaki yansıması, kendisine hâlâ genç bir adam
olduğunu söylemesini giderek zorlaştırıyordu. Zinde bir adam olarak
kaldı, yakışıklı bir adam.

ama çenesinin altındaki deri sarkmıştı. Ağzının kenarlarında derin oluklar oluşmuştu. Göz kapakları bile sarkmış, geçen zaman yüzünden ağırlaşmıştı.

Korku, soğuk ve keskin bir şekilde içine işledi. Her insan bir şeyden korkardı. Onun için ölüm uzun zamandır en büyük korku olarak belirmişti.

A
dişleri olan karanlık.

Aynadan ve bu günlerde her zaman yüzeyin bir santim altında kaynayan istenmeyen düşüncelerden uzaklaştı. Yaz mevsimiydi. Alacakaranlığın ışıltısı evi sarmıştı. Sedirdeki tüneğinden körfez batan güneşin aleviyle parlıyordu. İçeri dolanan esintide bir tutam tuz kokusu vardı; bu parfümlü havanın en üst notası, soğanlarını Fransa'nın güneyindeki Grasse'dan ithal ettiği sümbülteberdi.

Ama bir fırtına yaklaşıyordu; gökyüzünün kenarında mürekkep gibi bulutlar toplanmıştı.

Derin bir nefes aldı. Hayır, zihninin karanlık yerlerde dolaşmasına izin vermemeliydi. Son haftalar zor geçmişti -Londra'daki olaylar özellikle üzücüydü- ama zamanla her şey düzelecekti. Hayatın tadını çıkarmak, ölüme ve onun hâlâ uzak olan pençesine gülmek için önünde uzun yıllar vardı.

Sabaha kadar ölümün onu yakalayacağına dair hiçbir önsezi aklından geçmedi.

Ama ona sahip olacaktı ve son gülen de o olacaktı.

Bir

LONDRA

O Bay Harrington Sackville'in karanlığını dişleriyle karşıladığı gün, bazı çevreler bu olayı sabırsızlıkla bekliyordu.

-Holmes ailesinin en genç üyesinin karıştığı büyük bir skandal.

Lord Ingram Ashburton onların beklentilerini paylaşmıyordu. Böyle bir felaketin gerçekleşebileceği fikri günlerdir aklından çıkmıyordu. Holmes'un çoktan ölüme mahkûm olduğunu henüz bilmiyordu ama içinde bir korku duygusu büyüyordu, ciğerlerinde tümör gibi bir ağırlık vardı.

Önündeki masanın üzerinde duran zarfa baktı.

*Bay Sherlock Holmes
Genel Postane St.
Martin's Le Grand
Londra*

Herhangi bir aptal, kalemin her vuruşunda kaynayan hayal kırıklığını görebilirdi - birkaç yerde uç neredeyse keten kağıdı yırtmıştı.

Zarfin yanındaki notun üzerindeki yazı da aynı şekilde tedirgindi.

Holmes,

yapma.

*Ve eğer mecbursanız, Roger Shrewsbury ile değil. Pişman olacaksınız.
acımasızca.*

Hayatında bir kez olsun beni dinle.

Alnını sol avucunun içine bıraktı. Bunun bir faydası olmayacaktı. Holmes, olağanüstü yetenek ve elverişli koşullardan doğan o kutsallıkla Holmes'un istediği gibi davranacaktı.

Ta ki felaket gelene kadar.

Bunun *olmasına izin vermene gerek yok*, dedi içinden bir ses. Sen devreye gir. Holmes'a Holmes'un istediğini ver.

Sonra ne olacak? Sonra hiç olmamış gibi mi davranacağım?

Açık pencereden dışarı baktı. Gökyüzünün engelsiz görüntüsü, sanki kirli bir mercekten lekelenmiş bir mercekten görülüyormuş gibi görünüyordu.

Londra için güzel bir gün olan kirli bir maviydi. Aşağıdaki küçük parktan önlenemez bir neşe yükseliyordu - çocuklarının kahkahaları, başka bir gün olsa yüzüne bir gülümseme getirecek bir ses.

Kalemni eline aldı.

Bana tekrar danışmadan hiçbir şey yapmayın. Lütfen.

Kabul mü ediyordu? Tüm ihtiyatı ve aynı zamanda tüm prensipleri bir kenara mı bırakıyordu?

İmzasız mektubu zarfın içine koyup mühürledi ve zarf cebinde, kitaplarla kaplı çalışma odasından çıktı. Bir konferans vermesi planlanmıştı.

arkeoloji dersine katılacaktı. Ama önce kızı ve oğluyla, mutlu masumiyetlerinin zirvesindeki şamatacı çocuklarıyla biraz vakit geçirmek istiyordu.

Bundan sonra mektubu postalayıp postalamayacağına ya da kendisinden önceki düzinelerce mektup gibi ateşe atıp atmayacağına karar verecekti.

Ön kapı açıldı ve karısı içeri girdi. "İyi günler hanımefendi," dedi kibarca.

"Lordum." Başını salladı, yüzünde garip bir gülümseme vardı.

"Görüyorum ki en sevdiğiniz hanımefendiye ne olduğunu duymamışsınız."

"En sevdiğim hanım kızımdır. Onun bir sorunu var mı?"

Sesini sakın tuttu ama ensesindeki tüylerin diken diken olmasına engel olamadı: Leydi Ingram çocuklarından bahsetmiyordu.

"Lucinda iyi. Ben ..." Dudakları küçümsemeye kıvrıldı. "Holmes'a atıfta bulunuyorum. *Senin Holmes'un.*"

"Beni bu şekilde aşağılamaya nasıl cüret edersin?" Bayan Shrewsbury kocasına darbeler yağdırdı. "Bu ne cüret?"

Katlanmış olan boyalı Fransız yelpazesi şaşırtıcı derecede güçlü bir silahtı; ipek bir cıvata ile polis copu arasında bir şey. Roger Shrewsbury inledi.

Onun zihninin nasıl çalıştığını anlamıyordu.

Pekâlâ, affedilmez bir hata yapmıştı: Bir gece önce o kadar sarhoş olmuştu ki, karısını metresi Mimi'yle karıştırmış ve kocasına bu öğleden sonra Charlotte Holmes'la ne yapacağını söylemişti. Ama Bayan Shrewsbury onun Bayan Holmes'un bekaretini bozmasını istemediyse, neden o anda onu tokatlamamış ve böyle bir şey yapmasını yasaklamamıştı?

Bir çeşit mi? Ya da Bayan Holmes'un evine gidip kızlık zarına daha fazla saygı göstermediği için onu tokatlayabilirdi.

Bunun yerine kız kardeşleri, kuzenleri ve arkadaşlarından oluşan bir alay toplamış, tüm girişimin başına *annesini* getirmiş ve tam Bayan Holmes'a yerleştiği sırada Bastille'e saldırmıştı. Peki, bir düzine kadının kocasını suçüstü görmesini sağlayan kendisiyken, *onu* nasıl küçük düşürmekle suçlayabilirdi?

Düşüncelerini dile getirmekten daha iyisini biliyordu. Leydi Shrewsbury'nin oğlu olarak geçirdiği yirmi altı ve Anne Shrewsbury'nin kocası olarak geçirdiği üç yıldan sonra her zaman yanıldığını öğrenmişti. Ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi.

Karısı ona vurmaya devam etti. Kollarını başına doladı, kendini olabildiğince küçülttü ve güzel bir anının içinde kaybolmaya çalıştı, günde yirmi dört saat, yılda üç yüz altmış beş gün sınırlayıcı olmadığı bir zaman ve bir yer.

Leydi Shrewsbury arabada karşısında oturan genç kadına kaşlarını çatarak baktı. Charlotte Holmes hareketsizdi, yüzü solgun ama sakindi.

Artık onarılamayacak kadar harap olduğu düşünülürse, ürkütücü bir şekilde sakindi.

O kadar sakinleşmişti ki, histerik hıçkırıklara ve çılgınca yakarışlara hazırlıklı olan Leydi Shrewsbury kendini sarsılmış hissetmeye başlamıştı -Yıllardır yaşamadığı bir his.

Leydi Shrewsbury kızın üzerine bir çarşaf atmıştı. Sonra da oğluna karısıyla birlikte eve gitmesini ve diğer kadınların da dağılmasını emretmişti. Bayan Holmes bir köşede ellerini yüzüne kapatarak titremedi. Uyuşmuş bir halde yere de bakmamıştı. Bunun yerine, olup bitenleri sadece bir seyirci gibi izlemişti, kendi kaderi en azından düşünülemez bir hal almamış bir seyirci gibi. Roger karısı tarafından dışarı itilirken, Bayan Holmes ona öfke, nefret ya da çaresizliğini yansıtmadan baktı.

Sempatik ve özür dileyen bir bakıştı bu, asi çocuklardan oluşan bir çetenin elebaşının, takipçilerinden birine, onu sınırsız bir belaya bulaştırdıktan sonra verebileceği türden bir bakış.

Leydi Shrewsbury bu kabadayılığın bir kez dağılmasını bekliyordu. Diğerleri gitmişti. Sertliğiyle ünlüydü. Roger, ne zaman onunla yalnız kalsa, terlemeyi planlamadığı zamanlarda bile terlerdi. Son zamanlarda kendisiyle ne yaptığını araştırdı.

Ama onun heybetinin Charlotte Holmes üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Görgü tanıkları bu müstehcen hikâyeyi Londra'nın dört bir yanındaki salonlara yaymak üzere ayrıldıktan sonra, Bayan Holmes gözyaşlarına boğulmak yerine giyinip kuşandı ve hatırı sayılır bir çay servisi sipariş etti.

Sonra Leydi Shrewsbury'nin giderek artan kuşkulu bakışları altında bir tabak erikli kek, bir tabak vişneli tart, bir tabak sardalya ve kızarmış ekmeği mideye indirmeye başladı. Tek bir kelime bile etmeden, hatta Leydi Shrewsbury'nin varlığını bile kabul etmeden.

Leydi Shrewsbury kızgınlığını kontrol etti. Sessizlik onun en büyük silahlarından biriydi ve bunu terk etmeye zorlanamazdı. stratejik avantaj. Ne yazık ki, muhteşem sessizliği, sanki kendisi bir kraliçe ve Leydi Shrewsbury de bir bakış bile atmaya değmeyecek kadar alçak bir uşakmış gibi yemek yiyen Charlotte Holmes üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

Kız gitmeye hazır olduğunda, Leydi Shrewsbury'yi yetiştirmeye zorlayarak çıkıp gitti. Yine, sanki düşmüş bir kadına sonuçlarına kadar eşlik eden katı bir ahlak bekçisi değil de, metresinin arkasında koşuşturan basit fikirli bir hizmetçi gibiydi.

Arabadaki sessizlik devam etti. Bayan Holmes Caddeyi tıkayan arabalar - uzun fayton kuyrukları arasında yer kapmak için itişip kakışan parlak, cilalı şehir arabaları. Zaman zaman bakışları Leydi Shrewsbury'nin üzerine düşüyor ve Leydi Shrewsbury

İkisi arasında Bayan Holmes, Leydi Shrewsbury'nin çok daha tuhaf bir örnek olduğunu düşünüyordu.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye tersledi, sessizliğe bir saniye daha dayanamadı.

"Kendim için hayır," dedi Charlotte Holmes yumuşak bir sesle. "Ama umarım Roger'a karşı çok sert davranmazsınız. Bunun suçlusu o değil."

Metropolitan Polisi'nden Müfettiş Robert Treadles, özellikle Lord Ingram'ın konferanslarına katılmak için Burlington House'a gitmekten her zaman keyif almıştır. Arkeolojiye duydukları ortak tutku sayesinde tanışmışlardı - aslında Lord Ingram, Treadles'ın Londra Eski Eserler Derneği'ne girmesine sponsor olmuştu.

Ama bu akşam arkadaşı kendinde değildi.

Sıradan bir gözlemciye göre, lord hazretleri toplantı salonuna hakim, bilgisinde kapsamlı, sunumunda etkili ve kuru bir mizah dokunuşunda ustaymış gibi görünür - her bir üyenin mücevherli mücevherlerinin boyut ve süslülüğündeki farklılıkların neden olduğu eski aile kavgalarını karşılaştırması

Bir kardeşin yeni arabasının yakışıklılığının uyandırdığı modern kıskançlıkla broşlar seyircilerden kahkaha tufanı kopardı.

Ancak Müfettiş Treadles'a göre Lord Ingram'ın konuşmasında her zamanki canlılıktan eser yoktu. Bu bir mücadeleleydi. Üstelik nafile bir mücadele: Sisifos'un o devasa kayayı tepeye doğru itmesi, kayanın tepeye yaklaştığında kendisinden uzaklaşacağını bilmesi ve onu her şeye yeniden başlamaya mahkûm etmesi, sonsuza kadar.

Sorun ne olabilirdi ki? Lord Ingram bir düğün ailesinden geliyordu, eski bir Eton'luydu ve dünyanın en iyi polo oyuncularından biriydi. Elbette Müfettiş Treadles kapalı kapılar ardında kimsenin varlığının mükemmel olmadığını biliyordu ama Lord Ingram'ın özel hayatında yaşadığı çalkantılar daha önce kamuoyu önündeki tavırlarında hiç görülmemişti.

Konferanstan sonra, hayran kalabalığı dağıldıktan sonra, iki adam cemiyetin yükselen kütüphanesinin kitaplarla kaplı bir köşesinde buluştu.

"Birlikte yemek yiyebileceğimizi umuyordum, Müfettiş," dedi Lord Ingram. "Ama korkarım çok yakında sizden ayrılmak zorundayım."

Treadles hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı; Lord Ingram'ın şu anki durumunda ona fazla teselli verebileceğini sanmıyordu.

"Umarım aileniz iyidir," dedi.

"Öyle, teşekkür ederim. Kısa süre içinde bir ziyarette bulunmak zorundayım, hepsi bu." Lord Ingram'ın sözleri sakindi ama yine de ses tonunda bir kofluk vardı. "Umarım çok uzak olmayan bir gelecekte daha rahat bir toplantı yapma zevkine erişiriz."

"Elbette lordum."

Müfettiş Treadles arkadaKını geciktirmek istemiyordu, ama o anda bu akKam Burlington House'da bulunmasının diğerk amacını hatırladı. "Zahmet olmayacaksa Holmes'a bir not iletmenizi rica edebilir miyim efendim? Arkwright davasındaki yardımları için çok minnettarım ve bu yönde birkaç satır yazdım."

"Korkarım bu mümkün değıl."

Müfettiş Treadles arkadaşının yüz ifadesi karşısında neredeyse bir adım geri atacaktı: gazap sınırında bir öfke parlaması.

Treadles tereddütle, "Anladığım kadarıyla bu akşam meşgulsünüz lordum," diye açıkladı. "Notum acele gerektirmiyor ve sadece lord hazretlerinin uygun olduğı bir zamanda iletilmesi gerekiyor."

"Kendimi açıkça ifade edemedim," dedi Lord Ingram. Yüzündeki öfkenin bütün izleri silinmişti. Gözleri boş, çenesi sertti. "Holmes'a ne ben ne de bir başkası herhangi bir not iletemez. Artık değıl."

Treadles kekeleyerek, "Ben-ben-ben değılim-" dedi. "Korkunç bir şey mi oldu?"

Lord Ingram'ın çenesi çalıştı. "Evet, korkunç bir şey." "Ne zaman?"

"Bugün."

Müfettiş Treadles gözlerini kırıştırdı. "Holmes hâlâ hayatta mı?" "Evet."

"Tanrıya şükür. O zaman onu tamamen kaybetmedik."

"Ama bulduk," dedi Lord Ingram, yavaKça ve acımasızca. "Holmes hayatta olabilir, ama gerçek şu ki Holmes artık tamamen benim ulaşabilir."

Treadles'ın şaşkınlığı daha da artmıştı ama daha fazla ayrıntı verilmeyeceğini anlamıştı. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

"Böyle bir haberin taşıyıcısı olduğum için ben de öyleyim." Lord Ingram'ın sesi alçaktı, neredeyse duyulmuyordu.

Treadles Burlington House'dan sersemlemiş bir halde ayrılmış, düzinelerce mutsuz varsayımın peşine düşmüştü. Holmes güvenilirmez bir paraşütten başka bir şey kullanmadan tehlikeli bir yükseklikten mi atlamıştı? Patlayıcı deneyleri mi yapıyordu?

evde? Yoksa zeki ama huzursuz zihni onu yanlış kadını baştan çıkarmaya mı sürüklemişti?

Zayıflatıcı ama anında öldürücü olmayan bir yerde mi?

Ele avuca sığmaz ve olağanüstü Sherlock Holmes'a *ne* olmuştu? Tam bir trajedi.

Ne büyük

kayıp.

Ne kadar

yazık.

İki

"**T**o utanç. Ah, utanç!" Leydi Holmes çığlık attı.
Salon kapısının anahtar deliğinin önündeki çömelmiş
pozisyonundan,

Livia Holmes köşeden bakan genç hizmetçiye ters ters baktı. *Görevinin başına dön*, diye bağırdı.

Kız kaçtı, ama sesli bir şekilde kıkırdamadan önce değil.

Artık kimse mahremiyet kavramını anlamıyor muydu? Eğer itibar eriten bir skandalın ortasında yapılacak bir casusluk varsa, bu aile üyelerinden birine bırakılabilir.

Livia dikkatini salondaki *kargaşaya* geri verdi. Anahtar deliğinden görüşü annesinin eteği tarafından engellenmişti; Leydi Holmes'un öfkesiyle titreyen, heliotrope ipeğinden korkunç bir tümsek.

"Size kaç kez söyledim Sör Henry, kıza gösterdiğiniz hoşgörünün onun felaketi olacağını? Yıllar önce evlenmiş olması gerektiğini kaç kez söyledim? Dinlediniz mi? Dinlemediniz! Son derece uygun beyefendileri birbiri ardına reddetmesine izin vermenin onu sadece evlilik ve annelik için uygunsuz hale getireceği konusunda uyardığımda kimse beni dinlemedi."

İleriye doğru hamle yaparken güçlü telaşı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Kolunu kaldırdı ve elini indirdi. Patlayıcı bir *gümbürtü* yankılandı. Livia irkildi.

Bu sert tokadın muhatabı Charlotte ile bir keresinde annelerinin yetenekleri ya da yeteneksizliği üzerine tartışmışlardı. Livia nüfusun bir bölümünün doğuştan orta halli olduğu görüşündeydi. Charlotte ise daha çok hayırsever bir zihin yapısına sahip olan bu kişiler, tedavi edilemeyecek derecede başarısız görünen kişilerin bile bazı gizli yeteneklere veya becerilere sahip olması gerektiğine inanıyordu.

İkna olmayan Livia, Leydi Holmes'u tam bir sıradanlık örneği olarak, gözlemlenebilir her özelliğiyle dikkat çekmeyen bir kişi olarak gündeme getirmişti.

Charlotte, "Ama tokat atmada olağanüstü bir tekniği var, özellikle de ters vuruşta" diye karşılık verdi.

Şimdi Leydi Holmes tam da bunu yaptı; dramatik bir ters vuruşla, eteğindeki dantel süslemeleri salladı. "En kötüsü oldu. Kimse onunla evlenmeyecek ve bir daha asla sosyete de boy gösteremeyecek."

Bu akşam bu satırları on birinci kez söylüyordu. Livia'nın boynu, anahtar deliğinin önünde bu kadar uzun süre çömelmenin verdiği gerginlikten dolayı ağrıyordu. Charlotte'un kendi odasına kaçmasına izin verilmeden önce daha kaç kez tekrarlanacaktı?

"Sadece kendi mahvına neden olmadın, Charlotte. Bizi de hayatımızın geri kalanında gülünç duruma düşürdün." Leydi Holmes hâlâ tiradının geri kalanını sürdürüyordu ama sesi kısılmaya başlamıştı. "Livia'nın iyi bir evlilik yapma şansına karşı bir suç işlediniz. Eğer Henrietta Bay Cumberland'ı çoktan elde etmemiş olsaydı, elimizde evde kalmış kızlardan başka bir şey olmayacaktı."

Leydi Holmes'un sesindeki küçümseme -spinster kızları da hırsız fahişeler olabilirdi. Livia her gün bu küçümsemeyle yaşıyordu, yirmi yedi yaşında bir kadındı, sekiz mevsimi geride bırakmıştı ve hiçbir evlilik beklentisi yoktu.

Yine de yüzünü buruşturdu.

Tarihe bakılırsa, Leydi Holmes kocasının oturduğu yere doğru fırlar ve onu biraz daha azarlardı. Sonra da tüm azarlama yeniden başlardı.

Leydi Holmes, anahtar deliğinden Charlotte'a uzanan görüş hattını temizleyerek ilerledi.

Charlotte'u hayatı boyunca tanımış olmasına rağmen, bazen kız kardeşinin görünüşüne hâlâ şaşıyor olması Livia'yı hiç şaşırtmıyordu. Özellikle de böyle anlarda... Daha önce hiç böyle bir an olmamıştı.

Ama Charlotte, Livia kendini bildi bileli ailesini şaşkına çeviriyordu.

Livia altı, Charlotte dört yaşındayken, soğuk ama berrak bir Cumartesi öğleden sonrası ailece köyün yeşil alanında dolaşırken, panoya iştirilmiş bir resme rastladılar. Kâğıtta dört resim vardı: bir kuyu, bir at nalı, Bakire ve bir kedi yavrusu.

Diğer resimlerin sadece yarısı büyüklüğünde, kağıdın üst yarısında yüzen yuvarlak, şaşkın bir kafa.

Leydi Holmes burnunu çekti. "Ne kadar garip."

"Oldukça ilginç, sanırım," diye yanıtladı kocası.

"Ama ne oldu?" diye sordu Holmes kızlarının en büyüğü Henrietta, sesi tiz ve mızımsıydı.

Livia sabırsızlıkla, "Bu bir mesaj tabii ki," dedi. "Çocukların Noel partisiyle ilgili bir şey olmalı."

"Peki ya o parti? Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

Bir insan nasıl olur da on yaşına kadar yaşar ve hâlâ bu kadar kalın kafalı olabilirdi, Livia'nın hiçbir fikri yoktu. "Bakire Noel'de bebek İsa'yı doğurdu. Diğer

Çizimler orada olacak oyunlardır."

Henrietta kuşkulu görünüyordu. "Ne tür oyunlar?"

Livia tahminlerini sıralayamadan Charlotte yüksek sesle ve net bir şekilde, "Bunun oyunla ilgisi yok. Bu bir teklif."

Tüm dikkatler hemen ona çevrildi.

Charlotte konuşmadı. Aslında anneleri bir süredir Charlotte'un, Holmes'un ikinci büyük kızı Bernadine gibi olabileceğinden endişe ediyordu. Dokuz yaşına gelen Bernadine artık aile gezilerine götürülmüyordu: Kimseye ya da hiçbir şeye dikkat etmeyen sevimli bir çocuk olarak çok rahatsız edici bir hale gelmişti. Herhangi bir düşüncesi varsa bile, bunu tek bir kişiyle bile paylaşmazdı.

Charlotte, sarı saçları ve iri mavi gözleriyle Bernadine'e neredeyse tıpatıp benziyordu. Ama Bernadine incecikken - Cook'un yaptığı hiçbir şey ona uymuyordu - Charlotte tombul bir hamur tatlısıydı, yanakları dolgun, bacakları yuvarlak, elleri sevimli bir şekilde tombuldu.

Gecenin küçük saatleri kadar sessiz olan melek gibi bir kız.

Başını salladı ve gerekirse işaret etti. Cook ısrarla

Bir keresinde, *kaç parça elmalı börek istersiniz, Bayan Charlotte?* sorusuna cevap olarak, kız güzelce telaffuz edilmiş bir *On İki* vermişti.

Ama hiç kimse onun *annem* kadar çok şey söylediğini duymamıştı.

Bir keresinde Livia, Leydi Holmes'un ailesinin lanetli olduğu için ağladığını duymuştu. *Sadece oğlum olmamakla kalmıyor, kızlarımin yarısı da embesil!* Livia hem kendisinin embesil olmadığı için rahatlamış hem de çok sevimli ve komik bulduğu Charlotte'un - Charlotte'un yemeğine saldırdığını görünce gülümsemekten kendini alamamıştı - bir gün Bernadine gibi ulaşılmaz biri olabileceği düşüncesiyle kalbi kırılmıştı.

Ama şimdi Charlotte ilk tam cümlelerini kurmuştu. Başka biri onu bu kadar acımasızca düzeltseydi Livia öfkelenirdi, ama *Charlotte* konuşmuştu ve Livia'nın midesinde kelekler değil ama bir antilop sürüsü dolanıyordu. Diğer herkes şaşkınlık içindeyken, Charlotte'un eldivenli elini sıktı ve "Evlilik teklifinden mi bahsediyorsun Charlotte?" diye sordu.

"Saçmalama, Livia," diye alay etti Leydi Holmes. "Bunun ne olduğunu bilmiyor."

"Evet, bir evlilik teklifi anne," diye yanıtladı Charlotte. "Bunun ne olduğunu biliyorum. Bir beyefendinin bir bayana karısı olmasını teklif etmesidir."

Yine etrafta şaşkın bir sessizlik.

Sir Henry tek dizinin üzerine çöktü, gözlerinde ateşli bir parıltı vardı. "Charlotte, canım, neden bu görüntülerin bir evlilik teklifi olduğunu söylüyorsun?"

Charlotte resme eleştirel bir gözle baktı, yüzünde eğlenceli bir yetişkin ifadesi vardı. "Çok iyi bir resim değil, değil mi?"

"Belki de değil, tatlım. Ama neden en başta bunun bir teklif olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü *benimle evlenir misin* yazıyor. Aslında, *'Benimle evlenir misin?'* yazıyor."

"Bir kuyu görüyorum. Ve at nalının açıldığını ve bir U'ya benzediğini görebiliyorum. Ve Bakire'nin adı Meryem," dedi Sir Henry. "Ama kedi nasıl 'ben' oluyor?"

"Kesinlikle," diye katıldı Henrietta. "Bu hiç mantıklı değil."

Livia, Henrietta'nın elbisesinin ön kısmına bir kartopu sokmak isterdi. Ama Charlotte aldırıyor gibiydi. "Kedi içeride bir miyavlayanın ortasında. Ama sadece yarım bir kedi olduğu için, yarım bir miyav. Ve yarım miyav da 'ben'dir."

Henrietta suratını astı. "Yarım miyavın 'ah' olmadığını nereden biliyorsun?" "Henrietta, kapa çenenizi." Sör Henry ellerini Charlotte'un pembe yanaklar. "Bu olağanüstü, yavrum. Kesinlikle olağanüstü."

"Emin misiniz?" dedi Leydi Holmes. "Bir şeyler uyduruyor olabilir ve -"

"Leydi Holmes, lütfen siz de çenenizi kapatın."

"Şey!" Leydi Holmes tükürdü. Ama Henrietta kadar kolay susturulabilecek biri değildi. "Ama Charlotte'a konuşabildiğine göre artık bu kadar kaba bir şekilde sessiz kalamayacağını söylemelisiniz."

Sir Henry içini çekti. "Annemi duyuyor musun, ufaklık?"

"Ama baba, söyleyecek önemli bir şeyim yokken neden konuşayım ki?"

Sir Henry kahkahalarla havladı. "Gerçekten de öyle. Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipsin, sevgili yavrum. Ve istediğin kadar sessiz olman için sana izin veriyorum. gibi."

Bunu söylerken Leydi Holmes'a bir bakış fırlattı, dudaklarının kenarları kararlı bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı. Sör Henry abartılı bir yarım eğilmeyle karısına kolunu uzattı; kadın dudaklarını daha da düzleştirdi ama kolunu tuttu. Henrietta onun diğer kolunu tuttu. Livia ve Charlotte el ele yürümeye devam ettiler.

Ertesi gün Pazar günüydü. Vaazdan sonra papaz kürsüden Bayan Tomlinson'un kendisini çok mutlu ettiğini açıkladı. karısı olmayı kabul etti. Çok geçmeden köyün her yerinde, ilan panosundaki o tuhaf resimlerin papazın evlenme teklif etme şekli olduğu haberi yayıldı, çünkü papaz da Bayan Tomlinson da bulmacalara ve şaşırtmacalara düşküncü.

Sör Henry evin içinde hoplayıp zıplıyor, mutlu ve kendini beğenmiş görünüyordu. Livia Charlotte adına mutlu, mesajı deşifre eden kişi olmadığı için biraz kıskanç ve garip bir şekilde umutsuzdu. Göğsündeki boğulma hissinin Charlotte'la hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin ebeveynleriyle ilgili olduğunu anlaması uzun zaman alacaktı.

Sir Henry karısını, Leydi Holmes'un kızlarını küçümsediği gibi küçümsüyordu. Birlikte mutlu değillerdi ama Leydi Holmes çok daha mutsuz olanıydı.

Livia için bunu anlamak korkunç bir şeydi. Annesi son derece güçlü görünüyordu, güzel kır evinde dolaşan, komuta ve üstünlük yayan bir Olimpos figürü. Ama kocasının aşağılaması karşısında aciz kalmıştı.

Nihayetinde Livia'nın ilk başta inandığı türden bir ev otoritesi figürü de değildi. Leydi Holmes'un uyguladığı kontrol büyük ölçüde yanıltıcıydı, zayıf bir şekilde ve sık sık öfke ve şiddet patlamalarıyla sürdürülüyordu - o olağanüstü tokatlama tekniği titiz bir çalışma olmadan ortaya çıkmamıştı. Hizmetçiler onu hor görüyordu, Livia ona zar zor tahammül ediyordu ve Bernadine'in durumu o yakındayken her zaman daha kötüydü. İyi anlaştığı tek kişi Henrietta'ydı, o da onu mutlu bir şekilde pohpohluyor ve hatta taklit ediyordu.

Arada bir Livia bu ev despotuna salonun bir köşesinde tek başına otururken rastlıyordu, solgun ve kaybolmuş görünüyordu. Ama o zaman Leydi Holmes onu görür ve asla ev işlerine karışmayan huysuz bir sinsi olduğu için ona bağırdı.

Ne zaman istenmediğini biliyordu ve Livia'nın sempatisi, aşağılanma içinde kavrulurken buharlaşıyordu.

Aynı şeyin kendi başına da gelebileceğini fark ettiğinde on iki yaşındaydı. O da yakışıklı, sevilen bir adamla evlenip yine de mutsuz olabilirdi.

Aynı hafta Charlotte, Mrs. Gladwell.

Bayan Gladwell, Sir Henry'nin kuzeninin dul eşi idi; otuzlu yaşlarının sonunda, şık ve hayat dolu bir kadındı. Yirmi mil uzakta yaşıyor ve ara sıra Holmes'ların evine uğruyordu. Bayan Holmes onu pek sevmezdi. Ne zaman Bayan Gladwell'in adı geçse burnunu çeker ve onu "bayağı." Hatta bazen "kaba". Ancak Sir Henry, aileden biri olduğu için Bayan Gladwell'in hoş karşılanması konusunda her zaman ısrar ederdi.

Bayan Gladwell yılın bir bölümünü ılık bir sahil beldesi olan Torquay'de geçirirdi. Dönüşünde Holmes'un kızlarını ziyaret ederdi, hediyelerle birlikte. Bu nedenle, Leydi Holmes için güvenilir bir müttefik olan Henrietta bile Bayan Gladwell'i içtenlikle onaylayamazdı.

Bu özel ziyaret sırasında, gardırobunu çok seven Henrietta'ya yeni ve şık bir hasır kazak hediye edildi. Günlüğüne bol bol yazı yazan Livia'ya Bayan Gladwell, kapağında Devon Sahili'nin resmi olan güzel bir günlük ve güzel bir leylak rengi olan bir şişe yeni mürekkep verdi. Ve tek gerçek aşkı yemek olan, ama Leydi Holmes'un kabul edilemez bir boyuta ulaşmasından korktuğu için diyetini dikkatle izlediği Charlotte'a, üzerinde düzinelerce narin tüy benzeri yosun bulunan, korunmuş deniz yosunlarından oluşan bir karalama defteri verildi.

Örnekler soluk yeşilden koyu bordoya kadar değişir.

O akşam kızlar evde mürebbiyeleriyle yalnızdı, Sör Henry ve Leydi Holmes Squire Holyoke'a yemeğe gitmişlerdi. Bayan Lawton Bernadine'in banyosuna nezaret ederken -Bernadine ara sıra nöbet geçiriyordu ve su dolu bir küvette yalnız bırakılamazdı- Charlotte Livia'yı elinden tutup Sir Henry'nin çalışma odasına çekmişti.

"Burada olmamız gerekiyordu!" Livia fısıldadı, kalbi güm güm atıyordu. Yasak olanın küçük bir dozunu bir sonraki kız kadar seviyordu ama Henrietta evdeydi ve Henrietta ispiyonlamak için yaşıyordu.

"Henrietta değişiyor," dedi Charlotte.

"Sanırım sorun yok o zaman." Henrietta, on altı yaşındaydı. Ebeveynleri evdeyken ve aksi takdirde büyük masada yalnızken. Yemek elbisesini giyme ritüelini çok severdi ve elbisenin şeklini en iyi tamamlayan elbiseyi bulana kadar sonsuza kadar saçlarını düzeltip farklı kombinezonlar deneyeceğinden emin olabilirdi. "Ama neden buradayız? Bana ne göstermek istiyorsun?"

Charlotte, Sör Henry'nin masasından bir kâğıt ağırlığı aldı ve Livia'ya doğru uzattı.

"Görmüştüm." Livia da bazen Sör Henry'nin çalışma odasını gözetliyordu. "Norfolk'a yaptığı yolculuk sırasında gittiği yerden almış. sınıf arkadaşları."

Sör Henry yılda iki kez Harrow'dan yaşlı çocuklarla birlikte sadece beyefendilerin katıldığı bir geziye çıkıyordu. Sonuncusundan üç gün önce dönmüştü ve Livia, *üzerinde Cromer'den size bir hediye yazan bir kutunun içinde* duran kâğıt ağırlığa göz atmıştı.

"Daha yakından bak," dedi Charlotte.

Charlotte artık bir zamanlar olduğu gibi dilsiz değildi, ama yine de gerekli olanın ötesinde pek konuşmuyordu, "Günaydın papaz efendi" ve ilk kez tanıştığı insanlara ara sıra "Nasılsınız?" gibi. Bu yüzden konuştuğu zaman Livia dikkat kesiliyordu.

Cam kâğıt ağırlığının altındaki, birkaç katlı büyük bir binayı gösteren fotoğrafa baktı. "Cromer'deyken kaldığı otel bu değil miydi?"

Charlotte mavi elbisesinin cebinden bir kartpostal çıkardı. "Bunu korunmuş deniz yosunları kitabında buldum."

Kartpostalda, kâğıt ağırlığındaki görüntünün neredeyse bir kopyası yer alıyordu. *Imperial Hotel, Torquay*, yazıyordu. Livia nefesini tuttu. Bayan Gladwell'in böyle bir kartpostalı olması pek şaşırtıcı değildi, çünkü bu tatil yaptığı yer. Ama Sör Henry'nin Kuzey Denizi kıyısında, birkaç yüz mil uzakta olması gerekirken, seyahatinden Devon kokan bir hatırayla dönmesi

...

"Torquay'den nasıl bir hatıra almış?"

"Ya orada bulunan biri tarafından kendisine bir tane verildi ya da kendisi oradaydı."

"Neden Cromer'den geldiğini söyleyen bir kutuya koydu?"

"Henrietta neden satın aldığı kurdeleyi sandığında bulduğu konusunda yalan söylüyor?"

Livia'nın midesi altüst oldu: Çünkü Henrietta yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyordu.

"Ama babamın Torquay'de ne işi vardı? Ve neden bizi de yanında götürmedi?" İçgörü Livia'nın kafasında bir patlama şiddetiyle patladı. "Aman Tanrım! Orada Bayan Gladwell'le birlikteydi."

Charlotte hiç şaşırması gibi görünmüyordu. Livia kız kardeşinin zaten bu sonuca vardığını ve bu yüzden Livia'ya kanıtları göstermek istediğini fark etti.

"Anneme söylememelisin, Charlotte. Anladın mı?"

"Bir şey söylemeyeceğim ama sanırım annem biliyor. Ya da en azından şüpheleniyor.

Babam evde yokken onun çalışma odasını da karıştırdığını biliyorsun."

Livia, Charlotte'un yuvarlak, pembe yanaklı, her zamanki gibi melek gibi yüzüne baktı. Leydi Holmes bu yüzden mi Bayan Gladwell'den bu kadar hoşlanmıyordu? Ve Tanrım, Sör Henry bu kâğıt ağırlığını Leydi Holmes'un göreceğinden emin olduğu bir yere bırakıp, sonra da üzerinde aynı resmin bulunduğu bir kartpostalın eve gelmesini -kartpostalı bulan kızın muhtemelen odasında sergileyeceği bir şey- ve böylece metresiyle çıktığı deniz tatilini karısının gözüne sokmayı mı amaçlıyordu?

Yüz mü?

Charlotte'un Livia'ya söylemek istediği şey *bu* muydu? "Sizce Bayan Gladwell'e aşık mı?"

Livia hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordu; babalarının başka birini sevmesi mi yoksa sevmediği bir kadınla annelerini aldatması mı?

"Hayır," dedi Charlotte kararlılıkla. "Buraya gel."

Sir Henry'nin masasının en alt çekmecesinde bir kutu vardı; Livia'nın bir tür Çin antikası olduğunu tahmin ettiği, koyu bronz, tuhaf görünümlü bir kilitle tutturulmuş bir kutu. Şekli, bir zamanlar altın cilayla boyanmış ama şimdi neredeyse okunamayacak kadar solmuş Çince karakterler taşıyan beş döner diskten oluşan bir fiçiydi.

Livia kutuyu biliyordu. Doğru karakterleri sıraladığında kilidin açılacağını içgüdüsel olarak anlamıştı. Ancak daha önceki bir denemesinde, ebeveynleri evde yokken, düzinelerce başarısız denemeden sonra hayal kırıklığına uğramıştı.

Ancak Charlotte kilide baktı ve büyük bir güvenle diskleri teker teker çevirdi.

"Doğru kombinasyonu bulmak için yeterince denedin mi?" Livia hayret etti.

"Hayır. Babam bizim kadar Çince bilmiyor. Eğer kilide güçlü bir ışık altında bakarsanız, bazı harflerin etrafındaki kalem izlerini görebilirsiniz. karakterler. Ve bunları sıraladığınızda-"

Charlotte pimi geri çekti, kilidi bir kenara koydu ve artık açık olan kutuyu Livia'ya uzattı.

Livia'nın gördüğü ilk şey, Sir Henry'nin Leydi Amelia Drummond adında biriyle nişanlandığını duyuran bir gazete kupürüydü.

Ardından bir düğün davetiyesi geldi. "Ama bu doğru olamaz. Düğün, annemle babamın evlendiği gündü. Annemin gizlice Leydi Amelia Drummond olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Charlotte başını salladı ve Livia'ya davetiyei kaldırmasını işaret etti. Kutunun en altında genç bir Sör Henry ile Leydi Holmes olmadığı kesin olan yakışıklı ve çok üstün görünümlü genç bir hanımın küçük bir fotoğrafı vardı.

Livia resme baktı. "Bu Leydi Amelia babama kazık mı attı? Ve ona inat olsun diye asıl düğün gününde başka biriyle mi evlendi?"

Charlotte kutuyu tekrar kilitledi ve dikkatlice yerine koydu. Sonra kapıya gitti, dışarı baktı ve Livia'ya kendisini takip etmesini işaret etti. Merdivenlerden odalarına çıktıklarında Livia yatağa oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve günün getirdikleriyle başa çıkmaya çalıştı.

"Sence annem Leydi Amelia ile evlenmesi gereken gün onunla evlendiğini öğrenmiş midir?"

"Evet."

"Önce mi sonra mı?"

Charlotte bir dakika düşündü. "Sonra."

Bu mantıklıydı. Leydi Holmes'un ailesi saygın bir aileydi ama maddi imkânları kısıtlıydı; kızları için bir Mevsim ayarlayacak paraları olmadığından Londra'dan gelen evlilik haberleri seline ayak uyduramamış olabilirlerdi.

Leydi Holmes'un en başta neye bulaştığını bilseydi bu kadar hayal kırıklığına uğramayacağından bahsetmiyorum bile.

"Annemin neden Bayan Gladwell gibi bir eşi olmadığını merak ediyorum. Sence bunu istiyor mu?"

Charlotte'un sakın sorusu üzerine Livia ayağa fırladı. "Bir ilişkiniz mi var?"

İsteyip istemediğini bilmiyorum ama eminim ki isterse babam çok kızar."

"Neden? O yapıyor. Ve bundan hiç utanmıyor gibi görünüyor."

"Bunu açıklayamam. Sadece kızacağınızı biliyorum."

Charlotte bunu düşündü, yüzü Noel kartlarındaki bir meleşinki kadar dingindi. "Bu hiç adil değil, değil mi?"

"Elbette adil değil ama durum böyle."

"Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle. Nefret ediyorum. Ama bununla yaşamak zorundayız."

Charlotte sessizdi. Geçidin aşağısında Henrietta'nın kapısı açıldı.

Henrietta'nın

Akşam yemeğine inerken terliklerinin topukları güçlü bir şekilde tıkırdadı.

"Gitmek zorunda mıyız?" diye sordu Charlotte.

Bu soru, her nasılsa, Livia'yı öncekilerden daha fazla şoke etti.

Kartpostalı ızgaranın içine fırlattı ve ateşe verdi. "Evet, yapmalıyız.

Bununla yaşamaktan başka yapacak bir şey yok."

Sir Henry'nin romantik ilişkileri ve bunların Leydi üzerindeki etkisi Holmes'un adı iki yıl sonra, Henrietta on sekiz yaşında, ilk sezonu bitmeden nişanlanana kadar bir daha anılmadı.

Kısa bir süre sonra Livia ve Charlotte nişanlısı Bay Cumberland ile tanıştı.

Livia kendini kontrol edebilmek için son zerresine kadar çabaladı ve karşılaşma sırasında gözlerini devirmemeyi başardı -Bay Cumberland Henrietta kadar çekilmez biri değildi, ama Tanrı aşkına, bu adam bir direk kadar aptaldı.

Yalnız kaldıklarında Charlotte'a, "Zavallı aptal," dedi.

Charlotte komodininin çekmecesini açtı ve mutfaktan kaçırdığı büyük bir parça erikli keki çıkardı. "Katılıyorum."

Livia oflayıp pufladı. "Henrietta'yla evlenmek isteyen birinin aptal olması gerekir."

Charlotte dalgınca başını salladı, dikkati pastadaydı. Leydi Holmes, Charlotte'un beslenmesine getirilen tüm kısıtlamalara rağmen daha az tombullaşmadığı için mutsuzdu. Livia eskiden Charlotte'a çörek ve puding hazırlamaktan zevk alırdı, hem annesine karşı gelmek hem de Charlotte'un yasak meyvelere dişlerini geçirirken duyduğu tarifsiz sevincin tadını çıkarmak için. Ama son zamanlarda Livia, Charlotte'un yataklık ve tedarikçiliğini yaptığı için pişmanlık duymaya başlamıştı: Geçerli moda affedici değildi ve Charlotte, tek amacı bir kadının vücudunu eşek arısı gibi bir şekle sokmak olan o balina kemikli, çelik nervürlü korselerin içinde çok rahatsız olacaktı.

Tabii bir gün Charlotte, yıllardır giydiği tek elbise olan ve her on sekiz ayda bir boyunun uzaması için yeniden dikilen mavi çuha elbisesine olan bağlılığından vazgeçmeye ikna edilebilirse.

"Sadece pastana saldırma," diye devam etti Livia. "Bana neden Bay Cumberland'ın bir aptal olduğunu düşünüyorum."

Bugünlerde Charlotte'la ufak tefek sohbetler yapmak mümkündü, tabii her fırsatta onu yönlendirmeye istekliyseniz. Henrietta'nın yerine Bernadine'le birlikte oturmak için sık sık gönüllü olsa da, Charlotte kendisinden konuşmasının istenmesine pek aldırmaz etmiyordu: Bernadine ile otururken bir şey söylemeye gerek yoktu. Aslında tam tersi de doğrudu: Bernadine'le ne kadar az konuşulmaya çalışılırsa, seanslar o kadar az sinir bozucu oluyordu.

"Para sıkıntısı çekmiyor," dedi Charlotte, "ama giysilerinin kalıbı berbat, belli ki terzi seçmeyi bilmiyor. Gösterişli bir kravat düğümünün kötü ayakkabıları ve çok kısa pantolonları telafi edeceğini sanıyor. Üstelik uşağı da onu soyup soğana çeviriyor."

"Ne?"

"Çivili iğnesindeki elmas yapıştırma. Yapıştırma bir rozet almayacağına göre, uşağı muhtemelen orijinalini satın ucuz bir rozet takmıştır. replika."

Livia yataklarında yarı uzanmış yatıyordu. Yere doğru sıçradı. "Henrietta'ya onun bir hırsız çalıştırdığını söylememiz gerekmez mi?"

"Bana gerçek bir elması hamurdan nasıl ayırt edeceğimi gösteren Henrietta'ydı," dedi Charlotte, bu bomba gibi gözlemlerini açıklarken her zaman olduğu gibi sakin bir tavırla. "O bilir. Uşağın gittiğinden emin olacak. yakında."

"Ama bu moronun teklifini bile bile kabul etmek... Henrietta için neredeyse üzüleceğim."

"Yapma. O tam da Henrietta'nın aradığı kişi. Henrietta aptal değil. Babam gibi biriyle evlenmeyecek. Kontrol edebileceği birini istiyor ve artık öyle birine sahip."

Livia yüzünü buruşturdu. "Yeterli parası olduğundan emin miyiz? Bizim gibi değil, hepsi görünüşte."

Charlotte ilk olarak bir yıl önce Cook'un artık keklerine doğru miktarda tereyağı koymadığına dikkat çekmişti.

Cook'un malzeme satın almak için ayırdığı ödeneğin önemli ölçüde azaltıldığını keşfetti. Ama Livia, Cook'a karşı cüretkâr bir adım atarak

Sir Henry'nin bankasından gelen bir mektubu buharla açtı ve evin ağır bir şekilde ipotekli olduğunu ve ebeveynlerinin derin bir borç içinde olduğunu bu şekilde öğrendiler.

(Bernadine'in bakıcısının işine son verilmesi ve ona göz kulak olma görevinin kız kardeşlerine verilmesi de aynı döneme rastlar; Leydi Holmes, kızların artık bakıcıya ihtiyaç duymayacak kadar büyüdüklerini söyleyerek bakıcılarının da görevlerine son verir).

Ailesine karşı zaten hayal kırıklığı içinde olan Livia daha da hayal kırıklığına uğradı: Madem evlilikleriyle dalga geçeceklerdi, en azından mali durumlarının sorumlu vekilleri mi?

"Henrietta dikkatliydi," dedi Charlotte. "Hatırlıyor musun, o ve Annem o iki günlük seyahate annemin hasta teyzesini ziyarete gitmişti - ya da öyle söylediler? Yolculuklarına ait delikli biletler buldum ve gidilen yerler annemin akrabalarının olduğu hiçbir yer değildi. Ama Bay Cumberland bugün o yerlerin hepsinden bahsetti - ailesinin holdinglerinin bulunduğu yerler. İşte bu yüzden Annem ve Henrietta da öyle yaptı - sağlam durumda olduklarından emin olmak için bu holdingleri yerinde incelediler."

"Henrietta'yı yeterince takdir etmemiştim."

"Henrietta kendi çıkarları söz konusu olduğunda her zaman zeki olmuştur."

"Ama yine de bir aptalla evleniyor," dedi Livia yatağa tekrar uzanırken. "Yine de sanırım bir aptalla evlenmek, bir aptalla evlenmekten daha iyidir. sen bir aptalsın."

Charlotte'un dikkati pastasına geri döndü. Livia gözlerini tavana dikmiş, karamsar düşüncelere dalmıştı. Charlotte tekrar konuştuğunda, Charlotte'un asıl sorusundan olduğu kadar konuşmalarına devam etmek istemesinden de irkildi.

"Bir aptalla evlenmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Charlotte.

"Umarım öyle olmaz," diye cevap verdi Livia asık suratla. "Ya da en azından yaparsam gözlerim açık olur. Peki ya sen?"

"Evlenmek istemiyorum."

"Ama nasıl yaşayacaksınız? Bizi ev hanımı olarak tutmaya yetecek kadar para olmayacağını biliyorsun."

"Para kazanabilirim. Ben bir çocuk olsaydım ve ailede para olmasaydı, bir meslek sahibi olmam beklenmez miydi?"

"Evet, ama sen erkek değilsin. Annem kızlarından birinin çalışması fikrine çok kızar."

"Annemin kabul etmesine gerek yok."

Livia içini çekti. "Babamın yapacağını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun."

Sir Henry'ye karşı duygusal değildi, çünkü Sir Henry'nin ona ihtiyacı yoktu. Ama Charlotte onun evcil hayvanıydı; büyük zekâ, büyük tuhafılık ve büyük sessizlik kombinasyonu onu çok eğlendiriyordu. Onu düzenli olarak yürüyüşe çıkarırdı, sadece ikisini. Onun için kaçak şekerlemeler alırdı. Ve ona en sevdiği şiirleri okuyor ve onun da bunları hemen ezbere okuyabilmesinden çok hoşlanıyordu.

"Yapmayacağını nereden çıkardın?" diye sordu Charlotte.

"Annemin bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde öfkeden deliye döneceğini düşünmemle aynı sebepten. Cana yakın görünebilir ama düşüncelerinde hiç de liberal değildir. Bunu aklınızda tutun."

Charlotte önündeki boş tabağa üzüntüyle bakarak başını salladı.

Livia, Charlotte'un bu kadar çok pasta tükettiğini en son o zaman görmüştü.

-veya herhangi bir yiyecekten, bu konuda- bir oturuşta.

Sonraki birkaç yıl Charlotte açısından bir dizi beklenmedik değişiklik getirdi. Birincisi, gardırobuyla aktif olarak ilgilenmeye başladı - moda plakalarını inceliyor, farklı kombinezon ve çorap kombinasyonlarını deniyor, dantel ve tüy seçimlerine göz atmak için Leydi Holmes'a eşlik ediyordu.

Buna bağlı olarak, vücuduna çok daha fazla dikkat ediyor ve bir lokma daha yutamayacak hale gelene kadar yemek yemiyordu. İkinci kez havuç istediği ve yemeğin sonunda puding yemediği gün, Livia onu bir kenara çekip hasta olup olmadığını sordu. Charlotte başını salladı.

Leydi Holmes'u çok rahatlatarak şekilde, en küçük çocuğu da havadan sudan konuşmak için kahramanca bir çaba gösterdi. Şaşırtmak ve rahatsız etmek yerine

"Görüyorum ki artık günlüğüne yazmıyorsun" ya da "Bath gezisinin umduğun kadar başarılı geçmemesine üzuldüm" gibi yorumlarla karşılaşan ziyaretçilere gülümsemeyi, başını sallamayı ve hava durumu hakkında sohbet etmeyi öğrendi.

Bu sonuncusu deneme yanılma olmadan başarısızdı. Başlangıçta, yaşlı züppelerin "Kısa pantolon giyen bir çocuk olduğumdan beri bu kadar çok yağmur yağmamıştı" şeklindeki ünlemlerini somut alıntılarla düzeltme eğilimi vardı

kilise kayıtlarından elde edilen kayıtlar

Sadece beş yıl önce çok daha fazla yağış vardı. Bu, bir miktar Sonunda tüm bu ısrarın amacının, birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyi olmayan insanların sessizliğini önlemek olduğunu kavradı.

Başka bir deyişle, rahatsız edici sessizlik. Ama Charlotte için rahatsız edici sessizlik diye bir şey olmadığından, bunu anlamak onun için vertigo hastası bir adamın Viyana polkasında ustalaşması kadar zordu.

Bazen, Livia onun yanında durup onun yerine ter dökerken ve telepati yoluyla doğru yanıtı iletmek için her türlü çabayı gösterirken, Charlotte'un yerel gelenekleri şaşırtıcı ve bazen de açıkça saçma bulan bir yabancıya ne kadar benzediğini fark ediyordu. Bir keresinde, Mars'ta yaşam olasılığı hakkında bir dergi makalesi okurken, Livia'nın aklına Charlotte'un gezegenler arası bir uzaylıya daha çok benzediği geldi: Şaşırtıcı bulduğu sadece İngilizlerin değil, tüm insanlığın alışkanlıkları ve gelenekleri idi.

Ama sonunda Charlotte bu engeli aştı. Sadece yaşlı bir kadının soğuk algınlığı ile idrarını tutamama sorunu arasındaki keskin farkı öğrenmekle kalmadı, aynı zamanda bu eski sorunların üstesinden gelmekte de ustalaştı. Livia zaman zaman bir durumu içsel bir algoritma aracılığıyla yönlendirdiğini ve uygun bir yanıt oluşturmaya çalıştığını söyleyebilse de, tehlikeli sürüler.

Ama genel olarak, dönüşümü tamamlanmış görünüyordu. Her yıl aynı elbiseyi giymekte ısrar eden küçük kızın yerini firfırlar ve tüyler içinde genç bir hanım almıştı. *Encyclopedia Britannica* yerine artık *Burke's Peerage* ve *Cornhill Magazine* okuyordu. Ve Hiçbir zaman zarif bir incelikte incelmemiş olsa da -çenesinde bir miktar gıdı vardı ve korsajının düğmeleri her zaman açılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı- dolgunluk eğilimi geniş gözleri ve pembe yanaklarıyla çok iyi uyum sağlıyordu.

Güzel değildi ama çok sevimliydi. İnsanlar ona, büyümüş ve canlanmış bir tekerleme karakterine verdikleri tepkiyi veriyorlardı. Erkeklerin ve genç erkeklerin dilleri tutulmuştu, gözleri onun pembe, yastık gibi dudaklarından göğüslerinin sert yükselişine kayıyordu.

Livia küçük kız kardeşinin beylerden aldığı bu tepkiyi yarı kıskanıyor, yarı da kederleniyordu. Yüzüne bal, saçına hindistancevizi yağı süren, firfırlarla kundaklanmış bu kız kimdi? Ne olmuştu da

Livia'nın hatırladığı Charlotte'a, Livia'nın yanında kendini rahat hissettiği tek kişi olan, Livia'nın güvendiği tek kişi olan o tuhaf ördeğe?

Ve sonra, birlikte geçirecekleri ilk sezon için Londra'ya gitmelerinden bir gün önce Charlotte Livia'ya, "Bugün babamla konuştum," dedi.

Köyün eteklerindeki tarlalarda yürüyorlardı. Gün güneşli ama yine de serindi. Kırklar taze, pırıl pırıl bir yeşildi. Charlotte'un krem rengi, dantel ve püsküllü zarif elbisesi, bu parlak doğa fonunda inanılmaz derecede güzel bir kontrast oluşturuyordu.

Livia, yeni Charlotte'un sezon sonuna kadar evlenme teklifleri içinde yüzmesi ihtimali karşısında moralinin bozulduğunu hissediyordu. Livia'nın evlilik pazarındaki şansı hiçbir yerde bu kadar elverişli değildi. İnsanlardan nefret eden biriydi; onu derinden hayal kırıklığına uğratmayan erkek ya da kadın çok nadirdi. Bu genç bir hanım için yeterince kötüydü, ama işleri daha da kötüleştirmek için nasıl davranacağını bilmeyen bir insan düşmanı.

Charlotte evlenme teklifini kabul ederse, Livia evde yapayalnız kalacaktı.

İç çekti. "Babamla ne hakkında konuştunuz?"

"Bay Cumberland ile tanıştığımız günü hatırlıyor musunuz? Evlenmek istemediğimi söylemiştim."

"Babama *bugün*, Londra'ya gitmeden hemen önce evlenmek istemediğini mi söyledin?"

"Hayır, onunla Bay Cumberland'la tanıştığımızın ertesi günü konuştum." Livia gözlerini kırptırdı. Bu beş yıl önce olmuş olmalıydı.

"Ona evlilik kurumunun bana pek uygun olmadığını düşündüğümü söyledim. Başka geçim yolları aramak istediğimi söyledim."

"Peki ne dedi?"

"Kalıcı kararlar vermek için çok genç olduğuma inandığını söyledi. Beni kız olmanın o zamana kadar keşfetmediğim yönlerini araştırmaya teşvik etti -moda vb.- bir kadının geleneksel yolunu tamamen reddetmeden önce daha kapsamlı bir şekilde deneyimlemem için."

Bu kulağa şaşırtıcı derecede mantıklı ve akıllıca geliyordu -Livia, Sör Henry hakkında konuştuklarına inanamıyordu.

"İstediğini yaptım. Görünüşe göre moda oldukça keyifli. İnsanlarla konuşmak da öyle; sadece sorarsanız size ne kadar çok şey anlatacaklarını tahmin bile edemezsiniz. Londra Mevsimi'nde de ilginç bir şeyler olabileceğini düşünüyorum. Ama bunların hiçbiri evlilik hakkındaki fikrimi değiştirmede, çünkü hiçbiri

evlilik olan ekonomik ve siyasi denklemi değiştirdi. Üreme sistemimin kullanımını bir erkeğin desteğiyle takas etme fikrinden hoşlanmıyorum. -Başka seçeneklerin yokluğunda değil."

Livia'nın gözleri büyüdü. Eski Charlotte hiçbir yere gitmemişti; sadece ince bir tülbent ve gösterişli bir şapka giydirilmişti! Livia bu basit kamuflajın onu tamamen kandırmış olmasından utandı.

"Ve bunu ona sen mi söyledin?"

"Bunu zaten biliyor. Bugün ona söylediğim şey, bir kariyer seçiminde karar kıldığımıldı: Bir kız okulunda iyi bir müdire olacağıma inanıyorum. Eğer saygın bir okulda bu pozisyonu elde edersem, yılda beş yüz pound kadar kazanabilirim."

Livia nefesini içine çekti. "O kadar mı?"

"Evet ama bir gecede müdire olamam. Okula gitmeli, gerekli eğitimi almalı ve sonra da çalışarak yükselmeliyim. Babamdan ona geri ödeme yapana kadar masrafları karşılamasını istedim."

"Ve o buna razı mı?"

"Anlaşmamıza göre yirmi beş yaşıma kadar bekleyeceğim. Eğer o zamana kadar hala evlenmek istediğim birini bulamazsam, o zaman evet, bana sponsor olacak. okullaşma."

Livia şaşkına dönmüştü. "Buna inanamıyorum." "Bir beyefendi olarak söz verdi."

Bir adamın sözü önemsiz bir mesele değildi, bu yüzden Livia başını salladı. Artık Sör Henry'nin ciddi bir söz verdiğine inanması gerektiğini düşünüyordu. "Ama yirmi beş yaşına gelmene daha çok var, neredeyse sekiz yıl.

Bu arada her şey olabilir. Aşık olabilirsin." "Babam da buna güveniyor, hiç şüphesiz. Ama romantik aşk ... I

Romantik aşkın kendisinin bir sahtekarlık olduğunu söylemek istemiyorum - ne kadar geçici olsa da, ilham verdiği duyguların yeterince gerçek olduğundan eminim. Ancak, her kadının uğruna çaba göstermesi gereken bu bozulmamış, sonsuz mutluluk olarak gösterilme şekli - aslında aşk daha çok Arjantin'den soğutulmuş gemilerle getirilen sığır eti gibidir: Dikkatle kontrol edilen koşullar altında bir süre taze kalabilir, ancak er ya da geç nitelikleri bozulmaya başlayacaktır. Aşk genel olarak çabuk bozulan bir maldır ve gençlerden kısa ömürlü bir ilişkinin ortasında geri dönölmez, ölene kadar sürecek kararlar vermelerinin istenmesi üzücüdür. coşku."

Livia'nın çenesi açık kaldı. Onun da aşk ve evlilikle ilgili şüpheleri vardı

ama bu şüpheler büyük ölçüde kibirli ve küstah biri olarak görünme korkusundan kaynaklanıyordu.

ve Leydi Holmes'un yaptığından daha iyi bir seçim yapıp yapamayacağı üzerine düşündü. Henüz büyük ölçekli bir evlenme teklifi oluşturmak aklına gelmemiştir.

tüm sisteme ilişkin yargılar.

"Peki ya Cummings'ler? Otuz yıldır evliler ve hala birbirleriyle mutlular."

"Archibald'lar ve Small'lar da var. Ancak bu evliliklerin başarısı konusunda duygusal davranmamalıyız. Matematiksel olarak bakmalıyız, tüm evli çiftlere oranla uzun süreli mutlu evli çiftlerin sayısı. Benim tahminime göre, tanıdıklarımız arasında bu oran yüzde yirmiden daha az. Böyle bir orana bahse girer misiniz? Oranlar?"

Livia birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sanırım yapmayacaksın."

"Bir at yarışında olsaydık bunlar hiç de kötü oranlar olmazdı. Ödülün onlarca yıllık mutlu bir arkadaşlık olduğunu düşünürsek o kadar da kötü bir oran sayılmaz. Benim sorunum ortaya koymam gereken bahisle ilgili: tüm yaşamım. Kocamı ya da eşimi gömmediğim sürece ondan boşanırsam, sadece bir kez oynayabilirim. Ve tabii ki kocamdan boşanırsam, ailem bir daha hiçbir yerde yüzlerini gösteremezler - onları da fiilen öldürmüş olurum. Yani, hayır. Fahiş maliyetler ve kısıtlamalar göz önüne alındığında, bu kumarı oynamak istemiyorum."

Livia'yı çekti. Livia bir süre önce durduklarını ve karşıdan gelen bir köpek arabasının önünde durduğunu geç de olsa fark etti. Charlotte'un onu toprak yolun kenarına kadar götürmesine izin verdi ve yanlarından geçip giden köy doktoruna mekanik bir şekilde başını sallayarak şapkasını eğdi.

Yeniden yürümeye başladıklarında, "Anladığım kadarıyla yirmi beşinci yaş gününü beklemeyi, sonra da topluma burun kıvrıp okula gitmeyi planlıyorsun," dedi.

"Aşağı yukarı. Babam bir erkeğin ayaklarımı yerden kesmesine izin vermek için iyi niyetli bir çaba göstermemi istedi ve ben de kabul ettim. Ama neden ayaklarım yerden kesildiğinde katkıda bulunan faktörleri farklı değerlendireceğimi düşündüğünü bilmiyorum. Bazen babamın beni hiç tanımadığı sonucuna varmam gerektiğini hissediyorum."

Bu, yorum gerektirmeyen bir çıkarımdı. Livia, Sör Henry'nin Charlotte'u hâlâ eğlenceli bir tuhaflık olarak gördüğünü ya da en azından onun radikal düşüncelerini yeterince görmezden gelirse yine öyle olacağını umduğunu düşünüyordu. Charlotte'un bu kadar kesin ve hatta abartılı bir şekilde kadınsı görünmesi, tombul ve yumuşak olması, hiçbir yerinde keskin bir açı bulunmaması da kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Şey," dedi Livia, "öpüşmenin bir kadının düşüncelerini etkilediğini duymuştum." "Ben de öpüldüm. Çok güzeldi, ama ben-"

"Ne? Seni kim öptü? Ne zaman? Ve nerede?"

"Birkaç yıl önceydi. Ama beyefendinin adını asla açıklamayacağıma söz verdim - bu da öpüşmenin nerede gerçekleştiğini söyleyemeyeceğim anlamına geliyor, çünkü bu olası adayların listesini daraltacaktır."

Birkaç yıl önce mi? Charlotte o zamanlar sadece on üç ya da on dört yaşındaydı. "Hiçbir şey söylemedin!"

"Hiç sormadın."

"I-" Livia, Charlotte'un erkeklerle öpüşüp öpüşmediğini merak edemeyeceğini ağzından kaçırmadan önce çenesini kapatması gerektiğine karar verdi.

Charlotte'un Mars'tan Dünyalıların kültürel gözlemlerini araştırmak için gönderildiğinden yarı yarıya şüphelenmişti. "Nasıl oldu bu? Sizi şaşırttı mı?"

"Hiç de değil. Ben harekete geçirdim." "Charlotte! Aşık mıydın?"

"Hayır, nasıl bir his olduğunu bilmek istedim."

"Ama çocuğu nasıl seçtiniz? Herhalde şapkadan bir isim çekmediniz." Livia'nın nefesi kesildi. "Yoksa sen mi seçtin?"

"Bunu ben yapmadım. Ancak onu seçmeme neden olan koşulları açıklayamam, çünkü bu aynı zamanda kimliği hakkında da ipuçları verir."

Livia birkaç kez daha denedi ama Charlotte dostane bir şekilde ağzını sıkı tutmaya devam etti. Livia pes etti. "Şu haline bak. 'Çok güzel' bir *öpücük* aldın-ve

Hayatınız için bir eylem planınız var. Bu beni tamamen amaçsız hissettiriyor."

"Genellikle insan kendini amaçsız hisseder çünkü ne istediğinden henüz emin değildir; emin olana kadar da doğru bir strateji oluşturulamaz."

Charlotte çalıştı

Livia bir an için. "Ama sizin durumunuzda, tam olarak ne istediğinizi biliyor olmanız mümkün, ama bırakın peşinden gitmeyi, onu istemekten bile korkuyorsunuz."

Livia yutkundu. Charlotte'a neyi ya da nasıl bildiğini sormadı; hiçbir şey söylemedi. Yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüdüler.

Eve yaklaştıklarında Livia kolunu Charlotte'un omuzlarına doladı. "Ya babamın söz verdiği her şey sadece seni geçici olarak yatıştırmak içinse? Bunu söylemek bana zevk vermiyor ama babamız ileri görüşlü biri değil; bir sorunu bırakın sekiz yıl, bir gün daha ertelemekten mutluluk

duyacaktır. Ya zamanı geldiğinde sözünden dönerse?"

"Bilmiyorum. Her halükarda henüz değil, cevabımı düşünmek için bolca zamanım olacak." Charlotte Livia'nın elini kendi elinin içine aldı. "Ama eğer babamız sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlar ve hayatımı kazanmam için gerekli eğitim ve öğretime sponsor olursa, karşılığında benim de senin için aynısını yapmama izin verir misin?"

Livia aniden gözyaşlarına boğulan Charlotte'un elini sıktı. Charlotte nadiren fiziksel temasta bulunurdu; bu, kraliçenin Westminster Abbey'nin ortasında dururken yapabileceği kadar ciddi bir teklifti.

"Evet," dedi. "Evet, lütfen yap."

Kendini kısa bir süreliğine bu hayallere kaptırmasına izin verdi. imkansız bir gelecek, iki kız kardeş, en tatmin edici bağımsızlık içinde birleştiler. Küçük bir kulübeleri olacak mıydı? Yoksa Charlotte'un yöneteceği kız okulunda güzel, geniş bir süit odaları mı? Pazar öğleden sonraları birlikte çay içtiklerini, Charlotte'un önünde çok sevdiği erikli kekten bir tabakla, özel kullanımları için ayrılmış küçük bir bahçeye baktığını hayal edebiliyordu.

Bu, şimdiye kadar hayal ettiklerinden çok daha çekici bir gelecekti.

Ama ne kadar kötümser olsa da, bu fırsatın bir uyarıda bulunmadan geçmesine izin veremezdi. "Unutma Charlotte, babam kadınlardan hoşlanmaz. Bir erkeğe verdiği sözü tutmamakta daha çok tereddüt ederdi ama sen kadın değilsin. adam."

"Karakter kusurları yüzünden onu terk eden bir nişanlısı vardı. Nişanlısına inat evlendiği kadın da onu sevmiyor çünkü duygularını pek dikkate almadan onu kullanmış. Tüm kadınlardan hoşlanmaması için ne gibi bir sebep var? Babası bir eşek olduğu ve avukatı işlerini çorbaya çevirdiği için mi tüm erkekleri küçümsüyor?"

"Senin standartlarına göre bu mantıklı değil, biliyorum. Ama bir kadın olduğunda mantıklı davranılmasını bekleyemezsin Charlotte. Nedenini açıklayamam, bu böyle. Ve bunu kabullenmeyi öğrenmelisin."

Charlotte sessizdi. Livia belki de bir kez olsun küçük kız kardeşinin aklını başına getirebileceğini düşündü. Ama eve geri döndüklerinde, Charlotte ona döndü ve şöyle dedi: "Nedenini anlamaya çalışacağım. Ama bunu kabullenmeyi öğrenmeyeceğim. Asla."

Livia uzun zamandır Sör Henry'nin sözünü tutmayacağından şüpheleniyordu. Yine de bu olduğunda, sözünü tutmadığında, kız kardeşinden çok daha fazla öfkelenirdi.

"Yaptığı şey vicdansızlık. Sana bu kadar açık bir şekilde yalan söylemesi, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek gibi en ufak bir niyeti olmadığı halde senden iyi niyetle hareket etmeni istemesi..." Devam edemeyerek kekeleydi.

Charlotte yatağın kenarına oturmuş, parmak uçlarıyla karyolanın direğine yavaşça vurarak tedirginliğini belli ediyordu.

Uzun bir dakikanın ardından Charlotte, "Zamanlamam pek de ideal değildi. Onunla konuşmadan önce bilmiyordum ama Leydi Amelia Drummond bu sabah ölü bulundu. Babamın durumu hafifti."

Livia'nın eli boğazına geldi. "Oh."

Charlotte eteğindeki fiyonkla oynadı. "Bu, aksi takdirde sözünü tutacağı anlamına gelmiyor. Eğer sözünü tutmak isteseydi, Leydi Amelia hâlâ nefes alıyor olsa da olmasa da tutardı. Ama herhangi bir tereddüt yaşamış olsaydı, son anda fikrini değiştirmiş olma ihtimali olsaydı... dediğim gibi, zamanlamam pek uygun değildi."

"Ona tekrar soracak mısınız?"

"Bunun bir faydası olacağını düşünüyor musun?" "Hayır."

"Ben de öyle."

"O zaman ne yapacaksın?" Livia yine öfkeliydi. "Lütfen bana bu korkunç aldatmacayı yutmayacağını söyle. Babam hiç pişmanlık duymayacak. Sadece böyle utanç verici bir sahtekârlıktan paçayı kurtardığı için kendini beğenmişlik duyacaktır."

Charlotte ellerini yatak direğine doladı. Livia olsaydı, karyola direğinin Sör Henry'nin boğazı olduğunu hayal ederdi. Ama Charlotte her zamanki sükûnetini koruyarak, "Hayır, bir şey yapmadan geçmesine izin vermeyeceğim," dedi.

uygun yanıt."

"Güzel!" diye bağırdı Livia. Sonra, biraz daha az emin bir şekilde, "Ama ne tür bir tepki işe yarar mı? Hem onu cezalandırıp hem de eğitiminiz için gerekli fonları nasıl elde edebilirsiniz?"

"Bir fikrim var. Bunu düşüneceğim."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Kendim halletsem daha iyi olacak."

Livia şaşırmişti. "Çayına arsenik ya da onun gibi bir şey koymayacaksın, değil mi?"

"Hayır, elbette olmaz. Ayrıca, onun ölümü hiçbir maddi bize hiçbir avantajı yok. İşte o zaman alacaklıları saldıracak. Annem onları tatmin etmek için evi satmak zorunda kalacak ve ben de eğitimim için bir kuruş bile alamayacağım."

"Sonra ne olacak?"

"Bittiğinde sana söylerim."

Livia'nın tüyleri diken diken oldu: Kız kardeşi de kendine göre acımasız olabiliyordu. "En azından bana bu şeytani planını ne zaman uygulayacağını söyleyecek misin?"

"Yakında. Sanırım birkaç hafta içinde."

Livia Charlotte'u omuzlarından tuttu. "Pişman olacağın bir şey yapma."

Charlotte'un dudakları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle gerildi. "Keşke biri babama bu uyarıyı yapmış olsaydı."

Sonraki günlerde Livia, Charlotte'tan Plan hakkında daha fazla ayrıntı istedi. Ama Charlotte sadece gülümsedi, başını salladı ve her zamanki gibi devam etti. Öğleden sonra bahçe partilerinin ve akşam danslarının eşlik ettiği Mevsim'di. Ancak bu cümbüş Livia için çekiciliğini uzun zaman önce yitirmişti: Her yıl düzenlenen bu toplantının nihai amacı eğlence ve oyun değildi; bekâr hanımların

kocalar ve evli olanlar sosyal öneme sahip olmak için yarışır.

Livia kendisine hitap eden bir beyefendiyle hiç karşılaşmadığını söyleyemezdi.

Ancak ilgisini *çekecek* kadar yüce niteliklere sahip olanlar *onunla* hiç ilgilenmiyor gibiydi. Ve ona ilgi gösterme zahmetine katlananlar da onun tarafında en ufak bir karşılıklı sıcaklık uyandırmayı başaramadılar.

En hafif tabirle üzücü bir sonuç. Charlotte'un iyice Livia evlilik kurumunun romantik olmayan analizini yaparken, pişmanlık verici seçimlere yol açabilecek taşkın duygulara karşı tetikte olmuştu. Ama bu

Kaçak duyguların kararlı *yokluğu* kendi tarzında moral bozucuydu. İnsan en azından bir kez aşık olmalı, değil mi? Elizabeth Barrett Browning'in "*Her şeyin yüzü*" diye yazdığına ne demek istediğini anlamak için.

Dünya değişti, sanırım / Ruhunun ayak seslerini ilk duyduğumdan beri.

Yine de bu ortak, neredeyse evrensel deneyim Livia'dan kaçtı gittiği her yerde. Ve tabii ki annesi için, Livia'nın başarısızlığı

Yedi buçuk Mevsim boyunca tek bir teklif toplamak, Livia'nın her hafta, bazen her gün duymak zorunda olduğu, taşınması utanç verici bir yükü.

Leydi Holmes'un son tiradı eve dönüş yolculukları boyunca sürdü; arabada yalnızdılar, Charlotte'un British Museum'daki Okuma Odası'nda geçirdiği öğleden sonraydı ve araba Londra'nın açılması bir saat süren korkunç trafik sıkışıklıklarından birine takılmıştı. Livia odasına kaçtığında yorgunluktan bitap düşmüştü. Kendisiyle evlilik konusunda ilgilenen herkesi, ama herkesi, hiç değilse annesinden uzaklaşmak için cesaretlendirmeye başlayacağı noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığından korkuyordu.

Keşke Charlotte çabasında bir şekilde başarılı olabilseydi. Ama her geçen gün Livia'nın Sör Henry'nin ihanetinden bir hayır çıkacağına, Charlotte'un bir şekilde zaferle, anka kuşu gibi, umutlarının küllerinden doğacağına olan inancını azaltıyordu.

Metal tekerleklerin durma sesi onu pencereye doğru çekti. Charlotte genellikle British Museum'dan eve yürüyerek dönerdi ve sıradan telefon görüşmelerinin saati çoktan geçmişti. Ön kapılarına kim geliyor olabilirdi?

Tanıdık olmayan bir şehir arabası Charlotte'u indirdi, ardından da ... Charlotte'un Dowager Barones Shrewsbury ile ne işi vardı? Leydi Shrewsbury Okuma Odası'na adım atacak en son kişiydi, bu yüzden Charlotte'un onunla orada tanışmış olması mümkün değildi. Tanışmış olsa bile, Charlotte Leydi Shrewsbury'nin oğlunun evlenme teklifini geri çevirdiğinden beri Leydi Shrewsbury Holmes'lara karşı soğuk davranıyor, kendisinden daha düşük soylu ve itibarlı bir aileden gelen bir kızın Roger'ı yeterince iyi bulmamasını öfke verici buluyordu.

Livia bulunduğu noktadan Charlotte'un yüzünü tam olarak görememişti ama duruşundaki bir şey doğru gelmiyordu. Livia yatak odasının kapısını açtı ama Charlotte'un yukarı çıktığına dair hiçbir belirti yoktu. Leydi Shrewsbury Charlotte'tan ne isteyebilirdi ki? Charlotte mu?

Aşağıda anne ve babası salona doğru ilerliyor, birbirleriyle fısıltıyla konuşuyor ve Leydi Shrewsbury'nin varlığı konusunda en az onlar kadar şaşkın görünüyorlardı: Ne de olsa Roger artık evliydi - baronesin tüm oğulları

Evli olduğu için Charlotte ve akrabalarından herhangi biriyle ilgili duyuracak iyi bir haberi olamazdı.

Salona girdiler. Leydi Shrewsbury'nin sesi kapının kapatılması için sertçe seslendi. Ayrıca uşağa da kapıda

aya ihtiyaı vardı. Livia'nın kalbi birkaç basamak düştü. Neler oluyordu?

Derin bir nefes aldı, parmak uçlarına basarak merdivenlerden indi ve olabildiğince sessizce salonun kapısına yaklaştı.

". . . tam bir rezalet. Bugünlerde kızlar ne düşünüyor hiç bilmiyorum. Roger'ın evlenme teklifini reddetmek ve altı yıl sonra onunla utanmazca bir ilişkiye girmek, hem de evli olmayan bir kadın olarak!"

Livia ağızını kapattı. Yüce Tanrım, hayır. Charlotte'un Sr Henry'ye verdiğı yanıt bu olamazdı. Leydi Shrewsbury öfkelenmeye devam etti, kelimeleri Livia'nın kulağına girip çıkıyordu, gazap ve yıkımdan başka bir anlam taşımayan, farklılaşmamış hecelerden oluşan bir gelgit.

Bir noktada Leydi Shrewsbury durdu ve Sr Henry konuştu, sözleri Livia'nın duyamayacağı kadar yumuşaktı. Leydi Shrewsbury alaycı bir şekilde güldü. "Yayılmmasını önlemek mi? Hayır efendim, o at ahırdan kaçtı. Sr Henry'nin

Bu akşam yemek vakti Londra'daki herkes kızınızın bugün ne yaparken yakalandığını öğrenecek. Ama durum böyle olmasaydı bile, ülkedeki her saygın misafir odasından dışlanmasını sağılardım. Davranışları hiç hoş değıl ve hiçbir iyi aile böylesine iğrenç derecede ahlaksız bir kızla ilişki kurulmasına müsamaha göstermemeli."

"Kızım affedilmez bir günah işledi," dedi Sir Henry, sesi gergin ama yenikti. "Peki oğlunuzun durumu daha mı iyi? Hiçbir beyefendi iyi bir aileden gelen bekâr bir genç kızla birlikte olmaz. Suçun bir kısmını paylaşmıyor mu?"

"yle." Leydi Shrewsbury'nin sesi sanki bir ağız dolusu kumun içinden konuşuyormuş gibi çıkıyordu. "Ve bunu karısından ve benden duyacak. Ama erkekler sınırsız şehvetin yaratıklarıdır. Onları kontrol altında tutmak iyi kadınların görevidir. Kızınızın oğlumu evinden ve ocağından uzaklaştırması
_"

Livia kapıyı tekmelememek, Leydi Shrewsbury'yi korsesinin önünden tutup bağırmaya başlamamak için dönüp st kata koştu. Oğlunu evinden ve ocağından nasıl ayartabilirdi? Roger Shrewsbury'nin St. John's Wood'da zaten bir metresi vardı. Charlotte'un onu reddetme nedenlerinden biri de yıllar boyunca orada bir dizi metres tutmuş olmasıydı.

Charlotte ile paylaştığı odada Livia adımlarını ağır ve çılgınca atıyordu. Bir süre oturdu, bir sandalyenin kenarında ileri geri sallandı, sonra sıçrayarak tekrar yürümeye başladı. Leydi Shrewsbury arabasıyla uzaklaştığında aceleyle aşağı indi ama salonun kapısının hâlâ kapalı olduğunu ve annesinin içeride bağırdığını grd.

O zamandan beri Leydi Holmes'un bağırmayı kesmesini bekliyordu.

Sonunda küçük bir sessizlik oldu. Leydi Holmes odanın uzak ucundaki bir sandalyeye doğru yürüdü ve zarif bir *vınlamayla* sandalyeye çöktü. Charlotte, ellerini kucağında birleştirmiş, son derece kibar bir şekilde oturuyordu. Yüzü Leydi Holmes'un el izleriyle lekelenmişti ve saçları, sanki onu yerinde daha iyi tutacak birkaç iğnesi eksikmiş gibi hafifçe yamuk görünüyordu. Fakat

Aksi takdirde sakini ve ağırbaşlı görünüyordu, tanıdığı herkes tarafından dışlanmak üzere olan bir kadına hiç benzemiyordu.

Ne olduğunu anladı mı?

Yoksa en başından beri planı bu muydu?

Sir Henry, Leydi Shrewsbury'nin ayrılışından beri ilk kez konuştu.

"Niyetin bu muydu Charlotte?

tüm aile?"

Sözümü tutmadığım için misillemen bu mu?

Ya da en azından Livia'nın duyduğu buydu.

Charlotte, kapının diğer tarafında kimin olduğunu ve Livia'nın kafasında hangi soruların dolaştığını çok iyi biliyormuş gibi Livia'ya doğru baktı.

"Hayır. Planım hiçbir şekilde tanıtım içermiyordu. Uzun zamandır eğitim ve saygın bir iş arama isteğime rağmen, bu odadaki bazılarının bana verdiği sözlerle rağmen, sonunda evlilik dışında hiçbir yola girmeme izin verilmeyeceği anlaşıldı ki bu da son derece uygunsuz bir yol. benim için bir seçenektir. Ben de bir sonraki mantıklı adıma atmaya karar verdim: kızlık soyadımı kaldırmak ve böylece evliliğe uygunluğumu geçersiz kılmak."

Leydi Holmes ayağa fırladı. "Ama bu çok aptalca, saçma ve -"

"Leydi Holmes, bugün sizi yeterince dinledik," diye homurdandı Sir Henry. "Charlotte, devam et."

"Bir erkeğe ihtiyacım vardı. Üstelik benimle evlenmeye zorlanamayacak bir erkeğe, yani evli bir erkeğe ihtiyacım vardı. Tanıdığım evli beylerin çoğu prensip ya da ihtiyat gerekçesiyle beni reddedeceği için bu biraz zorluk çıkardı. Bu yüzden hem ahlaksız hem de biraz pervasız biriyle anlaşmak zorunda kaldım.

"Bay Shrewsbury kriterlerime mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ne yazık ki aynı zamanda bir aptal. Dün akşam bir doğum günü kutlamasından sarhoş bir şekilde eve döndü, karısını metresiyle karıştırdı ve ona anlaşmamızla ilgili her şeyi anlatmaya başladı, zaman ve mekan dahil."

Leydi Holmes yüksek sesle soludu. "Ama bu çok ayıp. O zaman neden Bayan Shrewsbury ya da Leydi Shrewsbury bize gelmediler, böylece biz de sizin son derece kötü düKünülmüK planınızın ilerlemesine engel olabilirdik?"

"Nedenmiş o? Ama bu kadar öfkelenmene gerek yok, anne: Sen de aynı şeyi yapardın, suç işleyen çifti suçüstü yakalamak için düzenli bir tanık jürisiyle ortaya çıkacağın zamana kadar istihbaratı gizli tutardın."

"Ben- Sen- Bu-" Leydi Holmes kekeledi. "Oh, anlıyorum. Yanlış bir şey yaptığınızı düşünmüyorsunuz, değil mi Bayan Charlotte? Kendinizden ötesini düşünemeyecek kadar bencil misiniz? Ailenin itibarı çamura bulanmışken Livia'yla kim evlenecek şimdi?"

Livia annesinin boğazını sıkmamak için kendini zor tuttu. Charlotte'un hayatı mahvolmuştu. Kimse *onu* düşünmeyecek miydi? Hayatının geri kalanında ne yapacaktı?

"Artık bunu düşünmek için bol bol vaktiniz olacak!" Leydi Holmes'un sesi bir kez daha hızla yükselmeye başlamıştı.

"Hayatının geri kalanını evinin arka kulübesinde geçireceksin. Kimse seni aramayacak. Kimse sana mektup yazmayacak. Yaşaman ya da ölmen kimsenin zerre kadar umurunda olmayacak."

Charlotte usulca, neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Evet, sanırım," dedi.

Livia artık kendini kontrol edemiyordu. Kapıyı fırlatıp açtı. "Charlotte!"

Charlotte ayağa kalktı, yüzünde solgun bir gülümseme vardı. "Livia."

Livia kız kardeşine koştu ve onu kucakladı. "Ah, Charlotte. Ne korkunç bir gün."

"Onun için mi?" dedi Leydi Holmes sertçe. "Onun rezilliğinin bedelini ödeyecek olan sizsiniz."

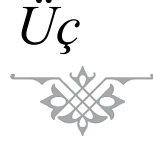
"Bunun için bir kuruş vereceğimi mi sanıyorsun?" Livia kız kardeşini dirseğinden tuttu. "Yukarı gel Charlotte. Bir tepsi çay için zili çalacağım. Acıkmış olmalısın."

"Onu hiçbir yere götürmeyeceksin. Onunla işim bitmedi."

"Evet, bitirdiniz. En azından gecenin geri kalanı için."

Leydi Holmes neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesi takındı. Livia, Holmes'un kaşlarını çatması en muhtemel kızıydı ama nadiren açıkça itaatsizlik ederdi.

Annesinin bir anlık şaşkınlığından yararlanan Livia, Charlotte'u alıp kaçtı.

I Müfettiş Treadles, Sherlock Holmes adını ilk kez iki yıl önce duymuştu. Treadles'lar, Lord Ingram'a Scilly Adalarında bir kazı için katılmışlardı - bu kadar yüksek koşullara sahip bir adamla bağlantılı olması Treadles'ı şaşırtmayı asla başaramadı, ancak dostlukları olası olmadığı kadar sıcaktı.

Gezi özellikle güzel geçmişti, günler ılık ve berraktı, manzara zaman zaman neredeyse turkuaz olan sığ bir denize karşı yürek hoplatan bir yeşildi. Her yemekte yol arkadaşları sohbet ve dostluğun tadını çıkarıyordu. Ve gece geç saatlerde, sohbet ve Müfettiş ve eşi arasında çadırlarında özel olarak devam eden dostluk, şefkatli sevişmelerle daha da artmıştır.

İnciler bir akşam ortaya çıktı.

Kısa bir süre önce, Treadles'ın kayınbiraderi Bay Barnaby Cousins, karısının ailesiyle Paskalya yemeğinde, karısı için aldığı ve kaybolan bir çift pahalı küpeden acı bir şekilde şikayet etmişti on gün önce, Bayan Cousins hizmetçisini işten çıkarmadan kısa bir süre önce. Bay Cousins konunun neden polise intikal ettirilmediğini bir türlü anlayamıyordu.

"Eğer bir hizmetçi bir kaşık çalarsa," diye gürlemişti, "onu bir karakter mektubu olmadan kovarsınız. O inciler bir servet değerinde! Elbette kimse kapısının bir polis memuru tarafından çalınmasını istemez ama bu hizmetçi servis girişini kullanabilirdi ve kahya da meseleyi halledebilirdi."

Bay Cousins kendini hatırlayarak, o zamanlar henüz bir çavuş olan Treadles'a sertçe başını sallamıştı. "Şimdiki bölük hariç tabii ki."

Treadles, "Elbette," diye cevap verdi.

Bay Cousins karısını beş dakika daha azarladı. Treadles Bayan Cousins'e daha fazla sempati duyabilirdim.

Karısı Alice daha sonra Bayan Cousins'in hukuka başvurmamasının ne kadar tuhaf olduğunu söylemeseydi bu konuyu unutacaktı.

"Personelin suç işlediğine dair en ufak bir imadan bile nefret eder. En azından bana bir şeyler söylemesini beklerdim, böylece bu haber kulağınıza ulaşırđı. Ve o zaman ziyaret etmiştim, hatırladınız mı? O kadar üzgündü ki Barnaby onu aramamı istedi."

Lord Ingram, âdeti olduğu üzere, onların anlattıklarını dikkatle dinledi. İki gece sonra Alice'e, Bayan Cousins'in sık sık çalışanlarının yanlış yaptığından şüphelenip şüphelenmediğini sordu.

"Ve nasıl," diye yanıtladı Alice. "Onun evinde hizmet etmekten nefret ederim."

"Küpelerin kaybolmasından kısa bir süre sonra onu ziyaret ettiğinizde herhangi bir güçlü koku fark etmiş olma ihtimaliniz var mı?"

Alice şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Şimdi siz söyleyince, baldızımın odasının keskin bir şekilde ekşi koktuğunu düşündüğümü hatırladım. Ama bunu nasıl bildiniz lordum?"

"En ufak bir fikrim bile yoktu, Bayan Treadles," diye cevap verdi Lord Ingram, yüzünde oldukça gizemli bir ifade vardı. "Ama böyle küçük bulmacalardan hoşlanan Holmes adında birini tanıyorum. Bir not gönderdim -tabii ki isimler ve yerlerle ilgili tüm referanslar çıkarıldı- ve bugün bir cevap geldi sorulacak sorular."

"Ne kadar ilginç. Şimdi Bay Holmes'a sorularının cevaplarını yazacak mısınız?"

Lord Ingram'ın gözleri parladı. "Buna gerek kalmayacak. Holmes, her iki sorunun da cevabının evet olması halinde, Bayan Cousins'in şüphelerinin mantığının önüne geçtiğinin Holmes'un teorisi olduğunu söyleyebilirim. Daha açık bir ifadeyle, hizmetçisinin değerli incilerini çaldığına ve onların yerine, bir uzmanın gözünü bile yanıltabileceği söylenen Fransız taklidi bir çift kopya inci taktığına ikna olmuştu. Durumun gerçekten de böyle olduğunu kanıtlamak için küpeleri sıcak sirke dolu bir kaba atmış - odasındaki koku da bundan kaynaklanıyor - çünkü macun inciler sirkede çözünmüyordu."

Alice'in nefesi kesildi. "Ve inciler tamamen ya da kısmen çözülmüş olmalı, bu da hizmetçinin masumiyetini kanıtladı ama pahalı küpeleri yok etti!"

Treadles, "Yatağına uzanmak zorunda kalmasına şaşmamalı!" diye haykırdı. "Ve kendi aptallığı onu mahvederken hizmetçisini herhangi bir suçla suçlayamamasına da şaşmamalı."

"Oh ama zavallı kadını bir karakter mektubu olmadan işten çıkardı. Yedi yıllık hizmetten sonra!" Alice elini kocasının koluna koydu. "Onu bulmalıyız ki ben de onun için bir karakter mektubu hazırlayabileyim ve görümcemin kabalığını telafi edebileyim."

"Olmuş bil, canım." Treadles tekrar Lord Ingram'a döndü. "Ama bu Holmes denen adam harika biri."

Lord Ingram hafif bir gülümsemeye, "Holmes'un zihni her zaman güzel bir şey olmuştur," dedi.

İki ay sonra, kasabada Lord Ingram ile yemek yerken Alice, doktoru Dr. Ingram aracılığıyla kendisine gelen trajik ama ilginç bir vakayı anlattı. Motley, bunu yıllar önce bir meslektaşından öğrenmişti. Bu İş arkadaşı tanınmış bir aileye katılmıştı. O sırada on dört yaşlarında olan evin kızı bir süredir derin bir melankoliden muzdaripti. Bir sabah, görünüşe göre, uykusunda huzur içinde vefat etti. Anne ve babası yıkılmış olsalar da bunun Tanrı'nın bir lütfu olduğuna ve çocuklarının artık çok daha iyi bir yerde olduğuna inanıyorlardı. Ancak aile hekimi böyle bir peri masalına inanmayı kendine yediremiyordu.

Düşüncelerini ailesine yüksek sesle söylemeye cesaret edememiş, ancak Motley'e kızın intihar ettiğine dair şüphelerini aktarmış, ancak bu yönde herhangi bir kanıt bulamamıştı. Uyumasına yardımcı olması için ara sıra annesinin afyonundan bir yudum almıştı ama bu içki her zaman annesi tarafından dikkatle, damla damla ölçülmüştü. Hiçbir boş şişe Morfin ya da kloral kızın yatağının yanında duruyordu. Hiçbir acı belirtisi ya da

arsenik ya da siyanürün karıştığını gösterecek bir mücadele.

Ailesine iyi geceler dilemişti, son derece sağlıklı bir genç kadındı ve sabah kendilerini onun hareketsiz bedeninin başında hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bulmuşlardı.

Alice, Lord Ingram'a, "Belki de dostunuz Holmes bu korkunç bilmeceyi çözebilir, lordum," dedi.

Ertesi akşam Müfettiş Treadles, Lord Ingram'dan bir not aldı. Holmes'a bir sorusu vardı. Ev halkının tüketimi için tesiste soda yapılıyor muydu?

Tesadüfe bakın ki, Alice ertesi gün sağlığı kötüye giden babasını ziyarete gittiğinde Motley'le karşılaştı. Bu fırsattan yararlanarak soruyu yöneltti. Şaşırmış olan Motley olumlu yanıt verdi: Evet, evdeki personelin soda yapmak için sıvı karbondioksit kutuları temin ettiğine inanıyordu.

Treadles istihbaratı Lord Ingram'a iletti. Zamanında bir cevap geldi. Holmes'e göre, Lord Ingram'ın aktardığı üzere, kız kendi kendine hiperkapniden ölmüştü. Sıvı karbondioksit buharlaştığında, bu işlem çevredeki sıcaklığı önemli ölçüde düşürüyor, böylece sıvı karbondioksitin bir kısmı donarak katı hale geliyordu - evdeki birinin ona göstermiş olabileceği bir fenomen.

Öldüğü gece bu işlemi tekrarlamış, elde ettiği katı parçaları odasına kaçırmış ve afyonun etkisiyle uykulu bir haldeyken donmuş karbondioksiti yatağının üzerine koyup yatak perdelerini çekmiş olabilir. Sabah olduğunda, donmuş karbondioksitten hiçbir iz kalmayacaktı. Donmuş gaz, aradan geçen saatler içinde tamamen süblimleşecek ve bu süreçte onu boğacaktı. Ve eğer havada fazla karbondioksit varsa, hizmetçinin kapıyı, pencereleri ve yatak perdelerini açmasıyla dağılırdı.

"Ama neden?" Treadles notu okuduktan sonra haykırdı. "Neden böylesine olağanüstü yollara başvurdunuz?"

Karısı üzüntüyle, "Böylece ailesi de aynen onlar gibi, kızlarının kendi eliyle değil, Tanrı'nın isteğiyle öldüğünü düşünecekti," dedi.

Bir süre birbirlerine sarıldılar. Bu sessizliğin sonunda Alice mırıldandı: "Sence Holmes gerçek bir insan değil de, Lord Ingram'ın üstün zekâsıyla gözümüzü korkutmasın diye uydurduğu bir varlık olabilir mi canım?"

"Bu çok zekice, hayatım. Neden bunu daha önce düşünmedim?"

"Harika olduğu için mi?" Kadın güldü. Adam bir an için onu kendine çekti.

Sevgi dolu bir öpücük.

Bundan sadece birkaç hafta sonra Treadles cesaretini topladı ve Lord Ingram'a mektup yazarak "Holmes "tan yardım istedi. Kariyeri sağlıklı bir yola girmişti. Kendi sosyal sınıfından bir kadınla evlenmiş olsaydı, terfilerin zamanla gelmesine razı olurdu. Ama Alice onun karısı olmak için lüks bir hayattan vazgeçmişti. Hiçbir zaman zengin bir adam olamayacaktı; en azından mümkün olduğunca kısa sürede mesleğinde çok başarılı ve saygın biri olabilir ve onu gururlandırabilirdi.

Söz konusu dava, Port Said'den yola çıkan bir P&O yolcu gemisinde bulunan bir cesetle ilgiliydi. Yolcunun Rendell adında bir Mısırbilimci olduğu tespit edilmiştir. En az bir gün önce ölmüştü ve Ailesi ve arkadaşlarına göre, kesinlikle kendi eliyle yazılmış bir nottu.

Notta şöyle yazıyordu,

Firavunların laneti gerçek. Wilkinson bir delilik nöbetinde denize atladı ve şimdi onun pençesini üzerimde hissediyorum. Bir karanlık çöküyor. Nefes alamıyorum. Kimse bana yardım edemez mi?

Kargoyla geri getirilen mumyalar, Treadles'a mumyalar kadar tehditkâr görünmüyordu. Ve onları barındıran lahitler de ne güzellik ne de değer açısından dikkate değer, sıradan görünüyordu.

Gemi subaylarından biri, geminin Southampton'a varmasından yaklaşık otuz altı saat önce, heyecanlı bir Rendell'in arkadaşını aramak için geminin geri döndürülmesini talep ettiğini hatırladı. Wilkinson'ın Cebelitarık'tan beri kötü durumda olduğunu ve mumyaların hayaletleri karşısında dehşet içinde titreyerek odasına kapanmıştı. Ama şimdi hiçbir yerde bulunamıyordu ve Rendell onun Atlantik'te yüzdüğüne ikna olmuştu.

Subay, Wilkinson'ın deniz tutmasından başka bir şey olmayabileceğini belirtmişti. Ve belki de iyileştikten sonra, kaybettiği zamanı telafi etmek için gemi sosyetesine hararetle katılmıştı. Neredeyse

Yolcuların kuytu köşelerde -ya da dost canlısı dulların yanında- sarhoş bulunmaları duyulmamış bir şeydi. Endişesinin ciddiye alınmamasına sinirlenen Rendell hışımla oradan ayrıldı. Ve memur şimdi vicdan azabı çekiyordu. Belki de zavallı adama inanmalıydı.

Treadles doğaüstü olayları elinin tersiyle itecek biri değildi, ama kötü niyetli ruhların binlerce yıldır ortalıkta dolaşıp bahtsız Mısırbilimcileri pusuya düşürmek için beklediğine de inanmıyordu.

Rendell'in cesedini sorgu yargıcına gönderdi ve Lord Ingram'ın Holmes'a iletmesi için davanın gerçeklerini ortaya koydu. Ertesi gün bir yanıt geldi.

Sayın Müfettiş,

*Holmes'tan kelimesi kelimesine alıntılanmış aşağıdaki mektubu aldım.
Ortada birden fazla entrika olması muhtemeldir.
İlki bir aldatmacayı içerir. İki genç adam büyük umutlarla
Mısır'a doğru yola çıkar. Döndüklerinde*

ne yazık ki sıradan eserlerle. Şöhret ve İngiltere'de bekleyen servet, sadece seferi finanse eden babaların hayal kırıklığıydı. Ne yapmalı? Ah, evet. Firavunların laneti. Eğer dramatik bir şey sahneleyebilirlerse -Rendell komadayken ve Wilkinson kayıpken, kaldırılması ruhların öfkesini kışkırtan bu nesneleri görmek için para ödemek halkın ilgisini çekebilirdi.

Rendell'in gemi subayıyla yaptığı konuşmanın, Wilkinson'ın gemiden atladığı izlenimini vermek için yapıldığı açıktı. denize düştü. Kimse bunun olduğunu görmediğine göre, iki olasılık var: Bir, Wilkinson Cebelitarık'ta karaya çıktı; iki, Southampton'da yaptı.

Büyük olasılıkla Wilkinson gemide kalıp Rendell'in alacağı içkiyi kurcaladı. Rendell arkadaşının ihanetinden habersiz bir şekilde ölüme gitti. Wilkinson daha sonra, Rendell ölü bulunmadan önce kalabalığın geri kalanıyla birlikte karaya çıktı.

Wilkinson'ın neden bu kadar ayrıntılı bir plan hazırladığına gelince Rendell'i ortadan kaldırma planı, herhangi bir mali sorun veya mesleki kıskançlıktan bahsedilmediğine göre, Cherchez la femme diyelim.

*Çalışmalarınızda başarılar dilerim,
Ashburton*

Ölen adamın nişanlısının çok güzel bir genç kadın olduğu ortaya çıktı. Wilkinson Southampton'da, İngiltere'ye yeni ulaşmış gibi davranmak için uygun bir anı beklerken bulundu. Holmes bu işin nasıl yapıldığı konusunda neredeyse tamamen haklıydı, ancak firavunun laneti Rendell'in fikriydi ve Wilkinson bunu kendi amacı için kullanmıştı.

Dava, Treadles'ın üstlerinin gözüne girmesini sağlamıştı ve Holmes'a teşekkür etmeyi çok istemişti. Ama Lord Ingram, Holmes adına yapılan bütün teşekkür tekliflerini reddetmişti. "Holmes sadece meşgul bir zihin ister. Geri kalan her şey ikincildir."

"Çözülmesi gereken kafa karıştırıcı bilmece olmduğunda Holmes ne yapar peki?"

"Bilmek istemezsiniz," dedi Lord Ingram. Ve bir an sonra, "Belki de 'Bilmek *istemiyorum*' demeliydim," dedi.

Bu cevap, Müfettiş Treadles'ın Lord Ingram ve Holmes'un büyük ihtimalle aynı kişiler olduğuna dair inancını ortadan kaldırmadı.

O zamandan beri, Lord Ingram aracılığıyla Holmes'a iki kez daha danışmış, her seferinde yazışmanın diğer ucundaki zihnın kararlı evikliği karşısında şaşırmıştı. Holmes, Treadles'ın kendisine karşı tamamen dürüst olması durumunda, hayatında bir kurum haline geliyordu.

Saygıdeğer bir kurum.

Ve şimdi o kurum çökmüştü.

Treadles masasının üzerindeki akşam gazetelerini bir kenara itti ve burnunun kenarını sıktı. Holmes'un bir araba kazası, Thames Nehri'ne yuvarlanması ya da tıbbi bir işlemin hatalı olmasıyla ilgili hiçbir haber bulamamıştı. Meslektaşlarına yaptığı ihtiyatlı bir soruşturma da benzer şekilde kısır sonuçlar vermişti: Çok ileri götürülen bir anlaşmazlık, ters giden bir soygun ya da bir adamı derin komada bırakan bir cinayet girişimi yoktu.

Derin bir koma olmalı, öyle değil mi? Lord Ingram'ın Holmes'un hayatta olmasına rağmen tamamen ulaşamayacağı bir yerde olması başka ne anlama gelebilirdi ki?

Karısı, üzerinde şal desenli leylak rengi bir sabahlıkla odaya girdi. "Bir şey yok, ha?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Alice i çekti. "Zavallı Bay Holmes. Sorun ne olabilir ki?"

Treadles sadece başını sallamaya devam edebildi. Bir dedektif olarak, düzgün iğdleri vardı. Ve iğdleri ona Bay Sherlock Holmes'un talihsizlikleri konusunda ıssız bir yerde olduğunu, bırakın doğru yolu takip etmeyi, doğru yolun yakınında bile olmadığını söylüyordu.

"Ve Lord Ingram ile Bay Holmes'un uzaktan yakından aynı kişi olmadıkları düşünülürse," diye devam etti Alice, "kesinlikle yerime oturtuldum."

"Ben kendi adıma hipotezinizin son derece zarif olduğunu düşündüm. Bazen uygunsuz gerçeklerin ortaya çıkıp son derece zarif hipotezlere burun kıvrması gerçekten çok kötü."

"Uygunsuz gerçeklere poo." Yanına geldi ve bir elini onun omzuna koydu. Diğer eliyle de gazetelerin sayfalarını çevirdi. "Ludwig

Bavyera'nın ikinci valisi ölü bulundu. Yangın yaklaşık bin kişiyi yok etti Vancouver, British Columbia'daki binalar. Nasıl bir çağda yaşıyoruz; tüm dünyadan kötü haberler kapımıza kadar geliyor."

Başka bir gazete seçti. "Evden gelen haberler pek de iyi değil. İrlanda'nın İç Yönetimi tasarısının başarısızlığı üzerine suçlamalar. Polis Lambeth'te bir binayı kül eden ve iki kişinin ölümüne neden olan yangının şüphelilerini aramaya devam ediyor."

"Lambeth'teki o binayı biliyorum," dedi Treadles. "Scotland Yard'daki bütün müfettişler orayla ilgili mektuplar aldı ve orası bir polis cehennemi bile değil, bir bahisçi. Birini kapatırsınız ve iki sokak ötede tekrar açılır."

Bir sayfa çevirdi. "Sosyete haberleri bile yardımcı olmuyor: Lord Sheridan'ın doğum günü kutlaması ailedeki bir ölüm nedeniyle iptal edildi."

"Sadece hiç ev yakmayan yangınları ve beklendiği gibi gerçekleşen partileri haber yapsaydı, kâr getirmeyen bir gazete olurdu." Treadles onun avucunun içini öptü. "Şanslıyım ki ne zaman Evimin hanımı, sanki bol miktarda iyi haber almışım gibi hissediyorum."

Gülümsedi. "Ah, Müfettiş Treadles. Sizi çok seviyorum. Gelin, Bay Sherlock Holmes'un gizemli kaderini şimdilik bir kenara bırakın. Çünkü bu kadar dalkavukluğun evlilik yatağı dışında hiçbir yere varmayacağını biliyorsunuz, efendim."

Müfettiş Treadles'ın hanımefendisine hizmet etmesi için başka bir telkine ihtiyacı yoktu.

Dört

"**T** Büyük Maribel Teyze için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Livia kalın bir sesle.

Evde kalmış bir kız olan Maribel Teyze seksen üç yaşına kadar yaşamıştı.

Öldüğünde, Livia'ya kendi yaratıcı çalışmalarından oluşan bir sandık bıraktı. -Nakışlar, sırlı çömlekler ve suluboya resimler, hepsi de amatörce yapılmış, çok az yetenek ve daha da az çaba gerektiren işlerdi. Livia sandığı açarken giderek daha fazla dehşete kapılıyordu: Bir kız kurusu için hayat gerçekten de böyle mi yaşanırdı, işe yaramaz el sanatlarıyla doldurulması gereken uzun, boş saatlerle mi?

İçindekilerin yarısına geldiğinde, içinde bir not bulunan, kendisine gönderilmiş bir zarfla karşılaştı.

Ha, bu saçmalıklarla onlarca yılını harcadığımı sanıyordun, değil mi? Hayır, canım. Hayatımdan gayet memnunum ve Umarım zamanla siz de öyle olursunuz. Ancak o zamana kadar, daha zorlu yılları atlatmanıza yardımcı olacak bir teselli. Ben Sizi bilmem ama ben ailenizi ziyaret ettikten sonra hep sert bir içkiye ihtiyaç duyuyorum.

Sandığın dibi, tüm bu sanatsal döküntülerin altında, sıvı altınla kaplıydı: Islay Adası'ndaki her damıtımevinden viski, calvados, madeira, şeri, iyi şarap şarapları, hatta iki şişe absinthe.

Livia bu muhteşem mirası özenle saklamıştı. O zamandan beri tutumlu davranıyordu - en umutsuz anından önce tek servet kaynağını çarçur etmek istemiyordu.

Bu birinin en umutsuz anıydı. Charlotte'un olduğunu söyleyecekti ama Charlotte kendini oldukça iyi toparlıyordu. Onun yerine

tatlı madeirayı yudum yudum içmeden duramayan Livia'ydı, titreyip ağlamadan duramayan Livia'ydı, söylenip küfreden Livia'ydı.

"Şu Roger Shrewsbury denen herif tam bir embesil, tam bir geri zekâlı, tam bir ahmak." Şişeyi vurgulamak için salladı. "Tanrım, Charlotte, Londra'da o kadar ahlaksız ve pervasız evli adam varken neden onu seçtin?"

Charlotte pencere kenarına oturmuş, ayaklarını paketlenmiş bir valizin üzerine uzatmıştı.

Livia saatler önce bluzunu ve korsesini çıkarıp eski, rahat bir sabahlığa sarınmıştı. Charlotte'un üzerinde ise güller ve sarmaşıklarla süslü, krem rengi ipekten, yazlık bir elbise vardı.

Livia giysilerinin mümkün olduğunca süssüz olmasını tercih ederdi ama Charlotte iyi bir firfırdan, metrelerce dantelden ve örgülü ipeğin en parlak kordonlarından sallanan en dramatik püsküllerden hoşlanırdı.

Livia *bir* keresinde Charlotte'a, "*Sen bir dul kadının yatak odasından daha döşemelisin,*" demişti, Charlotte'un daha fazlası her zaman daha iyidir zevkine kızarak. Ve

Charlotte güldü ve "*Sana söylemedim mi?*" diye karşılık verdi. *Büyük Maribel Teyze her zaman ona en sevdiği oya taburesini hatırlattığını söylerdi.*

Livia'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Doğrudan şişeden içti. "Roger Shrewsbury'yi bir daha gördüğümde yüzüne bir şey çarpacağım."

"Ah, buna göz yumamam," dedi Charlotte. "Bay Shrewsbury'nin yüzü insanlığa yaptığı tek katkı. Onun yerine kışına bir şeyler vurmanızı tavsiye ederim, ki bu oldukça sıradan ve koruma."

Livia şok içinde nefesini tuttu ve aynı anda hıçkırdı. "Kışını mı gördün?"

"Her şeyini gördüm."

"Hatta ..."

"British Museum'da genellikle incir yaprağıyla örtülen kısımlar bile."

"Acıdı mı?"

"Eğer penetrasyon eyleminden bahsediyorsanız, tam olarak zevkli değildi ama ıstırap da değildi. Çok daha tatsız olanı, bir nebze özgürlük için böylesine aşırı önlemler almak zorunda kalmamdı."

Livia gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten de istediğin şeyi elde edebileceğini mi düşünüyorsun? Ebeveynlerimiz bana, sen itaatkâr bir kız evlat olduğun zaman sağlamaya istekli olmadıkları şeylerle büyük bir suiistimal olarak gördükleri şeyleri ödüllendirecek türden biri gibi gelmiyor."

"İşte bu yüzden onlara şantaj yapardım."

Livia yutkunurken boğuldu. "Ne? Nasıl?"

"Kamuoyuna mahvolduğumu açıklamakla tehdit ederek ve eğitilmem için yeterli sus payı vermelerini umarak."

Charlotte'un planındaki cüretkârlık Livia'nın başını döndürmüştü. Yoksa madeira yüzünden miydi? Şişeyi yere bıraktı. "Ah, Charlotte."

Uzun zamandır gözlerinin arkasını yakan yaşlar sonunda yanaklarından aşağı süzüldü. "O korkunç kulübede tek başına kalmayacaksın Charlotte. Sana söz veriyorum. Annemle babamın bakmadığı her zaman geleceğim. Sana kitaplar ve gazeteler getireceğim. Sana kek getireceğim. Sana-"

Charlotte perdenin aralığından baktı. "Babam Mrs. Marsh."

Bayan Marsh, Sör Henry'nin şu anki sevgilisiydi. O da Bayan Gladwell gibi, Sir Henry ile yattığı gerçeğini Leydi Holmes'un yüzüne vurmaktan zevk alıyordu.

"Umarım ona korkunç bir Çey verir," dedi Livia hiddetle. "Hayır, o zaman anneme de verebilir ve bu ona haksızlık olur."

Charlotte tekrar Livia'ya baktı. "Her neyse, babamın dışarı çıkması annemin afyonunu alıp yattığı anlamına geliyor. Lütfen uyuduğundan emin olmak için kontrol eder misin, Livia?"

Livia dengesizce ayağa kalktı. "Yapabilirim, ama neden?" "Önce kontrol edebilir misiniz lütfen?"

Livia kendisinden istenileni yaptı, beyni bulanıktı. Ama buna hiç şüphe yoktu: Leydi Holmes horluyordu.

Bulgularını Charlotte'a bildirdi ve Charlotte da onu evin arka tarafındaki bir odaya götürdü. Charlotte orada bir pencere açtı. "Olabildiğince yüksek sesle möleyin lütfen."

"Ne?" Livia hayvan seslerini taklit etmekte olağanüstü iyiydi - küçükken kız kardeşini eğlendirmek dışında bir hanımefendi için çok gereksiz bir yetenek. Yıllardır mölememişti.

"Lütfen. Bu Mott'a bir işaret olur."

Mott onların seyisi ve arabacısıydı; aile şehirdeyken bahçıvanlık da yapıyordu.

"Ama neden Mott'a işaret vermek istiyorsun?"

"Açıklayacağım. Ama lütfen acele et. Yakında yatma vakti geçecek ve artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını düşünerek uyumasını istemiyorum."

Livia onun körkütük sarhoş olup olmadığını merak etti. Ya da belki Charlotte sarhoştı.

Böğürtü şaşırtıcı bir canlılıkla ortaya çıktı, aynı zamanda çok sayıda istenmeyen tremolo da vardı.

İnledi. "Sesim, bir tartışmanın sonuna doğru, bir balık karısının sığır versiyonu gibi çıkıyor."

"Ama muzaffer bir zafer," dedi Charlotte.

İnandırıcı olmayan bir miyavlama miyavlamadan geri geldi. Charlotte başıyla onayladı. "Mott bizi duydu."

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Pekâlâ," dedi Charlotte, Livia'yı odalarına geri götürürken. "Ama kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Söz veriyorum. Ne oldu?"

Charlotte kapıyı kapattı ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ben gidiyorum." "Bunu biliyorum." Tren yolculuğu için bavullarını hazırlamıştı.

yarın onu öngörülebilir bir gelecek için taşraya hapsedecekti. "Keşke annem sezonun geri kalanında burada kalmamı bu kadar kafasına takmasaydı. Neyi kanıtlamak için? Birlikte taşrada kilitli kalmayı tercih ederim."

Charlotte, "İkimiz de taşrada kilitli kalmayacağız," dedi. "Mott arabayı getiriyor. Beni büyük evlerden birine götürecek.

Trafalgar Meydanı'na yakın otellerde, memurların bu saatte refakatsiz bir kadının gelip oda istemesini garip bulmayacağı yerlerde. Yarın bir pansiyonda yer bulacağım."

Livia başını salladı. Bir şeyler mi duyuyordu? "Ciddi olamazsın. Kaçıyor musun?"

"Ben değilim. Reşit oldum. Ailemin evinden ayrılmakta ve kendi işimi kurmakta özgürüm. Kaçıyor gibi görünmemin tek nedeni ailemin planlarıma müdahale etmesini istememem."

"Tanrım, kaçyorsun."

Charlotte, Livia'nın saatler önce kendisi için doldurduğu madeira bardağını ilk kez kaldırdı ve yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, ben kaçıyorum. Tek başıma olmayı taşrada kilitli kalmaya tercih ederim."

"Ama Charlotte, nerede pansiyon bulacağını nasıl bileceksin? Ya da hangilerinin bir hanımefendi için uygun olduğunu?"

"*Work and Leisure* zaman zaman seçilmiş bir liste yayınlıyor - çalışan ya da iş arayan kadınlara yönelik bir dergi. Ben de

En son listeyi ezberledim, çünkü sadece sezon için bir ev kiraladık ve burada eğitim almak istiyorsam yıl boyunca Londra'da yaşamam gerektiğini biliyordum."

Elbette Charlotte böyle bir listeyi hafızasına kaydederdi. Ama bu tartışma Livia'nın kendini havada nakış ipliğinden başka bir şeyle asılı kalmış gibi hissetmesine neden oldu: Ne o ne de Charlotte yetiştirilme tarzlarının sınırları dışındaki hayat hakkında ilk elden hiçbir şey bilmiyordu. "Ama kalacak yer için para ödemeniz gerekecek, değil mi?"

"Evet. Biriktirdiğim birkaç pound var. Ama iş bulmayı da planlıyorum."

"Ne tür bir iş? Kötü bir şöhretin var, Charlotte. Bir daha asla bir okulun müdiresi olamayacaksın. Mürebbiye ya da bir hanımefendinin refakatçisi olarak bile çalışamayacaksınız."

"Doğru. Ama başkalarının kızlarının sorumluluğunu üstlenmemi ya da rezilliğimle başkalarının evini kirletmemi gerektirmeyen pozisyonlar da var. Pek çok firmanın daktilograflara ihtiyacı var. Ve son zamanlarda daha çok kadın sekreter oldu. Daktilo yazabilirim. Kendi kendime steno çalıştım. okulda transkripsiyon yapıyorum. Birçok pozisyon için kalifiyeyim."

Livia bir an için gözlerini sıkıca yumdu; Charlotte'un Londra'nın vahşi doğasına kaçma fikri tamamen bunaltıcıydı. "Niteliklerinden şüphem yok ama-

"O halde korkacak bir şey yok." Charlotte yazlık elbisesini çıkardı ve kıvılcık kadifeden bir seyahat elbisesine uzandı. "İyi olacağım. Bunu uzun zaman önce, reşit olur olmaz yapmalıydım."

"Ama Charlotte, ne kadar paran var? Eğer hemen bir iş bulamazsan birkaç sterlin seni çok uzağa götürmez."

Livia, Leydi Holmes'tan aldığı küçük harçlığı biriktirirdi ama Charlotte kendi harçlığını kitaplara, şekerlemelere ve daktilo ya da kimya seti gibi ufak tefek şeylere harcama eğilimindeydi. Eğer beşten fazla parası varsa Livia şok olacaktı.

"İyi olacağım, Livia. Sürecin hızlı ilerlemesini bekliyorum."

Bir kadın için evini terk etmek ve bağımsızlığını kazanmak bu kadar kolay olsaydı "kadın sorunu" olmazdı. Kabul etmek gerekir ki Charlotte'un akıllı bu topraklardaki en iyi akıllardan biri olmalıydı ama o saygınlığını yitirmiş bir kadındı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı. Bir dışlanmış. Bu, Yukarı On Bin'in köpük ve gösterişinden uzakta bile muazzam bir engel olmalıydı.

Bununla birlikte, Charlotte'un çelik gibi güveni ilham vericiydi. Her şeyi bilen, her şeyi gözlemleyen ve gerisini çıkaran yaşlı Charlotte,

Tabii hâlâ çıkarılacak bir şey kaldıysa. Bu çılgınca çabada başarılı olabilecek ve yaşayabilecek -hayır, başarılı olabilecek- biri varsa o da Charlotte Holmes'tu.

Ancak, anne ve babalarını düşününce ... "Peki ya annem ve babam? Senin kaçtığını öğrendiklerinde ne yapacaklar?"

"Annem histerik olacak. Babam çok öfkelenecek. Annem beni bulmak için şehrin altını üstüne getirmek isteyecek, böylece beni biraz daha tokatlayabilecek. Babam

Başlangıçta onunla aynı fikirdeydim, sıkı bir şekilde halledilmek üzere eve getirilmeliydim.

"Ama derdini polise ya da özel dedektife anlatmaya karar verse de, dışarı çıkmak için giyinmeden önce fikrini değiştirecektir. Büyük olasılıkla tekrar kaçacakken neden beni eve götürme zahmetine girsin ki? Neden Londra'ya ve onun alanı dışındaki hayata yenilmeme izin vermiyor? Koruma mı? Böylece, çaresizlik içinde kapıyı çaldığımda, hayatımın geri kalanında ülkede kalacağımdan emin olacak."

Livia şakaklarını tuttu. "Bu kalpsizlik."

"Bu mantıklı ve babamız kendini zeki bir adam olarak görüyor. Ayrıca"-Charlotte pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, bunu yaparken kelepçelerini düzeltti-"Mott burada. Vakit geldi."

Mott, Charlotte'un bavullarını arabanın tepesine sabitlerken, Charlotte da Bernadine'le vedalaştı. Livia onun bu zahmete katlanıp katlanmayacağından emin değildi: Bernadine'in tek yaptığı bir şeyleri döndürmektir; tel makaralar, tahta dişliler, kâğıttan yel değirmenleri. Hiç kimseyle konuşmazdı ve Livia

Bazen aile üyelerini sokaktaki yabancılardan ayırt edip edemediğini merak ederdi.

Charlotte'u Bernadine'le birlikte izledi, ama sadece bir anlığına. Bernadine'le iletişim kurmaya çalışan herhangi birinin beyhudeliğini görmek onu her zaman hem kederlendirmiş hem de kızdırmıştı - belki de Tanrı'nın kendisine. Charlotte Bernadine'in durumundan daha az rahatsızdı ve onunla bir yetişkinin başka bir yetişkinle konuşması gibi yumuşak ve sakin bir şekilde konuştu.

Livia, Charlotte işini bitirene kadar koridorda bekledi. Sonra kız kardeşine arabaya kadar eşlik etti ve arabaya ilk o bindi. "Eğer kendimi burada vedalaşmakla sınırlayacağımı düşünüyorsan-"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Yolculuk sırasında Charlotte, Livia'ya kadınların iş, kalacak yer ve arkadaş bulmalarına yardımcı olan kayıtlardan ve derneklerden bahsetti, bu biraz yüreklendiriciydi -Livia bu kadar çok kaynağın mevcut olduğunu bilmiyordu. Ama çok geçmeden otelin önünde durdular. Charlotte geceyi burada geçirecekti.

Panik Livia'yı ele geçirdi. Charlotte'un bileklerini kavradı. "Emin misin Charlotte? Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Charlotte başıyla onayladı. Arabanın fenerlerinin ışığında, granitten yapılmış gibi görünüyordu; soğukkanlı, katı bir gücü vardı.

Livia onun eline küçük bir kese tutuşturdu. "Al bunu."

Kesenin içinde buruşturulmuş bir sterlin, birkaç şilin ve üç şilin vardı. bir çift altın küpe. "Londra'ya gelirken yanımda getirdiğim tüm para bu kadar. Banka hesabımda daha fazlası var. Başın belaya girerse bana haber ver. Sana para aktarırım."

Charlotte art arda birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi baktı. Ama sonunda sadece Livia'ya sarılmakla yetindi. "Kesinlikle iyi olacağım. Göreceksin."

Vedalaşmaları çok aceleye geldi. Arabanın sessizliği ve boşluğu o kadar eksiksizdi ki. Livia, gözleri fal taşı gibi açılmış turistler ve akşam kıyafetleri içinde bir sonraki eğlence mekânlarına doğru yürüyen kayıtsız genç adamlarla dolu kaldırımlara baktı.

Zihni karanlık bir yere gömülüydü. Kardeş, yoldaş, sığınak, umut -Charlotte, Livia'nın hayattaki her şeyiydi. Şimdi o gitmişti ve Livia'nın hiçbir şeyi yoktu.

Hiçbir şey yok.

Araba bir dönüş yaptı; birkaç dakika sonra ailesinin sezon için kiraladığı eve geri dönecekti ve orada daha fazla sessizlik ve daha büyük bir boşluk olacaktı.

Yalnız kalacaktı. Sonsuza kadar yalnız kalacaktı. Ne olduğunu anlayamadan zili sertçe çekti.

"Evet, bayan?" Mott'un sesi konuşma yuvasından geldi.

"Eve gitmiyorum," dedi. "Aklımda farklı bir hedef var."

Beş

TLivia'nın alnının arkasındaki acı gözlerinin arkasını aşındırdı. Onun Dilini sanki ızgarayı temizlemek için kullanmış gibi hissetti. Hareket etmeye çalıştığında ise manyak bir cinin şakaklarında delikler açtığı anlaşılıyordu.

Sabah olmuştu ve geceyi misafir odasında geçirmişti - Charlotte'un ne zaman kaçtığını bilmediğine dair daha inandırıcı bir yalan söyleyebilmek için.

Charlotte'un tatlı, hüzünlü yüzünü hayal edip duruyordu. Ve nedense Charlotte'un yüz hatları Leydi Shrewsbury'ninkine dönüşmekte ısrar ediyordu; kısıtılmış dudaklar ve çıkık elmacık kemikleri. Livia, Charlotte'un hayatını mahvettiği için o nefret dolu kadına bağırıyordu.

Tüm hayatlarını mahvettiğin için.

Livia inleyerek sendeleyerek yataktan kalktı: Aşağı inmesi ve ailesinin Charlotte'un yokluğunu fark etmesini mümkün olduğunca geciktirmesi gerekiyordu.

Leydi Holmes yüzünde vahşi bir ifadeyle ayağa fırladığında merdivenlerin başına ancak gelebilmişti. "Ne olduğunu asla tahmin edemezsin!"

Sesi Livia'nın kafatasını tırmaladı. Bir mide bulantısı dalgası onu dövdü. "Ne-ne oldu?"

Leydi Holmes Charlotte'un gittiğini çoktan öğrenmiş miydi?

"Leydi Shrewsbury öldü."

Livia bir elini korkuluk direğine dayadı, kuşkusu yeni başlayan bir korkuyla birleşti. "Bu nasıl olabilir?"

"Onu bu sabah erken saatlerde ölmüş olarak buldular. Doktor çoktan geldi ve beyin anevrizması olduğunu açıkladı. Ama bence bu ilahi bir adalet. Bütün suçu bize yükledi, oysa ahlaksız ve sınır tanımaz olan kendi oğluydu. Bunu hak etmişti."

Livia annesinin duygusuzluğu karşısında ürperdi. "Yüce Tanrı'nın kimseyi sadece önemsiz, hatta ikiyüzlü olduğu için öldürdüğüne inanmıyorum."

"Bazen öyle olduğuna ikna olmuş durumdayım." Leydi Holmes'un sesi zafer kazanmış gibiydi. "Ve belki de bu yıl, başıma bela olanları cezalandıracağı yıldır."

Livia'nın, Leydi Holmes'un Leydi Amelia Drummond'dan bahsettiğini anlaması bir anını aldı. Bu isim Holmes'ların evinde hiç gündeme gelmemişti, hele Livia'nın kulağına hiç gelmemişti. Ama Leydi Amelia'nın

Ani ölümü -daha bir gün önce mükemmel bir sağlık ve dinçlik içindeydi- son iki haftadır dedikodu konusu olmuştu.

Leydi Holmes, Livia'yı iterek geçti.

"Bekle. Tüm bildiğin bu mu? Başka detay yok mu?"

Leydi Holmes durdu ve bir an düşündü. Sonra homurdandı. "Bayan Neeley, Roger Shrewsbury'nin harap olduğunu söyledi. Emin olduğunu söyledi.

utanç annesini erken bir mezara gönderdi. Dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünmek ne kadar tipik bir adam."

"Bekle. Bu-"

Leydi Holmes, Livia ve Charlotte'un odasına doğru ilerledi. "Sessiz olmayı ne zaman öğreneceksin Olivia? Orada durup sorularına cevap vermekten başka yapacak işlerim var, özellikle de bugün."

Leydi Holmes kapıyı açtığında sessizlik gök gürültüsünü andırıyordu. Sonunda sorduğu soru kulakları sağır etti. "Charlotte nerede?"

Charlotte o gün Londra'da her yere gitmişti ya da en azından zonklayan ayaklarına öyle gelmişti.

Kuşluk vakti o -daha doğrusu, Tunbridge'den Bayan Caroline Holmes, daktilo- Bayan Wallace'ın pansiyonunda bir oda tutmuştu.

Cavendish Meydanı'na yakın çok saygın bir yerde saygın bir yer.

Özgürlüğünün ilk gününün geri kalanı, yetersiz fonlarını yontmakla geçti. Bir çaydanlık, yontulmuş bir çay servisi, su ısıtmak için bir ispirto lambası, gümüş ve sofra takımları, diş pudrası, havlular ve yatak çarşafı, ayrıca ailesinin evinde yaşamaya alışmış genç bir kadının asla endişelenmesine gerek olmayan bir dizi başka ıvır zıvır almak zorunda kaldı.

Yaptığı alışverişleri geleceğe yatırım olarak düşünmeye çalıştı; çünkü

Livia'yla -ve Bernadine'le- kendilerine ait bir evleri olacaktı.

ve kolektif varoluşları üzerinde yönlendirme.

Ama o rüya son nefeslerini veriyordu, değil mi, bir çukurda tek başına?

Bernadine öyle ya da böyle pek umursamayabilirdi ama Livia, o kadar gururlu, o kadar kırılğan ve kendinden sürekli kuşku duyan Livia ...

İnsanlığa güvenmeyen ama yalnız kalmaktan korkan Livia.

Charlotte, Livia'nın yoldaşı olmuştu; Livia konuşmak istediğinde onu dinliyor, düşünmek istediğinde ise sessiz kalıyordu. Charlotte da teklif üstüne teklif reddederek Leydi Holmes'un öfkесinin hedefi olmuştu. Ama şimdi Livia desteksiz ve korumasızdı.

Şimdi hem küçümseyen bir sosyete hem de öfkelerini başka türlü dışa vuramayan bir çift öfkeli ebeveyn karşısında yapayalnızdı.

Charlotte, ağaçları ve çalıları isle kirlenmiş Cavendish Meydanı'nı geçti. Londra'nın havası her zaman berbattı, ama bütün gün yürümek zorunda olan bir kadın için, emrinde bir arabası olan bir kadından çok daha kötüydü. Öğle vakti, Bayan Wallace'ın evindeki yeni odasında aynanın karşısına geçtiğinde, fırırlı yakasının üst kısmı çoktan kirden bir halkayla işaretlenmişti. Dışarıda geçireceği birkaç saatten sonra bu kirin daha da ilerlemiş halini düşünmek istemiyordu.

Wimpole Caddesi'ne dönerek Atwell & Dewsbury Ecza Deposu'nda durdu. Bayan Wallace burayı ufak tefek ihtiyaçlar için tavsiye etmişti. Charlotte günün erken saatlerinde banyo sabunu ve kibrit almak ve müşterilerin tanesi bir peni karşılığında ödünç alabilecekleri kitaplara bakmak için dükkânı ziyaret etmişti.

Ama tabii ki her şeyi düşünmemişti. Bu kez Bay Atwell ona nazikçe birkaç kırtasiye malzemesi sattı. Ve su dolabı için kahverengi bir kâğıda sarılmış, ikisinin de adını anmadığı yüz adet delikli kâğıt mendilden oluşan bir paket.

Dükkândan dışarı adımını attığında, sokağın karşı tarafından şık ve yaşlı bir beyefendi geçip gitti. Sör Henry'ye o kadar çok benziyordu ki durma noktasına geldi.

Ona mı yoksa kendisine mi daha kızgındı? Büyük ihtimalle ikincisine. Livia onu babalarının sözlerine güvenmemesi konusunda defalarca uyarmıştı. Ama o bu uyarılara kulaklarını tıkamıştı, hem de bilerek. Sör Henry'nin kesinlikle örnek bir insan olmadığını düşündüğünden değil, iyi fikirlerinin ve iyi niyetinin onun için bir anlamı olduğuna inandığından.

Muhtemelen yaptılar, ama sonuçta bir fark yaratacak kadar değil.

Bayan Wallace'ın evi köşeyi dönünceydi. Charlotte içeri girdiğinde, pansiyonerlerin çoğu ortak salonda akşam yemeğinden önce sosyalleşiyordu.

"Bahse girerim kızın annesi şu anda çok gülüyordur," dedi neşeli bir esmer. "Tanrı biliyor ya, eğer yaşlı kadın Kızımı yakalayan ve bu konuda çok şımarık davranan kişi ertesi sabah ölü bulundu."

Charlotte'un kulakları sanki bir saç maşası çok yakın tutulmuş gibi ısındı.

"Kızın ailesinin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musunuz?" dedi başka bir kadın. En fazla yirmi bir yaşındaydı ve heyecanlı görünüyordu.

"Hangi yaşlı kadın?" diye sordu Charlotte.

Esmer kız ona doğru döndü. "Siz yeni kız olmalısınız. Bayan Holmes, değil mi?" diye sordu, dostça bir tavırla.

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan ..."

"Whitbread. Nan Whitbread, bu da Bayan Spooner."

Hepsi el sıkıştı.

"Sözünüzü kesmek istemezdim ama bahsettiğiniz şey kulağa büyüleyici geliyordu."

"Evet, öyle. Kuzenim Regent Caddesi'ndeki süslü elbise üreticilerinden birinde çalışıyor," dedi Bayan Whitbread. "Ve bütün gün müşterilerden bu olayı dinleyip durdu. Onunla konuşmuyorlardı tabii, kendi aralarında konuşuyorlardı, evli oğlunu bu genç bayana asılırken yakalayan, genç bayanı kuruması için asan ve ertesi sabah ölü olarak uyanan bayan hakkında."

Leydi Shrewsbury ölmüş müydü? Öldü mü?

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Charlotte. "Öylece mi?"

"Öyle derler. Adını hatırlayamıyorum, kafanızın kanamasına neden olan durum."

"Beyin anevrizması mı?" Charlotte cevap verdi.

"Kulağa doğru geliyor. Birinci sınıf bir hikaye, değil mi? Oh, yani, öyle değil mi?" Bayan Whitbread sesini alçalttı. "Bayan Wallace burada 'değil' kelimesini kullanmamızdan hoşlanmıyor. Bunun bir hanımefendiye yakışmadığını söylüyor."

Bayan Spooner, "Ve eğer senden hoşlanan genç bir adam varsa, bundan ona asla bahsetme - ya da Bayan Turner'a," diye ekledi. "Bizim hiç centilmen arkadaşımız olmaması gerekiyor."

"Özellikle de Bayan Spooner'inki gibi genç bir adam değil. Onu çay dükkanlarına götürüyor ve akşam yemeklerini yediriyor," dedi Bayan Whitbread göz kırparak.

"Şşşt," diye uyardı Bayan Spooner, gözlerinde kahkaha ve endişe aynı anda dans ediyordu. "Şeytandan bahsediyorsun."

Bayan Wallace ortak salona geldi. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, uzun boylu, geniş omuzlu, otorite sahibi olduğu her halinden belli olan bir kadındı. Arkasından en az beş yaş daha büyük olması gereken ama kaptandan ziyade bir teğmen olduğu belli olan zayıf, kısa boylu bir kadın geliyordu. Bayan Turner o zaman.

Bayan Wallace pansiyonerlerini selamladı ve Charlotte'u tanıştırdı. Şirket usulüne uygun olarak yemek odasına geçti, Bayan Turner şükran duasını etti ve kadınlar kendilerine haşlanmış domuz pastırması ve sebze iliği.

Charlotte'un yemekleri onun için çok önemliydi. Ama bu akşam ağzına attığı yemekle ilgili hiçbir şey fark etmedi. Bayan Whitbread'in ona evin kuralları ve gelenekleri hakkında anlattıklarını can kulağıyla dinledi. Sorduğu tek soru, "Sizce dışarı çıkıp gazete almama izin verilir mi?" oldu.

"Oh, gerek yok. Bayan Wallace akşam yemeğinden sonra hiçbirimizin dışarı çıkmasından hoşlanmıyor, bu yüzden akşam gazetesini o dağıttırıyor."

Charlotte yemekten sonra ortak salona vardığında Bayan Turner'ın elinde akşam gazetesi vardı. Diğer kadınlar örgü örerken, hortum tamir ederken, mektup yazarken ya da dama oynarken o gazetenin sayfalarını yüksek sesle okuyordu.

"Şimdi bu ilanı dinleyin hanımlar. *Yirmi üç Kasım 1861 gecesini Westminster Katedrali'nin kapı eşiğine bırakılmış bir kız çocuğu arıyor, içtenlikle ve acilen.*" Bayan Turner gazetenin üstünden odanın diğer sakinlerine baktı. "İşte bu yüzden her zaman dikkatli olmalı ve yanlış yönlendirilmemelisiniz, yoksa aynı şey sizin de başınıza gelebilir - çocuğunu yirmi beş yıl geç arayan üzgün bir kadın olabilirsiniz."

Tarih tanıdık geliyordu. Charlotte hafızasını yokladı ve 1861'de o gün korkunç bir bezelye yağmurunun olduğunu hatırladı. Birinin böyle bir havada bebeğini terk etmek için dışarı çıkmayı seçeceğinden içtenlikle şüpheliydi ama bir şey söylemedi.

Saat tam dokuzda Bayan Turner gazeteyi bir kenara bıraktı. Diğer tüm kadınlar ayağa kalktı ve odayı boşaltmaya hazırlandı.

Charlotte gazeteyi aldı.

"Bayan Holmes, ışıklar dokuz buçukta sönecek," dedi Bayan Turner sert bir sesle. "O saatten sonra kitap okumamalısınız."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Charlotte.

Küçük ama tertemiz bir yer olan odasında Leydi Shrewsbury'nin ölüm ilanını çabucak buldu. Yani Leydi Shrewsbury gerçekten ölmüştü. Oysa daha bir gün önce enerjik ve dinçti.

Leydi Shrewsbury kendi oğlundan çok Charlotte'a kızmış gibi görünüyordu. Ama Charlotte'a sadece kızgın değil, öfkeli de olabilir miydi? Bu öfke onun uykusunda ölmesine yol açmış olabilir miydi?

Charlotte şakaklarını ovuşturdu, keşke yiyecek bir şeyler almış olsaydım diye düşündü.

Akşam yemeğindeki porsiyonlar daha küçük iştahlı bir kadın için yeterli olabilirdi, ama Charlotte hiçbir zaman o kadınlardan biri olmamıştı.

Gerçekten neler oluyordu? Ve insanlar *Charlotte*'un bu işle bir ilgisi olduğunu *düşünecek* miydi?

Charlotte,

seni yalancı!

Her şeyin yolunda gideceğine, kısa süre içinde bir görev bulmakta zorlanmayacağına dair yeminler etmiştin. Sözüne inandığıma göre ne kadar sarhoş olmalıydım.

O zamandan beri kitap yığınlarınıza göz gezdirdim ve kadın istihdamı ile ilgili dergiler. Okumalarımı başım ağrıyarak ve daha fazla alçalamayan bir kalple bitirdim.

İş arayan nazik kadınlara açık olan yolların büyük çoğunluğu, gerekli eğitim ve mesleki niteliklere zaten sahip olanlar içindir. Ki sizde bunlardan hiçbiri yok. Peki ya bahsettiğiniz diğer fırsatlar? Çoğu bir çıracılık dönemi gerektirir, bunun için bir ücret ödemek zorundasınız sahip olmadığınız parayla prim. Eğitim ya da çıracılık gerektirmeyen tek pozisyonlar o kadar az maaş veriyor ki, sadece geçimlerini sağlamak için çalışan genç kızlar için uygun. Aile geliri, kendi başına yaşamaya çalışan yetişkin bir kadın için değil.

Ve çok yardımcı olduğunu söylediğiniz Çalışan Kadınlar Loncası'ndan bahsetmedim bile. Kayıtları üzerinden iş arayabilmeniz için bir üyenin size şahsen kefil olması gerekiyor. Bunu kendi kız kardeşime söylediğim için Tanrı beni çarpsın ama Charlotte, yaşayan hiçbir kadın kendini riske atmaz. Sizi herhangi bir derneğe ya da işverene tavsiye edecek saygınlık.

Artık değil. Hiçbir zaman olmayacak.

Bütün bunları biliyordun. Ve dişlerinin arasından yalan söyledin. Ben de bu umutsuz girişimde sana yardım ve yataklık ettim. Seni karşıdan gelen bir omnibüsün önüne itmiş olsaydım, bunu yapamazdım.

Kız kardeşin kadar kötü.

Oh, ne yaptın, Charlotte? Biz ne yaptık?

Livia

Not: Yukarıdakileri öğle yemeğinden kısa bir süre önce yazdım, ancak göndermek için evden çıkamadım. Umarım öğleden sonra daha şanslı olurum.

Not: Ailemizin tepkileri konusunda haklıydın. Annem çok üzgündü, babam ise soğuk bir şekilde öfkeliydi ve ilk başta seni geri getireceğini söyledikten sonra fikrini değiştirdi. tahmin ediliyor.

P.P.P.S. Söylediğiniz gibi, onlara ne zaman ve ne şekilde Nasıl gittiğini. İçkiyi fazla kaçırığımı ve erken yattığımı, senin de gece kaçmış olabileceğini söyledim. Annem ve babam bana ne kadar inandılar bilmiyorum. Mott'u da sorguladılar ve Mott'un müthiş bir yalancı olduğu ortaya çıktı: Gözlerinin içine baktı ve ifadesi samimi ve dürüst kaldı. baştan sona naif.

P.P.P.S. Annem evden çıkmamı yasakladı. Bu mektubu Mott'a emanet etmeye çalışacağım.

P.P.P.P.S. Korkunç bir farkındalık: Eğer evden çıkamazsam, bankadan da para çekemem. Charlotte, kendini sokaklarda açlıktan ölüme terk etmeyeceğine söz ver. Ya da daha kötüsüne. Hayır, unut bunu. Sokaklarda açlıktan ölmenden daha kötü bir kader olamaz. Gururunun sonun olmasına izin verme. Eğer işler kötüye giderse, eve gel. Lütfen.

Charlotte, elinde ağır bir çanta taşıyan Bayan Whitbread'le Bayan Wallace'ın evinin önünde karşılaştı.

"Merhaba Bayan Holmes," dedi Bayan Whitbread. "Eve erken mi döndün?" Charlotte, Bayan Whitbread'e kapıyı açarak, "Evet," diye cevap verdi. "I

Kendi daktilom var ve şirket eve iş getirmemi sorun etmiyor."

Charlotte her zaman iyi bir yalancı olmuştu. Livia'ya göre, gerçekler -örneğin kendi daktilosuna sahip olmak- ve yalanlar -bu durumda, söz konusu daktiloyu tıkırdatması için ona para ödeyen bir şirkete sahip olmak- arasında gidip gelirken yüz ifadesi hiç değişmiyordu.

"Bu sermaye. Ben de burada aynısını yapıyorum - eve iş getiriyorum." Charlotte, Bayan Whitbread'in geçimini sağlamak için ipek ve kart boyacılığı yaptığını hatırladı. "İşverenimin sadece Strand'de bir dükkânı var, onun için çalışan herkes eserlerini eve götürüyor. Bir bakıma güzel ama doğrusunu söylemek gerekirse bir yerde atölyesi olsa hiç fena olmazdı, böylece gün içinde gidebileceğim bir yerim ve görebileceğim insanlar olurdu."

"Evet, bütün gün odanızda kalmak sıkıcı olabiliyor." Charlotte buna pek aldırmıyordu ama Livia her gün yürüyüşe çıkamadığında huzursuz oluyordu.

"Bu ve akşam yemeğine kadar etrafta çene çalacak kimsenin olmaması." Bayan Whitbread çantasını boş ortak salondaki bir sandalyenin üzerine koydu ve omuzlarını silkti. "İşte bu yüzden bugün kuzenimi görmeye gittim. Bir fincan çay içtik ve bana skandalla ilgili son bilgileri verdi."

Charlotte'un eli retikülünün üzerinde sıkılaştı. "Anlat."

Bayan Whitbread'in başka söze ihtiyacı yoktu. "Buna inanamayacaksınız. Görünüşe göre, kızın kız kardeşi ölmeden birkaç saat önce ölü kadınla alevli bir tartışma yaşamış. *Alevli* bir tartışma. Söylediklerine göre kadın ona

kız kardeşinin hayatını mahvettiği için ölmeyi oğlundan bile daha çok hak ettiğini yüzüne vurdu."

Charlotte karnına kriket sopasıyla vurulmuş gibi hissetti. "Ah, Tanrım," dedi, uygun bir şekilde ilgilenen yüzünün Birlikte.

"Ben de öyle dedim." Bayan Whitbread bilgece başını salladı. "Kuzenime dedim ki, 'Abby, bu iş çok geçmeden ilginç bir hal alacak. Gerçekten ilginç."

Charlotte, Livia'nın mektubunu okumayı bitirdiği anda midesine bir ağırlık çökmüştü. Livia'nın mektubundaki dehşet ve endişe yüzünden değil.

Charlotte'un iş bulma ihtimalinin gerçekliği değil, Leydi Shrewsbury'nin ölümü hakkında tek kelime etmemiş olmasıydı.

Şimdi nedenini biliyordu.

Tıpkı Livia'dan gerçeği sakladığı gibi, Livia da ondan gerçeği saklıyordu.

Livia'nın kanun karşısında başının belaya gireceğine inanmıyordu: Shrewsbury'ler bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden şüphelenseler bile, Roger Shrewsbury'nin evlenemeyeceği bir bakireyi baştan çıkarmasının sorgulanacağı bir soruşturmaya izin vermezlerdi. kamuya açık bir kayıt meselesi haline gelecek, ülkenin tüm gazetelerinde yer alacaktır.

Önce Leydi Shrewsbury ölümden dönecekti.

Ama Livia'nın acı çekmesi için cinayetten aranıyor olması gerekmiyordu. Söylentiler ve spekülasyonlar yeterince uzun sürerse, toplum Leydi Shrewsbury'nin ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanmaya başlayacaktı. Bu da onun dışlanması için yeterli olacaktı.

En azından bu sefer Charlotte'un elinde biraz yiyecek vardı. Öğle yemeğini alırken fazladan bir sandviç istemişti ve ayrıca yolculukları sırasında zedelendikleri için indirimli satılan kayısılardan da istemişti.

Önce sandviçini bitirdi ve bir fincan demli çay içti. Kayısılar buruşuk bir gazeteye sarılmış olarak geldi. Alışkanlıkla gazete sütunlarını taradı. Gözleri genişledi. Küçük makaleyi tekrar, bu kez daha dikkatli okudu.

*Stanwell Moot, Curry House'da yaşayan Bay Harrington
Sackville dün sabah baygın halde bulundu.*

aşırı dozda kloral. Ne yazık ki hayata döndürülememiş ve olay yerinde öldüğü açıklanmıştır.

Saygın bir beyefendiydi ve vefatından önce sağlığının ve moralinin iyi olduğu söyleniyordu.

Soruşturma iki gün içinde yapılacaktır.

Charlotte kaşlarını çattı. Annesinin işe yarar bulduğu çok az yeteneği vardı. Aslında sadece iki yeteneği vardı: Birincisi, *Burke'ün Akran Listesi'nin* çoğunu ezbere biliyordu; ikincisi, Londra'daki ilk sezonundan sonra, *Burke'ün* listesinde yer alan aileleri birbirine bağlayan sayısız ittifak ve bazen de düşmanlık hakkında net bir anlayış geliştirmişti. Bu nedenle, Bay Harrington Sackville'in kim olduğunu ve yakın zamanda ve aniden vefat eden ve ölümleri daha da yakın olan diğer iki kişiyle nasıl ilişkili olduğunu tam olarak biliyordu. onunkinden daha açıklanamaz.

Belki de Livia için kuşatmayı kıracak bir şeyler yapabilirdi.

Oturdu ve Atwell & Dewsbury, Pharmaceutical Chemists'ten aldığı bir kırtasiye malzemesini çıkardı.

"Ash," diye seslendi Roger Shrewsbury. "Ash, bir dakikanı alabilir miyim lütfen?"

Lord Ingram Ashburton arkasını döndü. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Shrewsbury?"

Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Lord Ingram eski okul arkadaşı Bay Shrewsbury'ye, onu resmi olarak takdim ettiği zamanlar dışında hiç hitap etmemişti. Shrewsbury yutkundu: Azarlamanın ne olduğunu anlamıştı. Lord Ingram'ın artık onu arkadaşı olarak görmediğini anlamıştı.

Shrewsbury malikânesindeki özel mezarlıktaydılar, Cornwall'ın güney kıyısından çok da uzak olmayan Fal Nehri'nin bir girişinin üzerindeki yüksek bir kayalıktaydılar. Gökyüzü uğursuz bir şekilde alçalıyordu; yağmur yağmak üzereydi. Leydi Shrewsbury çoktan toprağa verilmişti ve yas tutanlar fırtına başlamadan önce sığınacak bir yer bulma umuduyla hızla dağılıyordu.

Shrewsbury tereddüt etti. Lord Ingram onu daha fazla zorlamadı. Shrewsbury'nin eldivenli eli bastonunun tepesinde açılıp kapandı. Açıldı ve tekrar kapandı.

Sınıf arkadaşlarından biri yanlarından geçti ve başını eğdi. İkisi de karşılığında başını salladı. Gök gürledi, sonra çatırdadı. Shrewsbury sıçradı. Lord Ingram hareketsiz kaldı.

Shrewsbury boğazını temizledi. "Ash -yani lordum-"

Daha önce Lord Ingram'a şaka dışında hiç "lordum" dememişti. Ama bu şaka değildi. Bu, Shrewsbury'nin yeni konumunu, Lord Ingram'a artık samimi biri olarak hitap etme ayrıcalığına sahip olmayan bir tanıdık olduğunu kabul etmesiydi.

"Lordum, acaba benim için bir şeyler söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

Lord Ingram ona sadece baktı.

Shrewsbury elini ensesine götürdü ve tekrar boğazını temizledi.

"Gördüğünüz gibi olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum. Bayan Charlotte Holmes'un kendi başına kaçtığını duyunca daha da kötü hissediyorum.

"Londra'nın çoğu, kibar bir şekilde yetiştirilmiş genç bir bayan için uygun bir yer değil. Başına gelebilecek aksilikleri düşünmek tüyler ürpertici. Yardım etmek ya da en azından bu fiyaskodaki payımı hafifletmek istiyorum. Ama ailesine ya da hanım arkadaşlarına yaklaşamıyorum, nasıl olduğunu bilirsiniz. Ben de düşündüm ki, belki yardım için size gelebilir. İkiniz eskiden çok yakındınız, her ne kadar bu uzun zaman önce olsa da."

"O fiyaskodan beri Bayan Holmes'tan haber almadım," dedi Lord Ingram. "Ama gelecekte olabilir, değil mi? Eğer duyarsanız, lütfen ona haber verin.

Onu güvenli bir yere yerleştirmekten ve ona bakmaktan mutluluk duyacağımı bilmenizi isterim."

"Peki bu iyiliğinize nasıl karşılık verecek?" Lord Ingram'ın sözleri eşit, neredeyse iyi huyluydu.

"Daha önce benim sevgilim olmaya istekliydi. Ben ... ah ... Bunun değişmediğini varsayıyorum."

"Anlıyorum," dedi Lord Ingram, ses tonu daha da nazikleşerek. "Acaba Bayan

Holmes benden yardım isterse, onu size yönlendirmeyi unutmayacağım. Hepsı bu kadar mı?"

Roger Shrewsbury'nin boğazı düğümlendi. "Beni yumruklamak istediğini biliyorum. Neden yapmıyorsun? Devam et!"

Lord Ingram şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bay Shrewsbury, ben evli bir adamım. Bayan Shrewsbury'yi bilmem ama Leydi Ingram başka bir kadın için kavga ettiğimi duymak istemez."

Roger Shrewsbury kulaklarının tepesine kadar kızardı. "Tabii ki. Elbette, elbette.

Lütfen beni affet."

Lord Ingram başını salladı. "Başınız sağ olsun." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Roger Shrewsbury, canına okunmasına ne kadar yaklaştığını asla bilemeyecekti.

Lord Ingram kol düğmelerinden başını kaldırdı. "Evet, Cummings?"

"Bay Holmes hakkındaki makaleyi gazeteden sakladım," dedi uşığı.
"Geri kalanını artık kullanmayacağınızı varsayabilir miyim, lordum?"

Lord Ingram sustu. Dönüş yolculuğundan önce bir West Country gazetesi satın almıştı ve bu gazete trende yanında durmuş, saatlerce pencereden dışarı bakarken okunmamıştı. Paddington İstasyonu'ndan elinde gazeteyle ayrıldığını hayal meyal hatırlıyordu.

"Kağıdı uygun gördüğünüz şekilde imha edebilirsiniz."

"Çok iyi, efendim. Makaleyi soyunma odanıza bıraktım."

Lord Ingram soyunma odasına gitmeden önce uşağının gitmesini bekledi. Cummings zaman zaman yazışmalarının gönderilmesi ve toplanmasıyla ilgilenirdi, bu yüzden Sherlock Holmes'u hatırlaması şaşırtıcı değildi. Ama neden Holmes hakkında bir makale vardı ki?

Gazete mi? Hem de West Country gazetesi.

Gazete kupürünün başlığı şöyleydi

SORUŞTURMA BİTİŞİKTE, DAHA FAZLA KANIT BEKLENİYOR.

Lord Ingram, Bay Harrington Sackville'in ölüm haberini okurken kaşlarını çatı. Sackville. Bu ismi Leydi Shrewsbury'nin cenazesinde duymuştu. Lord Sheridan'ın uzun yıllardır kimsenin görmediği kayıp kardeşi. Lord Ingram adamı tanımıyordu, ama genel tepki şaşkınlık gibi görünüyordu, yani son zamanlarda hâlâ hayatta olması gibi.

Doktorların ve Sackville'in ev hizmetlilerinin soruşturma ifadeleri gazetede kelimesi kelimesine kaydedildi; her şey az çok açık görünüyordu ve hiçbir şeyin Sherlock Holmes ile ilgisi yoktu.

Cummings yanlış makaleyi mi kesmişti?

Tanık ifadelerinin sonunda, sorgu yargıcı Londra'dan Bay Sherlock Holmes'un aşağıdaki mektubunu okudu.

Lord Ingram yemin etti.

Efendim,

Bay Harrington Sackville'in aşırı dozda kloral alarak ölmesinin münferit bir olay olmayabileceği dikkatimi çekti: Leydi Amelia Drummond ondan bir buçuk hafta önce ölmüştü; Dowager Barones Shrewsbury de sadece yirmi dört saat sonra. Leydi Amelia, Bay Amelia'nın ilk kuzeniydi. Sackville'in aynı babadan, Lord Sheridan'dan olan ağabeyi ve Barones Shrewsbury'nin çocuklarından birinin vaftiz annesi.

Her üç ölüm de öngörülememiştir. Tıpkı Mr. Sackville, Leydi Amelia ve Leydi Shrewsbury'nin de sağlık durumları ve moralleri çok iyiydi. Hepsi bir gecede öldü. Aradaki tek fark, Bay Sackville'in hizmetçisinin, zayıf da olsa nefes almaya devam ederken ona rastlamasıydı; bu da ev halkına bir doktor çağırmak ve doktorun aşırı dozda kloral teşhisi koyması için yeterli zamanı vermişti. Teşhis, yapılacak bir şey için çok geç geldi.

Hizmetçi onu uyandırmaya çalışmamış olsaydı, ölü bulunacaktı ve ölüm nedeni büyük olasılıkla kalp yetmezliği ya da beyin anevrizması olarak belirtilecekti - sırasıyla Leydi Amelia Drummond ve Leydi Shrewsbury'nin ölüm belgelerinde belirtilen nedenler. Ne kadar beklenmedik olursa olsun, ölümü de aynı şekilde ele alınırdı. Onları gibi, dedikodu ve spekülasyonlardan payını aldı ama yasal bir bildirim yapılmadı.

Her bir ölüm tek başına ele alındığında talihsizlik olarak kabul edilebilir ancak şüpheli değildir. Ancak, üçünün de sadece zaman açısından değil, sosyal ve ailevi bağlantıları açısından da birbirine yakınlığını görmezden gelmek zorlaşıyor.

Bu istihbaratı jürinizle paylaşmanızı tavsiye ediyorum efendim.

*Saygılarımla
, Sherlock
Holmes*

Lord Ingram tekrar yemin etti. Yarına kadar haberler Londra'daki bütün gazetelerde yer alacaktı. Holmes bu kelimedenden bir kez bile bahsetmemişti ama spekülasyonların sadece şüpheli ölümlerden en komplocu cinayetlere sıçraması ne kadar sürerdi? Ortaya çıkacak kargaşayı hayal etmek bile istemiyordu.

Bu sirk, Holmes'un istenmeyen dikkatleri belli bir ilişkiden uzaklaştırmak için yaptığı bir el çabukluğundan başka bir şey miydi? Hayır. Eğer gerekli olan tek şey dikkatleri başka yöne çekmek olsaydı, Holmes bunu halkın tepkisini çekmeden başarırđı.

İki parmağını alnının ortasına bastırarak mektubu tekrar okudu. Holmes bir şeylerin yanlış gittiğine inanıyordu; soruşturmanın sonucunu etkilemek umuduyla sürgünün çorak topraklarından yazacak kadar inanıyordu.

Lord Ingram gözlerini kapadı ama faydası olmadı. Holmes'a elinden gelen her şeyi, her zaman bir aciliyet duygusuyla vermeye çok alışkındı. Ve beyhudelik duygusuyla: Holmes'un en çok istediğı şey onun gücünün ötesindeydi.

Bazı insanlar hayatta doğru insanla asla karşılaşmaz. Onlar ise birbirlerinde ne bulduklarını fark edemeyecek kadar gençken tanıştılar. Ve sonunda ışığı gördüklerinde, artık çok geçti.

Gazete kupürünü bir kenara fırlattı ve ön kapıya yöneldi.

"Lordum!"

Müfettiş Treadles, Lord Ingram'ın salonunda belirmesi karşısında biraz tereddüt etti. Saat henüz geç değildi ama akşam yemeğinden sonraydı ve bırakın Lord Hazretlerini, herhangi bir sosyal ziyaret bile beklemiyordu.

Lord Ingram başını eğdi. "Bayan Treadles, Müfettiş, umarım sizi dinlenme saatinizde rahatsız etmemişimdir."

"Tabii ki hayır." Alice oturduğu yerden kalktı ve Lord Ingram'ın elini sıktı. "Lütfen oturun ve sizi buraya neyin getirdiğini bize anlatın."

"Beni buraya bu getirdi." Lord Ingram dikkatlice katlanmış büyükçe bir gazete kupürünü uzattı. "Makaleyi sonuna kadar okuma şerefini bana bahşeder misiniz?"

Alice çay için zili çaldı. Sonra o ve Treadles makalenin başına oturdular. Sherlock Holmes'dan ilk bahsedildiğinde neredeyse aynı anda nefesleri kesildi. Treadles mektubun sonuna ulaştığında bir nefes daha çekti.

"Bu Holmes'un tekrar iyi olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Yoksa bu talihsizliğinden öncesine mi ait?"

"Holmes'a ulaşmanın hiçbir yolu yok." Lord Ingram'ın bakışları şömineye kaydı ve Treadles'larla kendisinin Scilly adalarında çekilmiş bir fotoğrafına takıldı.

Holmes sadece bir not uzaktaydı. "Ama bunun Holmes için önemli olduğunu anlamak için olağanüstü bir zekâyâ sahip olmak gerekmiyor.

"Bay Sackville'in ölümünün Metropolitan Polisi'nin yetki alanı dışında gerçekleştiğini anlıyorum. Ama aynı zamanda, ilçe polisinin C.I.D.'den yardım talep etmesinin alışılmadık bir durum olmadığını da anlıyorum. Şüpheli ölümler, yerel uzmanlığın yeterli olmadığı durumlarda soruşturma." Tekrar Treadles'a baktı. "Müfettiş, konuyu şahsen soruşturmanızı rica edebilir miyim?"

Treadles karısına baktı, o da başıyla onayladı. "Elbette lordum. Yarın sabah ilk iş olarak Devon Polis Teşkilatı'nda görev yapan bazı arkadaşlara bir telgraf göndereceğim."

Lord Ingram nefes verdi. "Teşekkür ederim, Müfettiş. Çok minnettarım."

Sevgili Lord Ingram,

Bu sabah Scotland Yard'a varır varmaz, Devon Polis Teşkilatı'nın Bay Sackville'in davasıyla ilgili olarak C.I.D.'den yardım talep ettiğini öğrendim. Ben de gönüllü olarak hizmet verdim.

Umarım Sherlock Holmes'u hayal kırıklığına uğratmam.

*Hizmetkarını
z, Robert
Treadles*

Yedi

"N "Size mektup var hanımefendi," dedi postane memuru Charlotte'a. Charlotte ona teşekkür etti, yerini devretti ve postanenin kavernöz, kişiliksiz iç mekanında yürüdü. Kapıdan üçüncü sütuna ulaşana kadar iyiydi, sonra ciğerleri iflas etti.

Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Soğuk terler dökerken tırnakları avuç içlerine batıyordu. Yakın kalp yetmezliği - tüm belirtileri tanıyordu. Yüce Tanrım, Livia'ya ne olacaktı? Ve umursamayı bırakamadığı adam, onun sonunun St. Martin's Le Grand'daki Genel Postane'de geldiğini öğrendiğinde ne düşünecekti?

İki dakika sonra, hâlâ ayaktayken ve yerde bir yığın halinde yatmıyorken, kendisini rahatsız eden şeyin ölümlülüğün mızrak ucu değil, paniğin başlangıcı olduğunu fark etmeye başladı.

Hayatında hiç panik hissetmemişti. Livia bazen, tüm akrabaları tarafından istenmeyen yaşlı bir hizmetçi olduğunu, günlerini pis bir pansiyonda geçirdiğini, sadece ekmek ve haşlanmış lahanayla beslendiğini acı verici ayrıntılarla hayal ettiğinde paniğe kapılıyordu.

Livia kontrol edilemez endişe hallerinden birine girdiğinde -ya da Charlotte'un bazen düşündüğü gibi birine tırmandığında- Charlotte ona bir tabak tereyağlı kızarmış ekmek ve konyak katılmış sıcak çay getirirdi. Livia'nın sırtını ovardı. Sonra da Livia'nın en sevdiği kitap olan *Jane Eyre*'den pasajlar okurdu, Charlotte'un başka türlü bitiremediği, yüksek duygular ve melodramla çok yoğun bulduğu bir eserdi bu.

Ama tüm bu kardeşçe şeyleri yapmasına rağmen, Livia'nın korku ve ıstırabını hiç hissetmemişti. Onlarca yıl uzakta, en kötü senaryolardan başka bir şey içermeyen bir geleceğin, şimdi ve burada böylesine etkili olması tamamen anlaşılmaz görünüyordu.

Bu ana kadar.

Ta ki tüm seçimlerinin ağırlığı bir heyelanın gücü ve tonajıyla üzerine çökene kadar.

Ya Bay Sackville'in ölümüyle ilgili soruşturmadan bir şey çıkmazsa? Ya gerçek karanlıkta kalır ve Livia sarhoş bir tartışma yüzünden sonsuza dek yargılanmamış bir katil olarak damgalanırsa?

Korku şişti, kendine daha fazla yer açmak için organlarını ezdi. Ciğerlerindeki havayı sıktı. Piton gibi midesinin etrafına dolandı. Nefes borusuna doğru ilerledi, itti, genişledi, açık olan son geçit parçasını da tıkadı.

Kendisinin yanı sıra Livia'ya da bakabileceğinden her zaman emindi. İkisinin de hayatını aynı anda mahvedeceğini hiç düşünmemişti.

O, sayıca daha fazla olan bugünlerde kadınlara açık fırsatlar. İstihdama ihtiyaç duyan kadınları işverenlerle buluşturmak için var olan dernekleri de yoktan var etmemişti. doldurulması gereken pozisyonlara ihtiyaç duyan işverenler.

Ancak bu kuruluşların önemli bir kısmı, tüm iyi ve asil niyetlerine rağmen, çok az finanse ediliyordu. Ziyaret ettiği kuruluşlardan ikisi çoktan kalıcı olarak kapanmıştı, bir diğeri ise hala nominal olarak faaliyetliydi, ancak

sadece posta yoluyla başvurular. Daha sağlam görünenler şekillerinin hepsi, Charlotte'un asla sahip olamayacağı, iyi durumdaki hanımlar tarafından yazılmış karakter mektupları gerektiriyordu, ama bunlar onu o kadar da ilgilendirmiyordu: El yazısını taklit etmede başarılıydı ve onun durumundaki bir kadının kendi tavsiyelerini taklit etmesini ahlaki bir kusur olarak görmüyordu.

Çok daha büyük bir endişe ise, bu derneklerden yardım alabilmek için önce bir aidat ödemek zorunda olmasıydı ki, zaten zayıf olan cüzdanı bunu karşılayamazdı; tabii karnını doyurmak ve başını sokacak bir ev sahibi olmak istiyorsa. Ve sonra, ücreti ödemeye yeterince kararlıysa, uygun bir pozisyonun ortaya çıkması için haftalarca, belki de aylarca beklemeyi bekleyebilirdi.

O kadar zamanı yoktu.

Henüz o kadar korkunç değildi. Şu anda değil. Ama Livia'nın yıllara bakıp yolun sonunda sefalet ve yalnızlıktan başka bir şey görmediği gibi, Charlotte da son kuruşuna kadar gelme korkusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Oda ve yemek ücreti haftada dokuz şilin altı paraydı. İlk iki haftanın parasını ödedikten sonra, Livia'nın verdiği parayla birlikte beş pound üç on senti kalmıştı.

vermişti. Bu miktar, günlük ihtiyaçların satın alınmasından sonra daha da azalmıştı - öğle yemeklerini kendisinin karşılaması gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Para sonsuza dek sürmeyecekti. Hatta çok uzun bile sürmez. Sonra ne olacaktı? Kendine bakamazsa, Livia'ya nasıl yardım etmeye başlayacaktı?

"İyi misiniz, bayan?"

Prusya mavisini parlak ipekten bir polonez giymiş, özenle büzülmüş beyaz bir jüponun üzerine oturmuş, neredeyse komik derecede ihtişamlı bir yaratık Charlotte'un önünde duruyordu. Şapkası dar kenarlı ve yüksek taçlıydı, üzerinde süs çiçikleri vardı ve Charlotte kuş bilimi konusunda tamamen yanılmıyorsa, mavi göğüslü, doldurulmuş bir papağan kuşu yuvalanmıştı.

Sırtını kırk ayak yüksekliğindeki bir sütuna dayamış, elini göğsüne götürmüş olduğunu fark etti. Elini bıraktı. "Evet, ben iyiyim. Teşekkür ederim hanımefendi. Hava bugün biraz sıcak."

"Son zamanlarda hava oldukça sıcak," dedi kadın. Sesi şaşırtıcı bir sevimliliğe sahipti, krema kadar zengindi ve zar zor algılanabilen bir boğukluk vardı. "Birinden size bir bardak su getirmesini isteyeyim mi, hanımefendi? Ya da benim gibi meraklı yaşlı hanımlardan uzakta, huzur ve sessizlik içinde bir dakika oturabileceğiniz bir yer bulabilir miyim?"

Kadın kendi şakasına kıkırdadı. Bunu yapana kadar Charlotte onun otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğunu düşünmüştü. Ama neşesi gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını ve dudaklarının her iki yanındaki derin kanalları ortaya çıkardı: En az elli yaşlarında bir kadındı.

Parası yeniydi: Toplumun dile getirilmeyen standartlarına uymak üzere yetiştirilmiş hiç kimse, Livia'nın deyimiyle Charlotte'un "saksağan zevklerine" sahip bir kadın bile, postaneye gitmek için bu kadar özenli ve hayali bir şekerleme yapmazdı.

Alyans takmıyordu. Ama Charlotte bunun hiç evlenmemiş olmasından kaynaklanmadığına karar verdi. Şapkanın üzerindeki papağan kuşu siyah kumaştan yapılmış küçük bir yuva. Aynı malzeme, kadının elinde tuttuğu mavi retikülün etrafında çok dikkat çekici bir sınır oluşturuyordu.

Kadınlar sadece kocalarını kaybettiklerinde siyah örtü giyerlerdi. Ve buradaki kadın, abartılı ve coşkulu günlük kıyafetine rağmen, ölen eşini incelikli bir şekilde onurlandırmak istemiş, keder ve hatırlamanın neredeyse görünmez ifadelerini günlük kıyafetine işlemiştir.

Charlotte karşılaştığı kişileri en ince ayrıntısına kadar gözlemleme konusundaki kökleşmiş eğilimi karşısında başını iki yana salladı. Bundan zevk alıyordu ve bu konuda iyiydi. Ama ne işe yarıyordu ki?

Bir erkekte bile tuhaf ve endişe verici olabilecek bir akla ve mizaca sahip bir kadın ne işe yarardı?

Zorla gülümsedi. "Teşekkür ederim hanımefendi, ama ben gerçekten iyiyim.

Benim hiçbir sorunum yok."

Kadın postanedeki işlerini halletmek için hızlı adımlarla uzaklaştıktan sonra -yirmi beş metrelik bir yarıçap içindeki tüm erkekler ve kadınların çoğu onun ilerleyişini takip ediyordu- Charlotte kendini topladı ve oradan ayrıldı.

Belki de açlıktan başka bir şey değildi. Yaklaşan fakirliğin sıkıntısını hissederek kahvaltıdan iki dilim tereyağlı tost saklamıştı. Ama onları öğle yemeğinde yemeden her zamanki gibi işlevini yerine getirip getiremeyeceğini görmek istemişti. Londra'da yürüdüğü uzun bir gün olmuştu ve Bayan Wallace'ın küçük odasına varmadan önce gitmesi gereken iki buçuk mil daha vardı. Bir çaydanlık kaynatabilse ve kızarmış ekmek dilimlerini midesine indirebilse ait oldukları yerde olsalardı, kendini bu kadar keyifsiz hissetmezdi.

Bayan Whitbread'in ona yarım düzine dergi ödünç vermesinden bahsetmiyorum bile. Charlotte şimdiden biri Norveç fiyortları, diğeri de Kanarya Adaları hakkında iki ilginç seyahat yazısı bulmuştu. Bir fincan çay, sabahtan kalma da olsa yiyecek bir şeyler ve başka bir kadının tatilini vekâleten yaşayarak sıkıntılarını unutmak için bir şans-

"Bir peni, anne? Bir peni lütfen?"

Bir çocuk dilencinin ağlamaklı çılgılığı Charlotte'u mutsuz şimdi ve buraya geri çekti. Kız küçük ve çukur yanaklıydı. Yüzü ve uzattığı eli kir içindeydi, elbisesi kahverengi ve gri lekelerle öylesine karmakarışık ki Charlotte elbisenin orijinal renginin ne olduğunu anlayamadı.

Ama Charlotte'un göğsünün daralmasına neden olan, kızın omzunu tutan kadındı. Londra'da dilenciler görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Annenin bir gözünün üzerinde siyah bir yama vardı, diğer gözü ise Körlüğün süt mavisi. Yüzünde Kuzey Denizi'ndeki bir kumsalın boşluğu vardı.

Kışın ölüsü; kolları, vücudunun yanlarına yakın tutulmuş, bir kukla sertliğinde.

Yenilmiş gibi görünmüyordu. Yenilmiş görünmek, kişinin yakın zamanda bir şey için çabaladığını gösterirdi. Bu kadın tükenmişti, bir zamanlar sahip olduğu umut ve enerji uzun zaman önce kalıcı olarak tükenmişti.

Dönüştüğü kabuk, Charlotte'un görmeye alışık olduğu, yoldan geçenlere acıma ve kabadayılık karışımı bir tavırla yaklaşan, şansları yaver gitmeyen ama yine de şımarık dilencilerden çok daha korkutucuydu.

"Akşam yemeği için bir peni, anne?" Henüz hayattan tamamen kopmamış olan küçük kız tekrar sordu.

Charlotte retikülünü açtı ve sadece bir bozuk para değil, kahverengi kâğıda sarılı iki dilim kızarmış ekmek de çıkardı. "Al sana altı penilik. Sen annene göz kulak ol. Akşam yemeğini yediğinden de emin ol."

Küçük kız avucunun içine bırakılan paraya inanamayarak baktı. Yüzünü Charlotte'a doğru kaldırdı, annesinin elini bıraktı ve kollarını hayırseverine doladı. Ve ancak o zaman kadeh kaldırmayı kabul etti.

Charlotte biraz daha az umutsuz hissederek yürümeye devam etti.

Hâlâ birileri için bir şeyler yapabileceğine dair duyduğu rahatlama, Atwell & Dewsbury Ecza Deposu'nun vitrinleri önünde buharlaştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok yürümemişti; ayakları acı içindeydi. Muhtemelen su toplamaları için yara bandı alacak parası yoktu ama en azından fiyatlarını öğrenebilirdi.

Eteğindeki gizli cebi yokladı. Retikülünde sadece küçük bozukluklar saklıyordu ama cebinde bir sterlin vardı.

Bayan Wallace'ın evi yeterince güvenli görünüyordu ve Charlotte'un kapısındaki kilit de sağlamdı. Ama ya Charlotte dışarıda iş ararken ev yanarsa? Tüm parasını ve diğer dünyevi eşyalarını kaybetmek istemiyordu. Cebindeki bir sterlinlik banknot kaba bir sigorta şekli.

Ama orada değildi. Elbisesinin çuha kumaşının arasından Kare şeklinde katlanmış o değerli kâğıt parçasının küçük ama çok gerçek varlığını hissediyordu. Kesinlikle yanıliyordu. Parmaklarını daha sert bir şekilde

kumaş. Hiçbir şey hissetmedi. Hissettiği tek şey kombinezonunun büyüklüğü ve onun altındaki uzuvlarının biçimiydi.

Onu kucaklayan küçük dilenci kız. Charlotte'un Bir şeylerin ters gittiğini o anda anlamalıydı. Kız yüzünün gösterdiği kadar bir deri bir kemik kalmamıştı. Ve yıkanmamış olmanın verdiği ekşilikle kokmuyordu.

Hayır, Charlotte bunu *daha önce* bilmeliydi. Kız annesinin elinden ayrılmamıştı, tam tersi olmuştu. Annesi ona kolay avın peşinden gitmesini işaret etmişti. Göz bandı çirkin bir deformasyonu örtmüyordu: Sağlam gözünü örtüyordu, siyah kumaş gün ışığında etrafındaki bazı şeyleri seçmesine yetecek kadar inceydi.

Charlotte sokak boyunca sürüklendiğinin belli belirsiz farkındaydı. Bir noktada Bayan Wallace'ın pansiyonuna girmiş olabilirdi. Acaba Biri onunla konuşmaya mı çalıştı? Hiçbir fikri yoktu. Yanıt verip vermediğinden de emin değildi.

Cebin açıklığını kontrol etmek için eteğindeki geniş dantel fırır bandını kaldırmadan önce odasının kapısını kilitlediğini hatırlıyordu. Bu iki düğmesi vardı, evden çıkarken ikisi de sıkıca kapatılmıştı. Şimdi düğmelerden biri açtı ve küçük, çevik parmakların içeri uzanıp pound banknotu çıkarması için fazlasıyla yer bırakıyordu.

Bu da kalan fonlarının neredeyse yüzde kırkını oluşturuyordu.

Bir anda birinin kapısını yumrukladığını fark etti. "Bayan Holmes. Bayan Holmes!"

Kapıyı Bayan Wallace'ın dalkavuğuna açtı. "Evet, Bayan Turner?"

"Bayan Holmes, sağırlıktan mı muzdaripsiniz? Sizinle alt katta konuştum, tepki bile vermediniz. Ve en az iki dakikadır kapıyı çalıyorum."

"Her şey yolunda mı?"

Bayan Turner kendini beğenmiş bir gizemlilikle, "Bayan Wallace mümkün olan en kısa zamanda salonunda sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Bayan Wallace neden Charlotte'la konuşmak istesin ki? Gelecek haftanın sonuna kadar ücreti ödenmişti ve bırakın kuralları çiğnemeyi, ev kurallarının yakınından bile geçmemişti. "Elbette. Hemen geliyorum."

Koridorun en ucunda, her öğleden sonra iki saat açık olan basit bir mutfak vardı; Bayan Wallace'ın odalarında su kaynatmaktan başka bir şey yapmalarına izin verilmeyen pansiyonerleri burada sosis kızartabilir ya da

konserve fasulye yiyorlardı. Bugün birisi omlet yapmıştı ve zengin aroması Charlotte'un midesini özlemle titretti. Hem öğle yemeğini hem de çayı atlamıştı - hayatında eşi benzeri görülmemiş bir olay.

Beyni açlıktan donuklaşmıştı. Bayan Turner'a baktığında, genellikle gözüne çarpan ayrıntılardan çok azını gördü. Charlotte'tan on beş yaş kadar büyük olan kadın merdivenlerden aşağıya adeta sekerek iniyordu.

Kafasının içinde bir gong çaldı. Otoriteye tapan ve güce olabildiğince yakın duran bir kadın bu kadar heyecanlandığında, bunun nedeni muhtemelen otorite ve gücün kullanılmak üzere olmasıydı başkasının zararına.

Charlotte'un zararına.

Bayan Wallace'ın zemin katta bir salon, bir yatak odası ve büyük olasılıkla özel bir banyodan oluşan küçük bir dairesi vardı. Bu daireye ortak salondan çıkan bir koridordan giriliyordu. Koridorun birkaç metre ilerisinde bir kapı vardı. Kapının yanındaki duvarda bir zil ve zilin yanında da "*ACİL DURUMLAR HARIÇ AKŞAM SAAT 8'DEN SONRA ZİL ÇALMAYINIZ*" yazılı bir levha vardı.

Kapı aralık bırakılmıştı. Bayan Turner Charlotte'u Bayan Wallace'ın salonuna açılan başka bir kapıya doğru geçirdi.

Charlotte daha önce bir kez salona adım atmıştı.

Bayan Wallace ile görüştü. Çok nazik davranmıştı ve Bayan Wallace boş kadroyu Bayan Holmes'a vermekten memnuniyet duyduğunu belirtmişti.

Ama Bayan Wallace, Bayan Holmes'tan hiç de memnun görünmüyordu. İfadesi yasaklayıcıydı ve bu da Bayan Turner'ı daha da heyecanlandırıyor gibiydi.

"Bayan Holmes'u getirdim, hanımefendi," diye nefes nefese duyurdu.

"Teşekkür ederim, Bayan Turner," dedi Bayan Wallace. Ve bir süre sonra,

Bayan Turner ayrılmaya niyetli görünmeyince, "Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi.

"Elbette, hanımefendi."

O gittiğinde Bayan Wallace, "Oturun Bayan Holmes," diye emretti.

Charlotte oturdu, sonra tekrar ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. Bayan Turner utanmadan salona girdi. "İzninizle. Bayan Wallace'a yıkama politikasıyla ilgili bir soru sormak istiyordum. Daha uygun bir zamanda geleceğim."

Charlotte ona koridorun ortasındaki barikat kapısına kadar eşlik etti ve salona geri dönüp kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan önce kapıyı kilitledi.

Tekrar oturmak için zahmet etmedi. "Bir sorun mu var, Bayan. Wallace?"

Bayan Wallace bir dakika onu düşündü. "Bayan Holmes, beni kandırdınız."

Charlotte derin bir nefes aldı. "Öyle mi?"

"Bayan Whitbread'in kuzeni Bayan Moore bu sabah onu ziyaret etmiş ve içeri girerken sizi görmüş. Bayan Moore Regent Caddesi'ndeki bir terzide çalışıyor ve bana sizi Madam Mireille'de birden fazla kez gördüğünü söyledi.

"Ne yazık ki bana sizin Londra'ya yeni gelmiş bir daktilo olan Tunbridge'li Caroline Holmes değil, kısa süre önce evli bir adamla uygunsuz bir pozisyonda yakalanan Sir Henry Holmes'un kızı Charlotte Holmes olduğunuzu da söyledi. Bunu inkâr ediyor musunuz?"

Ne kadar ironik. Bayan Wallace'ın West End'deki mekânı Charlotte'un ilk tercihi değildi. Kensington'da daha çok tavsiye edilen bir yer vardı ve Charlotte tanıdığı biriyle karşılaşmak istemediği için orayı tercih etmemişti. Nispeten güvenli, bakımlı, doktorların ve diğer profesyonellerin yoğun olarak yaşadığı, ancak sosyetenin on yıllar önce daha batıdaki daha şık adreslere göç ettiği West End daha fazla gizlilik vaat ediyordu.

Görünüşe göre her konuda kötü bir seçim yapmıştı. "Evet, Bayan Holmes?"

"Kararınızı çoktan vermiş olduğunuzu görebiliyorum Bayan Wallace. Benim tarafımdan yapılacak herhangi bir inkâr, sadece daha fazla sahtekârlık suçlamasına yol açacaktır."

"Bu durumda sizden derhal gitmenizi istemekten başka çarem yok. Müessesemin itibarına özen göstermek zorundayım. Burası erdemli ve saygın bir Hristiyan evi. Size yer yok Bayan Holmes. Hiçbir zaman da olmadı."

"Pekala. Benimle sorun yaşamazsınız Bayan Wallace. Peşin ödediğim meblağı, kaldığım geceler için kesilen kısmı düşerek bana iade edin.

burada geçireceğim ve bir saat içinde gitmiş olacağım."

"Korkarım kiranız bende kalacak." Bayan Wallace'ın ses tonu sertti. "Herhangi bir yanlış beyan ya da suiistimalin ödenmiş olan kiranın geri alınmasına yol açacağı konusunda açıkça bilgilendirildiniz."

Charlotte ellerini birbirine kavuşturdu. "Peki ya sizin tarafınızdan yapılan yanlış beyanlara ne demeli Bayan Wallace?"

"Pardon?"

"Buranın erdemli, saygın bir Hristiyan evi olduğunu söylemişsiniz. Ama siz de düzenli olarak evli olmadığınız bir erkeği eğlendiriyorsunuz."

Bayan Wallace irkildi. "Böyle kötü niyetli bir söylentiye nereden duydunuz? Bilmenizi isterim, bu ne cüret-" Nefes vermek için durakladı. "Burada kesinlikle böyle saçmalıklar olmadığını bilmenizi isterim!"

"Katılmıyorum. Ev için katı bir centilmen yasağı politikanız var. Yatılı öğrencilerinizin, şehirde kardeşleri ya da babaları olsa bile, onlarla çay dükkanlarında ve benzeri mekanlarda buluşmaları beklenir. Ortak odada mobilyalarda antimakaslar yok, ama burada, kendi özel salonunuzda, biri hariç her sandalyede bir antimakas görüyorum, sizinki."

"Bazı kadınlar saçlarında makas yağı kullanıyor," dedi Bayan Wallace hararetle.

Charlotte odayı taradı ve sağındaki kapıya yöneldi. Kapının ardında küçük bir antre, bir ayna, bir şemsiye standı, bir palto ağacı ve tabii ki bir paspas vardı.

Avlanmış gibi görünmeye başlayan Bayan Wallace'a baktı. "Doğru, bazı kadınlar macassar yağı kullanıyor. Ama neden bir kadın paspasın üzerine bir çift erkek ayakkabısı şeklinde çamurlu izler bıraksın ki? Bu dairenin özel girişinin içinde mi?"

Charlotte odanın öbür ucuna, Bayan Wallace'ın yazı masasına doğru yürüdü. "Ayrıca, siz sağ elinizi kullanıyorsunuz ama ben görüşmeye geldiğimde mürekkep lekesi masanın sol tarafındaydı. Benden acil durumlar için en yakın akrabamın adını ve adresini yazmamı istemiştiniz. Masanızın üzerinde, neredeyse çöp sepetinin tam üzerinde durduğumda bir de ne göreyim, üzerinde şu yazıların olduğu bir dikdörtgen şeklinde atılmış kurutma kağıdı

Saygılarımla, George Atwell, ters yazılmış, köşeden fark edilebiliyor. "O zaman şehirde aileniz olup olmadığını ya da düzenli olarak ziyaret edip etmediğinizi sordum.

Anne ve babanızın artık hayatta olmadığını ve hayatta kalan tek kardeşiniz olan kız kardeşinizin kocası ve kızıyla birlikte Hindistan'da yaşadığını söylediniz. Bay Atwell,

Bu nedenle, bir baba ya da kardeş olamaz. Ve eğer bir adamı posta yoluyla taklit etmiyorsanız, ki bu başlı başına sorunlu bir faaliyettir, Bay Atwell geçenlerde tam da bu masada oturdu ve ayrılmadan önce bir mesaj gönderdi.

"İşte o zaman var olması gerektiğini bildiğim özel girişi aramaya karar verdim. Evin arkasındaki ara sokakta bulduğumda bir de ne göreyim, neredeyse tam karşısında Atwell & Dewsbury, Eczane Eczacıları'nın servis kapısı vardı.

"Dükkânı ziyaret ettim ve Bay Atwell ile tanıştım. Müessesenizde yeni bir pansiyoner olduğumu söylediğimde, özü sözü bir ve karakterli bir kadın olarak sizi övmekten başka bir şey yapmadı. Zaten evli olması gerçekten çok kötü."

Bayan Wallace'ın yüzü önce kızardı, sonra solgunlaştı, sonra da benek benek oldu. "Hepsi de asılsız suçlamalar."

"Belki de. Ama diğer pansiyonerleriniz aceleyle ayrılışımın ardındaki nedeni merak edeceklerdir. Toplanmam için ayırdığınız bir saat içinde pek çok asılsız suçlamayı yayabilirim."

"Kendi itibarınızı yok ettiğiniz gibi benimkini de mi yok edeceksiniz?"

"Tam tersine, sizin iyi niyetinizi lekelemek gibi bir niyetim yok. Kulağı uzun, dili hevesli Bayan Turner'ı sohbetimizden uzak tuttuğuma dikkat edin. Bay Turner hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Atwell'in aile içi durumu, ama belli ki o ve siz bir anlaşmaya vardınız. rahat bir durum. Köşede devam eden satranç oyununuz var. Rafta duran Pimm's şişesini muhtemelen birlikte içiyorsunuzdur. Ve ben de Akşam işle meşgul olursanız, onu William Clark Russell'in deniz romanlarını okurken görebilirsiniz. Rahat düzeninizi bozacak bir şey olmasını istemem.

"Ama karşılığında sizden de benzer bir anlayışı bana göstermenizi istiyorum. Zor durumda olduğumu anlamış olmalısınız. Çatınız altında kalmama izin vermeniz için size şantaj yapmayacağım - dikkate almanız gereken bir itibarınız var - ama paramın geri kalanını geri istemem makul."

Bayan Wallace'ın çenesi çalıştı. Bir saniye sonra ayağa kalktı, yazı masasının altındaki çekmeceyi açtı, bir para kutusu çıkardı ve Charlotte'a parasını geri verdi.

Charlotte paraları dikkatle cebine koydu. "Teşekkür ederim, Bayan Wallace. Sırrınız benimle güvende. Ve yerinizde olsaydım, bir sonraki hamlem

Satranç tahtasında şah kalesini b4'e koymanız gerekir - tabii kazanmak istiyorsanız. Eğer Bay Atwell'in kazanmasını tercih ediyorsanız, vezir kale piyonunuzu a5'e koyun."

DEVONSHIRE

E Bay Harrington Sackville yakışıklı bir adamdı. Elli beş yaşındaydı ama tuzlu ve biberli saçları hâlâ gürdü, beli hâlâ düzgündü ve kas yapısı yirmi yaş daha genç bir adaminkine benziyordu. Cildinde mavimsi bir renk vardı, ama Müfettiş Treadles'ın hayattayken açık havada geçirdiği zaman nedeniyle hafifçe bronzlaşmış, sağlıklı bir tene sahip olduğunu anlayamayacağı kadar değil.

Yüz ifadesi ciddiye. Huzurluydu. Doğal nedenlerle ölmüş olsaydı, cenazesinde çok beğenilen bir ceset olurdu ve bu kadar sağlıklı ve dinç bir adamın bu kadar ani bir şekilde aramızdan ayrılmış olmasına içten bir ağıt yakılırdı.

Adli tabiplik tarafından tıbbi uzmanlığı için sık sık görevlendirilen patolog Dr. Merriweather, Treadles ve yine Kriminal Soruşturma Departmanı'ndan Çavuş MacDonald'ın peşinden giderken, son ikisi cesedin etrafında yavaşça daireler çiziyordu.

"Gördüğünüz gibi Müfettiş, herhangi bir boğuşma izi yok. Boğaz çevresinde ya da derinin herhangi bir yerinde çürük yok. Yara ya da yaralanma yok. Ve suçlu kloral olduğu için tüm vücudu dikkatlice inceledim. Bir silah kullanıldığını gösteren tek bir delik izi bile yok. Şırınga. Kloralin rektal yoldan verildiğine dair herhangi bir kanıt da bulunmamaktadır."

Patoloğun ses tonu profesyonel ve canlıydı. Ama Treadles bir kızgınlık izi duydu; basit bir soruşturma olması gerekirken kazara aşırı dozdan öldüğü kararının verilmesi, işgüzar Sherlock Holmes'un olaya dahil olmasıyla gereksiz yere uzamıştı.

Ve şimdi de Scotland Yard'dan.

Ancak Treadles aynı zamanda bir heyecan belirtisi de fark etti. Dr. Merriweather, çoğu erkek gibi, gerçekten sıra dışı bir suç olasılığı karşısında meraklanmıştı.

Bilgi ve tecrübe, onu kavramak bir yana, tanımlayamazdı bile.

Treadles da aynı heyecanı karısına itiraf etmişti. Ona söylemediği şey ise, böylesine yakından izlenen bir olay karşısında yüreğindeki titrek umuttu.

Dava - C.I.D. son gelişmeleri öğrenmek isteyen gazeteciler tarafından bombardımana tutulmuştu - adını kamuoyuna duyurabilirdi. Şöhreti pek önemsemiyordu ama Alice'in bir polisle evlenmesinden sonra sadece başlarını sallayan tanıdıklar haline gelen arkadaşlarının sabah gazetelerinde onun maceralarını okumalarını istiyordu. Onu asla kıskanmayacaklardı, ama belki bir gün eş seçiminden dolayı artık onu küçümsemeyeceklerdi.

Karısı olduğu için pişmanlık duymadığını biliyordu. Sadece onun asla pişman olmamasını istiyordu.

"Peki suçlu kesinlikle kloral mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi ilçenin genç kimyasal analisti Bay Smythe.

Cesetlerden önce Dr. Merriweather'ın müfrezesine katılmamış ve polisler ve patolog kadavrayı incelerken odanın bir köşesinde kalmıştı, ama şimdi konusuna ısındı ve dokuda bulunan şeyin kloroform veya antimon değil, kloral hidrat ve sadece kloral hidrat olduğunu tespit etmek için kullanılan araçlar ve prosedürler hakkında ayrıntılı bir açıklama yapmaya başladı. "Testleri kendim yaptım, her adım defalarca tekrarlandı. Hiçbir hata olamaz."

"Teşekkür ederim Bay Smythe," dedi Treadles. "Ben de size teşekkür ederim, Dr.

Merriweather."

Dr. Merriweather haklıydı: Bay Sackville'in cesedinde herhangi bir cinayet izine rastlanmamıştı. Ve Treadles'ın, Bay Sackville'in Hevesli Bay Smythe işinde o kadar da titiz değildi. Uzaktan bakıldığında, gözden kaçan her türlü ayrıntıyı hayal etmek kolaydı; bunlar bir kez gözlemlendiğinde, açıkça ve muzaffer bir şekilde suçluluk sonucuna götürecek. Ama yakından bakıldığında durum hiç de öyle değildi. Aslında Bay Sackville'in ölümü giderek ilk bakışta görüldüğü gibi basit bir aşırı doz meselesi gibi görünüyordu.

İçini çekti, bu kadar büyük bir başarı elde etme hayalleri de suya düşmüştü.

Eve geçelim.

Treadles'ın isteği üzerine, Scotland Yard'ın gelişinden önce genel bilgi toplamak üzere Curry House'a ve en yakın köye yetenekli bir polis memuru gönderilmişti. Treadles Devon'a ulaştığında rapor ve soruşturmanın resmi tutanağının bir kopyası onu bekliyordu.

Bay Sackville Curry House'un sahibi değildi. Ev, yeniden evlenip Bayan Struthers olduktan sonra kocasının Norwich'teki evine taşınan ve evi kiraya veren Bayan Curry adında dul bir kadına aitti.

Bay Sackville'in Curry House'un kira kontratını devralmasının üzerinden yedi yıl geçmişti. Ne var ki, civardaki hiç kimse, başını sallayarak tanışıklığın ötesinde bir şey iddia edemiyordu; Bay Sackville münzevi biriydi. Bununla birlikte, bölgede centilmen bir üne sahipti: Kimseyle yakın bağlar kurmamış olabilirdi, ama hiçbir zaman bir dostunu tanımaktan gurur duymamıştı.

Yürüyüşlerinde karşılaştığı köylüler, ister papaz olsun ister basit çiftçi eşleri.

Köyün sivil yaşamına katılmamış olsa da, eski Norman kilisesine yeni bir mihrap, köy okuluna kömür ve pencereler ya da dolaşımdaki kütüphane için kitap satın almak için fonlar olsun, her türlü nedene cömertçe bağışta bulunacağına güvenilebilirdi.

Başka bir deyişle, sevilen değil ama saygı duyulan ve hayranlık duyulan biriydi. Kimse onun içine kapanmayı tercih etmesini garipsemiyordu; büyük

Bu topraklardaki ailelerin eksantrik oğullar yetiştirdiği iyi bilinirdi.

Köylüler hangi büyük ailenin Mr.

Debrett's'in bir kopyası yoktu. İçgüdüsel olarak vardıkları sonuç, onun kökeninin soylulara değil, soylulara dayandığı yönündeydi.

Curry House da bu izlenime katkıda bulundu.

Devon Sahili çok güzel bir yerdi. Denizle buluşan kayalıklar yüksek ve dramatikti - Britanya'nın bir ada olduğunu neredeyse ürkütücü bir şekilde hatırlatıyordu. Sahilin bu bölümü boyunca uzanan burunlar, tarlalar ve koyunların otladığı otlaklardan oluşan yeşil bir yamalı bohçaydı. Köri Evi, Stanwell Moot köyünün bir buçuk kilometre dışında yer alıyordu ve buraya dar patika, iki tarafı alıç ve tarla akçaağacı çitleriyle çevrili.

Ev nispeten yeniydi, yüzyılın başında inşa edilmişti, ince, neredeyse narin bir silueti vardı, sıva dış cephesi güneşin altında parlak beyazdı ve sınırsız mavi bir fonda inanılmaz derecede temizdi.

Gökyüzü. İki polis memuru Londra'nın isine ve kirine daha alıştı; burada tek boynuzlu bir at bulmak, böylesine tertemiz duvarlardan daha kolaydı. Çavuş MacDonald hafifçe ısıklık çaldı.

Evin içi de aynı şekilde tertemizdi: berrak, beyaz çerçeveli pencereler, pastel mavi duvarlar ve hoş bir renk ve doku katan kalın doğu halıları. Onları karşılayan kadının ise çevresi kadar zarif olduğu söylenemezdi: Hizmetçi Bayan Cornish'in esmer bir teni ve biraz hantal bir yapısı vardı. Ancak siyah elbisesi ustalıkla ütülenmiş ve büyük, beyaz şapkası mükemmel bir şekilde kolalanmıştı.

O kadar zarif değil, ama kesinlikle lekesiz.

Kibarca yolculukları hakkında bilgi aldıktan sonra onlara çay ikram etti.

Müfettiş

Treadles kabul etti ama önce evi, özellikle de Bay Sackville'in son nefesini verdiği yatak odasını görmek istedi.

Evin havadar zarafeti üst kata kadar uzanıyordu. Mr. Sackville'in yatak odası muhteşem bir sahil manzarasına sahipti; ev denize yarım milden daha yakındı ve çevredeki kırsal alanın en yüksek seyir noktalarından birine sahipti.

"Çok olumlu bir görüş," diye mırıldandı Treadles.

Çavuş MacDonald başını salladı. "Muhtemelen evin ilk etapta buraya kurulmasının nedeni buydu."

Treadles dikkatini odanın kendisine çevirdi. "Bunlar Bay Sackville'in üzerinde öldüğü çarşaf mı?"

"Hayır, Müfettiş. Çarşaf değiştirildi. Ama henüz yıkamaya gönderilmediler."

"Onları görmem gerekecek. Odanın geri kalanı da temizlendi sanırım?"

"Evet, Müfettiş. Baştan aşağı, o gün."

Bay Sackville doğal nedenlerle ölmüş olsaydı, ölüm döşğinde bir süre rahatsız edilmeden kalmasına izin verilebilirdi - ya da yemek masasından öteye taşınmaz ve serilirdi. Ama böyle bir şey olmamıştı.

Koşullar ve beklenmedik bir ölümle karşı karşıya kalan vicdanlı bir kahya, hiç şüphesiz evi her zamanki düzen ve tertip durumuna geri döndürmek istemiştir.

Treadles, odanın daha iyi korunmuş olmasını ne kadar isterse istesin, güzel bir mülkün bekçisinin görevlerini layıkıyla yerine getirmesine karşı çıkamazdı.

O ve Çavuş MacDonald pencereleri incelediler ve Mrs. Cornish'e eve girilebilecek çeşitli yolları anlattı. O gece Bay Sackville'in pencerelerinin kapalı olduğundan emindi, çünkü akşam yemeğinden sonra bir fırtına vardı. Düzgün bir şekilde sıvanmış olan evin dış cephesine tırmanmak imkânsız olmasa bile çok zor olurdu.

"Pencereler sıkıca kilitlenmiş miydi?"

"Evet, Müfettiş. Bay Sackville götürüldükten sonra odayı havalandırmak için kilitlerini açtım."

"Peki kloral stokunu nerede tutuyor?"

Bayan Cornish komodinin çekmecesini açarak içinde iki beyaz tanecik bulunan küçük bir şişeyi ortaya çıkardı.

"Bay Sackville'in öldüğü gün bırakılan kloral miktarı bu muydu?" "Evet, Müfettiş. Dr. Birch bunu görmek istedi ve hatırladığım kadarıyla O zaman içeride çok şey kalmıştı."

Komodinin üstünde çok yeni birkaç dergi duruyordu -edebi haftalıklardan penny dreadful'lara kadar her şey- Bay Sackville'in katolik bir zevki vardı. "Bunlar postayla mı geldi?"

"Evet, Müfettiş."

Üst kattaki diğer odalara geçtiler. Özel tesislerin yanı sıra iki yatak odası, bir oturma odası, bir çalışma odası ve uşak odası daha vardı. Bayan Cornish, "Bay Hodges burada yaşıyor çünkü aşağıda hepimiz kadınız," diye açıkladı.

Treadles başıyla onayladı. "Bu odaların pencereleri de o gece emniyete alındı mı?"

"Ertesi gün kilitlerini açtım - tüm evi havalandırdık."

Verdiği cevaplar kısa ve özdü - Bayan Cornish bir konuşkan bir kadındı. Ama kendini tutuşundaki bir şey -çenesindeki gerginlik, parmaklarının birbirini sertçe kavrayışı- görünürdeki soğukkanlılığına gölge düşürüyordu.

Polisle konuştuğu için son derece huzursuzdu. Ama bunun sebebi tüm bu olayın üzücü olması mıydı yoksa başka bir sebep miydi? Treadles karar veremedi.

"Peki ya kapılar?"

"Her akşam dokuzda kontrol ediyorum."

"Birinin saat dokuzdan önce fark edilmeden eve girmesi mümkün mü?"

"Sanırım bu *mümkün*." Ama ses tonu bunun o kadar imkânsız olduğunu gösteriyordu ki, bu düşünce bile gülünçtü.

Eğer Bay Sackville, Leydi Amelia ve Leydi Shrewsbury'nin ölümleri birbiriyle bağlantılıysa, o zaman bir yabancı -ya da birden fazla yabancı- bu işe karışmış olmalıdır.

Ama Treadles evin ve en yakın köyün ıssızlığını kendi gözleriyle gördüğüne göre, bu birbirine bağıllık teorisi daha da zayıf görünüyordu. Burası bir yabancıнын hemen fark edileceği türden bir yerdi. Ya da, aynı şekilde, alışılmışın dışında bir şey yapan bir yerlinin.

Turistler bölgeden geçerek sahil kenarı boyunca gezintiye çıkmış ve manzaranın tadını çıkarmışlardır. Ancak ön raporda sadece iki grup turist listelenmiştir

Bir önceki hafta köyün pub-and-in'inin konukları: Bay Sackville'in ölümünden beş gün önce bir gece kalıp ayrılan gezgin bir fotoğrafçı ve asistanı ile papazın kardeşinin bazı arkadaşları. kardeşiyle birlikte ziyarete gelmiş ve kalabalık papaz evine tikişmak yerine barda uyumuştı.

Treadles ve MacDonald artık zemin kata geri dönmüşlerdi. "Bize evin geri kalanını gösterebilir misiniz, Bayan Cornish?"

Büyük kır evlerindeki mutfak kompleksleri, yangın riskini azaltmak için genellikle ana binadan ayrıdır. Ancak burada mutfak zemin kattaydı ve iki set ağır, yeşil çuha kaplı kapı ile misafir odası ve yemek odasından ayrılmıştı. Koridor kilerin önünden geçiyordu, Mutfağa gelmeden önce kileri ve bulaşıkhaneyi gezdim.

Koridorun sonundaki merdivenler diğer ev ofislerinin yanı sıra hizmetlilerin salonuna ve personel odalarına iniyordu. Bayan Cornish Bay Sackville'in yatağındaki çarşaflar burada duruyordu ve ne kadar bozulmamış olduklarına bakılırsa yeni yıkanmış da olabilirlerdi.

"Yatak takımlarını sık sık değiştirdik," dedi Bayan Cornish, gururla.

Bir soruşturma yolu daha kapanmıştı. Ama Treadles sabırlı bir adamdı. Açık kapılarını bulacaktı.

"Çayınızı şimdi alır mısınız, Müfettiş, Çavuş?" Bayan Cornish devam etti.

"Öyle yapacağız," diye yanıtladı Treadles. "Çok nazıksınız Bayan Cornish."

Hizmetçi bir an tereddüt etti. "Müfettiş, Çavuş, siz Bu evin ziyaretçisiyim ve haklı olarak üst katta kabul edilmeliyim. Ama misafir odasında oturmayı doğru bulmuyorum..."

Treadles, "Görüşmelerimiz için misafir odasını kullanacağız ama çayımızı sizin rahat edeceğiniz bir yerde içmekten memnuniyet duyarız, Bayan Cornish," dedi.

Bayan Cornish'in deponun yanındaki küçük ofisinde çay içtiler. Tüm katın üçte ikisi yer seviyesinin altındaydı ama duvarın üstündeki pencerelerden gelen ışık odanın yer altında olduğunu hissettirmiyordu.

Bayan Cornish çay doldurdu. Treadles bu fırsatı değerlendirerek bazı sorular sordu. Ön rapordan, Bayan Cornish'in Curry House'da en uzun süredir, on dört yıldır çalıştığını, eski Bayan Curry hâlâ ikamet ederken kahyalık görevini devraldığını zaten biliyordu.

Bayan Cornish bunu doğruladı ve personelin geri kalanı hakkında bilgi verdi. Aşçı Bayan Meek en yenisiydi, Devon Sahili'nden gelmişti. bir aydan biraz daha uzun bir süre önce. Ayrıca bir uşak, bir hizmetçi, bir mutfak hizmetçisi ve hem bahçeye hem de atlara bakan bir delikanlı vardı.

Uşağı Hodges haricindeki hizmetkârların maaşları evin sahibi tarafından ödenmekteydi ve ev sahibi, yetkin personeliyle birlikte gelen bir mülk için daha yüksek kiralar talep etmekteydi. Bay Sackville'in avukatları, müvekkillerinin ölümü düzgün bir şekilde soruşturulana kadar mirasının kira bedelini ve Hodges'un maaşını ödemeye devam edeceği konusunda anlaşmışlardı.

Treadles, soruşturmadan hemen kazara aşırı doz kararı çıkmayınca avukatların sinirlendiğinden şüphe etmedi.

"Bana Bay Sackville'in günlük rutinleri hakkında bir şeyler anlatır mısınız?" diye sordu Bayan Cornish.

Bayan Cornish bunu hemen yaptı. Sıradan bir yaz gününde Bay Sackville sabah kakaosunu saat altı buçukta yatağında içerdi. Sonra yıkanır ve giyinirdi. Yediyi çeyrek geçe ata binerdi. Döndüğünde kahvaltı sekiz buçukta olurdu. Kahvaltıdan sonra çalışma odasında biraz zaman geçirmeyi severdi. Öğle yemeği saat birdeydi. Daha sonra sık sık uzun bir yürüyüşe çıkıyor, dört buçukta çay içmek için eve dönüyor ve akşam yemeğini sekizde yiyordu. Ayda iki kez öğle yemeğinden sonra Londra'ya gider ve ertesi gün çay saatine kadar dönmezdi.

Müfettiş Treadles, Londra seyahatlerini ön soruşturmadan biliyordu. Devon Polis Teşkilatı'ndan Yarbey Perkins görevini eksiksiz yerine getirmişti. Ayrıca ziyaretlerin köyde merak uyandırdığını da biliyordu. Bazıları onun arkadaşlarını ziyarete gittiğini düşünüyor, bazıları kumar oynadığını tahmin ediyor ve birkaç kişi de Bay Sackville'in sadece

düzenli olarak kaçmak istiyordu - onun servetine ve hareket özgürlüğüne sahip olsalardı onlar da kaçarlardı.

"Bayan Cornish, onun bu seyahatleri ne amaçla yaptığını biliyor musunuz?"

"Hiç de değil, Müfettiş."

"Döndüğünde onlardan bahsetmedi mi?"

Başını iki yana salladı. Ve elbette kendine saygısı olan bir hizmetçi, patronunun özel işlerini sorgulamayı asla düşünmezdi.

"Hangi trene bindi?"

"Barton Cross'tan 3:05."

Barton Cross bir sonraki en yakın köydü. Treadles yerel demiryolu tarifesini incelemişti. Barton Cross'tan kalkan 3:05 treni öğleden sonra neredeyse saat dörde kadar ana hatta varmıyordu. Ve Bay Sackville Londra'ya giden bir sonraki ekspresi yakalasa bile, Paddington İstasyonu'na girdiğinde iş saati çoktan geçmiş olacaktı.

Öncelikli niyeti acentelerini ya da avukatlarını görmek olan bir adamın tercih edeceği türden bir güzergah değil.

"Hep aynı günlerde mi giderdi?"

"Her ayın ikinci ve dördüncü Perşembe günleri."

Londra'da tiyatro sezonu Eylül'den Temmuz sonuna kadar sürüyordu. Ancak Bay Sackville'in ziyaretlerindeki düzenlilik, bir tiyatro aşığının gezintilerine işaret etmiyordu. Arkadaşlarını görmeye gitmiş olması da pek olası görünmüyordu; kendi sosyal sınıfının üyeleri sezon boyunca Londra'da toplanıyor ve sezonun geri kalanını havanın çok daha sağlıklı olduğu kırlarda geçirdim.

"Gideceği yerin Londra olduğundan emin misiniz, Bayan Cornish?"

"Bay Hodges öyle söyledi. Giysileri yıkanmaya gönderilmeden önce Bay Sackville'in ceplerini karıştırmış. Ve her zaman Paddington İstasyonu'ndan, Bay Sackville'in dönüş yolculuklarından kesilmiş delikli biletler bulurdu."

Bayan Cornish hafifçe kızardı, sanki uşakla işvereni hakkında dedikodu yaptığı için utanmış gibiydi.

"Anlıyorum. Anladığım kadarıyla Bay Sackville'in Londra seyahatleri vefatından önceki haftalarda biraz daha düzensiz hale gelmiş."

"Mide krizleri," diye yanıtladı Bayan Cornish büyük bir otoriteyle.

"Nisan ayında iki kez oldu. Bir keresinde evden hiç çıkmadı, bir sonrakinde ise trendeyken kendini kötü hissetmeye başladı. Bir sonraki istasyonda indi ve geceyi demiryolu otelinde geçirdi."

Bu, Barton Cross tren istasyonundaki bilet görevlisinin hatırladıklarıyla uyumluydu.

"Ondan iki hafta sonra gitti."

"Gitti ama ertesi sabah her zamankinden erken döndü. Ondan iki hafta sonra da iyi olmasına rağmen hiç gitmedi."

"Mide ataklarından muzdarip olduğu tek durum Nisan ayındaki o iki sefer miydi?"

"Hayır, Müfettiş. Ben onun için çalıştığımдан beri vardı. Sanırım bir keresinde kendini iyi hissetmediği için Londra'ya gitmemişti."

Yedi yılda bir kez ve sonra bir ayda iki kez. Merak uyandırıcı. Düpedüz cinayet olduğunu düşündürecek kadar değil -rastgele olayların doğası gereği rastlantısaldırlar- ama yine de kayda değerdi. "Mayıs ayında neden erken döndüğü hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır, yapmadı."

"Curry House'a geri döndüğünde nasıl görünüyordu?" "O gün içine kapanıktı ve rahatsız edilmek istemedi."

"Anladığım kadarıyla o gün eve dönmeden önce kiliseye de gitmiş. Papaz ve diğer bazı köylüler de onu görmüş."

Bu, Curry House'da kaldığı süre boyunca ayine hiç katılmamış bir adam içindi.

"Ben de aynısını duydum."

"İki hafta sonraki Perşembe günü Londra'ya hiç gitmediğinde şaşırdınız mı?"

"I . . . Öyleydim, ama o kadar da değil." "Neden değil?"

"Boyun eğmiş bir havası vardı."

Bu köy dedikodularının bir parçası değildi. Müfettiş Treadles hafifçe kaşlarını çattı. "Nasıl istifa etti?"

Bayan Cornish bir an düşündü. "Cesareti kırılmış diyebilirim. Huzursuz da. Eskiden alışkanlıkları düzenliydi. Ama son birkaç haftadır, her seferinde bütün bir gün ortadan kayboluyordu. Bir keresinde yağmurdan sırlıklam dönmüştü - ve gittiğinde bile yağmur yağıyordu."

Bu bilgi Sherlock Holmes'un varsayımı için pek de iyiye işaret değildi. Bay Sackville'in ilgili tarihleri, Leydi Amelia'nın ani ölümüyle uyuşmuyordu ve bu da onun moralinin bozukluğunu açıklamak için çok geç bir tarihti. En olası hipotez, Bay Sackville'in şehirde bir metresi olduğu olabilirdi.

Saat gibi düzenli olarak ziyaret ettiği. Peki sonra ne oldu? Daha yeşil çayırılar için onu terk mi etmişti? Ya da belki de bir teklifi kabul etmişti. Başka bir aşık adamdan evlilik mi?

Kalp acısı çeken bir adamın, kendisine birkaç saatlik unutkanlık ve unutkanlık sunan maddelere karşı aşırı cömert olması pek duyulmamış bir şey değildi.

Müfettiş Treadles devam etti. "Lütfen bana Bay Sackville'in ölümünden önceki yirmi dört saat içinde evdeki faaliyetleri anlatın."

"Anlatacak pek bir şey yok, Müfettiş. Yarım gündü. Öğleden sonra Anglikan Kadınlar toplantısına katıldım. Sonra Bideford'a gittim, biraz çay içtim, dükkanları dolaştım ve saat yedi buçukta geri döndüm. Diğer herkes sekizden biraz önce döndü - Bay Hodges hariç, o yıllık iznindeydi.

"Akşam yemeğimizi hizmetçilerin salonunda yedik ve sonra Aşçı Bayan Meek, yarım günlerde Bay Sackville'e soğuk bir akşam yemeği bırakırdı. Saat dokuzda ona bir fincan çay ve bir tabak bisküvi götürdüm, başka bir şey olup olmayacağını sordum. O da hayır, emekli olabilirim dedi. Ve bu onu bilinçli olarak son görüşüm oldu."

"Onun için postayla ne geldiğini hatırlıyor musunuz?"

"Bir iki dergi ve belki birkaç broşür, zaman zaman onları da göndermeyi severdi," dedi Bayan Cornish isteksizce, sanki işverenin postalarının içeriğini tahmin ettiğini itiraf etmek hoşuna gitmiyormuş gibi.

"Peki nasıl görünüyordu?"

"Biraz yorgunum ama kimseyi telaşlandıracak kadar değil." Bunların son saatleri olacağına dair bir fikri var mıydı?

"Soruşturmadaydınız. Bay Holmes'un, Bay Sackville'in ölümünü çevresindeki iki kadının ölümüyle ilişkilendiren mektubunu okudunuz. Bu konuda ne düşündünüz?"

"Eminim bu konuda ne düşüneceğimi hiç bilmiyorum," diye cevap verdi Mrs.

Cornish'in ifadesi de sözleri kadar ihtiyatlıydı.

"Bay Sackville'in Leydi Amelia Drummond ya da Leydi Shrewsbury'den bahsettiğini hiç duydunuz mu?"

"Hayır, efendim."

"Onlara yazdı mı?"

"Bu isimlerden herhangi birinin yazılı olduğu bir zarf görmedim." "Kiminle yazıyordu?"

"Çoğunlukla avukatları."

"Peki ya keşif sabahı? Lütfen bir açıklama yapın."

Bayan Cornish bir an düşündü. "Bay Hodges tatile çıkmadan önce Bay Sackville'in sabah kakaosunu hazırlama görevini Bayan Meek'e vermişti. Ama o sabah mutfakta meşgul olduğu için kakaoyu hizmetçi Becky Birtle üst kata taşıdı."

"Becky Birtle'in soruşturmadaki ifadesine göre," dedi Treadles, "tepsiyi yere bıraktı ve Bay Sackville'e günaydın diledi. Cevap vermeyince daha yüksek sesle konuşmuş. Yine cevap vermeyince de elini sıkmış ama elinin ürkütücü derecede soğuk olduğunu hissetmiş."

Bayan Cornish başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Bayan Meek'e gitti, Bayan Meek de bana geldi. Üçümüz birlikte Bay Sackville'in odasına gittik. O sırada hâlâ nefes alıyordu. Bayan Meek onun için iyi görünmediğini söyledi. Becky titremeye başladı. Dunn'ı ahırda bulmak için koştum. Doktorun evine gitti ama Dr. Harris evde değildi. Dört at daha sürmek zorunda kaldı.

Dr. Birch'ü almak için Barton Cross'a gitmiş.

"Dr. Birch nihayet gelip Bay Sackville'i muayene ettiğinde bana Bay Sackville'in kloral kullanıp kullanmadığını sordu. Ben de biraz gördüğümü söyledim. Bay Sackville'in durumunu daha iyi tanımlayabilseydi striknin getireceğini söyledi. O ve Dunn aceleyle Dr. Harris'in evine gittiler. ve strikninle geri döndü. Ama artık çok geçti. Bay Sackville, birkaç dakika önce nefes almayı bırakmıştı."

Bayan Cornish'in sesi resitalinin sonunda hafifçe titredi.

"Sorulması gereken tatsız bir sorum var," dedi Treadles. "Bay Sackville'e zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musunuz?"

"Hayır!" Hizmetçinin cevabı anında ve şiddetliydi, bugün ondan gördükleri en güçlü tepkiydi. "Hiç kimse. Yani, buralarda kimse olmadığı kesin."

"Teşekkür ederim, Bayan Cornish. Şu anda size başka sorum yok," dedi Treadles.

Bayan Cornish başını eğdi, nefes alışları hâlâ fark edilir derecede sığdı.

"Görmek istediğim bir sonraki kişi Becky Birtle, Bay Sackville'i bulan hizmetçi," diye devam etti Treadles. "Ama Memur Perkins, Becky Birtle'in artık bu evde olmadığını bildirdi. Bunu biraz daha açabilir misiniz, Bayan Cornish?"

"Bütün bu olanlar kızı çok üzdü. Holmes denen adamdan gelen mektup daha da üzdü. Soruşturmadan sonra, gitmesine izin verilmesi için yalvardı.

ailesine dönmesi için. O hala bir çocuk ve hayır demeye yüreğim el vermedi."

Bayan Cornish'in ağzında sanki Müfettiş Treadles'a merhametinden dolayı verdiği bir kararı sorgulaması için meydan okuyormuş gibi hafif bir alaycı ifade vardı.

"Elbette onu düşünmekte haklıydınız, Bayan Cornish," dedi yumuşak bir sesle, ayağa kalkarak. "Çavuş MacDonald ve ben üst kattaki misafir odasına çıkacağız. Lütfen Bayan Meek'e onunla konuşmak istediğimizi söyleyin. Sıradaki."

Müfettiş Treadles'ın şimdiye kadar karşılaştığı en ince aşçı olan Bayan Meek, çok daha açık sözlü bir tanık oldu.

"Sanırım bardaki yemekten kaynaklanıyordu - Nisan ayındaki iki mide krizi.

Benden önce burada aşçılık yapan Bayan Oxley, Mart ayının sonunda yetim yeğenlerine bakmak için ayrılmak zorunda kaldı. Ben gelene kadar, buradaki insanlar

Hanın sağlayabildikleriyle yetinmek zorunda kaldık. Şimdi handaki Bayan Pegg iyi bir kadın ve bol porsiyonlar sunuyor, ancak yemeklerinin kenarları biraz kaba, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

"Ama ben buraya gelmeden önce Paignton'da Bayan Woodlawn'ın Nekahet Evi'nde çalıştım. On yıl boyunca yemek pişirmekten başka bir şey yapmadım.

Tüm ülkedeki en endişe verici sindirime sahip bayanlar. Bayan Woodlawn'ın gittiğime çok üzüldüğünü söylemekten gurur duyuyorum; müessesesinin ün kazanmasına yardımcı olmuştum."

Treadles, "Yemeğiniz Bay Sackville'le aynı fikirde miydi?" diye sordu, ama Bayan Meek'in de bunu kastettiği belliydi.

"Hiç şikâyetim yoktu. Ama yine de onun için çok uzun süre yemek yapmadım, değil mi?"

"Çalışmanızın çok tatmin edici olduğuna eminim. Şimdi, Bay Sackville'in komada bulunmasından önceki yirmi dört saati ve o sabahki olayları anlatmanızı rica ediyorum."

Bayan Meek çayından uzun bir yudum aldı. "Elbette. Önceki gün bizim yarım günümüzdü. Sabahın büyük bölümünde mutfakta meşguldüm. Düşünülmesi gereken öğle yemeği ve herkes için soğuk akşam yemekleri vardı, ama o gün reçel de yapıyorduk -Tommy Dunn'ın yeşil bir parmağı

var ve biz de

Mutfak bahçesinden kutu kutu çilek ve bektaşı üzümü geliyordu. Öğle yemeğinden kalan bulaşıklar ve reçel yapımı bittiğinde,

Bulaşıkçı kızımız Jenny Price'ı ailesinin evine bıraktım. Price'lar çok hoş insanlar. Bayan Price ile sohbet ettim. Birlikte çay içtik. Ve akşam köpek arabasıyla geri gönderildik.

"O gece yemekten sonra mutfağın derli toplu olduğundan emin oldum ve yattım. Sabah altıda her zamanki gibi yine mutfaktaydım. Mr. Hodges dışarıdaydı, ben de Bay Sackville'e kakaosunu yaptım, Becky Birtle da ona götürdü.

"Birkaç dakika sonra telaşla mutfığa geri döndü. 'Bayan. Meek, Bay Sackville'in iyi olduğunu sanmıyorum. Üşümüştü.' Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Öldüğünü kastetmiyorsunuz, değil mi? Ona sordum. 'Hayır, nefes alıyor. Ama çok soğuk. Gelin ve kendiniz görün, lütfen.

"Onunla birlikte yukarı çıkmak üzereydim ama sonra Bayan Cornish'in bilmesi gerektiğini düşündüm. Ben de koşarak odasına gittim. Hâlâ sabahlığının içindeydi. Becky'nin bana anlattıklarını ona söylediğimde nefesi kesildi ve hep birlikte yukarı koştuk. Bay Sackville oradaydı, Becky'nin tarif ettiği gibi, hâlâ nefes alıyordu ama kilerde saklanan bir kova su kadar soğuktu.

"Daha iyi görebilmek için perdeleri açtık. Bayan Cornish'e, bu her neyse Bay Sackville'in başarabileceğini sanmadığımı söyledim. Becky inlemeye ve titremeye başladı. Bayan Cornish ona göz kulak olmamı söyledi; kendisi de yardım için dışarı koştu.

"Bay Sackville'i birkaç kez tokatladım, omuzlarından tutup sarstım ama hiç kıpırdamadı bile. Becky ağlamaya başladı. O anda Jenny Price'ın mutfakta tek başına olduğunu ve eğer ben başında olmazsam, efendiye pişirdiğim yemeği yiyebileceğini ya da tencereye kim bilir neler katabileceğini hatırladım. Becky'ye benimle mutfığa gelmesini söyledim ama o Bay Sackville'in yalnız kalmasını istemediğini söyledi.

"Tek başıma mutfığa indim. Bayan Cornish'in geri geldiğini ve yukarı koştuğunu duydum. Bir süre sonra aşağı indi ve Tommy Dunn'ın Dr. Harris'i almaya gittiğini ve beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey olmadığını söyledi. Hâlâ herkesin öğle yemeğiyle ilgilenmem gerekiyordu, bu yüzden çalışmaya devam ettim ya da en azından etmeye çalıştım. Ama her birkaç dakikada bir kafamı kapıdan çıkarıp gelen birilerini duyup duymadığıma bakıyordum.

"Sonunda biri geldiğinde, gelen Dr. Harris değil, başka bir doktordu. Kloral olduğunu anladığında bize bağırarak Bay Sackville'in yanına sıcak su şişeleri getirmemizi istedi, böylece daha fazla üşümeyecekti. Çılgınca bir telaş içindeydik. Becky, o aptal çocuk, tencereyi çok fazla suyla doldurdu ve sonra ısınmadığı için tekrar ağlamaya başladı. Jenny

Price oyun oynadığımızı sandı ve neredeyse kendini yakıyordu. Bayan Cornish onu mutfaktan çıkarıp odasına kilitlemek zorunda kaldı."

Bu, olayların çok daha ayrıntılı ve dramatik bir anlatımıydı. Müfettiş Treadles, nihai sonucu bilmesine rağmen kendini koltuğunda öne doğru eğilmiş buldu.

"Bay Sackville'in etrafına birkaç sıcak su şişesi koyduk. Sonra Bayan Cornish nabzını ölçtü ve 'Hiçbir şey hissetmiyorum' dedi. İşte o zaman Dr. Birch ve Dunn strikninle merdivenleri tırmanmaya başladılar. Bayan Cornish, Dr. Birch'e "Nabız hissedemiyorum" dedi.

"Dr. Birch, Bay Sackville'e koştu. Eliyle yokladı, dinledi ve kart kutusunu Bay Sackville'in burnunun önünde tuttu. Sonra o muazzam iniltiyi çıkardı. 'Hastalığının ne olduğunu bilseydim onu kurtarabilirdim.

"Ölüm saatini yazdı. Bayan Cornish ona çay ikram etti ve geri kalanımızdan görevlerimize dönmemizi istedi. Sanırım o zamandan beri yaptığımız şey de bu, devam etmek."

"Leydi Amelia Drummond ve Leydi Shrewsbury'nin ölümleriyle olası bağlantıyı duyduğunuzda ne düşündünüz?"

"Eminim hiç bu kadar şaşırmamıştım. Ama bu bir tesadüften daha fazlası olamaz, değil mi?"

"Biz de bunu öğrenmek için buradayız," dedi Treadles, sesinde belli belirsiz bir özür notuyla. Polislerin ortaya çıkmasıyla hayatları altüst olanlara sempati duyuyordu -özellikle de böyle bir davada, her şeyin çok da abartılı olmadığı ortaya çıkabilecekken. "Bu hanımlardan birini hiç duydunuz mu?"

"Asla. Bay Sackville'i çok az gördüm ve postanın gelişi ya da gidişiyle ilgili hiçbir şey yapmadım. Bayan Cornish ve Bay Hodges daha fazlasını bilecektir."

"Aklınıza, Bay Hughes'a karşı kin beslemiş olabilecek biri geliyor mu? Sackville mi yoksa ona zarar vermek mi istedi?"

Bayan Meek ürperdi. "Hayır, hiç de değil. Ama bunu sormak için yanlış kişiyim - sadece bir aydır buradayım ve mutfaktan dışarı adımımı bile atmadım."

"Teşekkür ederim Bayan Meek, çok yardımcı oldunuz. Bay Meek'e sorabilirsiniz

Dunn bize bir dakikanızı ayırırsanız çok memnun oluruz."

"Elbette, Müfettiş." Bayan Meek gitmek için ayağa kalktı. Ama kapıdan geri döndü. "Gerçekten burada bir cinayet olduğunu mu düşünüyorsunuz, Müfettiş?"

Sesine kaygı karışmıştı ama kaygıdan da öte bir dehşet. Masumiyetin parçalanmasından korkan, kendini bir insanın bir başkası tarafından soğukkanlılıkla öldürülmesine karışmış bulmaktan korkan birinin dehşeti.

"Buradayız çünkü bazı usulsüzlüklere dikkat çekildi. Amacımız sadece daha fazla soruşturma yapılmasını gerektirecek yeterli neden olup olmadığını tespit etmektir."

"Umarım her şeyin tesadüf olduğuna karar verirsiniz. Ve Bay Mektubu yazan Holmes, asılsız şüpheler uyandırmaktan ve masum insanlara rahatsızlık vermekten başka bir şey yapmayan bir fesatçıdır."

Şaşırtıcı bir şiddetle konuştu. O gittikten sonra Müfettiş Treadles ve Çavuş MacDonald birbirlerine baktılar.

"Sizce haklı olabilir mi, efendim?" diye sordu Çavuş MacDonald, mürekkebin daha çabuk kuruması için defter sayfasını hafifçe üfleyerek. "Bu Bay Holmes, söylediklerinize bakılırsa, Müfettiş, kulağa oldukça sıra dışı geliyor. Ama olağanüstü adamların nasıl olduğunu bilirsiniz. Her zaman akılları başlarında olmayabilir."

Şu anda Holmes'ta kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Treadles gerçek bir dehanın kolayca yok edilemeyeceğini düşünmekten hoşlanırdı. Ama Lord Ingram Holmes'un gerçek durumu hakkında ağzını sıkı tuttuğu için, Treadles'ın, arkadaşının sonuçsuz bir takibi bizzat isteyerek zamanını boşa harcamayacağına olan inancından başka dayanacak pek bir şeyi yoktu.

"Biraz daha sabırlı olalım," dedi. "Henüz tüm tanıklarla konuşmadık bile."

Bayan Meek'in konuşkan olmasına karşın, Tommy Dunn neredeyse suskunluk derecesinde sessizdi.

Üç buçuk yıldır evde çalışıyordu. Bay Sackville ya da diğer hizmetlilerle hiç sorun yaşamamıştı. Yarım gün yürüyüşe çıkıyor, yakındaki bir koyda bir kayanın üzerine oturuyor ve hizmetçilerin salonunda akşam yemeği vakti gelene kadar denizi seyrediyordu.

"Yakınlarda ziyaret edebileceğiniz bir aileniz yok mu Bay Dunn?" diye sordu Treadles. "Ben bir yetimim, Müfettiş."

"Anlıyorum. Devam et."

"Akşam yemeğinden sonra yattım. Sabah ahırları süpürürken Bayan Cornish koşarak geldi. Dr. Harris'e gittim ama o yoktu."

Evde. Dr. Birch'e gittik ve onu getirdik. Strychnine'e ihtiyacı vardı, biz de Dr. Harris'e geri döndük. Döndüğümüzde çok geçti. Bay Harris. Sackville, o ölmüştü."

Treadles'ın biraz daha zorlamasıyla Dunn, Leydi Amelia Drummond ya da Leydi Shrewsbury hakkında hiçbir şey bilmediğini ve Bay Sackville'e zarar vermek isteyebilecek hiç kimseyi düşünemediğini ekledi. Ancak ölümünden önceki haftalarda Bay Sackville'in moralinin bozuk olduğunu fark etmişti.

"Akıllı başka yerdeydi. Bir keresinde en sevdiği kısrakı eyerledim. Bir süre orada durdu, dizginleri tuttu ve sonra çekip gitti." Dunn ellerini sıktı. "Kibarca olmasa bile sorunun ne olduğunu sormalıydım. Onun evinde yaşıyorduk. Onun parasıyla geçiniyorduk. Başka kimsesi olmadığını biliyorduk. Ve hiçbirimiz ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorma zahmetine girmedik."

Bu, Treadles'ın Bay Sackville'in ölümüyle ilgili olarak karşılaştığı ilk duygusal tepkiydi. Genç adama kendini toparlaması için bir an verdi ve nazikçe, "Sanırım iyi bir ustaydı?" diye sordu.

"En iyisi," dedi Dunn. "Buradaki ilk Noel'imde bana kendi saatlerinden birini vermişti; üzerine baş harflerimi de yazdırmıştı."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Treadles.

Tommy Dunn'ın ürettiği saat çok güzeldi, Treadles'ın mükemmel ve çok üzgün kayınpederi merhum Bay Morton Cousins'den aldığı saatle karşılaştırılabilir bir kaliteye sahipti. Saatin kapağında büyük bir D harfi, solunda küçük bir T ve sağında küçük bir E harfi vardı.

"Gerçekten de çok cömert bir hediye."

"Geçen Noel'de bana yeni bir toka verdi ama o kadar süslü ki sadece kilisede takıyorum."

"Onun hizmetinde olan diğerleri de aynı şekilde güzel hediyeler aldılar mı?"

"Bayan Cornish güzel vazolar ve resim çerçeveleri aldı. Hodges gümüş kol düğmeleri aldı. Penny Price ise kimseyle paylaşmak zorunda olmadığı kocaman pudingler ve kekler aldı."

"Bayan Meek ve genç olan Becky Birtle?"

"Yeterince uzun süredir burada değiller. Becky ilkbaharda geldi ve Mrs. Meek bundan daha da geç."

Ona teşekkür ettiler ve Hodges'ı getirmesini istediler.

Treadles, rahmetli kayınpederinin uşağı kalıbında, düzgün, şık bir adam bekliyordu. Ancak Hodges geniş omuzluydu.

ve burnu gençliğinde birkaç kez kırılmış olmalıydı. Ama iyi giyimliydi ve konuştuğunda sesi kırık burnunun gösterdiğinden çok daha kibar çıkıyordu.

Günler boyunca olanlarla ilgili polise yardımcı olamadı ve İşvereninin ölümünden hemen önceki saatlerde Wight Adası'na tatile gitmişti. Ancak Bay Sackville'in uzun yıllardır mide krizleri geçirdiğini doğruladı: "Sanırım okul yıllarından beri." Bayan Meek'e yetenekli ve şefkatli bir aşçı olduğu için iltifat etti.

- "Her zaman nasıl görüldüğü hakkında benimle görüşür ve hangi yiyeceklerden kaçınması gerektiğini bulmaya çalışırdı." Ve Bay Sackville için çalıştığı beş yıl boyunca işvereninden tek bir kötü söz duymadığını kesin bir dille ifade etti

- Ve hiç sorun çıkarmayan bir adama zarar vermek isteyecek birini düşünemiyordu.

Treadles ona teşekkür etti ve Jenny Price'a sorgulanmak üzere arandığını iletmesini istedi.

Hodges'ın gözleri büyüdü. "Ama Jenny Price bir yarım akıllı." "Her ne olursa olsun, yine de onunla konuşmalıyız."

Jenny Price, Treadles'ın sandığı gibi genç bir kız değil, otuzlu yaşlarının ortasında, iri yapılı bir kadındı. Onu içeri getiren Bayan Meek salondan çıkarken endişeli görünüyordu ama Londra'dan gelen ziyaretçiler için hazırlanmış bisküvi, kek ve sandviç tabaklarını görünce gözleri keyifle parladı.

Şaşırtıcı derecede hızlı hareket etti ve Treadles şaşkınlığını atlatamadan birkaç bisküviyi bitirdi.

"Ah, Bayan Price, size bazı sorularımız var."

Bir parça çekirdekli kek çiğnerken ona boş boş baktı. Treadles tekrar denedi. "Jenny, değil mi?"

Başını salladı.

"Bana Bay Sackville'in öldüğü gün hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?" "Onu götürdüler."

"O günden başka bir şey hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı.

"Hiçbir şey mi?"

Ağzı hamsili sandviçle dolu olan Jenny Price cevap verme zahmetine girmede. Treadles, Bay Sackville, Curry House'daki yaşam ve mutfaktaki işi hakkında daha fazla soru sordu. Ve yanıt olarak mırıldanmaktan başka bir şey alamadı: Jenny Price'ın verecek başka cevabı yoktu.

Treadles ve MacDonald yenilgiyi kabul ettiler ve ona mutfağa kadar eşlik ettiler. Bayan Cornish mutfakta Bayan Meek ile konuşuyordu. Treadles hizmetçiden kendisine alt kattaki diğer odaları göstermesini ve buraların kolay girilebilecek yerler olmadığından emin olmasını istedi.

Bayan Cornish kabul etti ama gözle görülür bir isteksizlikle. Treadles bir Özür dilercesine başını salladı, o da polisin evini incelemesini istemezdi. Ama şüpheli ölümlerin yaşayanların isteklerini gölgede bırakan bir yolu vardı.

Hizmetçinin özel odası küçük bir salon ve ona bitişik daha da küçük bir yatak odasından oluşuyordu. Salondaki şöminenin üzerinde, Bayan Meek ve Becky Birtle gelmeden önceki personelin çerçeveli bir fotoğrafı asılıydı. Bayan Cornish'in komodininin üzerinde de hayat dolu, güzel bir genç kadının çerçeveli bir başka fotoğrafı duruyordu.

Treadles neredeyse genç kadının yeğeni olup olmadığını sormak gibi bir hata yapacaktı ki, onun yarım ömür öncesinden Bayan Cornish'ten başkası olmadığını fark etti. Hizmetçinin artık o kadar da yaşlı olmadığı, muhtemelen Jenny Price'dan daha genç olduğu aklına geldi.

"Bayan Cornish, Jenny Price'a neden yer verdiğinizi sorabilir miyim?" "Oh, vermedim, Müfettiş. Bayan Struthers -eski Bayan Curry-

Jenny'yi yaklaşık on yıl önce aldı."

"Peki Bayan Struthers neden böyle bir seçim yaptı?"

"Fiyatlar çiftçi. Özellikle ekim ve hasat sırasında bir sürü erkek koşuşturur. Ve Jenny, şey, eminim siz yapmazsınız, Müfettiş, ama böyle bir kızıdan yararlanacak erkekler var.

Ailesi onu odasına kilitlemeye çalıştı ama sürekli kilitli kalırsa kötü bir yola giriyor."

Bayan Cornish hizmetçilerin odasının kapısını açtı. Düzgünce yapılmış iki demir yatak L şeklinde dizilmişti. Muhtemelen Jenny Price'a ait olanın altında bir çift terlik vardı. Müfettiş Treadles şunları not etti Penceredeki parmaklıkları ve kapıdaki asma kilidi.

"Bayan Struthers Jenny'yi yanına almayı teklif etti," diye devam etti Bayan Cornish. "O zamanlar duldu ve atlarına ve bahçesine bakan adam dışında mülkte başka erkek yoktu ve o da ahırların üstünde yaşıyordu, evde değil. Jenny sadece basit işlerin üstesinden gelebilir ama çok çalışıyor ve Bayan Struthers ona para ödemek zorunda kalmıyordu. Aslına bakarsanız, bugün bile mutfağa giren gıda maddelerinin büyük bir kısmını Fiyatlar sağlıyor."

"Ama Bay Sackville'in gelişiyi birlikte evde adamlar vardı."

"İlk başta sadece Bay Sackville vardı, Bay Hodges daha sonra geldi. Evin bir beyefendiye kiralandığını öğrendiğimizde hizmetçilerin kapısına kilidi ve pencerenin dışına parmaklıkları taktım. O kadar da Jenny'nin odasına birinin girmesinden çok, dışarı çekilmesinden endişelendim. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Bay Sackville o tür bir adam değildi, Bay Hodges da öyle."

Şimdi Bayan Meek'in odasındaydılar. Masanın üzerinde gençliğinin bir fotoğrafı duruyordu. Genç Bayan Cornish kadar güzel değildi ama özgüvenle gülümsüyordu.

"Bunu size sormadım Bayan Cornish. Bay Cornish hakkında ne düşünüyorsunuz?
Sackville'i bir erkek olarak?"

Bayan Cornish şaşırmişti. "O bir beyefendiydi elbette." "Birçok erkek centilmen olarak doğar ama hepsi bu terime layık değildir."

"O gerçek bir beyefendiydi. Herkese karşı her zaman nazikti. Ve düşünceli. Eskiden bütün çamaşırlarımızı burada, evde kendimiz yıkardık. Bay Sackville işin ne kadar zor ve kaba olduğunu görünce bana çamaşırları dışarıdan getirtmemi, parasını kendisinin ödeyeceğini söyledi." Sesi biraz çatallaştı.

"İşte bu gerçek bir nezaketti."

Anlattığı anekdot Çavuş MacDonald üzerinde büyük bir etki bıraktı. Evden uzaklaşırlarken, Bayan Cornish'e veda ettikten sonra, "Bay Sackville'in ölmesi çok yazık oldu. Gerçek bir beyefendiye benziyordu."

"Öyle görünüyor. Ama tecrübelerimin bana öğrettiği bir şey varsa, merhumu tanıyanlar ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra onun hakkında kötü konuşmazlar, özellikle de bir çift polis memuruna."

Curry House'dan Dr. Harris'i ziyaret etmek üzere köye geri döneceklerdi. Ancak Treadles usulca bağırdı, arkasını döndü ve kapının zilini tekrar çaldı.

Bayan Cornish kapıyı açtı. "Müfettiş, bir şey mi unuttunuz?"

"Gerçekten unuttum, Bayan Cornish. Birtles'ların nerede yaşadığını sormayı unuttum." O ve MacDonald bölgeye geldiklerinde Becky Birtle'ı kolayca ziyaret edebilirlerdi.

"Yorkshire'da yaşıyorlar."

"Yorkshire?" Hizmete alınan genç kızlar yakınlarda iş bulma eğilimindeydi. Ya da aile ve arkadaş bağlantıları aracılığıyla büyük şehirlere giderlerdi. Becky Birtle'ın Yorkshire'dan dört yüz mil ötede, haritada bile zor görünen bir köye gitmesi en hafif tabirle sıra dışıydı.

"Yıllar önce Yorkshire'da çalışıyordum ve Birtles'ları tanıyordum. Becky çalışacak yaşa geldiğinde bana onun için bir yerim olup olmadığını sordular; güvendikleri biri ona göz kulak olursa daha az endişeleneceklerini söylediler."

"Anlıyorum. Becky'ye polisin onunla konuşmak istediğini söylediniz mi?"

"Duyar duymaz ailesine mektup yazdım. Ancak yarından önce onlardan haber almayı beklemiyorum."

"Anlıyorum."

Treadles, Bayan Cornish'ten Birtles'ların adresini aldı ve Becky ile konuşması için bölge polis teşkilatından birini bulmayı aklına not etti.

Sherlock Holmes'un bu ölümlerle ilgili tahminlerinde -en azından Bay Sackville'inkinde- tekinsiz bir zekâyâ sahip olması gerekirdi. Yoksa hem o hem de Treadles çok aptal görünecekti.

Gerçekten çok aptalca.

Treadles ve MacDonald, Dr. Harris'in evinde kendilerini sadece Dr. Harris'in değil, Bay Sackville'in ölüm döşeğinde onunla ilgilenmiş olan Dr. Birch'ün de beklediğini görünce çok şaşırdılar.

"Dr. Birch, Bayan Birch, Bayan Harris ve ben birlikte whist oynuyoruz. sık sık," dedi Dr. Harris. "Biz de bugün bir parti yapalım ve siz beyleri Barton Cross'a gitmekten kurtaralım diye düşündük."

Treadles, "Düşünceli davranışınız çok takdire şayan," dedi.

"Sanırım önce Dr. Birch ile konuşmak isteyeceksiniz, çünkü onun istihbaratı sizin durumunuzla daha ilgili?"

"Bu bize çok yakışacak."

Dr. Harris'in çalışma odasına girdiler. Dr. Birch gözlerinde parıltı olan canlı bir adamdı. Treadles'in sorularına hızlı ve nokta atışı cevaplar verdi. Evet, o gün yediden kısa bir süre sonra kapısı çalınmıştı ve köy hanının sahibine hızlıca bir not yazması gerekiyordu, Orada kendisini bekleyen, acı çeken ve morfine ihtiyacı olan yaşlı bir yolcu vardı. Köpek arabası zaten bağlı olduğu için Tommy Dunn'ı takip ederek Curry House'a gitti.

"Genç Dunn'ın bana Bay Sackville'le ilgili bir şey söyleyememesi gerçekten çok kötü oldu."

kötü bir durumda görünüyordu. Yoksa daha hazırlıklı olurdum."

"Striknin mi getirecektiniz?"

"Büyük olasılıkla, aşırı dozda kloralden şüphelenmiş olsaydım. Ve eğer Bay Sackville'in vücut ısısından bahsedilseydi şüphelenirdim - bu kloral zehirlenmesinin en belirgin belirtisidir."

"Striknin başlı başına ölümcül bir zehir değil mi?"

"En ölümcüllerinden biri. Sağlıklı bir insana uygulandığında strikнин ölümcül kas kasılmalarına neden olur. Ama bu özelliği onu Kloral için etkili panzehir: Kalbin işlevini uyarır ve vücut ısısının düşmesini durdurur."

"Şimdi, doktor, Bay Sackville'i öldüren kloralin kendi kendine verildiğine inanıyor musunuz?"

Dr. Birch kendinden emin bir şekilde, "Dr. Harris ve ben bu konuyu konuştuk ve böyle olmaması için hiçbir neden göremedik," diye cevap verdi. "Dr. Harris'in Bay Sackville için reçete ettiği kloral tahlil şeklindeydi. Bir insanı istemediği bir şeyi yutmaya zorlamak çok zordur ve

hiçbir yerde şiddet izi yoktu. Mantıklı olan tek açıklama, Bay Sackville'in tahlil sayısını yanlış saydığı ve hata."

Gözlüklü Dr. Harris, Dr. Harris'e göre daha dikkatli bir tavır sergiliyordu. Birch. Ancak Bay Sackville'in mide nöbetlerinin devam ettiğini, olağandışı bir şey olmadığını tereddüt etmeden doğruladı. Ve gerçekten de Bay Sackville'in uykusuzluğu için kloral reçete etmişti.

"Bay Sackville'i profesyonel olarak en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Treadles.

"Altı hafta önce. İnatçı bir öksürüğü vardı ve bunun zatürreye dönüşmesinden endişe ediyordu."

"Sanırım olmadı?"

"Hayır. Havalar ısınınca öksürüğü geçti." "Mide atakları konusunda size danışmadı mı?"

"Zaman zaman onlardan bahsederdi, ama boyun eğmişti. Gençliğinden beri bu hastalıktan muzdaripti ve yaşadığı sürece bu hastalığın onu rahatsız etmeye devam edeceğini kabullenmişti."

"Anlıyorum," dedi Müfettiş Treadles.

Tam başka bir soru soracaktı ki Dr. Harris şöyle dedi: "Yeni aşçısı sindirimine ondan çok daha fazla ilgi gösterdi. Bir keresinde gelip benimle görüştü, hem de yarım gününde. İlginç bir kadın. Bay Sackville'in 'karın ağrılarını', iç organlarını tahriş ettiği kanıtlanabilecek maddeleri diyetinden çıkararak tedavi etmek istiyordu.

"Planı, yemesinde bir sakınca olmadığı bilinen bir maddeyle başlamak ve ardından diğer maddeleri teker teker eklemektir, her ekleme arasında en az kırk sekiz saat olacaktı, böylece onu kızdıran herhangi bir madde tespit edilebilecek ve hemen ortadan kaldırılabilirdi - bu çok sağlam bir metodolojiydi. Ama Mr.

Sackville onun önerisiyle alay etti. Karın ağrısı çekebilirdi.

Ama yine de iyi bir akşam yemeğini ve her öğünde düzgün bir pudingi seven bir adamdı. Uzun süre bu kadar kısıtlı bir diyet onun için düşünülemezdi."

"Yani Bayan Meek, Bay Sackville'i fikrini değiştirmeye ikna etmek için sizin profesyonel görüşünüzün ağırlığını kullanmaya mı çalıştı?"

"Kesinlikle. Özverisi ve inisiyatifi için onu takdir ettim - keşke benim aşçım da sindirimime bu kadar önem verseydi. Ama hastalarla uğraştığım yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da yetişkin bir adamın alışkanlıklarını değiştirmenin neredeyse imkansız olduğudur. Ona, Mr. Catherine ile konuşacağımı söyledim.

Sackville'i bir sonraki görüşümde -ama onu bir daha hiç görmedim."

"Çok yazık," dedi Treadles. "Şimdi size Dr. Birch'e sorduğum sorunun aynısını sorayım. Bay Sackville'in yanlış sayıda kloral tanesi aldığı için öldüğüne inanıyor musunuz?"

Dr. Harris gözlüklerini çıkardı ve bir mendille parlattı. "Size bir sır vereyim, Müfettiş: Dr. Birch ıslık çalmada berbat bir oyuncudur - yeşil çuha masada müthiş olan kız kardeşi olmasaydı umutsuzluğa kapılırdı. Ama bir doktor olarak son derece gözlemci ve son derece beceriklidir ve eğer şehir hayatından hiç hoşlanmasaydı, şehirde başarılı bir isim yapabilirdi. Eğer bana Bay Sackville'e zorla ya da hile ile kloral verildiğine dair bir işaret olmadığını söylerse, onun sözüne memnuniyetle inanırım."

Treadles iç geçirdi. Her röportajda, Holmes'un halk sahnesine ilk çıkışının bir zaferden ziyade bir tökezleme olma ihtimali artıyordu. Holmes'un dehasının Treadles'ı geniş kitlelerin beğenisine taşıyacağı ve böylece Alice'in sosyal konumunu güçlendireceği umudu da buraya kadarmış.

"Öte yandan," diye devam etti Dr. Harris, "her ne kadar en bariz açıklama en mantıklı ve muhtemel görünse de, bu açıklamayı kabul etme konusunda tedirginim.

yanlış sayılmış kloral taneleri teorisi."

Treadles daha dik oturdu. "Öyle mi?"

"Yıllar önce, ben henüz tıp fakültesinde öğrenciyken, yakın bir arkadaşım kloral içerek intihar etti. Ölümü bende kalıcı bir iz bıraktı.

izlenim." Doktor gözlüklerini tekrar taktı ve anlamlı bir şekilde Treadles'a baktı. "Kendi muayenehanemde içinde sekiz taneden fazla kloral bulunan şişeleri asla dağıtmam."

Treadles'ın parmak uçları karıncalandı: Bay Sackville'in komodinindeki şişeyi hatırladı, içinde hâlâ iki tane kloral kalmıştı. "Sekiz tanenin bir insanı öldürmeye yetmeyeceğini sanıyorum."

"Kesinlikle. Bay Sackville'in uykusuzluğu sık olmaktan ziyade düzensizdi. Yılda birkaç kez bir şişe gönderirdi. Bittiği zaman daha fazla gönderdiği varsayılırsa, Curry House'da ona zarar verecek kadar kloral bulunmazdı."

Büyük ölçüde defterinin üzerine eğilmiş olan Çavuş MacDonald, gözlerinde şaşkınlık ve heyecanla Treadles'a baktı. Treadles hissetti ki midesinde aynı çarpıntıyı hissetti. "Sadece bittiğinde daha fazlasını gönderdiğini varsaymak mantıklı mı?"

"Yeterince makul, çünkü bir şişeyi birkaç dakika içinde geri gönderebilirim." "Ama sonuçta Curry House'da gereğinden fazla kloral vardı."

Treadles sesini eşit tutmak için elinden geleni yaparak işaret etti.

Dr. Harris ellerini masanın kenarına koydu ve öne doğru eğildi. "Bu da bana iki olasılığı düşündürdü. Birincisi, bilinçli olarak kloral biriktiriyordu. Unutmayın ki benden en son altı hafta önce onu gördükten kısa bir süre sonra bir şişe almıştı. Kendini öldürmeyi planladıysa, o altı haftayı beklemesi garip değil mi? Bana hiçbir zaman vaktinden önce ölmeyi arzulayan bir adam gibi gelmediğinden bahsetmiyorum bile."

Treadles, Çavuş MacDonald ile bir kez daha bakıştı. "Peki ya diğer olasılık?"

Dr. Harris nefes verdi ve ellerini birbirine kenetledi. "Londra'dan Bay Sherlock Holmes'un adli tabibe mektup yazma zahmetine katlanmasına kendi adıma hiç üzülmedim diyebilirim."

Treadles'ın nefes alışları hızlandı. Kendine kendini kaptırmaması gerektiğini hatırlatmak zorundaydı - henüz değil. "Soruşturmada tedirginliğinizden hiç bahsetmediniz, doktor."

"Bana Bay Sackville için kloral reçete edip etmediğim dışında hiçbir soru sorulmadı."

"Şüpheleriniz göz önüne alındığında, Dr. Harris, bunun bir Bay Sackville'in sizin evde olmadığınız bir gün ölmesi tesadüf mü?" "Bu beni biraz duraksattı." Dr. Harris bir an için elindeki Eller. "Bunu kimseye söylemedim ama soruşturma sırasında Bay Holmes'un mektubu okunmamış olsaydı, çok isteksiz olsam da şüphelerim hakkında bir şeyler söyleyecektim."

"Elbette. Bu isteksizliği anlıyorum, burası küçük bir köy ve halkın bakışları hemen Bay'a en yakın olanlara odaklanacaktır. Sackville."

Dr. Harris başını salladı. "Bay Holmes, Bay Sackville'in ölümünü daha geniş dünyadaki ölümlerle ilişkilendirdiğinde hem şaşırdım hem de rahatladım - çünkü bu, ev halkının üyelerini temize çıkaracaktı."

"Buralardan olmayan biri o gün gittiğinizi bilebilir mi?"

Dr. Harris gözlerini kırıştırdı. "Emin olamıyorum."

"Ama köydeki insanlar bilir?"

"Tıp fakültesinden eski arkadaşlarımla buluşmak, birlikte yemek yemek ve karşılaştığımız ilginç vakalar hakkında konuşmak için ayda bir kez Londra'ya gittiğimi biliyorlar - onlar benden daha çok. Sonrasında, genellikle gece kalmam ve erken saatlerde geri dönmem için yeterince geç oluyor. Sabah."

"Her zaman belirli bir günde mi olur?"

"Genellikle ayın ortasına denk gelir ve ben de kilise bültenine bu yönde bir not koyarım. Dr. Birch benim yokluğumda hastalarımı ilgilenir, tıpkı benim onun yokluğunda yaptığım gibi. Ama burası gecenin bir yarısı kapının çılgınca çalınmasını bekleyeceğiniz türden bir yer değil. Aslında Bay Sackville'in ölümünü çevreleyen talihsiz koşullar, Dr. Birch'ün hastalarımından biri için ilk kez bu kadar gayret göstermesine neden oldu. Londra'daydı."

Ona teşekkür ettiler ve evinden çıkıp gittiler.

MacDonald, Treadles'a şöyle bir baktıktan sonra, "Aklınızda bir şey olduğunu görüyorum, Müfettiş," dedi.

Treadles, "Umarım kaleminizde hâlâ mürekkep vardır, çavuş," diye cevap verdi. "Curry House'a geri dönüyoruz."

Müfettiş Treadles ve Çavuş MacDonald'a kapıyı bir kez daha açarken Bayan Cornish'in kaşları havaya kalktı.

"Müfettiş. Çavuş. Bir şey mi unuttunuz?"

"Hayır, kesinlikle Bayan Cornish. Dr. Birch ve Dr. Harris ile konuştuktan sonra aklıma başka sorular geldi. Birkaç günlüğüne Tommy Dunn'ın birkaç dakikasını ve sizin de birkaç dakikanızı alabilir miyim?" "Elbette. Tommy bahçede sanırım. Onu çağırayım mı? içeri mi?"

"Hayır, onunla doğal ortamında konuşmaktan mutluluk duyarız."

Bayan Cornish polisleri duvarlarla çevrili mutfak bahçesinin yönünü gösterdi. Bahçenin bir köşesini kazmakta olan Tommy Dunn onları görünce şaşırdı ama telaşlanmadı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Müfettiş?"

"Evet, Bay Dunn. Bayan Cornish'in Dr. Harris'i getirmenizi istemeye geldiğinde size tam olarak ne söylediğini hatırlıyor musunuz?"

Tommy Dunn bir an düşündü. "Dedi ki, 'Çabuk. Bin şuna Atla gidip Dr. Harris'i getir. Bay Sackville'in durumu kötü. Onu uyandıramayız ve fazla zamanımız olduğunu da sanmıyorum."

"Başka bir şey var mı?" "Hayır."

"Bay Sackville'in ateşinden bahsetti mi?"

"Hayır. Sabahlığıyla koşarak geldi ve nefes nefese kalmıştı. Bu yüzden bir şey olmuş olması gerektiğini biliyordum. Bana onun gerçekten üşüdüğünü söyleseydi hatırlardım. Unutmazdım."

"Dr. Harris'in evde olmayacağı hiç aklınıza gelmedi mi? Anladığım kadarıyla, Londra'ya gideceği tarihi kiliseye yazıyor. ilan panosu."

"Kilise ilan tahtasını düzenli olarak okuduğumu söyleyemem. Her şey sunak çiçeği hanımlarının hangi günlerde buluşacağı ve benzeri şeylerle ilgili."

Ona teşekkür edip eve döndüler ve Bayan Cornish'i ofisine kadar takip ettiler. Mutfağın önünden geçerlerken Bayan Meek kafasını uzattı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Müfettiş Treadles'ın birkaç sorusu daha var, hepsi bu," diye cevap verdi Mrs.

Cornish, biraz sıkı olsa da.

Treadles ve MacDonald'a oturmalarını ve çay içmelerini teklif ederken, gergin görünmüyordu, belki de konunun iade-i ziyareti hak edecek kadar ciddi olduğu aklına gelmemişti.

"Bayan Cornish," dedi Treadles, "Dr. Harris'i getirmesi için görevlendirdiğiniz Tommy Dunn'a tam olarak ne söylediğinizi bizim için hatırlar mısınız?"

Hizmetçi kaşlarını çatı, şaşkınlıktan mı yoksa konsantrasyondan mı Treadles bunu anlayamadı. "Ne söylediğimi kelimesi kelimesine hatırladığıma söz veremem ama 'Acele et! Şu ata atla ve gidip Dr.'u getir. Harris. Bay Sackville'in durumu kötü. Onu uyandıramayız, üşütüyor ve kaybedecek zamanımız yok."

"Ateşinden bahsettiğinizden emin misiniz?"

"Evet."

Treadles, MacDonald'ın bir bakışını hissetti. "Dr. Birch özellikle kendisine bundan bahsedilmediğinden ve aşırı dozda kloral ile başa çıkmaya hazır olmamasının sebebinin bu olduğundan yakınıyor."

Bayan Cornish'in kaşları daha da çatıldı. "O zaman Tommy Dunn'ın aklından çıkmış olmalı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Genç ve acil durumlarla başa çıkmaya alışık değil. Bay Sackville'in kötü durumda olduğunu duyduktan sonra aklının başından gitmesi beni şaşırtmazdı - Bay Sackville'i çok severdi."

"Anlıyorum. Dr. Harris'in evde olmayacağı hiç aklınıza gelmedi mi? Sanırım gelmeyeceği gün ve saat kilise bülteninde ilan edilmişti."

Bayan Cornish içini çekti. "O günden beri beni rahatsız eden bir şey var. Fark ettim ama Tommy Dunn gideli en az beş dakika olana kadar fark etmemiştim. Mesele şu ki, Dr. Harris ayın her zamanki zamanında gitmedi. Ayın ortasında gitmesine alışkınız. Ama bu Her zamanki gününden en az bir hafta önce gitmişti. Ve ancak Tommy Dunn bağırdığımı duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra, bir gün önce tren istasyonuna giderken ilan panosunda bu değişikliği okuduğumu hatırladım."

"Değişiklik ne zaman duyuruldu, biliyor muydunuz?"

"Pazar gününden sonra olmalı, yoksa papaz kürsüden bir şeyler söylerdi."

"Teşekkür ederim, Bayan Cornish." Treadles ayağa kalktı ve başını eğdi. "Bu sefer gerçekten gidiyoruz, söz veriyorum."

Stanwell Moot köyüne geri dönerlerken Çavuş MacDonald, "Yani içlerinden biri yalan mı söylüyor?" diye sordu.

Londra'dan getirdikleri bisikletlere biniyorlardı. Bisikletler, yerel polis teşkilatının Scotland Yard için ulaşım sağlama ihtiyacını ortadan kaldırdı, ancak daha da önemlisi, bisiklete binmek bir aktivite oldu Treadles bundan büyük zevk alıyordu ve Londra'da bu zevki tatmak çok daha zordu. Burada, taşrada esinti hoş kokuluydu, güneş hoş bir şekilde ılıktı ve mücadele edilmesi gereken yaya kalabalığı ya da hızlı arabalar yoktu.

Ancak ara sıra çamur birikintilerinden kaçınmak gerekiyordu ve Treadles, MacDonald'a cevap vermeden önce bisikletini bir tanesinin etrafından dolaştırdı. "Birin yalan söylüyor olması gerektiğini sanmıyorum. Bayan Cornish'in dediği gibi, acil durumlara alışık olmayan genç bir adamın kendisine söylenen her şeyi duymaması oldukça mümkün. Annem beni beş şey almam için dükkana gönderdiğinde, üç şeyle dönersem şanslı sayacağımı söylerdi."

MacDonald elini uzattı ve parmak uçlarının çitin parlak yeşil yapraklarını okşamasına izin verdi. "Yani bütün bir öğleden sonra yapılan görüşmelerden sonra elimizde Dr. Harris'in şüphelerinden başka bir şey yok."

"Ama bu çok iyi bir şüphe seti."

MacDonald ikna olmamıştı. "Bu, adli tıp jürisinin kazara aşırı doz dışında bir karar vermesi için yeterli mi?"

Açıkça yeterli değildi.

"Bunun için hâlâ birkaç günümüz var." Köyün yakınlarındaydılar. Çitler azaldı ve geniş bir manzara açıldı, yeşil tarlalar ve parlayan deniz, köyün kilise kulesi kusursuz bir gökyüzüne doğru yükseliyordu. "Ve eğer her şey başarısız olursa, Devon'da bir tatilimiz var. Sahil."

Dokuz

Charlotte,

Seni lanet olası aptal.

(Umarım annem bunu hiç görmez. Yoksa böyle küfürlü bir dil kullandığım için kellem giderdi - zaten arkasından yazdığım için değilse bile. Ama söz veriyorum, seni lanet aptal!)

Bu sabah annem yatağına yattı ve babam da yurtdışındaydı. Evden gizlice Bayan Wallace'ın pansiyonuna gittim, seninle karşılaşmayı umuyordum ve kendimi hala tolere edilebilir durumda olduğuna ikna ettim. koşullar. Söylemeye gerek yok, kâbuslarımın her biri o kadının salonunda gerçek oldu.

Eve geldiğimde Mott'un benim için kaçırdığı bir mektupla karşılaştım - Charing Cross postanesinden mektuplarımı istiyordu, çünkü yakından izleniyorum. Posta damgasından mektubun siz tahliye edildikten sonra postalandığını anladım. Ama siz hiçbir şey söylemediniz. Bayan Wallace'ın evindeki yaşamla ilgili sahte neşeli gözlemlerle doluydu!

Korkudan sırılsıklam oldum. İçine batırılmış, marine edilmiş, yumuşatılmış. Lütfen bana neler olduğunu anlatmanız için size yalvarıyorum. Gerçek, kafamın içinde dolaşan korkunç senaryolardan daha kötü olamaz.

Ya da en azından bana bir çukurda yatmadığını söyle. Bir yerlerde, bunca yalandan sonra sana nasıl inanacağımı bilmiyorum.

Livia

Not: Eve dön, Charlotte. Evine dön.

Sherlock Holmes'un mektubu sansasyon yaratmıştı. Haberin tonu, gazetelerin -ve büyük olasılıkla halkın- Leydi Shrewsbury'nin ölümünün uğursuz ve büyük bir planın parçası olduğu ihtimalini düşünmeye istekli olduğunu gösteriyordu. Bu da Livia'ya rahat bir nefes aldırması olmalıydı, çünkü Leydi Shrewsbury ile yolları nadiren kesişmişti.

Amelia ve Bay Sackville ile hiç tanışmamıştı.

Muhtemelen Livia için işleri daha iyi hale getirmişti, bu da onun nasıl sıvıştığını ve Charlotte'un şu anki durumunun gerçekliğini nasıl keşfettiğini açıklıyordu.

Sevgili Livia,

Daha önce tamamen dürüst davranmadığım için özür dilerim.

Bir çukurda yatmıyorum ve işler umutsuz değil. Henüz değil.

Charlotte

Bayan Wallace'ın pansiyonundan atılması uzun bir gölge yaratmıştı. Charlotte kendini işaretlenmiş hissediyordu. Durumu büyük ölçüde düzelecek olsa bile,

Her an tanınması, kılık değiştirmesi ve skandallarla dolu geçmişinin ortaya çıkıp onu yeniden mahkûm etmesi tehlikesi vardı.

Ancak ikamet ettiği yerden sürgün edilmek ne kadar kötü olsa da, aynı şeyin çalıştığı yerde de başına gelme ihtimali kadar korkunç değildi.

Eğer bir iş yeri olursa tabii.

Bayan Oswald'ın İş Bulma Kurumu'nun içi mürekkep ve fazla demlenmiş çay kokuyordu. Charlotte'un iki kaynağı bu yerden bahsetmişti.

tavsiye etmekten çok, meşruiyetini istemeyerek de olsa kabul etmişti.

Charlotte'un anlayabildiği kadarıyla bu hoşnutsuzlukları, Bayan Oswald'ın amacının diğer kadınlara yardım etmekten çok kendi hayatını kazanmak olmasından kaynaklanıyordu. Charlotte'un bu amaca hiçbir itirazı yoktu. Dahası, Bayan Oswald'ın, birincisi Charlotte'un değerli bir işçi olacağını kabul edeceğine, ikincisi de Charlotte'un diğer kadınlardan daha verimli olacağını kanıtlayacağına dair umutlar besliyordu. Daha fazla etkinliğin daha fazla kar değil, sadece daha fazla iş getireceği hayırsever topluluklar ve siciller.

Bayan Oswald kalın gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak Charlotte'un getirdiği karakter mektubunu inceledi. Arkasındaki duvarda yer alan küçük bir pencere, Londra'da açık mavi gökyüzünün dikdörtgen bir dilimini sunuyordu.

Livia böyle günler için yaşırdı. Güneş ışığı sadece tenini ısıtmakla kalmaz, aynı zamanda yumuşak, battaniye gibi bir ağırlığa sahipmiş gibi görünürdü. Dışarıda oturur ve yüzünü yukarı çevirirdi - modaya uygun olmayan bir şekilde bronzlaşma riski lanetlensin - ve tüm sıcaklığı ve parlaklığı içine çekirdi.

Charlotte bunu ona hiç söylememişti ama bir gün Livia'yı Fransa'nın güneyine götürmeyi planlamıştı. Birkaç hafta, belki de bütün bir kışı, her gün o limon rengi güneş ışığında yıkanarak geçirmeyi.

"Siz . . . Tunbridge'de Broadbent, Lucas ve Oğulları için daktilo yazıyordunuz," dedi Bayan Oswald, sesinde bir parça inançsızlık vardı, karakter mektubunu bir kenara bırakırken.

"Evet, hanımefendi."

Charlotte'un taklit ettiği mektupta yanlış bir şey yoktu, düzgün bir kâğıda daktilo edilmişti: Antetli kâğıtlar iyi bir kırtasiyeciden sipariş edilmişti ve kendi deyimiyile imza ustacaydı.

Ne yazık ki, illüzyonu tamamlayacak yeni kıyafetler edinme pahasına tereddüt etmişti. Kıyafetler pahalıya mal olmayacaktı. mutlak terimlerdi - bunlar onu kendi geçimine katkıda bulunması gereken genç bir kadın gibi göstermeyi amaçlıyordu. Ancak elinde kalan az miktardaki parayla kıyaslandığında, her fiyat ürkütücü derecede fahişti.

Bu yüzden görüşmeye kendi giysileriyle - ceket, bluz ve etek - gelmişti; bunlar abartılı olmamakla birlikte, bir daktilografin karşılayabileceğinin çok üzerinde bir kalite ve işçilik düzeyine sahipti.

Kendisini gözlemliyor olsaydı, onda uyumsuz bir şeyler olduğu, iddia ettiği gibi alçakgönüllü bir pozisyon arayıcısı olmayabileceği sonucuna varırdı. Neden Bayan Oswald'ın

iş, başvuru sahiplerinin güvenilirliğini doğru bir şekilde değerlendirmeye bağlıydı, farklı bir karara mı vardınız?

"Peki Londra'ya taşınmanızın sebebi nedir?"

"Annemle babam artık yok ve teyzem gelip onunla yaşamamı istedi."

"Teyzen nerede yaşıyor?"

"Lambeth, hanımefendi."

Dilenci kıza bir sterlinlik banknotunu kaptırdıktan sonra, Charlotte'un yapabileceği en iyi şey Lambeth'teki yıkık dökük bir pansiyondu. Bölge gri, endüstriyel ve sürekli sel tehlikesi altındaydı ama gündüz saatlerinde yeterince güvenliydi ve bir daktilo teyzesinin yaşaması için kabul edilebilir bir yerdi.

Charlotte'un bir daktilo gibi giyinmemiş olması dışında. İngiliz Kütüphanesi'nin Okuma Odası'nda geçireceği bir gün için giyeceği kıyafet buydu ve oradaki hiç kimse ona bir hanımefendiden başka bir şeymiş gibi davranmamıştı.

Bayan Oswald dudaklarını büzdü. "Yazma hızınız, Bayan Morrison?"

"Dakikada kırk beş kelime. Pitman'ın fonemik imla sistemine de aşinayım." Dürüst bir cevaptı. Eski hayatında, doldurması gereken çok ama çok saati vardı; steno öğrenmek de bu süreyi geçirmek için iyi bir yoldu. her zamanki gibi. "Eğer bir kadın sekreter isteyen işverenler varsa, eminim talepleri karşılayabilirim."

"Gerçekten de," dedi Bayan Oswald soğukkanlılıkla. "Eğer bu görevin üstesinden gelemerseniz çok şaşırırm, Bayan Morrison. Ama önce Broadbent, Lucas ve Oğulları ile temasa geçmeliyim."

Charlotte nefesini içine çekti. Bir hukuk firmasının kırtasiye malzemelerini taklit etmek için bu kadar zahmete girmesinin nedeni, gerçekliğinin sorgulanmamasıydı.

"Bir bayan gazetecinin başvuru sahibi kılığına girdiğine dair duyumlar aldık."

Bayan Oswald sözlerine şöyle devam etti: "Nitelikli kadınlarla saygın işverenleri eşleştirme işinde olan bizlerin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışıyor. Sizin o olduğunuzu söylemiyorum -tabii ki hayır- ama neden böyle bir iftiraya istemeden de olsa yardımcı olmak istemediğimi anlayacaksınız."

"Doğal olarak hayır."

"Kontrolü tamamlamam ve açık pozisyonlarımı gözden geçirmem on gün kadar sürecek. Geçmişinize ve becerilerinize uygun bir iş bulup bulamadığımı görmek için önümüzdeki hafta Cuma günü geri dönebilirsiniz."

Eğer Bayan Oswald böyle bir bayan gazeteciyi iş dünyasındaki diğer

kişilerden duymuş olsaydı, hiç kuşkusuz

Bir başvuru sahibine göre çok iyi giyinen ve yanında Broadbent, Lucas ve Oğulları'ndan bir karakter mektubu taşıyan bir kadın.

Midesi sıkışan Charlotte ayağa kalktı, teşekkür etti ve gitti.

Scotland Yard'daki masasına geri dönen Müfettiş Treadles, Sackville davasıyla ilgili haberlerin yer aldığı gazeteleri taradı. Gizemli Sherlock Holmes hakkında olduğu kadar, Bay Sackville, Leydi Amelia Drummond ve Leydi Shrewsbury'yi ortadan kaldırmış olabilecek alçak kişilerin kimlikleri ve amaçları hakkında da spekülasyonlar yaygındı.

Ölümlerle ilgili teoriler çılgınca yaratıcıydı - her şey tehlikeli gizli topluluklardan, yeni ve izi sürülemeyen bir kimyasalın test edilmesine kadar. Sherlock Holmes hakkındaki görüşler keskin bir şekilde bölünmüştü. Bazıları, ölmeyen bir gece önce Leydi Shrewsbury ile tartışan genç kadın Bayan Olivia Holmes ile bir akrabalığı olmadığına ısrar ediyordu - Holmes nadir rastlanan bir soyad değildi. Diğerleri ise bu adamın soy ağacının daha karanlık dallarında aranması halinde bulunma ihtimalinin halk arasında bulunma ihtimalinden çok daha yüksek olduğuna dikkat çekiyordu: Ne kadar uzak olursa olsun bir akrabanın, kuşatılmış Olivia Holmes'un yardımına koşması daha mantıklı değil miydi?

"Görev yeriniz, efendim," diye seslendi Çavuş MacDonald. "Müfettiş Waller'dan size bir şey var."

Müfettiş Treadles Devonshire'dan ayrılmadan önce West Riding Polis Teşkilatı'ndan Müfettiş Waller'a bir telgraf göndererek bir iyilik istedi. "Mükemmel!" diye haykırdı MacDonald'dan gelen mektubu kabul ederken. "Lord Sheridan'ın sekreterinden başka bir yanıt var mı?"

"Henüz değil." MacDonald saatini çıkardı. "Ama bir sonraki karakol sadece elli beş dakika uzaklıkta."

Koşar adımlarla uzaklaştı. Treadles onun uzaklaşan haline sevgiyle baktı ve kendisini işin püf noktalarını öğrenmeye hevesli, parlak gözlü genç bir çavuş olarak hatırladı.

Başını hüzünlü bir şekilde sallayarak dikkatini Müfettiş Waller'ın mektubuna verdi.

Sevgili Treadles,

*Ekte Becky Birtle ile yaptığım röportajın metnini bulabilirsiniz.
Benimle birlikte gelen Memur Small mükemmel steno kullanıyor.
Belgenin doğruluğundan emin olabilirsiniz.*

*Kız biraz garip bir kuştı. Kendini çok beğeniyor.
Ebeveynler iyi, sağlam, tuzu kuru tipler.
Tüm bu olanlar karşısında şaşkına döndüler ve kızlarının başının
belada olmadığına dair birkaç kez güvence istediler.*

*Her neyse, size hizmet edebildiğime sevindim, hatta çok mutlu
oldum. Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa bana haber
verin.*

Waller

Treadles tutanağı eline aldı. Becky Birtle'in anlattıkları, Bayan Cornish ve Bayan Meek'in anlattıklarıyla her ayrıntıda uyuşmuyordu; bu iyi bir şeydi, yoksa Birtle'in verdiği cevaplarda özel ders aldığını düşünebilirdi. Ama her üç kadının anlattıkları da, küçük bir eşitsizlikler insan hafızasının değişkenliğine atfedilebilir.

Yirmi dört saat öncesine dair anlattıkları da diğerlerinininkinden çok farklı değildi: ev işleri, öğleden sonrayı hizmetteki kızların yarım günlerinde ve Pazar günlerinde başlarını belaya sokmamaları için etkinlikler düzenleyen papazın karısıyla geçirmek ve akşam yemek ve yatmak için Curry House'a dönmek. Bayan Meek'in yemekleri için "çok yavan ama iyi bir kadın" ve Jenny Price ile her gece kilitli kalmaktan şikayetçiydi, "sanki kümesteki tavuklar gibiydik, gelincikler sinsice dolaşıyordu Dışarıda." Bayan Cornish'in katı tutumu hakkında daha fazla şey söyleyecekti ama Müfettiş Waller konuyu değiştirdi.

Röportajın sonuna doğru yapılan bir konuşma Treadles'ın dikkatini çekti.

Büyük ihtimalle Bay Sackville kazara aşırı dozdan öldü.
Henüz emin olamadığımız için size şunu sormak zorundayım: Ona zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musunuz? Yani onu biri mi öldürdü? Biliyordum. Biliyordum.
Sorguda o mektubu duyduğum anda.

Öyle bir şey ima etmedim. Bildiğimiz kadarıyla intihar etmiş olabilir. O değil, Bay Sackville değil. Bana yüz yirmi yaşına kadar yaşamak istediğini söylemişti.

Yaptı mı? Ne zaman? Çok uzun zaman önce değil.

Curry House'da çalışmaya başladıktan birkaç hafta sonra bir Pazar öğleden sonra yürüyüşe çıktım ve o da aynı şeyi yaptı. Koyun hemen üstünde karşılaştık. Dedim ki
olduğu için üzgün olduğunu ama özür dilememesini söyledi. Dedi ki

Elbette güzel bir bahar gününde gezintiye çıkmak isterdim. Dedi ki her baharı dört gözle beklerdi. Artık daha yaşlı olduğu için onun için çok fazla bahar kalmayacaktı. Ona yüz yaşına kadar yaşayacağını söyledim. O da yirmi yıl daha yaşamayı tercih ettiğini söyledi. yıllar geçti.

Anlıyorum. Yani kendi canına kıymayacağına dair İncil üzerine yemin edersiniz. - Ederim, Müfettiş. Benden daha uzun bir İncil yığının üzerine yemin ederim.

O halde ona karşı kin besleyen birini tanıyor musunuz? -İyi ve cömert olanların her zaman kendilerinden nefret eden birileri olduğunu söylüyorum.

Belirli biri mi? Kardeşi.

Kardeşi mi? Evet.

Kardeşiyle tanıştınız mı? Hayır, kardeşi yüksek ve kudretli bir lord.

O zaman nereden biliyorsunuz? Bay Sackville söyledi tabii ki. Kardeşinin ölmüş olsaydı mutlu olacağını söyledi.

Treadles soruşturmayı üstlendiğinden beri Lord Sheridan'la bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu. Ve Leydi Amelia Drummond ve Leydi Shrewsbury'nin yakın akrabalarıyla.

Hanımefendilerin akrabaları polisle herhangi bir iş yapmayı kesinlikle reddetti. Lord Shrewsbury -Lady Shrewsbury'nin ilk doğan oğlu ve şimdiki baron- Sherlock Holmes'u "gulyabani, ahlaksız söylenti taciri" olarak nitelendirdi ve Treadles'ın profesyonel ilgisini "bir ailenin özel kederine utanmadan burnunu sokmak" olarak nitelendirdi. Ancak Lord Sheridan'ın sekreteriyle biraz daha ileri geri konuştuktan sonra, Treadles adamın işvereniyle bir randevu almayı başardı.

Sheridan'ların adresi, Treadles yanılmıyorsa, aynı sokakta olmasa da Lord Ingram'ın evine yakın bir yerdeydi. Treadles, Lord Ingram'ın evini hiç görmemişti ve merak içindeydi.

Ama önce, iş.

Sheridan'ların evi, beyaz taş ve alçıdan yapılmış, ferforje parmaklıkları ve girişin üzerinde küçük bir revağı olan sıra evlerin üçüncüsüydü. Asık suratlı bir uşak kapıyı açtı ve onları çalışma odasına götürdü.

Bütün bir duvarın kitaplarla dolu olduğunu görmek her zamanki gibi çok hoştu. Odanın geri kalanına gelince,readles evlerin döşenmesi konusunda uzman değildi,

Ama nispeten eğitimsiz gözüne bile çalışma yıpranmış görünüyordu. Yer yer tam anlamıyla öyle. Uzaktaki duvara dayalı iki yastıklı sandalyenin

yıllar önce yeniden döşenmişti. Perdeler de üzgün görünüyordu. Bir zamanlar muhtemelen bir servete mal olan halı, şimdi en çok ayak basılan yerlerinde ancak bir çay havlusundan daha kalındı.

Uşak efendisini almaya gitti.

Çavuş MacDonald Treadles'a yaklaştı. "Böyle bir yere kıcıımı koymaktan korkacağımı sanıyordum. Ama sandalyeleri daha fazla yıpratmaya cesaret edemeyeceğim için böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Treadles da benzer bir fısıltıyla cevap verdi. "Ekinlerin fiyatı yüzünden. Uzun zamandır düşüyorlar ve gelirleri toprağa bağlı olan bu yaşlı ailelerin gelirleri de düşüyor."

"O zaman lord hazretleri neden bu evi satıp daha küçük ve daha ucuz bir yerde yaşamıyor, böylece en azından yeni sandalyeler alabilir?"

"O kadar basit değil. Ev ipotekli olabilir. Bu durumda istese bile satamaz, Parlamento'ya dilekçe vermeden ya da aynı derecede karmaşık bir şey yapmadan satamaz."

"Hah, ne güzel. Ama artık o kadar fakir olmayacak, ölen kardeşinin parası ona doğru geliyor."

Bir gün önce Çavuş MacDonald Bay Sackville'in avukatlarını ziyaret etmiş, onlar da Bay Sackville'in Londra'ya düzenli ziyaretlerine rağmen iş adamlarını nadiren ziyaret ettiğini doğrulamışlardı. MacDonald ayrıca Bay Sackville'in vasiyetnamesinin bir kopyasını da almıştı: Çeşitli ufak tefek vasiyetler vardı ama servetinin büyük kısmı Lord Sheridan'a gitmişti.

Bu da Lord Sheridan'ın, şu ana kadar davaya dahil olan diğer herkesin aksine, geçerli bir nedeni olduğu anlamına geliyordu. Büyük miktarda paraya ihtiyacı vardı ve kardeşinden kurtularak büyük miktarda paraya kavuşacaktı.

İnsanlar çok daha azı için öldürmüştü.

Çalışma odasının kapısı tekrar açıldı ve en iyi şüphelileri içeri girdi. Yetmiş yaşlarında bir adam olan Lord Sheridan kısa boylu ve keldi ama gözleri keskin ve hareketleri hızlıydı. Polisleri selamladı ve büyük masanın önüne oturmalarını söyledi.

"Sekreterim bana kardeşimin ölümüyle ilgili sorularınız olduğunu söyledi."

"Umarız, Bay Sullivan'ın başına gelenleri biraz olsun aydınlatabilirsiniz. Sackville'in ölümü, efendim. Onun ölümü ile Leydi Amelia Drummond ve Leydi Shrewsbury'nin ölümleri arasında kurulan bağlantıyı duydunuz mu?"

"Günün en önemli konularından biri," dedi Lord Sheridan tiksintiyle. "Bu ve şu işgüzar Sherlock Holmes'un kimliği. Harrington on yıllar önce sosyeteden emekli oldu. Genç nesil onun kim olduğunu bile bilmiyor. Ve şimdi her türlü asılsız spekülasyonlar dolaşıyor ve çoğalıyor.

"Ama hayır, size yardım edemem. Kardeşimle uzun yıllardır konuşmuyorduk. Onun alışkanlıklarının ve eğilimlerinin ne olduğunu bilmiyorum."

"Cemiyetten neden emekli olduğu konusunda bize biraz bilgi verebilir misiniz?" "Hayır, veremem."

Yapamaz mı, yapmayacak mı? Lord Sheridan, çözülmesi şaşırtıcı derecede zor olan sıradan bir sabırsızlıkla konuştu. "Peki bu ikinizin arasının açılmasına neden olan şeyle ilgili mi?"

"Hemen sonuca varıyorsunuz, Müfettiş. Kardeşimle yakın değildik ama aramızın bozuk olduğunu da hiç söylemedim."

Bu Treadles'a aradığı fırsatı verdi. "Özür dilerim lordum. Bay Sackville'in yanında çalışan biri tarafından yapılan, ölmesinden memnun olacağınıza dair bir açıklamayı okumuş olmam algılarımı renklendirmiş olabilir."

Lord Sheridan'ın yüz ifadesi değişmedi. "Bu tür ifadelere itibar etmemenizi tavsiye ederim, Müfettiş. Harrington'ın ölümünden hiç zevk almadım. Ondan çok daha yaşlıydım - bir zamanlar hem babası hem de kardeşi olarak onun vasisiydim. Büyürken izlediğim birinin ölümüne sevinecek bir şey yok. Şimdi, başka sorunuz yoksa . . ."

Ses tonu sertlikten daha fazlasını taşıyordu. Treadles devam etti. "Bir sorum daha var. Soru kabalığa kaçarsa beni bağışlayın lordum, ama doğru anladıysam, sizin gibi ailelerde en büyük oğul

Aile servetinin büyük kısmı miras kaldı. Ancak edindiğim izlenim, Bay Sackville'in daha büyük bir servete sahip olduğu yönünde."

"İzleniminiz doğru. Harrington benim üvey kardeşim. Annesi evlenirken büyük bir servet getirdi. Ama onlarca Çeyizinden gelen binlerce pound mirası desteklemek için kullanıldı, ölümünden sonra kalan mal varlığının neredeyse tamamını tek çocuğu olan Harrington'a vasiyet etti. Yani evet, Harrington daha zengindi ve serveti hiçbir zaman atalarından kalan yığın tarafından tüketilmedi."

Gerçekleri anlatması, kardeşinin ölümünden zevk almadığını söylemesinden daha yumuşaktı. Ama Treadles bunu nasıl yorumlamalıydı? Gözlem mi? Lord Sheridan başarılı bir yalancı olmadığı için miydi?

Yoksa bir zamanlar hem kardeşi hem de oğlu olan birini kaybetmiş olmak onu gerçekten zđđđđ için miydi?

"Acaba biliyor musunuz, bayım, kim Bay Sullivan'dan daha çok faydalanabilir?

Sackville'in vasiyeti mi?"

"Avukatları bana onun servetinin bana kalacağını söylediler."

"lmeden önce bunu biliyor muydunuz?"

Lord Sheridan'ın ifadesi yasaklayıcı bir hal aldı: Sorunun amacını anlamakta gecikmedi -belki de çok gecikmedi-. "Tabii ki hayır. Burada işimiz bitti beyler. Kendinizi dışarıda bulacağınıza inanıyorum."

Dışarı çıktıklarında avuş MacDonald, "Yasaların onun hakkında ne düşüneceği konusunda endişeli değil, değil mi Müfettiş?" diye sordu.

"O bir asilzade. Sadece Lordlar Kamarası'nda yargılanabilir ve tutuklanmama ayrıcalığına sahiptir. Onun yerinde olsaydım, bir çift alçakgönüllü polisin ifadelerim hakkında ne düşüneceği konusunda kendimi fazla sıkmazdım."

MacDonald kırmızımsı, hafif dağınık sakalını kaşıdı. "O halde kardeşinin ölümüne ne kadar sevineceği konusunda kimin yalan söylediğini düşünüyorsun, lord hazretlerinin mi yoksa l adamın mı?"

"İlk başta onları ayıran şeyin ne olduğunu bilmeden bunu söylemek zor. Tabii kız bunu tamamen uydurmuyorsa. kumaş."

Treadles şimdi sorgulamayı kendisinin yapmış olmasını diliyordu. Yüz yüze gzlemiden çok şey ğrenilebilirdi. Ses tonundaki nüanslar, ifadedeki değişiklikler ve vücudun duruşu, daktilo edilmiş kelimelerden elde edilen bu ince, teneke melodinin aksine, zengin bir bilgi senfonisine katkıda bulunur.

Treadles, avuş MacDonald'ı şaşırtacak şekilde, binayı tamamen terk etmek yerine onları servis girişine götürdü ve kapıyı çaldı. Ancak Lord Sheridan'ın personeline kurduğu pusu bir anlamda başarılı olsa da -hem kahya hem de uşakla konuşmayı başarmıştı- sonuçta işe yarar bir bilgi elde edememişti.

Olumsuz kategori hariç: Lord Hazretleri, Müfettiş Treadles'ın ilgilendiği zaman diliminde Londra'dan ayrılmamıştı. Aslında, kardeşinin ölümünden hemen önceki yirmi dört saat içinde bir düğüne ve bir akşam yemeğine katılmış, kendi yatağında uyuyup uyanmıştı.

Bu kez Sheridan'ların evinden çıktıklarında yürüyerek uzaklaştılar ve Lord Ingram'ın yaşadığı sokağa döndüler. Lord Sheridan'ınkine benzer bir düzenlemeye sahipti, hepsi aynı tarz ve yapıda zarif şehir evlerinden oluşan bir sıraydı, ancak bu evler çitlerle çevrili, içinde salıncaklar ve ördek havuzu bulunan küçük bir parka bakıyordu.

Lord Ingram'ın evine yaklaşıyorlardı ki pırıl pırıl bir araba kaldırıma yanaştı ve içinden güzel ve şık giyimli bir kadın çıktı. Aynı anda Lord Ingram da evden çıktı. Birbirlerini soğukkanlı baş selamlarıyla selamladılar. Treadles, Lord Ingram arabacıya, "Arabaya bu akşam yedide ihtiyacım olacak," diyene kadar kadının belki de Lord Ingram'ın çok iyi tanımadığı bir komşusu olduğunu düşünebilirdi.

Kadın Leydi Ingram'dı.

Treadles, Lord Ingram'ın çevresinde dolaşmıyordu. Babası zengin bir sanayici olmasına rağmen Alice de hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu durum Treadles, Leydi Ingram'ın kocasına kazılarda eşlik etmemesini ya da Burlington House'daki derslerine katılmamasını özellikle tuhaf bulmuştu; sosyetenin üst kademelerinde işlerin farklı olduğunu ve Leydi Ingram'ın kendi işleriyle meşgul olması gerektiğini düşünmüştü.

Ancak eşler arasındaki bu selamlaşma çok büyük bir mesafeyi ima ediyordu.

Treadles'ın baktığı şey, sevgi gösterilerine karşı herhangi bir üst sınıf kısıtlaması değil, tamamen kararlı bir sevgisizlikti.

Lord ve Leydi Ingram aynı çatı altında yaşayan iki yabancıydı.

Bu muhtemelen çifti tanıyan hiç kimse için yeni bir haber değildi. Fakat Treadles hâlâ görmemesi gereken bir şeye tanık olmuş gibi hissediyordu; Lord Ingram'ın evliliğine dair, Ingram'ın kendisiyle paylaşmayı tercih etmediği bir içgörü. MacDonald'la bir kenara çekilemeyecek kadar yakın olduklarını, Lord Ingram'ı bir çift aynasızla karısını tanıştırmak zorunda bırakabileceğini fark ettiğinde utancı daha da arttı.

Lord Ingram onu gördü. "Müfettiş, ne beklenmedik bir zevk."

El sıkıştılar. Treadles, yüzünün tahmin ettiği kadar kızarmamış olması için dua ederek, Çavuş MacDonald'ı Lord Hazretlerine takdim etti, Lord Hazretleri de karısına döndü. "Leydi Ingram, size Kriminal Soruşturma Departmanı'nın en iyilerinden ikisini, Müfettiş Treadles ve Çavuş MacDonald'ı takdim etmeme izin verin."

Leydi Ingram sabit bir gülümsemeye, "Memnuniyetle," dedi. "Önemli meseleleri görüşmek üzere sizi yalnız bırakayım beyler. İyi günler, Müfettiş. İyi günler, Çavuş."

Treadles ve MacDonald eğildi. Lord Ingram başını eğdi. Leydi Ingram evin içinde gözden kaybolduğunda Lord Ingram, "Görevde misiniz beyler?" diye sordu.

"Öyleyiz ama şimdilik görüşmemizi tamamladık." "Mükemmel.

Eğer vaktiniz varsa, çocuklarımın sizinle tanışmasını istiyorum. Parktalar."

Çocuklar, yaklaşık beş yaşlarında elf bir kız ve belki bir yaş daha küçük sağlam görünümlü bir oğlan, bir dadının gözetiminde küçük dallarla minyatür bir çadıra benzeyen bir şey inşa etmekle meşguldü. Babalarını görür görmez ona doğru koştular ve heyecanla şatolarını anlattılar.

Lord Ingram onurlandırdı. İki polis memuru ve iki Ashburtonlu çocuk, her iki tarafın da sıcak bir şekilde el sıkıştılar, çünkü çocuklar arkadaş canlısı, meraklı ve moral doluydular.

Lord Ingram çocuklarına geri döneceğine ve kale konusunda onlara yardım edeceğine söz verdi ve ardından polis memurlarını parktan çıkardı.

"Soruşturmanızda bir ilerleme var mı, Müfettiş?"

Treadles başını salladı. "Korkarım ki hayır. Orada burada birkaç işaret var ama hiçbirisi bu topraklardaki herhangi bir jüriyi ikna edecek sağlam kanıtlara dönüşmüyor."

Lord Ingram hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama şaşırmamıştı. "Bu hiçbir zaman kolay bir dava olmayacaktı. Bu işi üstlendiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır, Müfettiş."

"Sherlock Holmes için en azından bunu yapabilirim," dedi Treadles, Lord Ingram'ın sözleriyle ısınmış ve güçlenmiş hissederek.

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, lütfen bana bildirmekten çekinmeyin."

"Aslında var." Treadles, Lord Ingram'a rastlamamış olsaydı, çok geçmeden bir not gönderecekti. "Lord Sheridan ve Bay Sackville'in aralarının açılmasının ardında yatan nedenler konusunda sağduyulu bir araştırma yapılabilirse çok memnun olurum. Ölen hanımların aileleri yardımcı olmayı kesinlikle reddettiler. Yani Bay Sackville tek şansımız."

Lord Ingram bir an düşündü. "Bu amaçla yaklaşabileceğim biri var."

"Teşekkür ederim lordum." Treadles, Lord Ingram'ın konuyla hemen ilgileneceğine inanıyordu. "Bu arada Holmes'tan haber var mı?"

Treadles, Devon'dayken sorgu yargıcına yazdığı mektubu görmek istemişti. Mektubun kendisi tarihsiz olsa da, posta damgası Holmes'un talihsizliğinden iki gün sonrasına aitti. Büyük olasılıkla, Holmes'a yakın biri mektubu daha sonra bulmuş ve asıl alıcısına göndermişti. Ama Treadles hâlâ Holmes'un iyileşmiş olabileceğine dair umudunu koruyordu.

"Hayır, Holmes'tan hiç haber almadım," dedi Lord Ingram. Sonra, tanışmalarında ilk kez Treadles'a sordu: "Ya sen? Müfettiş? Holmes'dan haber aldınız mı?"

Treadles başını salladı. Soruşturmayı üstlendikten sonra, gerçekten de Holmes'a bir not göndermişti - Lord Ingram'ın bir keresinde bahsettiği gibi, Genel Postaneye. Mektup, Holmes'un evine de bırakılmış olabilirdi. Thames, aldığı tüm tepkilere rağmen. "Ama devam etmeyi ve mümkün olduğunca çok şey yapmayı planlıyorum."

Kalan kısa zamanda.

"Çok minnettarım." Lord Ingram, Treadles'ın elini sıktı. "Eğer Holmes bilseydi, o da minnettar olurdu."

Charlotte, Müfettiş Treadles'ın olaya karıştığını biliyordu - mektubunu almıştı - ama bazen minnettarlık bir Kadın yataktan kalktı.

Evden çıkarken yanına şemsiye almamıştı. Tabii ki yoktu. şemsiye bir hanımefendi için aksesuardı. şemsiye öyle değildi. Cebinde biraz parası varken hiç yağış olmamıştı. Ve şimdi bir bulut patlaması diğerini izlediğinden, artık yağmurluk alacak parası yoktu.

Ya da başka hayal kırıklıklarıyla karşılaşmamak için dışarı çıkmamak için bir bahane olarak kendi kendine böyle söyledi.

Tüm iyi seçenekler elinden alınmıştı. şehirde enerji ve kararlılıkla dolaşsaydı, yine de ayakları yaralı ve eli boş. Okullar ona kapalıydı. Meslekler ona kapalıydı. Tatmin edici bir kariyer olasılığı olan hemen hemen her şey ona kapalıydı.

Ev hizmetlerinde çalışabilirdi ama yaşı buna engel oluyordu: Çalışma hayatlarını hizmet sektöründe geçiren kadınlar genellikle on bir ya da on iki yaşındaydı. Onun yaşındaki birinin çoktan bir hanımefendinin hizmetiliğine ya da alt hizmetiliğe yükselmiş olması gerekirdi. Genç kızların yanında tencere tava almaktan çekinmiyordu ama bu, işe alan kişinin, kahyanın ya da aşcının onu yanında isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Bu da yalan söylemesi, deneyimliymiş ve referansları varmış gibi davranması gerektiği anlamına geliyordu. Bayan Beeton'ın *Ev İdaresi kitabını* baştan sona *okumuştu*. Terebentinin giysilerdeki lekeleri çıkarabileceğini ve şarap ispiertosunun ocakları temizlemek için iyi olduğunu biliyordu.

Ancak ev hizmetinin kendi dezavantajları vardı. Küçük evlerde kadın, işvereni ya da diğer hizmetçiler tarafından taciz edilebiliyordu. Daha büyük hanelerde,

Askeri bir hassasiyetle yönetildiği için istenmeyen ilgiden daha güvendeydi; yılda bir kez hizmetkârlar balosuna gitmesi dışında işverenini hiç görmeyebilirdi. Ancak birilerinin onu tanıyıp kovulmasına ya da şantaja maruz kalmasına yol açması gibi daha büyük bir riskle karşı karşıyaydı.

Günün büyük bölümünü tavana bakarak geçirmesi şaşırtıcı mıydı? Önümüzdeki birkaç yılı evin oğlundan ya da skandal öncesi günlerinde onu görmüş olabilecek keskin gözlü bir hizmetçi arkadaşından korkarak dizlerinin üzerinde ızgaraları temizleyerek geçirmek için neden enerji harcasın ve botlarının tabanlarını yıpratsındı?

Yerinde kalmak çok daha iyiydi. Bu şekilde en azından daha az aç olurdu. Ama yağmur durduğunda, günlük hac ziyareti için ayrıldı.

Genel Postane, Livia'dan ya da Müfettiş Treadles'tan bir mektup gelebileceği umuduyla - soruşturmaya başladıktan sonra ondan bir daha haber alamamıştı.

Sıcaklıklar düşmüştü. Livia'nın aksine Charlotte kurşuni gökyüzünden ve gün boyu çiseleyen yağmurdan hoşlanırdı. Son birkaç kahverengi yaprak çıplak, sallanan dallarda titrerken, çatı kiremitlerini sallayan sert rüzgârlarla aynı zamana denk gelmeleri daha da iyiydi.

Ama kış sadece parası olanlar için bir zevkti. Kim yanan bir ateşin önünde oturup, elinde dumanı tüten bir kupa sıcak elma şarabıyla, hala sıcak olan bir dilim erikli keki kemirirken fırtınanın pencere camlarına vuruşunu izleyebilirdi.

Kış, bir kadın için hiç de eğlenceli olmazdı. artık bir kışlık paltosu yoktu. Bu arada başına kötü bir şey gelmediği takdirde, şehirde sadece iki hafta daha kalmasına yetecek kadar parası vardı.

Bu iki haftanın sonunda, eğer talihi aniden tersine dönmeseydi, gururunu bir kenara bırakıp bir erkeğe gitmesi gerekecekti.

Babasının yanı sıra arayabileceği iki adam vardı. Birini ziyaret etmek istemiyordu çünkü ona yardım edip etmeyeceğinden emin değildi. Diğerisi ise onu duraksatıyordu çünkü yardım edecekti ve eğer mümkünse onun yardımına ihtiyaç duymamayı tercih ediyordu.

İyi bir seçenek yok. Ama o zaman ne bekliyordu ki? Evden kaçmadan önce bile, her seçimin mutsuz ve her kararın maliyetli olduğu bir noktaya ulaşmıştı.

Yaz sona erdiğinde, yazın tekrar gelmesi sonsuza kadar sürecekti.

Sanki lütuftan ne kadar uzak düştüğünü daha da vurgulamak istercesine yağmur şapkasını ya da elbisesinin eteklerini mahvetmesin diye onu bir matbaanın tentesinin altına sığınmaya zorladı.

Yerinde durmak ve bilinmeyenleri çok acımasızca netleşen bir geleceğe bakmak için uzun bir çeyrek saat.

Yağmur hafiflemiş ve sisten daha hafif bir hale gelmişti. Charlotte tekrar yola koyuldu. Bu günlerde postaneye farklı bir yoldan gidiyordu, çünkü farklı bir yönden geliyordu, anne-kız dilenci-hırsız takımının tuttuğu noktayı atlıyordu. Ama ne zaman o civara gelse, yine de etrafına bakınıyor, tekrar çalınmaktan çok, onlarla karşılaşırca yaşayacağı utançtan korkuyordu.

Dilenciler görünürde yoktu. Ama caddenin karşısında yağmurun dinmesini bekleyen adam yirmi adım gerisindeydi.

Onu takip mi ediyordu?

Gün ışığında can güvenliğinden endişe etmemişti. Ama şimdi tatsız olasılıklar onu bombardımana tutuyordu. Bir dakika sonra tekrar baktı. Ama adam artık orada değildi.

Bu onun hayal gücünün bir ürünü müydü? Adam sadece kendi hedefine doğru mu gidiyordu?

Martin's Le Grand'a döndü ve postanenin ön cephesinin yan revakının altında durdu. Adam onu takip ediyorsa, bir noktada ona yetişecek ve onu görecekti.

Adama benzeyen kimseyi görmedi ama geçen günkü güzel giyimli kadın, elindeki posta yığınının bakarak yanından geçti. Her adımında üstteki mektubu alta doğru karıştırıyor, güzel alnında keskin bir çizgi belirliyordu.

Bir erkek sürüsü köşeden dönerek Charlotte'un kadını görmesini engelledi. Adamları inceledi: Hiçbiri onu takip ettiğinden şüphelendiği kişi değildi.

Hepsi geçip gittikten sonra, revakın kenarında duran bir mektup gördü. Kimse mektubu almak için geri dönmeyince mektubu aldı.

Pek de yakışıklı olmayan bir yazıyla yazılmış olan mektup, Mrs. Jebediah. Bayan Jebediah'ın kendisi çoktan uzaklaşmıştı. Charlotte arkasından seslendi; arkasını dönmedi ama bir çay dükkânına girdi.

Bazen Charlotte, çay dükkanları ortaya çıkmadan ve refakatsiz bir kadının yemek yiyebileceği mekanlar sağlamadan önce kadınların ne yaptığını merak ederdi

toplum içinde saygın bir şekilde. En azından bunun kendi sorunlarından biri olmadığı için şükredebilirdi.

Çay dükkânında, çoğunlukla postaneden ve yakındaki diğer işyerlerinden çıkıp bir şeyler atıştıranlardan oluşan bir kalabalık vardı eve doğru yola çıkmadan önce. Bu kasvetli giyimli kadın ve erkeklerin arasında Bayan Jebediah'ı fark etmek güvercinler arasındaki bir tukan kadar kolaydı.

Siyah elbiseli ve uzun beyaz önlüklü bir garson kız, elinde çay tepsisiyle tezgâhtarlarla dolu bir masaya doğru hızla ilerledi. Bol tereyağında çırpılmış yumurtaların kokusu Charlotte'a saldırdı.

Şu anda kaldığı pansiyondan vicdanen şikâyetçi olamazdı. Hala saygınlığa bağlıydı -diş ve tırnak- ve hijyen görüntüsü. Ödediği bedel karşılığında, herhangi birinin Yemekler pazarlığı dahil edilmişti. Her akşam yemeğine minnettarlıkla gitti, hala çoğunlukla aç olarak ayrıldı ve karnını günün geri kalanında doyurdu.

Sokağın aşağısındaki fırından indirimli olarak alınan iki günlük ekmekle.

Yani henüz açlıktan ölmüyordu. Ama aynı zamanda o çırpılmış yumurta tabağına ulaşmak için kırık camın üzerinden sürünmekten ve yüzüstü içine düşmekten de çok uzak değildi.

Çay tepsisine bir süre daha baktıktan sonra avına doğru ilerlemeye devam etti, avı ona yaklaşırken şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bayan
Jebediah?"
"Evet?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi. Ama sanırım bunu postanenin dışında düşürdünüz."

Bayan Jebediah ayağa kalktı. "Evet. Teşekkür ederim, Bayan . . ."

Charlotte tereddüt etti -her iki tarafın da tanıdığı güvenilir bir üçüncü şahıs olmadan yapılan tanıştırmalara karşı temkinli olarak yetiştirilmişti. "Holmes."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Holmes." Bayan Jebediah gülümsedi ve bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, oturmaz mısınız?"

Charlotte'un gözleri büyüdü. "Teşekkür ederim ama hayır. Zorla kabul ettirmem mümkün değil."

"Ah, saçmalık, Bayan Holmes," dedi Bayan Jebediah nazik bir öfkeyle. "Biraz arkadaşlık umuduyla yanıp tutuşan yaşlı bir kadın olduğumu gün gibi görüyorsunuz. Şimdi, eğer sizi bekleyen acil işleriniz ya da daha ilginç arkadaşlarınız varsa -ya da hala tavus kuşu gibi giyinen, yaşı geçmiş kadınlardan rutin olarak kaçırıyorsanız- bana haber verin."

vedalaşmak. Ama sadece empoze etmekten korkuyorsanız, o zaman birkaç gereksiz görgü kuralını bir kenara itin ve oturun."

En çılğın düşünce Charlotte'un kafasında yankılandı. Sanki annesiyle tanışmış gibi hissetti. Gerçek annesiyle.

Ama yine de tereddüt etti.

Bir garson geldi ve Bayan Jebediah'nın masasına, Charlotte'u bir dakika önce baştan çıkarmış olanın aynısı olan bir tabak çırpılmış yumurta koydu. Ve bir jambonlu turtada. Ve bir ramekin tavuk. Ve son olarak, lükslerin lüksü, bir sürahi taze, zengin krema eşliğinde kırmızı olgun çilekler.

Charlotte'un poposu sandalyeyi kendiliğinden buldu. "Bu durumda, cesurca dayatacağım."

"Mükemmel! Bayan Jebediah servis yapan kıza çay ve genç hanım için bir yer hazırlamasını söyledi.

"Hemen anne."

"Gördüğünüz gibi Bayan Holmes, çok fazla sipariş verdim. Acıktığımda her şeyden bir tane istiyorum, bir şekilde iki ısırıktan sonra tıka basa doyacağımı hiç hatırlamıyorum. Ama sonra yemek geliyor ve ben kendimle doluyorum.

Bir şeyin ziyan olmasına izin vermekten nasıl da nefret ediyorum. Bu vicdan azabından beni kurtarabilir misiniz?"

Charlotte bir kez daha önündeki cömertliği inceledi. "Kraliçeye ve ülkeme karşı görevimi yerine getirmeye hazırım, hanımefendi. Ve vicdanınıza,

"

Bayan Jebediah sırttı. "Size borçlu olacağım, Bayan Holmes."

Garson kız Charlotte için tabak, çatal bıçak ve boş bir fincanla geri geldi. Bayan Jebediah onun için doldurdu. "Süt? Şeker?"

"Evet, ikisi de." Charlotte bir fincan çay için ağzının sulanacağını hiç düşünmemişti, hem de nasıl. "Keşke senin erken ve sık sık doyma sorunun bende de olsaydı. Benim için tam tersi. En son ne zaman tamamen doyana kadar yediğimi hatırlamıyorum."

Bayan Jebediah sustu. "Aman Tanrım."

Charlotte sözlerinin yanlış anlaşılabilirliğini fark etti. "Lütfen içinde bulunduğum koşulların karnımı doyurmama engel olduğunu düşünmeyin." En azından son zamanlara kadar. "Bunların hepsi gösteriş içindi elbette. Bu şekilde

Bir nokta beş ile bir nokta altı çene arasında bir yerde. Ama bundan daha fazlasına sahip olduğum anda, görünüşüm felaket bir şekilde zarar görüyor."

Bayan Jebediah irkilerek güldü. "Ama kesinlikle abartıyorsun, canım."

"Sizi temin ederim ki yok. Bilimsel deneylerle, yüzümün şeklinin benim yüzüme dönüştüğü kesin ağırlığı onsuna kadar belirledim. zararına."

Bayan Jebediah yine güldü. "Tanrım, Bayan Holmes, ama sizinle konuşmak çok eğlenceli. Şu anda terazinin o korkunç noktasının en azından bir taş altında olduğunuza eminim. Öyleyse biz de Ziyafet mi?"

Charlotte, ev sahibesinin bir serçe gibi gagalamadığını, ama sakın sakın yediğini fark ederek rahatladı - aksi takdirde Charlotte kendini göze çarpan biri gibi hissedecek, gördüğü her şeyi yalayıp yutacaktı.

Bol tereyağlı kızarmış ekmek üzerine sürülmüş tavuk, kesinlikle hayatında yediği en lezzetli şey olmalıydı. Ta ki evren tarihinde var olmuş en lezzetli şey olan çilek ve kremaya ulaşana kadar.

Bayan Jebediah, "Söyleyin bana Bayan Holmes, bu titiz ve titiz aklınızla ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunda üç çilek kalmıştı. Herhalde uyanık olduğunuz tüm saatleri çeneleriniz ve yediğiniz yemekler üzerinde deneyler yapmaya ayırmıyorsunuzdur."

"Hepsi değil ama büyük bir kısmı. Şu anda daktilo olarak bir iş bulmaya çalışıyorum."

"Ama bu israf olur! Neden yeteneklerinizden daha fazlasını talep eden bir iş aramıyorsunuz? Sizi karnınız tok ama aklınız az kullanılmış olarak görmekten nefret ediyorum."

"Kadınların emeklerinden ziyade akıllarını kullandıkları pozisyonların çoğu

Eğitim ve öğretim gerektiriyor, bu da beni değerlendirme dışı bırakıyor çünkü hiç eğitimim yok. Geri kalan pozisyonlara bakacak olursak, eğer daktilo olabilirsem kendimi şanslı sayacağım."

"Bu kadar bozguncu olmamalısınız, Bayan Holmes."

"Ama bir daktilo pozisyonu umarak iyimser olmaya çalışıyorum. O kadar az iyi pozisyon var ki ve o kadar çok genç kadın kendileri."

"Ah, kadın sorusu. Ama söyleyin bana Bayan Holmes, sizce en çok ne yapmak için uygunsunuz?"

Charlotte şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı; daha önce kimse ona bunu sormamıştı. "Size bir sır verebilir miyim hanımefendi?"

"Evet, sırlara bayılırım."

"Kız kardeşime ve aileme her zaman şu anki gibi olmak istediğimi söyledim

bir kız okulunun müdiresi. Ama bunun tek nedeni açgözlü olmam ve bir müdirenin yılda beş yüz, belki de yedi yüz sterlin kazanması. Gerçek şu ki, bu özel mesleğimle ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. yetenek."

Bayan Jebediah öne doğru eğildi. "Peki sizin özel yeteneğiniz *nedir*?"

"Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Ya da bunun bir yetenek olduğundan bile

sıkıntı. Aslında bunu toplum içinde yapmamayı hayatımın erken dönemlerinde öğrendim. Ya da özel hayatımda - iyi tanıdığım insanlar da bundan kolayca rahatsız oluyorlar."

"Ne alıştırması, Bayan Holmes?"

"Farkındalık, sanırım." Charlotte derin bir nefes aldı. "Örneğin senin hakkında bilmemi isteyeceğinden çok daha fazlasını söyleyebilirim."

Bayan Jebediah kaşlarını kaldırdı. "Böyle giyinerek, karşılaştığım kişilere hakkımda bilmek isteyebilecekleri her şeyi zaten söylediğimi sanıyordum."

"Bu şekilde giyinerek kocanızın vefatının yasını ne kadar tuttuğunuzu göstereceğinizi düşündüğünüzü sanmıyorum."

Bayan Jebediah kıpırdamadan durdu ve bakışları Charlotte'a sabitlendi. "Özür dilerim, yapmamalıydım."

"Hayır, hayır, lütfen yapmayın. Hazırlıksızdım, hepsi bu. Gözleminize nasıl ulaştığınızı duymak isterim, Bayan Holmes."

Bu bir rica değil, bir emirdi. Charlotte emre uydu. "Siyah Şapkanızdaki ve kalpağınızdaki krepleri geçen gün gördüm. Bu öğleden sonra farklı bir şapka ve farklı bir retikül takmışsınız, ama her ikisi de hala aynı kumaştan bir santimetrekare kadarını birleştiriyor. Kraliçe dul otlarını herkesin görmesi için giyer. Siz ise siyah üzüm şeritlerinizi sadece kendiniz için giyiyorsunuz."

Bayan Jebediah başını yavaşça salladı. Bir kere. İki kez. "Başka ne var? Benim hakkımda başka ne biliyorsunuz?"

"Sen sahnede ydın. Ve başarılı bir şekilde."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Bir sahne sanatçısının kendisini ele verecek siyah bir örtüsü yoktur."

"Kıyafetiniz. Sanırım bunu bir parvenu olarak yorumlayabilirim, ama kasıtlı olarak teatral olduğu kadar gösterişli değil, bu da beni demimonde'a ait olduğunuz sonucuna varır. Annem, demimonde'daki tüm kadınların beş parasız ve yalnız ölecek fahişeler olduğuna inanmamı isterdi. Ama benim anladığım kadarıyla demimonde

ve kendilerini desteklemek için Kıbrıslı yöntemlere başvurmak zorunda kalmadan alışılmadık hayatlar yaşayan diğer kişileri de içerir.

"İlk başta, dudaklarınızda ve yanaklarınızda gördüğüm allık izi nedeniyle bir zamanlar bir fahişe olduğunuzu düşünmeye meyilliydim. Ayrıca ışığı çok güzel yansıtan ve cildinize pürüzsüz bir görünüm veren bir madde var. Pirinç tozu olabilir mi?"

"Ararot tozu."

"Anlıyorum." Charlotte zihnine bir not düştü. Sadece hafifmeşrep kadınların allığa başvurduğunu, oysa kadınların daha pembe bir görünüm elde etmek için yanaklarını çimdiklemeleri gerektiğini söyleyen keyfi çizgiyi anlamıyordu. "Evet, böyle düşününce sizi önce bir fahişe ya da eski bir fahişe sanmıştım.

"Ama kıyafetiniz fikrimi değiştirdi. Bir demimondaine olarak statünüzü açıkça ifade ediyorsunuz, ancak bunu başarma şekliniz tuhaf: Erkeklerle değil, kadınlara işaret ediyorsunuz. Beyefendilerin dikkatini çekmeyi hedefliyor olsaydınız, daha yüksek bir etek boyu ve kesik desenli şımarık botlar çok daha etkili olurdu. Çoğu, ne kadar güzel olursa olsun, elbisenizin de trop olduğunu tam olarak kavrayamıyor. Yürümeye başladıkları andan itibaren bu tür konularda eğitilmiş olan hanımlara, kendi çevrelerinde güçlü bir onaylamama yaratmadan sizinle ilişki kurmak istemeyeceklerini bildirerek onlara iyilik yaptığınızı anlamak kalıyor.

"Eğer bir fahişe değilseniz, o zaman büyük olasılıkla bir sanatçıydınız. Sesiniz, hareketleriniz, eğitim ve kontrolden bahseder. Ama en az bunlar kadar önemlisi, duruşunuz başarılarınızla gurur duyduğunuzu gösterir. Hangi

başarıdan bahsediyor. Ancak başka bir yerde fotoğraflarınızı görsem sizi tanıyabileceğim kadar büyük bir başarı -ya da yeterince uzun süreli bir başarı- değil."

Bayan Jebediah yüzünde düşünceli bir ifadeyle çaydanlığın kapağını kaldırdı, içindekilere baktı ve sonra kapağı yerine koydu. "Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Kocanız öldüğünde gençti."

Yaşlı kadın neredeyse oturduğu yerden kalkacaktı. "*Bunu* nasıl çıkarabiliyorsunuz?"

Yakındaki masalarda oturan müşteriler onlara doğru döndü. Bayan Jebediah arkasına yaslandı ve çayından bir yudum aldı. Komşularının merakının dağılmasını beklediler.

"Evet, Bayan Holmes?"

Charlotte ay fincanını tabağının üzerinde birkaç derece çevirdi. "Olgunluk ağındaki beyefendiler, halkın düşünceleri tarafından engellenir ve genellikle zaten evli oldukları için kısıtlanırlar, sahneden metresler alırlar. Genelde genç ve yaşlı olanlar beş kuruş para vermezler. halkı eğlendiren bir kadına ellerini uzatırlar.

"Ve yaşlı bir adam öldüğünde, ne kadar sevilirse sevilsin, kabullenmek daha kolaydır: Ölüm bir süredir kanatların arasındadır. Ama genç bir adam beklenmedik bir şekilde öldüğünde, her türlü beklentiye sahip olan sadık karısı

Birlikte daha nice mutlu yıllar geçirdikten sonra birdenbire kendini son derece yalnız bulur ve yıllarca sürecek güçlü bir kedere sürüklenir."

Bayan Jebediah'nın boğazı düğümlendi.

"zr dilerim," dedi Charlotte sessizce. "Bir kez başladığım da nerede duracağımı bilemediğimi fark ettim."

Bayan Jebediah nefes verdi. "Bu olağüst yeteneğınızı neden düzenli olarak uygulamaktan kaındığınızı anlayabiliyorum. Ama lütfen devam edin."

"Emin misiniz,
hanımefendi?"

"Eminim."

"şey, bir istisna dışında, Hindistan'da biraz zaman geçirmiş olmanız gibi küçük ayrıntılar dışında söyleyebileceğim çok fazla şey yok."

"Ben buna küçük bir ayrıntı demezdim. Ama bahsettiğiniz bu istisna nedir?"

"Adınız Bayan Jebediah değil. Ya da en azından tek adınız bu değil."

Bayan Jebediah kıkırdadı. "Bunu ne ele verdi?"

"Dşrdğnz mektup. Genel Postane'den değil, Charing Cross'taki postaneden istenecekti. Londra'da ikamet eden bir kişinin mektubunun neden özel evi yerine postaneye teslim edilmesini isteyebileceğini anlayabiliyorum. Ama mektuplar için iki farklı postaneyi aramak? Sadece bir çeşit entrika evirdiğınızı varsayabilirim, Bayan Jebediah. Suç teşkil eden bir plan değil ama yine de bir plan."

"Bu noktada, Bayan Holmes, bana planımın tam ayrıntılarını anlatmamış olmanıza şaşırdım sadece."

"Sanırım ilgilenenleri size yazmaya yönlendiren gazete ilanlarını içeriyor. Bunun dışında pek bir şey yok."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bayan Jebediah. "Daha tek kelime bile etmeden hakkımda bildiğın her şeyi bildiğine göre, çırpılmış yumurtanın cazibesi gerçekten de çok güçlü olmalı."

"Sanırım beni mahveden çilek ve krema oldu." Charlotte, Mrs.a dönmeden önce kalan üç çileğe baktı.

Jebediah. "Lütfen bana herhangi bir açıklama borçlu olduğunuzu düşünmeyin, Bayan Jebediah. Büyük nezaketiniz yeterli oldu."

Bayan Jebediah bir süre cevap vermedi. Charlotte merak etmeye başladı. Bayan Jebediah var olmayan bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp, "Ama bir açıklama?"

"Elbette."

"Sizin de çok iyi anladığınız gibi, ben zamanından önce dul kalmış bir kadını. Ve bu daha da acı bir durumdu çünkü kocam sadece genç değildi, benden on bir yaş küçüktü - yakın ve uzaklardan gelen evlilik tekliflerine bu kadar uzun süre direnmemin nedenlerinden biri de buydu. O zamanlar daha gençtim, ama onun hala en verimli çağında olacağı ve benim çoktan yaşlanacağım günden korkuyordum.

"Sonunda tedbiri elden bırakmaya karar verdiğimde bile, bunu o günlerden birinde annesiyle -ya da en iyi ihtimalle sevgili yaşlı teyzesiyle- karıştırılmakla ilgili şakalar yaparken yaptım. Hiç düşünmemiştim. Tanrı'nın onu önce alacağını hiç düşünmemiştim. Her yeni kırışıklığın, her yeni beyaz saçın ortaya çıkmasından korkmak yerine, keşke burada olsaydı da benim kaçınılmaz yaşlanma."

Charlotte kendini boğazında bir yumru ile buldu. Bir çilek daha yedi.

"Vefatından bu yana geçen altı yıl boyunca, hayatı boyunca benimle yaşamış olan yeğenime bakmakla meşgul oldum. Ama geçen yıl tıp okumak için Paris'e taşındı. Onunla ne kadar gurur duysam azdır ama büyük bir evde yalnızım ve ne yapacağımı bilemiyorum.

"Yapılacak şeyler olmadığından değil, ama hepsini tek başıma yapmak istemiyorum. Ve tabii ki yeğenimi geri çağırmak gibi bir planım yok - bu onun kanatlarını açma zamanı. Bu yüzden kendime bir yoldaş bulabileceğimi düşündüm.

"Birkaç sicil dairesine yazdım ve bana görüşmem için bazı adaylar gönderildi.

Ama sahnede hortum ve pantolonla gezdiğim günlerden kalma fotoğraflarımı gördükleri an, çaylarını yutup yeterince hızlı çıkamadılar. Saygınlıklarına gölge düşürülmemeliydi. Sonra da sicillerine geri dönüp benim itibarımı zedelediğimi düşünerek hiddetlenirler."

Hafifçe konuşuyordu ama Charlotte reddedilmeyi kabullenmenin onun için kolay olacağını düşünemiyordu.

"Ondan sonra gazetelere ilan vermekten başka çarem kalmadı."

"Ama adaylarınızın uygun olacağından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Leydi Holmes her zaman hizmetkârların tembellik ve hırsızlık yaptıklarından şüphelenirdi. Gelmiş geçmiş en büyük kötümserlerden biri olan Livia, tıpkı dünyanın geri kalanı gibi çalışanların da onu gördükleri anda küçümsediklerini ve kaçınılmaz olarak ondan faydalanacaklarını varsayıyordu. Charlotte onların görüşlerini paylaşmıyordu ama bir hanımefendiye eşlik edecek birini doğrudan gazetenin arkasından aramak, nitelikli adaylar bulmak için muhtemelen en iyi yol değildi. Ve eğer nitelikli biri olsaydı

Kendisi de bir aday olsa böyle bir ilana şüpheyle yaklaşır, potansiyel bir işverenin neden arkadaşlarından tavsiye almadığını ya da bir sicil memurunun hizmetinden yararlanmadığını merak eder, bunun bir güven sanatçısı.

Aslında Bayan Jebediah olmayan Bayan Jebediah, "Uzun zamandır kayıp olan kızımı bulmak için bir ilan daha verdim ve iki ilanın birbirine yakın, sayfada aynı bölgede ama farklı sütunlarda yer almasını sağladım," diye açıkladı. "Ve elbette, iki reklam doğrudan potansiyel iki farklı postaneden iki farklı kadına mektup yazacak başvuru sahipleri."

Charlotte ellerini birbirine vurdu. "Aha! Önceki pansiyonumda kadınlardan biri sizin kayıp kız ilanınızı yüksek sesle okumuştı.

Görüyorum ki

hile: Eğer bir aday her iki ilana da cevap veriyorsa, o zaman ona güvenilmeyeceği açıktır."

"Kesinlikle."

"Peki bu yöntem bazı adayları elemenize yardımcı oldu mu?"

"Biri hariç hepsi. Yani, hanımefendinin refakatçi pozisyonu hakkında bir şey yazmamış olan ama annesini içtenlikle arıyor gibi görünen bir kadın, ki bu da ona hiç olmadığı halde umut vermiş olabileceğim için kendimi çok kötü hissetmeme neden oluyor." Bayan Jebediah biraz gülümsedi.

"Haklısınız Bayan Holmes. Bir plan yürütüyorum, ama başarılı bir plan değil. En azından benim için değil."

Çay dükkânının önünde güzel bir araba durdu. "Oh, bu benim," dedi, "bu da bana bir randevum olduğunu hatırlatıyor."

Ayağa kalktı. Charlotte'un yüzünde bir endişe ifadesi belirmiş olmalıydı ki, "Ve fatura çoktan ödendi. Sana yük olmayı aklımdan bile geçirmem, hayatım."

Charlotte'un yüzü kızardı. Bayan Jebediah'nın bu tür sahtekrlıklara düşkün biri olduğuna inanmıyordu ama yine de anne-kız dilenci takımını da tamamen yanlış okumuştu. "Bu düşünce hiç aklıma gelmedi. ay için çok teşekkür ederim hanımefendi."

"Eminim postanede tekrar karşılaşacağız, Bayan Holmes."

Bayan Jebediah dışarı fırladı ve arabaya girdi, çay dükkanındaki herkesin ve sokaktaki yayaların yarısının bakışları onun üzerindeydi. Charlotte doymuştu -ne muhteşem bir duyguydu bu- ama masada kaldı ve hiç acele etmeden çırpılmış yumurtanın son küçük parçalarını, jambonlu turtadan kalan son kırıntıları ve son iki ilahi ilek. Ne yazık ki saksıdaki tavuk çoktan bitmiş, ramekinin içi Charlotte'un randevu defteri kadar boştu.

Ancak nihayet ayağa kalktığında Bayan Jebediah'nın bir sandalyenin üzerinde bıraktığı retikülünü grd.

On bir

TAdı Bayan Jebediah olmayan kadın, düğün fotoğrafının önünde durmuş, ileride hep öyle kalacak olan ışıltılı damada bakıyordu. sonsuza dek genç. Bir bardak şeri dudaklarına götürürken eli hafifçe titredi.

Sadık uşağı Mears odaya girdi. "Hanımefendi, genç bir bayan sizi görmek istiyor. Dedi ki-"

"Onu içeri alabilirsin."

Gece bitmeden pişman olabilirdi ama Bayan Not Jebediah bir karara varmıştı.

Önemli bir karar.

Şeri bardağını bir kenara bıraktı ve en sevdiği sandalyeye oturdu. Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Ancak Mears'ın ardından içeri giren genç kadın Bayan Holmes değil, daha önce hiç görmediği biriydi.

"Bayan Hartford," diye anons etti Mears ve geri çekildi.

Bayan Hartford, Bayan Holmes ile hemen hemen aynı yaşıydı ama benzerlik burada sona eriyordu. Zayıf, kambur ve Holmes'a göre oldukça bakımsızdı.

Bu kadar genç birine yakışmayan bir elbise, sarkık bir bone ve burnundan aşağı kaymakta ısrar eden gözlükler.

"Bayan Jebediah?" diye sordu kararsızca.

Bayan Jebediah olmayan gözlerini kırıştırdı. Uzun zamandır kayıp olan hayali kızı için verilen ilanda sadece Bayan Jebediah'tı ve bu bağlamda özel adresini hiçbir zaman vermemişti, gazeteye bile.

"Bayan Jebediah, benim adım Ellie Hartford. Bu kadar geç aradığım için çok özür dilerim ama Bywater'daki Dog and Duck'ta aşçı yardımcısı olarak çalışıyorum ve daha erken çıkmama izin vermediler."

"Oh."

"Birkaç gün önce bardaki barmaid bana gazeteyi gösterdi. 'Her zaman Westminster Abbey'nin kapısına bırakıldığını söylemez miydin, aşkım? İşte bebeğini arayan bir bayan...'"

"Orada durabilirsiniz, Bayan Hartford," diye başka bir ses geldi.

Bayan Holmes.

Bayan Hartford, Bayan Holmes'a baktı. Sonra da, sanki Sevgililer Günü kartından yeni çıkmış gibi görünen, iri gözlü ve sarı saçları olan birinden böylesine sert bir emir çıkabileceğine inanamıyormuş gibi baktı.

"Bana durmamı söylemeye ne hakkın var? Westminster Abbey'de başka bebek kalmadı. Orada-"

"Bir barda aşçı yardımcısı olarak çalışan bir kadına göre, köşede sizi bekleyen ve içinde iyi giyimli bir beyefendinin oturduğu çok güzel bir arabayla gelmişsiniz."

Bayan Hartford, Bayan Holmes'a doğru bir adım attı. "Yalan söylüyorsun. Bayan Jebediah'ı kendi anneniz olarak görmek için her şeyi yaparsınız, değil mi?"

"Kesinlikle yapmazdım. Annemin tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve kendime yeni bir anne bulmaya cüret edersem bana çok kızar - zaten kızmıyor değil -."

"O zaman burada ne işin var?"

"Bayan Jebediah'nın, birlikte çay içerken unuttuğu retikülünü geri vermeye geldim."

"Ah," dedi Bayan Hartford, ne diyeceğini bilemez bir halde.

"Sanırım kendinizi göstermeye niyetlisiniz, Bayan Hartford," dedi Bayan Holmes, sesi soğuktu.

Bayan Hartford çenesini kaldırdı. "Daha fazla hakaret için kalmayacağımdan eminim."

Büyük bir canlılıkla dışarı fırladı. Bayan Jebediah ne olup bittiğinden hâlâ emin olamadan onun gidiş yönüne baktı.

"Aranınızı kovduğum için özür dilerim, Bayan Watson," dedi Bayan Holmes usulca. "Bayan Watson'dı, değil mi? Bayan John Watson?"

Bayan Watson ayağa kalktığını fark etti ve yavaşça tekrar oturdu. "Nasıl öğrendiniz Bayan Holmes?"

"Modayı severim. Şapkalarınızın Regent Caddesi'ndeki Madam Claudette'den olduğunu fark ettim. Muhtemelen pek çok müşteri şapkalarına küçük siyah krep detaylar eklenmesini istemez. Ben de dükkâna gittim, kapıyı çaldım ve içerideki kadınlara sizinle trende tanıştığımı, retikülünüzü geride bıraktığınızı ve adresinizi bulamadığımı söyledim."

ve geri vermenin tek yolunun şapkanızdan kimliğinizi tespit etmek olduğunu söylediler. Yardım etmekten çok memnun oldular."

"Zahmet ettiğiniz için teşekkür ederim." Bayan Watson'ın sesi kendi kendine titriyordu. Sanki yardım edilen değil de, zor durumda olan kadın kendisiymiş gibi.

"Zahmet ettiğiniz için size teşekkür etmem gerekir." "Ne demek istediğinizi anlamadığım eminim."

Bayan Holmes gülümsedi. Gamzeleri vardı. Tabii ki vardı - Yüce Tanrı, var olan en iyi beyinlerden birinin, bundan şüphelenilmesi en az olası olan bir bedende bulunmasını sağlamak için gülünç uzunluklara gitti.

"İyi kalpli bir kadının bir yabancıya iyi bir yemek yedirmek istemesini kabul edebilirim," dedi Bayan Holmes. "Ama aynı zamanda para kesesini de geride bıraktığında, içinde şehrin öbür ucuna yapılacak bir yolculuk için çok fazla para bulunan, bozuk para ve banknotların çok kullanışlı bir karışımı olan bir para kesesi, sorular sormaya başlıyorum. Bunun sadece benim şansım mı yoksa sizin tasarmanız mı olduğunu merak etmeye başlıyorum."

Uşak çay servisiyle geri döndü. "Teşekkür ederim, Bay Mears," dedi Bayan Watson.

Mears sessizce ayrıldı.

Bayan Watson, parmakları çaydanlığın sapını sıkıca kavrarken misafiri için doldurdu. "Yanlış hatırlamıyorsam hem süt hem de şeker, Bayan Holmes."

"Evet, lütfen."

Bayan Watson en son ne zaman birinin yüzünün bir fincan çay görünce aydınlandığını gördüğünü hatırlamıyordu. Bayan Holmes ilk yudumu alırken gözlerini yarı kapalı tuttu.

Bayan Watson çayla birlikte getirilmiş olan yiyecek tabaklarını işaret ederek, "Biraz makaron, belki?" diye sordu. Binlerce seyircinin karşısına çıkmıştı ama şimdi gergindi

bir seyirci önünde. "Pasta seviyorsanız, madeira çok iyidir. Ama söylemem gerekirse, aşçım şimdiye kadar tattığım en iyi erikli keki yapar."

"Hayatım boyunca erikli pastayı geri çevirdiğimi hiç sanmıyorum ve kesinlikle şimdi de çevirmeyeceğim," diye cevap verdi Bayan Holmes, kendine bir dilim alarak. "Oh, haklısınız. Bu şahane bir şey. Kesinlikle şahane."

Bayan Watson biraz çaba sarf ederek gülümsedi. "Aynı fikirde olmanıza sevindim."

Bir acıbadem kurabiyesi aldı, böylece Bayan Holmes pasta dilimini bitirirken o da bir şeyler yapabilecekti. Bayan Holmes bitirdiğinde,

i çekti. Bayan Watson onun bir dilim daha alacağını umuyordu.

kesinlikle iştahı vardı. Ama Bayan Holmes tabağını bıraktı ve ellerini düzgünce kucağında birleştirdi.

"TeKekkür ederim. Çok ama çok nazıksınız," dedi gözlerini Bayan Watson'a dikerek.

Gözleri berraktı ve dikkat çekecek kadar kurnaz değildi. Bayan Watson, kanı kulaklarına hücum ederken, olacaklara karşı kendini hazırladı.

"Benim kim olduğumu biliyorsunuz, değil mi Bayan Watson?" diye sordu Bayan Holmes. "Benim hikâyemi biliyorsunuz."

Charlotte, Bayan Watson'ın çayını karıştırmasını izledi.

Burada, kendi evinde, daha sade giyinmişti; eteğinin volanlarını süsleyen altın biye olmasa, Livia'nın neredeyse onaylayabileceği, kızıl kadife bir elbise giymişti. Evin içi de muhafazakâr bir şekilde döşenmişti ve genellikle Bohem dekoruyla ilişkilendirilen vahşi baskılar ve doğu etkileri yoktu.

Aslında, sahne fotoğrafları olmasaydı, bir ziyaretçi kendini sıradan, saygın bir dul kadının misafir odasında sanabilirdi. Nazik ve güzel bir dul ama onun dışında sıra dışı değil.

Fotoğraflar tamamen farklı bir hikâyeye anlatıyordu. Bugünlerde geleneksel adetleri çiğnemeye hiç de yabancı olmayan Charlotte, genç Bayan Watson'ın "hortum ve pantolon" içindeki görüntüleri karşısında biraz şaşırmıştı. Bir kadının alt uzuvları her zaman kat kat eteklerle örtülürdü. Cesur ve atletik azınlık tarafından giyilen pantolonlar bile, giyen kişinin tam formunu gizlemek için kasıtlı olarak kabarıktı.

Elbette az giyimli aktrislerin kartpostalları vardı. Ama birinin ev sahibesinin baldırlarını ve kalçalarını bu kadar açık ve kasıtlı olarak görmesi

Bayan Watson'ın arkadaşı olma umuduyla gelen adayların nasıl bir şok yaşadığını tahmin edebiliyordu.

Bayan Watson Charlotte'un görüş alanını takip etti. "Halk sahnedeki tüm kadınların, düpedüz fahişe değilse bile, ahlaki açıdan şüpheli olduğunu düşünüyor. Ama

Ciddi Shakespeare oyuncularını, en azından müzikal tiyatronun bayağılığına bulaşmadıkları için kendilerini avuturlar. Ve müzikal tiyatrodaki bizler de, müzikal tiyatronun bayağılığına bulaşmadığımız için kendimizi kutluyoruz. burlesk olan pornografik saçmalık. Kimin için bilmiyorum.

Burlesk sanatçıları kendilerini kıyaslıyorlar ama eminim kendilerini *birilerinden* üstün hissediyorlardır."

Charlotte iç çekti. "Kız kardeşim yoksul ve yaşlı bir hizmetçi olmaktan korkuyor.

Bazen, harap bir pansiyonda haşlanmış lahana yemekten daha çok, tanıdığı en zavallı insan olmaktan korktuğunu düşünüyorum - karşısında kendini en ufak bir üstünlük hissedebileceği kimsenin olmamasından."

Bayan Watson çay fincanını içmeden bir kenara bıraktı. "Ne yapıyorsun en çok korktuğunuz şey nedir, Bayan Holmes?"

"I . . ." Charlotte nefes verdi. Neyden korktuğunu biliyordu ama bunu yüksek sesle dile getirmeye alışık değildi. "Her zaman bir başkasına borçlu olmaktan korkuyorum. Bağımsız olmak istiyorum ve bu bağımsızlığı kazanmak istiyorum. Ama artık yaptığım onca hatadan sonra bu talihli durumun gerçekleşebileceğine inanamıyorum."

"Aklınızda belirli biri var mı - borçlu olmak istemediğiniz?"

Charlotte tereddüt etti. "Babamın öz bir oğlu var."

Herkesin bildiği bir şey değildi. Charlotte bunu sadece Leydi Amelia'nın Sör Henry'yi neden terk ettiğini öğrenmek istediği için öğrenmişti. Tek neden bu olmayabilirdi ama Leydi Amelia'nın yüce geçmişine sahip biri için sıradan bir baronetle evlenmek zaten bir basamak aşağı inmek demektir. Evlilik dışı bir çocuk doğurmuş olması, normal şartlar altında affedilemez bir günah sayılsa da, dengeyi onun aleyhine çevirmiş olabilirdi.

"Oh," dedi Bayan Watson.

"Üvey kardeşim Londra'da yaşıyor ve muhasebeci olarak çalışıyor." "Ve onu son çare olarak mı görüyorsun?"

Charlotte yine tereddüt etti. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yine de bana sempati duyması için hiçbir neden olmadığını söylemeye cüret edebilirim: Gayrimeşru olmanın getirdiği engeller yoluma çıkmadı ama yine de her şeyi elime yüzüme bulaştırmayı başardım."

Bir nefes verdi ve erikli kek tabağına baktı. Bir dilim daha yemek istemesinin nedeni iştahı mıydı yoksa oburluğu mu?

Yoksa yalnızca korku muydu?

Tekrar Bayan Watson'a baktı. "Sanırım soruma cevap verdiniz, hanımefendi. Kim olduğumu biliyorsunuz."

Bayan Watson bir parça acıbadem kurabiyesi aldı ve narin bir ısırık aldı. "Sizi ilk kez üç yıl önce operada fark etmiş olmalıyım. Muhtemelen oradaki en sevimli genç kadın olduğunuzu belirtmiştim. O zaman

Döndüğümde bana binlerce kişilik o kalabalığın en eksantrik kişisi olduğunuz söylendi. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu bende bir etki bıraktı.

"O zamandan beri seni birkaç kez gördüm, parkta ya da annenle birlikte modacıdan çıkarken. Skandal patlak verdikten sonra . . . Sosyete ile halk arasındaki ayırım her zaman gözenekli olmuştur ve talihsizliğinizi çabucak öğrendim. Postaneye girdiğimde Birkaç gün önce ofisinize geldiğimde sizi solgun ve sıkıntılı gördüm ve bir daha karşılaşsam size yardım etmeye karar verdim."

"Cömertliğinize ne kadar değer verdiğimi anlatamam. Ama bu O retikülün içinde bana bıraktığın üç kuruş. Ve henüz parayı hiç düşünmeden alabilecek kadar çaresiz durumda değilim."

Bayan Watson gülümsedi. "Senin hakkında hiçbir şey bilmeden önce küçük planımı hazırlamıştım. Çay dükkanından dışarı adımımı attığım anda işe yaramayacağını anladım. Retikülde tanımlayıcı hiçbir bilgi bırakmamıştım. Ama bir bakışta hakkımda o kadar çok şey biliyordunuz ki, adresimi öğrenmeniz an meselesiydi."

"Sizi ziyaret etmek istememiştim; niyetim sadece kapının zilini çalmak ve retikülü çalışanlardan birine vermektir. Ancak eve yaklaştığımda Bayan Hartford'un, hayattaki sözde mevkii için çok büyük bir arabadan çıktığını gördüm. Arkasını döndü ve arabadaki birine, "Sesim nasıl geliyor?" diye sordu ve bir erkek sesi benzer şekilde abartılı bir aksanla, "Tam bir Cockney gibi, aşkım" diye cevap verdi.

"Bu beni tedirgin etti. Hâlâ benden biraz ilerideydi. Köşeyi döndüğümde evinize kabul edildiğini görünce arabaya geri döndüm, kapıyı çaldım ve kaybolduğumu söyleyerek Strand'a giden yolu sordum."

"Sanırım arabadaki genç adam size yardım etmek için elinden geleni yapmıştır."

Charlotte hafifçe gülümsedi. "Çok centilmendi ve hatta yönümü bulmama yardımcı olması için bir Londra haritası bile getirdi. Ancak onunla konuştuktan sonra buradaki amacı konusunda daha da şüpheli olmaya başladım. Bu yüzden kapınızı çaldığımda, sadece retikülü vermek yerine, size getirilmeyi istedim. Ve salonun dışında geçirdiğim bir dakika Bayan Hartford'un ne istediğini anlamam için yeterli oldu."

Bayan Watson, "Aksanının yapmacık olduğunu düşündüm," dedi. "Yetenekli bir taklitçi ama bu işe çok fazla hevesle girdi ve sanki bir *Punch* karikatürü canlanmış gibi bir ses çıkardı."

"Belki de ilanı geri çekmek iyi bir fikir olabilir. Samimi ya da dolandırıcılık niyetinde olsunlar, daha fazla genç kadının kapınıza gelip sizi anne olarak talep etmesini istemeyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Haklısınız," dedi Bayan Watson. "Deneyin süresi doldu."

Ses tonundaki bir şey Charlotte'u şaşırttı. Bu akşamki Bayan Watson günün erken saatlerindeki coşkulu kadından farklıydı: daha sessiz, daha ciddi ve daha ... endişeliydi.

Oturduğu yerden kalktı ve şömineye doğru yürüdü. Orada sırtı odaya dönük bir şekilde durmuş, bir dizi çerçeveli fotoğrafı inceliyordu.

Birçoğunda siyah saçlı, sabit ama muzip bakışlı genç bir adam vardı.

Düğün fotoğraflarında üniforma giyiyordu, o zamanlar ordudaydı. Bayan Watson'ın Charlotte'a söylediğine göre altı yıl önce ölmüştü ve altı yıl önce Afganistan'la bir savaş olmuştu.

Gazetelerde okunan uzak sömürge savaşları tiyatro oyunları gibiydi: canlı ve dramatik. İnsan kendini savaşın heyecanına, olayların beklenmedik dönüşlerine, Parlamento salonlarındaki yüksek tutkulara kaptırabilirdi. Ama sonuçta pek de gerçekçi görünmüyorlardı.

En azından bu andan önce Charlotte'a hiç gerçek gibi gelmemişlerdi. Bayan Watson'ın zarif sırtına bakmadan ve sert, kahverengi bir manzaraya yayılmış binlerce ölü adam görmeden önce.

Bayan Watson arkasını döndü. Charlotte yarı yarıya kederin ve kırılğanlığın vücut bulmuş halini görmeyi bekliyordu. Onun yerine Bayan Watson'ın sahnede başarılı olduğunu sezmesinin nedenini hatırladı. Ömrü boyunca yaptığı iyi seçimler nedeniyle kendine güvenen bir kadının sağlam özgüvenini yayıyordu.

"Siz gelmeden kısa bir süre önce bir karara vardım," dedi Bayan Watson, sesi yumuşak, tonu kararlıydı. "Retikülümü taşıyarak beni aramanızın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu da size bir hanımefendinin refakatçiliğini teklif etmek için mükemmel bir fırsat olacaktı."

Charlotte *bu* gelişmeyi tamamen öngörememişti. Cevap vermeden önce dudakları birkaç kez kıpırdadı. "Bana mı? Sana mı?"

"Ortak bir saygınlık eksikliğimiz var, öyle değil mi?"

"Beni şaşırtan skandallarla dolu yakın geçmişimi görmezden gelmeniz değil hanımefendi. Çoğu insan, kendileriyle ilgili gördüklerimi sıraladıktan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemez."

Aslında, bir beyefendiyi evlilik teklifini geri çekmeye ikna etmek için son derece etkili bir araç olmuştu.

Bayan Watson alaycı bir şekilde gülümsedi. "Nedenini anlayabiliyorum. Olağanüstü bir şeydi

Bu kadar çıplak olmak rahatsız ediciydi. Ama benim durumumda ... benim durumumda aynı zamanda muazzam bir rahatlama oldu.

"Yönetmelik döneminden sonra yas tutmayı bıraktım. Gözetimim altında genç bir kız vardı ve onun hayatın devam ettiğini görmesini istedim. Bir erkeğin kaybı, hayatının aşkı olsa bile, bir kadının varoluşunun sonu değildi. Böyle bir kayıp, hem cesaret hem de zarafetle atlatılabilecek bir şeydi. Ama şimdi yeğenim Paris'te olduğuna göre, artık bu neşeli dul rolünü oynayabileceğim bir seyircim olmadığına göre -"

Koluna sıkıştırdığı bir mendili çıkardı, düzeltti ve sonra tekrar içine soktu. "Her halükarda, bir deneyeyim diye düşündüm. Önünde her şey yolundaymış gibi davranmanın faydasız olduğu birini yoldaş edinmeyi deneyeyim. Kederimi saklamadan yaşamayı deneyeyim, çünkü onun için bu keder zaten gün gibi ortada olacaktı."

Bir dakika boyunca ikisi de bir şey söylemedi.

Bayan Watson tekrar yerine oturdu ve Charlotte'a baktı. "Pozisyonu alacak mısınız, Bayan Holmes?"

Yapar mıydı?

Charlotte oturduğu yerden kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Pencere, Bayan Hartford'un arabasının park edilmiş olduğu ve onun dönüşünü beklediği sokağa bakıyordu. Araba gitmişti ama onun yerine bir adam sokak lambasının altında durmuş gazete okuyordu.

İlk başta onun arabadaki adam olduğunu düşündü. Onun yerine, öğleden önce caddenin karşısında yağmurun dinmesini bekleyen kişi olduğunu fark etti.

Onu takip ettiğinden şüphelendiği kişi.

Telaşlanmamıştı: Adamı görevlendiren her kimse, bunu ona zarar vermek için değil, ona göz kulak olmak için yapmıştı.

Bu onu mutlu etmiyordu; yakından izlenmek umurunda değildi. Bu gözetlemeden sorumlu kişiye kızgın değildi, onun yerine kendisi de aynı şeyi yapabilirdi. Yine de, sırrının Gardiyan her an bir kurtarma operasyonu gerçekleştirebilecek şekilde konumlanmak zorunda hissetmemişti.

Bu, böyle bir kurtarmanın sadece gerekli değil, aynı zamanda yakın olduğunu da ima ediyordu.

Bu değerlendirmeye vicdanen ya da soğuk bir mantıkla karşı çıkamaması, sanki ciğerlerinden yavaş yavaş hava sızıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Elbette içinde bulunduğu zorluklardan sadece kendi becerisiyle çıkmayı tercih ederdi. Ancak içinde yaşadığı dünya böyle değildi. Eğer bir yabancının iyiliğini kabul etmek durumunu dengeleyecek ve ona sadece kendi durumunu değil, Livia'nın durumunu da iyileştirmek için bir şans daha verecekse, gururunu bir kenara bırakıp gerekeni yapmalıydı.

Arkasını döndü. Bayan Watson hâlâ aynı acıbadem kurabiyesi üzerinde çalışıyordu. Charlotte'a baktı, bakışları nazik ama kararsızdı.

"Benimle arkadaşlık etmek istediğinizden kesinlikle emin misiniz, hanımefendi?" Charlotte sordu.

Bayan Watson kalan acıbadem kurabiyesini yere bıraktı. "Evet, öyleyim." "O halde görevi kabul ediyorum. Memnuniyetle ve büyük bir minnettarlıkla."

Sevgili Livia,

Bir pozisyonum var.

Hem de herhangi bir pozisyon değil, iyi maaş, hafif görevler ve mükemmel bir konaklama sağlayan bir pozisyon. Aslında, dört direkli, ipek dökümlü bir yatağa, Empresyonist ekole ait olduğu kesin olan güzel ve ani bir sahil resmine ve Regent Park manzarasına sahip yeni odamda oturuyorum. Penceremin dışında -şimdi pek bir şey göremiyorum, akşam geç oldu.

Eşyalarım kaldığım pansiyondan nakledildi. Yeni evime mükemmel uyum sağladılar.

Gardırop. Makyaj masasının üzerindeki fırçalarım, masanın üzerindeki daktilom, hatta komodinin üzerindeki büyütecim. Sanki bu oda gelmemi ve kendimi evimde hissetmemi bekliyormuş gibi.

Ben bir bayanın yoldaşım.

Ve şimdi yere düştüğünüz yerden kendinizi topladığınıza göre, kendimi tekrar etmeme izin verin. Ben bir hanımefendinin refakatçisiyim. Bir sosyete hanımefendisi değilim tabii ki. Ve kesinlikle büyük burjuvaziden bir başrahibe ya da zengin bir kız kurusu da değilim.

saygınlık hakkında bizden bile daha çok şey biliyor. Ama eski bir sahne sanatçısı olan demimonde bir hanımefendi, rahat ve çok cana yakın.

Lütfen bir tuzağa düşmüş olabileceğimden endişelenmeyin. bazı planlar. Yeni işverenim hem mantıklı hem de nazik ve sadece iş değil kabul de buldum. Tek endişem tam tersini yapmaya niyetliyken, onu geri püskürtmeyi başaracak olmam.

Şimdilik yeni adresimi yazmayacağım. İsteyeceğim son şey bu mektubun yanlış ellere geçmesi ve annemin sinir krizi geçirerek hayırseverimin kapısına dayanmasıdır. titreyen bir öfke. Sürgündeyken bir aktrisle birlikte olduğumu duyarsa, babamın aksi yöndeki emirleri ne olursa olsun, bunu yapacağını biliyorsun.

Bu mektubu sabah ilk iş olarak postaya vereceğim ve umarım öğleden sonra St Martin's Le Grand'daki postaneye gittiğimde sizden bir yanıt almış olurum. Tanrı sizi korusun Bu büyük şehirde günde on bir kez dağıtım yapıyor ve sözlerinizi en erken saatte bana getirsin.

Charlotte

Charlotte her zamanki gibi Livia için iyimser bir tablo çizmeyi tercih etmişti.

En hafif tabirle, bir hanımefendinin yoldaşı olmaya hiç uygun değildi. Bir hanımefendi olmaya karar vermesinin nedeni sadece açgözlülük değildi.

Bir kız okulunda müdire. Aynı zamanda özerklik, otorite ve son olarak, ama en önemlisi, gücün görece yalıtılmışlığıydı. Bir müdire tüm *kararları* verirdi ve ondan arkadaş edinmesi beklenmezdi. Yılda beş yüz sterlin maaş alıp, tek başına sorumlu olmak. yeryüzü cenneti olabilirdi.

Bir hanımefendinin refakatçisi olarak çalışarak elde etmek istediklerinin hiçbirini elde edememişti. Bir hanımefendinin refakatçisi profesyonel bir eklentiydi. İğne işlerini almak için üst kata çıkacak yedek bacaklar. Akşamları gazeteyi yüksek sesle okumak için fazladan bir ses. Evde fazladan bir beden. Odalar boşlukla yankılanmıyordu.

Ancak onun özelinde Charlotte'u endişelendiren bu kişisel olmayan hizmetkârlık değil, yeni işverenin daha önce başka refakatçilerle deneyimi olmaması ve Charlotte'un zekâsı hakkındaki genel kanaatiydi. Bayan Watson'ın Charlotte'u küçük düşürdüğünü düşüneceğinden endişeleniyordu.

İğne işi getirmesi ya da gazeteden yüksek sesle bir şeyler okuması istendi. Sonunda yapacak çok az şeyi olacaktı.

Bayan Watson için de endişeleniyordu.

Charlotte, sohbet hava durumu, moda ve sezonda olup bitenler etrafında döndüğünde kabul edilebilir bir konuşmacıydı. Ancak başkalarının en derin duyguları onun için her zaman bir gizemdi. Duyguların ne olduğunu ve nasıl okunacağını bilmediğinden değil, ama kendisi hayatı aynı duygu odaklı şekilde deneyimlemiyor gibi görünüyordu.

Günleri gerçekler ve gerçek gözlemler olarak kataloglandı. O Bazen kendini, gördüğü ve duyduğu her şeyi kaydederek yaşamı boyunca hareket eden bir fonografik silindir ve - mucitlerin hala üzerinde çalıştığı - bir sinema kamerasının kombinasyonu olarak düşünürdü.

Bazen belirli anları zihninde not ederdi; çoğu zaman da yorum yapmadan, sadece sesler ve hareketli görüntüler olarak hafızasına geçmelerine izin verirdi. Ergenlik çağında, çoğu insanın hafızasının anılar onunkine hiç benzemiyordu. Onlar için bir hayatın dosyalarındaki tek silinmez unsur duygulardı. Bir şeyin ne zaman, nerede ya da kiminle olduğunu hatırlamayabilirler ya da hatırladıklarında güvenilir olmayabilirlerdi ama Tanrı tarafından o sevinç, o ıstırap, o saf nefret bıçağı, duygular güçlerinden ve kudretlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Bunu kabul etti. Bunu içgüdüsel olarak anlayamıyordu, ama garip bir adam olduğunu ve diğer pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da normların onun deneyimini uzaktan yakından tarif etmediğini kabul etti.

Onun gibi biri Bayan Watson'ın üzüntüsü hakkında nasıl yorum yapabilirdi ki? Bu nedenle, Bayan Watson ertesi gün merhum kocasından hiç söz etmediğinde biraz rahatlamıştı.

Bayan Watson, Charlotte'un yerine getirmesi gereken düzenli görevlerin listesini de vermedi. "Böyle bir düzenleme benim için de yeni," dedi özür dileyerek. "Ben

Eminim zaman içinde her ikimize de uygun bir duruma ulaşacağız."

Charlotte eşya getirme konusundaki büyük istekliliğinden bahsedip bahsetmemeyi tartıştı ve bir iki gün beklemeye karar verdi. Bayan Watson resmi olarak

onu personelle tanıştırdı: Bay Mears, kâhya; Madam Gascoigne, aşçı; Polly ve Rosie Banning, hizmetçi ve aşçıyı paylaşan bir çift kız kardeş.

Paul Lawson, Bayan Watson'ın seyisi ve arabacısı.

Bay Mears boş zamanlarında resim yapardı. Madam Gascoigne Belçikalıydı, Fransız değil ve Belçika'nın Fransızca konuşulan bölgesinden de değildi. Banning kardeşler aynı evde büyümüş olsalar da aslında kan bağı yoktu.

Bunların hepsi iyiydi, ama ...

"Bu konuyu açmanın bana düşüp düşmeyeceğinden emin değilim, Bayan Watson," dedi.

Charlotte işvereniyle Regent Park'ta yürüyüşe çıktıklarında, "Ama Bay Lawson'ın bir süre hapisanede yattığına kesinlikle inanıyorum," dedi.

Bayan Watson hiç telaşlanmadan, "Öyle de oldu," diye cevap verdi.

"Birçok hapisaneye
küçük bir düzensizliğin düşmesi
gerekir."

Son zamanlarda hayatına giren düzensizlikleri düşününce Charlotte sadece başını sallayabildi. "Ne kadar haklısınız hanımefendi."

Yemekten sonra Bayan Watson biraz kestirdi ve Charlotte'a Livia'ya bir mektup daha yazması için bolca zaman verdi. Ayrıca farklı bir alıcıya mektup yazmayı denedi ama yarım düzine denemeden sonra vazgeçti.

Öğleden sonra Bayan Watson, Charlotte'la birlikte Genel Postane'ye gitti. Sabahleyin Bayan Watson gazetelere mektup yazarak ilanlarının basımını durdurmalarını istemişti, ama soruların gelmesinin durmasının birkaç gün alacağını tahmin ediyordu.

Charlotte'a Livia'dan hiçbir şey gelmiyordu; mektupları, Mott'a ne zaman ulaşırsa ve Mott ne zaman postalarsa o zaman geliyordu. Ancak Metropolitan Polisi'nden Müfettiş Robert Treadles'tan bir mektup gelmişti.

"Bayan Holmes," diye sordu Bayan Watson, arabaları kaldırımdan uzaklaşırken, "*Sherlock* Holmes için mektup istediğinizi mi duydum?"

Bayan Watson'ın yüzünde sadece merak vardı. Charlotte doğruyu söylemeye karar verdi. "Evet, söyledin."

Bayan Watson öne doğru eğildi. "Adli tabibe yazdığı mektupla tüm Londra sosyetesini ayağa kaldıran *Sherlock* Holmes aynı kişi olabilir mi?"

"Kullandığım takma isim buydu."

"*Sherlock* Holmes *siz* misiniz?" Bayan Watson'dan hâlâ bir kınama gelmedi.

"Kendime Charles Holmes demenin çok açık olacağını düşündüm. *Sherlock*, Charlotte'a tam olarak eril eşdeğeri olmadan yeterince benziyor."

Bayan Watson koltuğunda geriye yaslandı. "Bu şimdi çok mantıklı geliyor.

Mektubu kız kardeşinin etrafındaki kuşatmayı kaldırmak için yazdın."

"Masumiyetini kanıtlamanın en iyi yolu gerçeği ortaya çıkarmaktır." "Bu üç ölümün daha büyük bir cinayetin parçası olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?

şeması?"

"Tüm bunların sadece bir tesadüf olduğuna kendimi ikna edemedim." Elindeki mektuba baktı. "Umarım Müfettiş Treadles'ın benim için iyi haberleri vardır."

"Scotland Yard'dan birini tanıyor musun?"

"Onu şahsen tanımıyorum ama Sherlock Holmes ortak bir arkadaşımız aracılığıyla ona birkaç kez danışmanlık yapmıştı."

"O zaman neden notunu okumuyorsun? Ne yazdığını öğrenmek için sabırsızlanıyor olmalısınız."

Charlotte'un tekrar ısrar edilmesine gerek yoktu.

Sevgili Bay Holmes,

Lord Ingram'ın isteği üzerine Sackville davasını araştırıyordum. Ancak, kışkırtıcı ipuçlarına ve içgörülere rastlamış olsam da, somut hiçbir şey ortaya çıkaramadım - Kraliyet'in kanıtı olarak kullanılmak bir yana, bir adli tıp jürisini ikna edecek hiçbir şey.

Zaman azalıyor. Soruşturma yarın öğleden sonra tekrar toplanacak. Şunu belirtmem gerek yok.

Soruşturmada bana yardımcı olacak bilgiler, efendim, bunları en kısa zamanda iletmeniz iyi olur.

*Saygılarımla,
Robert Treadles*

Not: Hızlı iyileşmeniz için en iyi dileklerimi sunarım.

"Anladığım kadarıyla haberler pek iç açıcı değil," dedi Bayan Watson. Charlotte mektubu Bayan Watson'a okuması için uzattı. Bayan Watson satırları taradı. "Şimdi ne yapacaksınız?"

Charlotte bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Mektubunun tarihi bugün, yani soruşturmanın yeniden toplanmasına hâlâ vakit var. Bunu yapmalıyım. onunla bir buluşma ayarla."

"Kendin olarak mı?"

"Bu kritik anda olmaz, sanmıyorum." Erkekler, açık fikirli olsalar bile, bir kadının düşüncelerini küçümseme eğilimindeydi. "Ortak arkadaşımızın şehirde ödünç alabileceğim mülkleri olabilir.

Sherlock Holmes'a bir şart koşmuş gibi görüldüğünden, müfettişe Sherlock Holmes'un yan odada olduğunu söylemek mümkün olabilirdi ama

onu şahsen kabul edemeyeceğini ve benim, Bayan Holmes, bilginin geçtiği kanal olmam gerektiğini söyledi."

Tam şu anda hazırlanmaya başlasaydı ve her şey yolunda gitseydi -Buluşmayı az da olsa başarabilirdi. "Ayarlamaları yapmak için biraz zaman alabilir miyim, Bayan Watson? Tabii ki düşmelisiniz. _."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Bayan Watson. "Yukarı Baker Sokağı'nda, evin hemen arkasında bazı mülklerim var. Kiracılarımdan biri iki hafta önce taşındı. Daire temizlendi ve hazır hale getirildi ama henüz tekrar kiraya verilmedi. Müfettişinizi oradan almaya ne dersiniz?"

Charlotte kendi kendine uzun uzun tartışmadı. "Bu durumda Bay Lawson'a en yakın postaneye uğramasını söyler misiniz? Müfettişe bir telgraf gönderip bu gece benimle buluşmasını rica etmek istiyorum."

Charlotte Bayan Watson'ın teklifini kabul etmişti çünkü buna ihtiyacı vardı, zaman çok önemliydi. Ama Yukarı Baker Sokağı'ndaki daireyi hazırlamaya başladıklarında, yardımını reddettiği takdirde Bayan Watson'a kötülük etmiş olacağını anladı.

Bayan Watson canlanmıştı.

Daire zaten döşenmişti, ama o hemen yaşanır bir hale getirmek için işe koyuldu. Kendi evinden saksı bitkileri ve dolgun koltuk minderleri getirildi. Büyük boy kitaplar raflara dizildi. Birkaç günlük gazeteler ve yarım düzine dergi şöminenin yanındaki kanterbury'ye dolduruldu.

Ama Bayan Watson'ın işi henüz bitmemişti: Binada bir erkeğin yaşadığı yanılsamasını yaratmaları gerekiyordu. Bir sürahi viskiyi

Büfeye şapkalar ve bir çift erkek paltosu astı ve kapının yanındaki şemsiye standına üç baston yerleştirdi.

Bir tütün piposu yakıldı ve kül tablasında tütmeğe bırakıldı. Dumanı tüten çay fincanları, kokularının yayılması için soğumaya bırakıldı. Ve sonra, detaylara gösterilen ilham verici bir dikkatle, bir ispirto lambasının üzerinde su kaynattı ve birkaç damla öksürük şurubu, kafur ve keten tohumu yağı ile bir avuç kuru bitki ekledi. Daire hemen nekahat döneminin, sevilen birine dökülen ve uygulanan birçok tentürün ve bileşimin kokusunu aldı.

Kaşları çatılmış bir halde salonda dolaşarak çeşitli açılardan kontrol etti. Kendi kitaplarından birkaçını raflara yerleştirmekte olan Charlotte da onun görüş alanını takip etti. İvır zıvırlar ve hediyelik eşyalar rafların tepesinde. Yukarı Baker Sokağı'na bakan yay pencerenin koltuğunda bir gül vazosu duruyordu. Bitişikteki yatak odasında, tamamen makyajlı yatağın örtüsünün altına bir destek yerleştirilmişti; karyolanın altından görünen bir çift erkek terliği, kapı bir santim açıkken odaya göz atan biri için mükemmel bir ayrıntı oluşturuyordu.

"Fotoğraf yok," dedi Charlotte.

"Biliyordum," diye haykırdı Bayan Watson. "Bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum.

Sizde hiç var mı?"

"Birkaç tane." Yanında küçük bir albüm getirmişti. "Ama hiçbirini beni kardeşim sayılabilecek biriyle göstermiyor."

"Yeterince iyi. Sherlock Holmes'un kameralardan nefret ettiğini söyleyeceğiz." Geç vakitte çay içmek için Bayan Watson'ın evine gittiler. Sonrasında,

Charlotte fotoğrafları almak için odasına gitti. Ama koridora döndüğünde neredeyse Bayan Watson'a çarpacaktı ki, yüzündeki ifade hemen "Sorun nedir hanımefendi?" diye sormasına neden oldu.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum Bayan Holmes, ama babanızın ölmeden önceki akşam Leydi Amelia ile tartıştığını öğrendim. Kötü bir tartışma. Ve onun hayatı için tehditler savurduğu duyulmuş."

On iki

Lord Ingram kaldırımın kenarında durmuş, kırmızı tuğladan inşa edilmiş sağlam binayı dikkatle inceliyordu. Müfettiş Treadles'ın aksine Lord Hazretleri burayı pek beğenmişe benzemiyordu. Ancak daha da şaşırtıcı olanı, Treadles'ın Lord Hazretlerinin yüzünde herhangi bir memnuniyet izi görememesiydi.

Treadles ise Holmes'un telgrafı geldiğinde masasından fırlamış, hayretten nefesi kesilmişti.

Bay Sherlock Holmes sizi bu akşam saat yedide kabul etmekten ve Sackville Davası hakkında konuşmaktan mutluluk duyacaktır. 18 Yukarı Baker Sokağı.

Scotland Yard'ın telefon sisteminden yararlanarak hemen Lord Ingram'ı aramıştı. Lord Hazretleri evde değildi ama Kısa bir süre sonra Treadles'a bir mesaj gelmişti: Lord Ingram Holmes'tan haber almıştı ve Müfettiş Treadles'la bu akşam Yukarı Baker Sokağı 18 numarada buluşacaktı.

İki adam el sıkıştı. "Lordum, memnun olmaktan çok endişeli görünüyorsunuz. Ama Holmes'un iyileşmesi müthiş bir haber, değil mi?"

"Korkarım haberler sandığınızdan daha az iyimser, Müfettiş." "Yani iyileşmedi mi?"

Lord Ingram nefes verdi. "Sizin ve benim iyileşmiş sayabileceğimiz standartlara göre değil."

"O zaman ..."

"İçeride daha fazlasını öğreneceğiz."

Zili çaldılar. Treadles nefesini tuttu. Lord Ingram'ın pek de iyimser olmayan sözlerine rağmen, büyük Sherlock Holmes'la tanışma olasılığı onu heyecanlandırmaya devam ediyordu.

Kapıyı kolalı beyaz şapkalı, iri yarı, kambur bir kadın açtı. Burnunun ucuna taktığı tel çerçeveli gözlüklerin ardından onlara baktı ve geniş bir Yorkshire aksanıyla, "Siz beyefendiler Bayan Holmes bekliyor. İçeri gelin o zaman."

Bayan Holmes? Müfettiş Treadles, kadının arkasından merdivenleri çıkarken Lord Ingram'a seslendi.

Kız kardeş, Lord Ingram cevap verdi.

Bu Treadles'ı şaşırtmıştı. Elbette Holmes'un istediği sayıda kız kardeşi olabilirdi ama Treadles onu her zaman yalnız bir yaratık olarak hayal etmişti, kadın akrabalarıyla aynı evi paylaşan biri olarak değil.

Güllü ve sarmaşık rengi duvar kâğıtları, basma kaplı sandalyeleri ve köşede sessizce tıkırdayan bir dede saatiyle rahat görünümlü bir salona getirildiler. Pencerenin önünde durmuş dışarıya bakan Bayan Holmes, onların girişiyle birlikte arkasını döndü.

Treadles'ın gözleri büyüdü - Holmes'un kız kardeşinin bir reklamcının ideal kadınlık tasavvuruna benziyordu. Lord Ingram'a baktı. Lord hiç etkilenmemiş görünüyordu ama elbette Bayan Holmes'la daha önce tanışmış olmalıydı, çünkü onun kardeşini tanıyordu.

Bayan Holmes öne çıktı ve ziyaretçileriyle tokalaştı. "İyi akşamlar, lordum. İyi akşamlar, Müfettiş. Sizinle tanışmak bir zevk. tanıştık."

"Aynı şekilde," dedi Treadles. "Daha mutlu koşullar altında karşılaşmayı çok isterdim ama yine de Bay Holmes'un danışılacak kadar iyi olması beni cesaretlendirdi."

Bayan Holmes oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Kardeşimin sağlığı uzun zamandır onun için bir yükü. Bu son olay onun için en Henüz korkunç - bir noktada gerçekten umudumuzu kaybettik. Şu anda bile zar zor iletişim kurabiliyor."

"Yine de şükürler olsun."

"Evet. Bu kadar iyileşmiş olması gerçekten bir mucize," dedi Bayan Holmes duygulanarak. "Ne yazık ki yatalak ve bu nedenle sizi şahsen kabul edemiyor."

"Oh." Treadles hayal kırıklığının çok açık bir şekilde belli olmamasını umuyordu. "O zaman davayı bizimle tartışamayacak."

"Sherlock davayı *tartışamayacak* olsa da, kesinlikle katkıda bulunabilecek - bu odayı, hasta yatağından her şeyi görebilmesi ve duyabilmesi için gizli bir şekilde düzenledik."

Treadles ve Lord Ingram için kapıyı açan kadın elinde bir tepsi çay taşıyarak geri döndü. Bayan Holmes bir fincan doldurdu ve ona uzattı. "Bunu kardeşime götürür müsünüz, Bayan Hudson? Ve rahat ettiğinden emin olmak için yanında kalır mısınız?"

"Evet, hanımefendi," dedi Bayan Hudson.

Çay fincanıyla paytak paytak yürüdü. Lord Ingram arkasından baktı, yüzünde garip bir buruşukluk vardı.

Bayan Holmes diğerleri için de doldurdu ve deniz kabuğu gibi yivli, tuhaf görünümlü bir tabak bisküviyi elden ele dolaştırdı. "Madeleines," dedi. "Çok güzeller. Tarifinin Madam Durant'tan geldiği söyleniyor. kendisi."

Treadles'ın Madam Durant'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bisküviler gerçekten de güzeldi. Hatta üçüncü ısırığında olağanüstü lezzetli olduklarını fark etti. Tabağa baktı ve Alice'e götürmek için fark edilmeden bir tane aşırmanın mümkün olup olmayacağını merak etti.

"Zamanın kısıtlı olduğunu anlıyorum," dedi Bayan Holmes. "Siz ne zaman başlamak isterseniz biz hazırız, Müfettiş."

Treadles yatalak hastanın bulunduğu odaya doğru baktı. "Bu anlaşmanın geçerli olacağından emin misiniz Bayan Holmes?"

"Hiç şüphem yok."

"Ama Bay Holmes, eğer tahmin ettiğim kadar rahatsızsa -ya tartışmamız çok yorucu olursa? Burada ne zaman duracağımı bilemem."

"Bayan Hudson, onun için çok uzun sürdüysek bize haber verirdi."

Treadles sesini alçalttı, ancak ihtiyatlı olmaktan ziyade aptalca davrandığı izlenimine kapıldı. "Bunu sormaktan nefret ediyorum Bayan Holmes, ama bu olay kardeşinizin zihnini etkiledi mi?"

Bayan Holmes gülümsedi - ironik bir gülümseme miydi bu? "Sizi temin ederim ki Müfettiş, bu olay Sherlock Holmes'un hayatının pek çok yönünü olumsuz etkilemiş olsa da, zihnini merhametli bir şekilde korumuştur. her zamanki gibi eksantrik ve inatçı."

Treadles hayal mi görüyordu yoksa Lord Ingram neredeyse duyulamayacak bir homurtu mu çıkardı?

"Hâlâ emin değilsiniz, Müfettiş," dedi Bayan Holmes. "Sherlock'un gözlem ve çıkarım gücünün hâlâ yerinde olduğunu kesin olarak bilmek ister misiniz?"

Lord Ingram ay fincanının kenarını incelerken, "Hanımefendinin sözüne inanırım," dedi.

Treadles, lord hazretlerinin geldiklerinden beri Bayan Holmes'a doğrudan bakmadığını fark etti.

"Seçim sizin, Müfettiş," dedi Bayan Holmes.

Treadles biraz daha tereddüt etti. "Lordum, Bayan Holmes'un kardeşini bu olaydan sonra hiç yüz yüze gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim."

"O halde, özür dileyerek, bu bir kamu güveni meselesi olduğu için, Bay Holmes'un yeteneklerinin eskisi gibi olduğundan emin olmak isterim."

"Elbette," dedi Lord Ingram.

Gariptir ki, lord hazretlerinin sesinde kızgınlıktan eser yoktu, sadece belli belirsiz bir acıma vardı.

"Bana bir dakika izin verirsiniz." Bayan Holmes yan odaya geçti ve kapıyı kapattı.

Treadles Lord Ingram'a döndü. "Lordum, umarım kendi tavsiyelerime uyarak sizi gücendirmemişimdir."

"Hiç de değil. Siz olsaydınız, ben de aynı seçimi yapardım."

Treadles nefes verdi.

Ama sonra Lord Ingram ekledi, "Ve siz de ben olsaydım, aynı uyarıyı yapardınız."

Bayan Holmes ziyaretçilerine parlak bir gülümsemeyle döndü. Yerine oturdu ve eteklerini pratik bir rahatlıkla düzeltti.

"Sherlock'un sizin hakkınızda söyleyecekleri bunlar, Müfettiş."

O mu? Treadles bir kez daha çay fincanının şeklinden büyülenmiş gibi görünen Lord Ingram'a baktı.

Bayan Holmes eteğinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve ona baktı. "Kuzeybatıdan geliyorsunuz. Cumbria. Barrow-in-Furness. Babanız ya elik fabrikasında ya da tersanede çalışıyordu. Büyük ihtimalle tersanede. O İskoç'tu, annen değildi. Sizi iyi bir okula gönderecek kadar başarılı olmuş ama ne yazık ki genç yaşta ölmüş ve siz üniversiteye gidememişsiniz."

Treadles ona baktı. Sherlock Holmes bütün bunları Lord Ingram'dan mı öğrenmişti? Ama lord hazretlerine Angus'un ne yaptığını söylediğini hiç hatırlamıyordu.

Treadles yaşamak için yapmıştı.

"Kariyerinize Cumbria'da başladınız ama çok geçmeden Londra'ya geldiniz.

Burada evlendiniz. Mutlu bir birliktelik, tebrik ederim. Kayınpederiniz hali vakti yerinde bir adamdı. Lord Ingram gibi o da zekanızı, çalışkanlığınızı ve nezaketinizi takdir ediyordu. Ne yazık ki artık o yok ve onun kadar olağanüstü bir adam olmayan varisi de ne size ne de eşinize karşı aynı sevgiyi hissetmiyor. Mali durumunuz zorlaştı ama eşiniz becerikli ve dirençli bir kadın.

aile içi memnuniyet olumsuz etkilenmemiştir."

Müfettiş Treadles biraz çaba sarf ederek ağzını kapattı. Şu anda yüzünde hafif bir özür ifadesi beliren Lord Ingram'a mali durumundan hiç bahsetmediğinden emindi.

"Bay Holmes tüm bunları benim on kelime konuşmamı dinleyerek mi biliyor?"

"Yüz kelimeye yakın konuştunuz, genel olarak kökeninizi ve eğitim seviyenizi belirlemek için gerekenden çok daha fazla.

Sizin durumunuzda bu biraz daha karmaşık olsa da, sesli harflerinizdeki İskoç brogue'unun izi ile - ki bu diğer yandan

Barrow-in-Furness'i, endüstride çalışmak için gelen büyük İskoç nüfusuyla sonuçlandırın. Çelik fabrikası mı yoksa tersane mi olduğuna gelince, kendi ifadeniz doğru cevabı ele verdi.

"Gerisi oldukça açık. Hâlâ genç bir adamsınız; şu anki pozisyonunuza yükselmiş olmanız erken başladığınızı ve aynı zamanda başarılı olmak için bir güdüye sahip olduğunuzu gösteriyor. Yine de hırsın her şey demek olduğu adamlardan değilsiniz, yoksa Lord Ingram sizinle hiç ilgilenmezdi. endişeler."

Çayını büyük bir dikkatle karıştıran Lord Ingram'a bir bakış attı.

"Kesinlikle hayır," dedi.

Müfettiş Treadles kendi şaşkınlığının ortasında bile Lord Ingram ile Holmes'lar arasındaki ilişkinin niteliğini merak etmeye başlamıştı. Özellikle de lord hazretleri ile Bayan Holmes arasındaki ilişkiyi.

Bayan Holmes yine gülümsedi. "Bu sorunuza cevap oldu mu?"

Treadles sorusunun ne olduğunu hatırlamak için bir an düşünmek zorunda kaldı: Holmes onun hakkında bu kadar az şeyden nasıl bu kadar çok şey öğrenebilmişti? "Tam olarak değil."

"Ah, aile durumunuz. Barrow-in-Furness'i evlenmeden önce terk etmiş olmanız, evlendikten sonra terk etmiş olmanızdan çok daha muhtemel; erken evlenmek için fazla ihtiyatlı bir adama benziyorsunuz ve tabii ki bekar olarak taşınmak, yanınızda bir aile varken taşınmaktan çok daha kolay. Merhum kayınpederinizin Rahat koşullar, giysilerinizin kumaşı ve kesimi, Lord Ingram'ın uşağının işini küçümsemeyeceği bir terzi tarafından yapıldığını gösteriyor - başka bir deyişle, merhum kayınpederinizin terzisi.

"Ancak tüm bu mükemmel malzeme ve aynı derecede mükemmel işçiliğe rağmen, kıyafetleriniz modanın iki yıl gerisinde. Düğmeler yakın zamanda değiştirilmiş ve manşetler yeniden dokunmuş. Belki de en önemlisi, gömleğinizde

çıkarılabilir yaka. Lord Ingram, gömleğinizin çıkarılabilir bir yakası var mı?" "Hayır," dedi Lord Hazretleri. "Yok."

"Lord Ingram'ın çıkarılabilir yakalara ihtiyacı yok çünkü bir seferde düzinelerce gömleği yıkayabiliyor. Ancak Londra'nın en iyi terzilerinden biri tarafından dikilmiş bir ceketin altına çıkarılabilir yaka takan bir adam ya ceketini çalmıştır ya da koşulları kötüleşmiştir. Metropolitan Polis Teşkilatı'nda ücretlerde gözle görülür bir düşüş olmadığına göre, Bayan Treadles'in gelirinin büyük ölçüde kesildiği ve Cömert bir baba yerine artık çok daha az cömert bir erkek kardeşi olduğu sonucuna varmak makul görünüyor.

"Size olan bağlılığına gelince. . . O korkunç ağabeyi tarafından evlendiği için cezalandırılıyor ama sen kusursuz görünüyorsun.

-Giysilerinizin onarımında gösterilen özen ve beceri, neredeyse onların yaratılmasında gösterilene eşittir. Evin idaresi için her ne fedakarlık yapmak zorunda kaldıysa, bunların sizi de etkilediğinden emin oldu. mümkün olduğunca az. Eğer bu sevgi değilse ..."

Müfettiş Treadles, kadının açıklamaları boyunca yüz kaslarını dehşet ve şaşkınlık ifadelerinden uzak tutmak zorunda kaldı; evdeki durumu bir yabancı tarafından, üstelik de saygın bir dostun önünde bu şekilde gözler önüne serilmişti! Ama şimdi kendini beklenmedik gözyaşlarına karşı koyarken buldu.

"Bayan Treadles konusunda olağanüstü şanslıyım."

Bayan Holmes çayından bir yudum alarak, "Evet, öylesiniz, Müfettiş," dedi.

Müfettiş Treadles da ani duygu değişiminden kurtulmak için aynı şeyi yaptı. Sevgili Alice. Sevgili, sevgili Alice.

"Peki, Müfettiş, kardeşimin yeteneklerinin son talihsizliği nedeniyle azalmadığından artık daha emin hissediyor musunuz?"

Treadles *kendinden emin* olmanın doğru kelime olup olmadığından *emin* değildi. Hem şaşırmış hem de sarsılmıştı. "Evet, Bayan Holmes."
Tekrar gülümsedi. "Mükemmel. Devam edelim."

Treadles o ana kadarki soruşturmasının kısa bir özetini yaptı. "Lord Sheridan'ın evinden ayrıldıktan sonra Lord Ingram'a rastladım. Bundan yararlanarak, kardeşler arasındaki yabancılaştırmanın ardında yatan şeyi bulmak için ondan yardım istedim."

Lord Ingram, "Avımı bulmam beklediğimden biraz daha uzun sürdü," dedi. "Telefon ettiğinizi öğrendiğimde, Müfettiş, Leydi Avery ile yeni konuşmuştum."

"Leydi Avery, elbette," dedi Bayan Holmes. Treadles'a döndü. "Leydi Avery ve kız kardeşi Leydi Somersby sosyetenin en başarılı dedikoducularıdır. Son elli yıldaki her olay, her küçümseme ve her atışma hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahipler. Eğer Lord Sheridan'ın kendisinden başka bu yabancılaştırmanın nedenini bilen biri varsa, o da bu hanımlardan biridir."

Lord Ingram, "Ne yazık ki Leydi Avery bile bu yabancılaştırmanın ayrıntılarını hiçbir zaman öğrenemedi," dedi. "Bununla birlikte, son olarak Kardeşler yirmi yedi yıl önce, elli dokuz yılının Ağustos ayında bir araya gelmişlerdi. Bir önceki yaz Sheridan'ların tek çocuğu ölmüştü. Ondan sonraki bir yıl boyunca anne ve baba toplum içinde hareket etmemişti. O Ağustos ayında ilk kez bir ev partisine katılmışlardı. Leydi Avery bizzat oradaydı ve kardeşlerin çok sevecen olduklarını hatırlıyordu."

"O yılın sonlarına doğru Bay Sackville'in Fransa'nın güneyinde uzun bir süre kalmak için ayrıldığını duydu. Bu konuda hiçbir şey düşünmedi. Bay Sackville zengin bir bekârdı ve Fransa'nın güneyi modaya uygun bir yerdi. Bir süre sonra onun geri dönmediğini fark etti. Sonra dedikodulara göre geri dönmüş ama ailesinin yanına değil. Biraz burnunu sokmaya çalıştı Leydi Sheridan'dan bilgi almıştı ama görünüşe göre Leydi Sheridan'ın da haberi yoktu. Bay Sackville'in ciddi kişisel sıkıntılar yaşadığı izlenimine kapılmıştı ve ailesine gelip teselli ve yardım aramak yerine kendini uzaklara, bilinmeyen yerlere kapatması onu incitmişti."

"Ve bana söyleyebildiği tek şey buydu. Bu ve davayla ilgili olan ya da olmayan bir şey. Müfettiş, bu davayla ilgili olduğunu doğruladığınızı söylemişsiniz."

Lord Sheridan ilgilendiğimiz zaman dilimi boyunca şehirdeydi. Ama Leydi Sheridan'ın hareketlerini sordunuz mu?"

"Hayır, düşünmedim. Aklıma gelmedi."

"Leydi Avery geçenlerde Leydi Sheridan'ı Paddington İstasyonu'nda, yanında bir hizmetçi olmadan tek başına trenden inerken gördüğünü söyledi. O günün Bay Sackville'in öldüğü gün olduğundan emin."

Paddington İstasyonu, Devon da dahil olmak üzere Londra'nın batısındaki tüm noktalara hizmet veriyordu. Leydi Sheridan'ın seyahatleri onu Stanwell Moot civarına götürmüş olsaydı bu *çok* ilginç olurdu. Ama yine de, somut bir kanıt teşkil etmeyen, kışkırtıcı bir ipucu.

"Başka bir şey var mı beyler?" diye sordu Bayan Holmes.

Müfettiş Treadles, soruşturmadan itibaren soruşturma süresince oluşturulan tüm tutanak ve raporları sundu.

"Bunu kardeşime götüreceğim. Lütfen müsaade edin."

O ayrılırken ikisi de ayağa kalktı. Lord Ingram ayakta kaldı ve yavaşça odada dolaşarak eşyaları inceledi. Treadles hiç düşünmeden kadının geride bıraktığı deftere uzandı.

Yeniydi. Ve ilk sayfadaki tek bir kelime dışında neredeyse tamamen boştu: *Barrow-in-Furness*, doğduğu yer, tanımadığı bir elle yazılmıştı.

Kaşlarını çattı ve defteri tekrar yere bıraktı.

Lord Ingram şöminenin önünde durmuş çerçeveli fotoğraflara bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Treadles kitaplığa doğru ilerledi ve ince bir kitap aldı.

Lord Ingram'dan başkası tarafından yazılmamış, *Roma Harabelerinde Bir Yaz* başlıklı bir cilt yan yatıyordu. Treadles, lord hazretlerinin amcasının arazisindeki bir Roma villasının kalıntılarını keşfettiğinden bahsettiğini hatırlıyordu. Lord Ingram'ın yazılı bir açıklama da yaptığını bilmiyordu.

Kitap, "o sıcaklık ve sağduyu pınarı, dostum ve müttefikim J. H. R. "a ithaf edilmişti. Bir sonraki sayfada şöyle bir yazı vardı: *Holmes'a. Uzun süre birinci dereceden bir suçlu olarak devam edebilirsiniz. Ash.*

"Bu yazıyı Holmes yazdırdı," dedi Lord Ingram odanın diğer ucundan.

Treadles kıkırdadı. Bayan Holmes sesindeki neşeye, "Ah, Lord Ingram'ın arkeolojik macerasının olay örgüsündeki kıvrımlar ve dönüşler," dediğinde sadece iki sayfa okumuştı.

Treadles kitabı yerine geri koydu. "Bay Holmes her şeyi okudu mu?"

"Evet."

"Peki yeni bir fikri var mı?" diye sordu Treadles, Holmes'un verebileceği zekâ cömertliğini almak için neredeyse utanç verici bir hevesle.

"Bay Sackville'in odasındaki perdelerde bir tutarsızlık fark etti." "Oh?"

"Bay Sackville'i baygın halde ilk bulan hizmetçi Becky Birtle, soruşturmadaki ifadesinde Bay Sackville'in odasına gider gitmez perdeleri açtığını söylemiştir. Ancak aşçı Bayan Meek ile yaptığınız görüşmede, kendisinin ve evin hizmetçisi Bayan Cornish'in Bay Sackville'i daha iyi görebilmek için odaya ulaştıktan sonra perdeleri açtıklarını söylediği kaydedilmiştir."

Treadles hayal kırıklığının belli olmamasını umuyordu. "Bunu ben de fark ettim, ama bunu hafızanın değişkenliğine bağladım - tanıklar neredeyse her zaman aynı olayları belirgin farklılıklarla hatırlarlar. Bay Treadles ne diyor?"

Holmes bu tutarsızlığın ne anlama geldiğini düşünüyor?"

Bayan Holmes, Lord Ingram'a baktı. "Soruşturmanın yarın yeniden toplanmasıyla ilgili olarak, hiçbir şey. Söylediğiniz gibi, hafıza kaybı olarak kolayca göz ardı edilecektir. Genel olarak Sherlock, sorgu yargıcının jürisini soruşturmaya devam etmenize izin verecek bir karar vermeye ikna etmek için yeterli kanıt olmadığı yönündeki değerlendirmenize katılıyor."

Treadles bu kez dehşetini gizleme zahmetine girmedi. "O zaman yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Bayan Holmes parmaklarının uçlarını birbirine vurdu. "Dr. Harris'in ve Dr. Birch'ün dispanserlerindeki striknin şişelerini test edebilirsiniz."

Yanlış mı duymuştu? "Strychnine? Bay Sackville kloralden öldü."

"Bununla birlikte, ölümünün kazara aşırı dozdan değil, kazara gibi görünmesi amaçlanan bir cinayet olduğu varsayımıyla hareket ediyoruz. aşırı doz." Bayan Holmes bir santim öne eğildi. "Aksi gibi görünen birden fazla cinayeti işleyebilecek sistematik bir infazcı *olsaydınız*, Müfettiş, Bay Sackville'in tam zamanında verilen bir doz striknin tarafından kurtarılmadığından emin olmak için önceden ne yapardınız?"

Treadles'ın duyduğu kadarıyla ilk kez biri Bay Sackville, Leydi Amelia Drummond ve Leydi Shrewsbury'nin ölümlerinden cinayet olarak söz ediyordu. Treadles'ın tüyleri diken diken oldu. "Şunu mu ima ediyorsunuz? Bayan Holmes, civardaki striknin tedarikini kurcalamış olabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Böylece yardım Bay Sackville'e dönüşü olmayan noktadan önce ulaşmış olsa bile, bu yardım boşuna yapılmış olacaktı."

Treadles bir nefes verdi. "Bu hem şeytani hem de zekice."

Bayan Holmes alçakgönüllülükle, "Kabul edelim, oldukça uzak bir ihtimal," dedi. "Ama bu noktada, Müfettiş, kaybedecek neyiniz var?"

"Doğru, hiçbir şey. Ama zamanında bir şeyler başarmak istiyorsam acele etmeliyim."

Kanıtların test edilmek üzere toplanması için kabloların derhal gönderilmesi gerekiyordu. Sabah ilk iş olarak Devon'a gitmeyi planlamıştı ama şimdi sabah orada olmak ve işleri hızlandırmak için bir an önce yola çıksa iyi olacak gibi görünüyordu.

Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bayan Holmes. Ve lütfen minnettarlığımı Bay Holmes'a iletin. Kendim çıkacağım."

"Müfettiş?"

"Evet, Bayan Holmes?"

Bayan Holmes biraz gülümsedi. "Ağabeyim, kimyasal analistten Bay Sackville'i tahlil ettiği her zehir için de test etmesini istemenizi tavsiye ediyor. Eğer strikninle oynanmadığı ortaya çıkarsa, O zaman Bay Sackville'in sisteminde oraya tesadüfen ulaşmış olamayacak bir şey bulmak için bu son umudumuz olacak."

On üç

AMüfettiş Treadles'in ayrılmasıyla sessizlik çöktü.

Charlotte pencere kenarındaki koltuğa geçti ve bir miktar su döktü. gül vazosu. Yağmur damlalarının pencere camlarından aşağı yuvarlandığını görünce şaşırdı. Sessiz ve düzenli bir yağmur yağıyordu. Aşağıdan bir at arabası geçti, toynakları ve tekerlekleri sıçırıyordu, her fenerin etrafında sarı bir hale vardı.

Lord Ingram'ın daha uzun kalmasını bekliyordu; birbirlerini çocukluklarından beri tanıyan uzun süreli dostlardı. Onunla özel olarak konuşmayı dört gözle bekliyordu. Ama genellikle yaptığı gibi, bu son yıllarda ne zaman yalnız kalsalar aralarına giren sessizliği unutmuştu.

Ancak göğsündeki his çok tanıdıktı; zevk ve acının karışımı, asla biri olmadan diğeri olmazdı.

Bu duygular olmadan da yapabilirdi. O mutlu olurdu Hayatı boyunca özlemin acısını ve pişmanlığın beyhudeliğini hiç yaşamamıştı. Onu insan yapmıştı - ya da olabileceği kadar insan. Ve insan olmak muhtemelen hayatın en az sevdiği yönüydü.

"Biraz daha çay, efendim?" diye sordu, gerçekten yalnız olmadıklarını hatırlayarak.

Bayan Watson yan odadaydı, kapısı bir aralık açıktı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Nibbles?" Madlenlere dokunmamıştı. "Çok nazıksınız ama hayır."

Koltuğuna döndü ve kendisi de bir madlen aldı - bir insanın madlenlere hayır diyecek iradeye nasıl sahip olduğunu anlamıyordu. Yine de karşısındaki adam, ister çay kekleri isterse hayatını değiştirecek eylem planlarıyla ilgili olsun, önerilerinin büyük çoğunluğuna hayır diyordu.

Tanıdığı diğer genç hanımlar kendileri için ideal bir erkek yaratmaktan hoşlanıyorlardı. Charlotte böyle bir egzersizin amacını hiç anlamamıştı:

Evinin mükemmel olduğunu düşünen bir kadınla henüz tanışmamıştı ve erkeklerin aksine, evler baştan aşağı planlanabilir, genişletilebilir ve yeniden dekore edilebilirdi.

Ama entelektüel olarak kendi mükemmel eşini tasarlamaya kalkışsaydı, büyük ölçüde kendisine benzeyen biriyle, soğuk bir gözlemciyle, sessizliğin yaratığıyla, hayatı tamamen kendi kafasının içinde yaşamaktan mutlu bir adamla karşılaşırđı.

Oysa Lord Ingram söz konusu olduğunda, her zaman ilk dikkatini çeken şey onun fizikselliğı olmuştur. Onun kapladığı alanın, hareketlerinin, ağırlığının, paltosunun kesiminin ve örtüsünün, saçlarının uzunluğunun ve dokusunun -saçlarına hiç dokunmamış olmasına rağmen- farkındaydı. Kendini onun bakışlarının yönünü, ellerinin yerleşimini, her nefes alışında göğsünün inip kalkışını yoğun bir şekilde gözlemlerken buldu.

Tanıdığı tek iyi erkek örneğı o değildi. Roger Shrewsbury'nin daha yakışıklı ve daha şık olduğu düşünölüyordu. Ama Lord Ingram'da başka bir şey daha vardı; hem erkekleri hem de kadınları cezbeden bir erkeklik yaratan, duygusallıkla karışık bir canlılık ve genel olarak dünyaya karşı bir düşmanlık.

Daha gençken bu düşmanlık daha belirgindi. Ancak bir noktada, baş belası ıslah oldu ve çocukluğuyla tamamen bütünleşti.

Yukarı On Bin'in geri kalanı gibi. Beklenen tüm kulüplere üyeydi, tüm doğru insanlarla arkadaştı ve elbette polo maçları herhangi bir Sezonun en önemli olaylarından bazılarıydı.

Bir on yıl daha geçse toplumun temel direğı olarak anılacaktı. Ama . . .

Tüm bu saygınlık ve sosyalliğın altında bir yerlerde, kalıntılar arasında geçirdiğı uzun ve yalnız saatleri neredeyse her şeye tercih eden o çocuk hâlâ gizleniyordu. Ve onun sessizlik eğilimine aldırış etmeyen tek kişi olarak kalmıştı. Bazen onun bu durumdan hoşnut olduğunu bile düşünüyordu, ama konuşmadığı zaman özel hayatıyla ilgili rahatsız edici gözlemler yapamayacağı için rahatlamış olması da mümkündü.

Bayan Watson'ı tekrar hatırladı. Onun iyiliğı için bu sessizliğın daha fazla uzamaması gerekiyordu. "Müfettiş Treadles'a perdelerle ilgili tutarsızlığın ne anlama geldiğini düşündüğümü açıklamadım."

"Fark ettim."

"Ama anladınız mı?"

Kısa bir süre tereddüt etti, sonra başını salladı.

Charlotte'un tahminine göre, Müfettiş Treadles kendisinden çok daha varlıklı bir aileden gelen bir kadınla evlendiğinde, kayınvalidesini onurlandırmak ve ona saygı duymak için kıyafetlerini Londra'nın en iyi terzilerinden birine diktirmeyi kabul etmişti. Ayrıca, evlenen Bayan Treadles'ın da, bir ömür boyu bağlandığı erkeği onurlandırmak ve ona saygı göstermek için, bildiği daha lüks tarzı geride bırakarak sade bir ev yönetmeyi tercih edeceğini tahmin ediyordu.

Charlotte, Müfettiş Treadles'ın hizmetçisinin sabahları düzenli olarak yatak odasına geldiğine inanmıyordu ve bu konudaki deneyimsizliği, Bayan Meek'in olayları anlatışındaki ipucunu kaçırmasına neden olmuştu.

Lord Ingram, "Bu arada, bu öğleden sonra kız kardeşinizi ziyaret ettim," dedi.

Parmakları elindeki yarısı yenmiş madlenin etrafında sıkıştı. "O nasıl?"

"Kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor."

Oh, Livia. "Babamızın Leydi Amelia'yla olan kavgasını biliyor mu?"

"Herkes biliyor."

İngiliz dilinde "istenmeyen sonuçlar "dan daha korkutucu bir ifade var mıdır?

"Onu gördün mü?"

"Evde değildi. Annen de ziyaretçi kabul etmiyordu."

Yani yatağına çekilmişti - şüphesiz bir başka yüksek doz afyon tentüründen sonra.

"Ama Bayan Livia size rastlarsam, yaptıklarınız için size minnettar olduğunu söylememi istedi. Bunu öngörmüş olmanızın mümkün olmadığını vurguladı-"

"Leydi Amelia, Leydi Shrewsbury ve Bay Sackville'in ölümleri arasında bağlantı kurarak, Holmes'un şüpheli sayısını iki katına çıkaracaktım. cinayet mi?"

"Müfettiş Treadles yarın bir şeyler bulacaktır."

Şaşkınlıktan neredeyse madlenini düşürüyordu. Adam onu teselli ediyordu.

-Ve birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca onu hiç teselli etmemişti.

"Buna inanmıyorsun."

"Eylemlerinizi sık sık sorgularım ama gerekçelerinizi nadiren. Ve bu o nadir durumlardan biri değil."

Derin bir nefes aldı: O kadar düşmüştü ki, herkes gibi o da onu teselli etme ihtiyacı hissetmişti. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Bayan Watson kafasını yatak odasından uzattı. "Affedersiniz hanımefendi ama Bay Holmes derin uykuda. Hâlâ ona göz kulak olmamı istiyor musunuz?"

"Buna gerek yok Bayan Hudson. Teşekkür ederim."

Bayan Watson reverans yaptı ve merdivenlerden aşağı inerek ayrıldı. Ev tekrar sessizleştğinde Lord Ingram, "Sizi içeri alan aktris bu mu?" diye sordu.

Sesi dikkatlice nötrdü ama hiçbir şey bu büyüklükteki bir onaylamamayı gizleyemezdi, bu yüzden duymamış gibi davrandı. "Çok inandırıcı, değil mi? Müfettişin kökenini aksanından tespit eden de oydu. Bölgesel aksanlardaki farklılıkları daha iyi duyabilmem için beni eğitmesini sağlamalıyım."

"Bu anlaşımdan hoşlanmadım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

En azından şimdi sesi daha kendisinden geliyordu. "Onun hakkında çok şey bildiğimi düşünüyorum."

"Birinin içinde bulunduğu koşulları çıkarabilmeniz, onun tüm düşünce ve niyetlerini okuyabileceğiniz anlamına gelmez. Kendinize sorun, eğer bu olay başka birinin, örneğin Bayan Livia'nın başına gelseydi, onun şansının yaver gitmediğine dikkat çekmez miydiniz?"

"Bazen şans sadece şanstır."

"Ve çoğu zaman, gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeyler genellikle gerçektir."

Anlaşılmazlık, her zamanki durumları. Bu aşinalık acı tatlı bir duyguydu. Bazen acıdan çok tatlıydı, ama bu gece değil.

Ayağa kalktı ve salonun arka tarafındaki masaya doğru yürüdü. "Ne yapmamı istiyorsunuz? Velinimetimi terk mi edeyim?"

"Evet."

"Sonra ne olacak?"

"Sana yardım edeyim," diye emretti eski arkadaşı, o kadar düzgün ve kibar olmuştu ki, geleceğin toplumunun temel direği olacaktı. "Her zaman bir kız okulunda müdire olmak istediğini söyledin. Hâlâ bunu başarmak."

"Nasıl?"

Masanın yanında ona katıldı. "Amerika'ya taşın. Orada yeni bir kimlik icat edebilir ve yeni bir hayata başlayabilirsiniz; okula gitmenizi, eğitim almanızı ve nihayetinde iyi bir iş bulmanızı engelleyecek hiçbir şey yok."

"Bu arada tüm masrafları siz mi karşılayacaksınız?"

"Kendi kendine yetmeye başladığında bana geri öde. İstersen faiziyle birlikte."

"Ama size geri ödeme yapmazsam ya da yapamazsam bunun hiçbir sonucu olmayacak. Haksız mıyım?"

Cevap vermedi.

Bakışlarının yönü: sağ omzunun üzerinde bir yer. Elinin yerleşimi: masanın kenarına dayanmış. Her nefes alışında göğsünün inip kalkması: koyu gri ceketinin altında ipek jakarlı yeleği, alacakaranlığın en derin mavisinin üzerine gümüş işlemeler yapıyordu.

"Sanırım Bay Shrewsbury'den haber aldınız?"

Çenesi gerildi. "Duydum."

"Bana metreslik teklif etti mi?" "Teklif etti."

"Umarım benim adıma reddetmemişsinizdir."

Sonunda doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Sizin adınıza konuşmaya cüret edemem."

Koyu renk gözleri ciddi, neredeyse düşmancaydı. Yine de sıcaklık tenini karıncalandırıyor ve sinirlerini yakıyordu. Madlenin son lokmasını dilinin üzerine koydu. "Bunu düşünüp düşünmeyeceğimi sormayacak mısın?"

Bakışları tekrar onunkilerle buluşmadan önce ağzına kaydı.

"Yapmayacağım aksini varsayalım. Düşüneceğinizi ve yapacağınızı gösterdiniz -Hemen hemen her şey."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bana kızgın mısınız?"

Adam yine cevap vermedi ama bir sandalyeyle ayrılmış olmalarına rağmen kendisine bu kadar yakın olmasına şaşırılmış gibi kadına baktı.

"Bay Shrewsbury'nin teklifini kabul etmektense Bayan Watson'la kalmamı tercih edeceğinize eminim," diye mırıldandı.

Bakışlarının yönü: boğazının dibindeki nabız. Elinin yerleşimi: sandalyenin arkallığını sertçe kavradı. Gömleğinin ince beyaz keteni her hızlı nefes alışta yükselip alçalıyordu.

Bir sonraki an, üç metre ötede, büyükbabasının saatinin yanında, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. "Peki sen ne zaman seçimlerini yaparken benim isteklerimi dikkate aldın?"

Yavaşça, kararsızca nefes verdi. "Özür dilemeyeceğim, biliyorsun. Bay Shrewsbury'ye gitmek yaşayabileceğim tek seçimdi, ailemin hayatım boyunca etrafımda tutacağı bu duvarı aşmanın tek yoluydu."

"Senden özür dilemeni istedim mi?"

"Hayır, ama bana kırgınsın. Öfkelisin."

Yarı yolda arkasını döndü. Eğer bakışlar fiziksel bir şekil alabilseydi, bu bakışlar onu duvara mızrak gibi saplardı. "Senin iyiliğinle en ufak bir ilgisi olup da sana öfkelenmeyen tek bir kişi bile yok, Charlotte."

"Ama şimdi iyiyim."

"Sokaklarda açlıktan ölmüyorsun ama iyi de değilsin. Sen bir hanımefendinin yoldaşısın, Tanrı aşkına, bir hanımefendinin yoldaşı olmaya daha uygun kimse yoktur. Bugün daha kötü talihsizliklerden kurtulduğunuz için sevinebilirsiniz."

Belki yarın da. Ama bir hafta içinde aklını kaçıracaksın. "Ailenizin çatısı altında yaşarken, en azından bağımsız bir geleceğe sahip olma ihtimaliniz vardı. Senin neyin var?"

Şimdi dört gözle beklemek için? Cömert olmama ve Bayan Watson'a sadece en iyi güdülerini atfetmeme izin verin. Yine de, şu anda aradığınız hiçbir şeyi sağlamayan bir pozisyonda çalışıyorsunuz - bağımsızlık yok, entelektüel teşvik yok ve kesinlikle beş yüz dolara yakın bir yerde değilsiniz.

Yılda bir pound.

"Ne kadar dayanabilirsin? Bir kafesi diğeriyle değiştirdiğinizi anlamanız ne kadar sürer? Zihninizin aynı anekdotları elli sekizinci kez dinlemeye isyan etmesi ne kadar sürer?"

Desteğe ihtiyaç duyarak masaya yaslandı. "Kulağa çok kasvetli geliyor."

"Ne olacağını düşünüyordun? Zengin ve tatmin edici bir hayat mı?" Bu kez cevap vermeyen o oldu.

Nefes verdi. "Kendim çıkacağım."

"Eğer bir şartı kabul edersen göç ve eğitim masraflarımı karşılamana izin vereceğim" dediğinde bastonunu sehpadan alıyordu.

"Hayır."

"Ama sen-"

Bir elini kapının üzerine koydu. "Şapka kurdelelerinizin renginden annenizin dün öğle yemeğinde ne yediğini anlayamayabilirim ama bu, talep etmek üzere olduğunuz şeyi tahmin edemeyeceğim anlamına gelmez. Bu bir

Aynı ... hizmeti vermediğim takdirde Roger Shrewsbury'ye gitmekle tehdit ederek benden zorla almaya çalıştınız."

Dudaklarını eğdi. "Bu tehdidi dikkate almalıydın. Eğer yüksekte uçmayı bırakıp biraz iş yapsaydın hepimiz çok daha iyi durumda olurduk."

"Hayır, fikrini tam olarak sana söylediğim yere soksaydın hepimiz çok daha iyi durumda olurduk."

"Senin istediğin şekilde, içime kapanarak ve her şey yolundaymış gibi davranarak yaşayamam."

"Hepimiz böyle yaşıyoruz. Siz neden yapamıyorsunuz?"

Bu tartışma, hararetli bir tartışmaya dönüşen ve kadının, hayır, tavsiyesini dinleyip karısına hiç evlenme teklif etmeseydi hepsinin çok daha iyi olacağını haykırmasıyla sona eren bir önceki konuşmalarının çizgilerine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu, bu yüzden altı uzun yıl boyunca ona saldırmaktan kaçınmıştı.

En iyi şartlarda ayrılmamışlardı.

İç çekti. "Peki. İstesen bile beni metresin olarak kabul etme o zaman."

Şapkasını başına yerleştirdi. "İyi akşamlar, Bayan Holmes."

Özel bir konuşmada ona *Bayan Holmes* demesinden nefret ediyordu. İma ettiği mesafeden nefret ediyordu. Geçemeyeceği bir uçurum.

"Sadece yardım etmeye çalışırken böyle bir deneme yaptığım için özür dilerim. Özür dilerim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Beni denemiyorsun, Charlotte. Beni rahatsız ediyorsun. Aksi takdirde mutlulukla kabul edeceğim şeyleri sorgulamama neden oluyorsun. Ama bu senin hatan değil. En azından büyük bir kısmı değil."

Kapıyı açtı ve çıktı. Kadın merdiven sahanlığına ulaştığında, adam çoktan yolu yarılamıştı. "Artık Bayan Watson'ın yanında güvendeyim," diye arkasından seslendi. "Artık beni takip ettirmene gerek yok."

Sustu ve arkasına dönmeden cevap verdi: "Bayan Holmes, ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok."

Charlotte, *Roma Harabelerinde Bir Yaz'ın* en sevdiği sayfasını açtı.

Teyzem çocuklarını eğlendirmekten büyük keyif alırdı ve nadiren de olsa, süresi ve yoğunluğu bakımından neredeyse bir baksanaya benzeyen çocuk partilerine ev sahipliği yapardı. Enerji ve

İki düzine erkek ve kız çocuğunun hacmi beni rahatsız etmedi - onları daha da yüksek seviyelere teşvik etmekten suçluydum

gürültülü. Ama o yaz sürekli uyudum, bir gün bir grup gencin çok fazla pasta ve

Karınlarındaki portakal kabuğu evin çevresinden uzaklaşır ve benim harikulade ve kırılgan alanıma rastlardı.

Aslında, on üç yaşındaki bir çocuk benim tam olarak bunu yapmakla tehdit ederek endişelendirdi: vahşi çocuklardan oluşan bir sürüyü arazimden geçirip kazıma saldırtmak, Hannibal'ın İtalya'da askerleri ve Alpler'den getirilen filler.

Sitemin bütünlüğünü korumak için yapmak zorunda kaldığım şeyi kimsenin yapmasını istemem.

Ne hatıralar. On beş yaşındaki haline onu öpmesi için şantaj yaparak harika bir gün geçirdi.

Nazik bir öpücük istemiyorum, demişti ona neşeyle. Kötü şöhretinin hakkını vermeni istiyorum.

Kaşlarını çatmıştı. Kaş çatmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Ahlaksız ve müstehcen.

Böyle bir şöhretim mi var?

Ondan genellikle "şu baş belası genç Lord Ingram" diye bahsedilirdi. Diğer çocuklar da onun hakkında sanki boynuzları ve çatallı bir kuyruğu varmış gibi fısıldaşırlardı: Dokuz yaşından beri sigara içiyormuş; bir düzine mürebbiyenin işine son verilmesine neden olmuş; bir hizmetçiyi korkunç Eton'daki ilk yılında sorun yaşamış.

Charlotte, sigara içme kısmı hariç söylentilerin hiçbirini inandırıcı bulmadı; üzerine bir miktar Türk tütünü sinmişti ve bu, asık suratlı bir çocuk için hiç de nahoş bir koku değildi.

Evet, bu senin itibarın.

Kıza şüpheyi baktı. Ahlaksız ve müstehcen bir öpücük mü istiyorsun?

Başka türlüünün bir anlamı var mı?

Bu sonuncuyu yüksek sesle söylemiş ya da söylememiş olabilir: ardından gelen öpücük beyninde küçük bir arızaya neden oldu. Sonrasında aralarında geçen konuşmaları da hatırlamıyordu.

Günümüz Charlotte'u usulca iç çekti. İlk ve son öpüştükleri gün birbirlerini o kadar az dikkate almışlardı ki, adam onun için sömürülecek bir hedef, kadınsa onun için sadece çok tuhaf bir kızdı.

Keşke geleceği görebilselerdi.

"Bayan Holmes, bu kadar endişelenmemelisiniz. Her şey yoluna girecek," dedi Bayan Watson.

Geç bir akşam yemeğinin sonuna gelmişlerdi ve Charlotte her zamanki iştahsızlığıyla yemek yiyordu.

Bazen zihninin, bilgi paketlerini hızlı ve verimli bir şekilde sıralayan ve ileten karmaşık bir sistem olan postaneye benzediğini düşünürdü. Ancak şu anda en değerli varlığı daha çok bir otomobile benziyordu; her birkaç kilometrede bir bozulup talihsiz sürücüyü yol kenarında bırakmaya meyilli bir makine.

Bayan Watson'a zayıfça gülümsedi. "Eskiden hiçbir şey için üzülmezdim. -Ve neden birinin bunu istediğini anlamıyordu. Yapılması gereken bir şey varsa, bu farklıydı. Üzerinde kontrolüm olmayan sonuçlar için endişelenmek, evren cezalandırılmam gerekip gerekmediğine karar vermeden önce kendimi cezalandırmaktır.

"Şimdi anlıyorum ki önceki hayatımda hiçbir şeyden korkmadığım için hiçbir şey için endişelenmiyordum. Sahte bir güvenlik duygusundan başka bir şey olmayan bu soğukkanlılık, gerçek sonuçlar ortaya çıktığı anda buharlaştı. Başıma gelebilecekler beni tedirgin ediyordu. Ya da kız kardeşime. Ve şimdi de babama."

Kaşığını bir kase meyve kompostasına daldırdı. "Haklısınız Bayan Watson, bu kadar endişelenmemeliyim. Ama şu anda nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Bana umutla bakıyorsunuz, Bayan Holmes." Bayan Watson içini çekti. "Bildiğim tek şey, 'Bu kadar endişelenmemelisin,' demek. Ama ben gereksiz endişeleri nasıl önleyebileceğime dair en ufak bir fikrim yok. Aslında, bazen gecenin bir yarısı uyanıyorum ve endişeleniyorum. Gençliğimde imrenilecek bir durum olduğumu düşünürdüm."

Bir süre sessiz kaldılar. Hâlâ yağmur yağıyordu, yağmur çatıda durmadan çınlıyordu.

Charlotte bir parça şeftali kopardı ve şurubun içinde gezdirdi. "Her halükarda, yarın pek çok belirsizlik ortadan kalkacak. Müfettiş Treadles bir şey öğrenir öğrenmez bize haber verecektir."

Bayan Watson da aynı şekilde komposto kâsesinin içindekileri karıştırdı. "Şimdi müfettişle yüz yüze tanıştınız, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ondan hoşlanıyorum. Aşağı yukarı olması gerektiği gibi bir adam, ancak 'üstlerine' karşı bu kadar saygılı olacağını beklemiyordum. Belki de bu şekilde davranmasının nedeni, bir şeyleri unuttuğunun söylenmesini istememesidir.

nereden geldiğini. Ya da belki de içinde yaşadığımız hiyerarşinin geçerliliğine ve otoritesine içtenlikle inanıyordur."

"Başka bir deyişle, Sherlock Holmes'un bir erkek olduğu iddiasını sürdürmekte haklı olduğunuza inanıyorsunuz."

"Evet."

Müfettiş Treadles Charlotte'a karşı son derece saygılıydı. Ama bu, yiğitlikten kaynaklanan bir saygıydı, güçlünün güçsüze borçlu olduğu nezaketti, bir eşite duyulan saygı değildi ve kesinlikle, açıkça kendisinden üstün gördüğü Lord Ingram'a duyduğu hayranlık da değildi.

"Peki ya dostunuz Lord Ingram?" diye sordu Bayan Watson. "Sherlock Holmes adında bir kardeKiniz olmadığını biliyor olmalı. Yine de sizin muhakeme gücünüzü kabullenmekte zorlanmıyor gibi görünüyor."

"Uzun zamandır güçlerimin kurbanı oldu, artık alıştı." "Onu polo maçlarında gördüm. Bayanlar her zaman Bazı erkekler, klasik anlamda yakışıklı olmasalar bile kadınlar üzerinde bu etkiye sahiptir."

"Şey, o evli."

İfadesi daha çok bir şikâyet gibiydi. Bir suçlama. "Ama anladığım kadarıyla mutlu bir şekilde değil."

Evliliği onun en büyük hatasıydı. Ama şimdi onu sadece dedikodulardan tanıyan biri özel hayatı hakkında yorum yaptığı için Charlotte bu hatayı savunmak zorunda hissediyordu. "Bir sosyete evliliğinde mutluluk hiçbir zaman amaç olmamıştır."

"Oh, bunu uzun zamandır gözlemliyorum. Bunlar daha çok iş anlaşmaları, bazen de kesinlikle soğukkanlı olanlar. Ama bazen Aşk ve aşkın ilham verdiği o ezici iyimserlik dışında var olmak için hiçbir nedeni olmayan bir birliktelikle karşılaşılıyor insan. İşte bu eşleşmeler için nefesimi tutuyorum. Başarılı olamadıklarında ise, olabilecekler için kalbim biraz kırılıyor."

Lord Ingram'ın davasında bir "olabilirdi-olabilirdi" olabilir miydi? Eğer Charlotte evlenmeden önce onu mükemmel bir kadının bir erkeğin hayal gücü dışında var olamayacağı konusunda uyarmamış olsaydı

Kusursuz görünme zahmetine katlanan birinin mutlaka bir art niyeti vardır; vaftiz babasının vefatının ardından, vaftiz babasının vasiyetinde öngörülen servet yerine sadece beş yüz poundluk bir yıllık gelir aldığını söyleyerek karısını sınar mıydı?

Çünkü Leydi Ingram'a gerçeği söylemiş olsaydı, önce hayal kırıklığına uğrayıp sonra da öfkeden deliye dönmek yerine çok sevineceği ve annesinin Yahudi bir bankerle olan ilişkisinden doğduğu bilinen bir adamla sadece mirastan pay alacağı için evlendiğini ağzından kaçıracağı kesindi. Yoksa neden kendi çocuklarının soyunu lekelesin ki?

Charlotte'un kendine sorduğu soru, kendi sözlerinin ağırlığıyla ilgiliydi. Bu sözler onun zihnine bir şüphe tohumu ekmiş miydi, yoksa Charlotte yıllar önce bir şey söylemiş olsa da evliliğin o noktasında aynı şüpheler oluşmuş muydu?

Derin bir nefes aldı. "En azından çocukları çok sevimli."

Bayan Watson kompostodan bir parça çilek yedi ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Hiç aşık oldunuz mu, Bayan Holmes?"

"Hayır."

Cevabı bu kadar hızlı ya da kesin olmasaydı muhtemelen daha ikna edici olurdu, ama Bayan Watson sadece yavaşça başını salladı. "Bazen bu bir lütuftur, Bayan Holmes. Bir lütuf."

On dört

A Ertesi gün öğlen Charlotte'a bir telgraf geldi. 18 Yukarı Baker Sokağı'na gönderilmişti.

Sevgili Bay ve Bayan Holmes,

Hem Dr. Birch'ün hem de Dr. Harris'in striknin tedarikinin gerçekten de tehlikeye atıldığını size bildirmekten büyük memnuniyet duyuyorum.

Şişeler

hiç striknin içermiyordu. Şimdi elimizde açıkça önceden planlanmış bir cinayet vakası var.

Robert Treadles

Akşama doğru haberler tüm Londra'ya yayılmıştı. Gizemli Sherlock Holmes haklı çıkmıştı - en azından Bay Harrington Sackville'le ilgili şüpheleri konusunda. Leydi Shrewsbury'nin ailesi hâlâ onun doğal nedenlerle öldüğünü ve bunun dışındaki her şeyin kötü niyetli bir iftira olduğunu şiddetle savunuyordu. Leydi Amelia'nın ailesi ise bu son gelişme karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Tepkilerinde sessiz kaldılar.

"Bu anın tadını çıkarmalısınız, Bayan Holmes," dedi Bayan Watson ertesi sabah. Üzerinde baskılı ipekten bir elbise vardı, krem rengi zemin üzerine pastel şal desenli yazlık bir elbise. "Dünyanın en büyük şehrini merak ve spekülasyona boğan birine göre, tepkilerinizi çok sınırlı tutuyorsunuz."

Charlotte ekmeğinin üzerine biraz fazla tereyağı sürmüştü. "Tüm bu şamata ailem için daha büyük bir fark yaratmış olsaydı kendimi daha iyi hissedirdim."

Bu üç ölüm arasında tam olarak neyin bağlantılı olduğuna dair çılgın teoriler üreilmeye devam etti. Sherlock Holmes'un kimliğine dair spekülasyonlar devam etti. Ancak aynı zamanda insanlar, Holmes'lerin Bay Sackville ile halk tarafından bilinmeyen ne gibi bağlantıları olabileceğini de merak ediyordu.

Ancak Charlotte'un tepkisiz kalmasının tek sorumlusu Holmes'lara olan ilginin sürmesi değildi. Lord Ingram'ın korkunç sözleri de vardı. Uzakta belirsiz bir gelecek için bildiği her şeyi ve herkesi geride mi bırakmalıydı? Ve eninde sonunda böyle bir karar vermesi gerekiyorsa, bunu geç değil de erken yapması ona yakışmaz mıydı?

"Bayan Holmes, yine telaşlanıyorsunuz."

Tereyağı, sıcak rulonun yumuşak, süngerimsi iç kısmında kayboldu. Böyle bir görüntü Charlotte'u her zaman rahatlatırdı ve ısırıldığında zihnini mutlulukla boşaltırdı. Ama bu sabah yediği üçüncü ekmektir ve Bayan Watson'ın da gözlemlediği gibi hâlâ endişeliydi. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme. Neye ihtiyacın var biliyor musun canım? Düzgün bir mesleğe ihtiyacın var."

"Bir pozisyonum var."

Bayan Watson elini salladı. Odaya giren sabah ışığı kolunun dantelli manşetini yakaladı. "İkimiz de bir hanımefendiye eşlik etmenin zamanınızı iyi değerlendirmek için iyi bir yol olmadığını biliyoruz."

"Ama ne?"

"Bana çay dükkanında anlattıklarını, başkalarının göremediği şeyleri damıtarak şaşırtıcı içgörülere dönüştürme yeteneğini düşün." Bayan Watson'ın gözleri parladı. "Bunun genç bir bayan için hiçbir işe yaramayan bir yetenek olduğundan yakınmıştınız."

Toplum tarafından kovulmuş bir kişi. Ne yazık ki bu hâlâ doğrudur. Ama *Sherlock Holmes* için işler değişti. Bu esrarengiz beyefendi artık Londra'da ve ötesinde ünlü. Ve yeteneklerinden yararlanılmaması gerekmiyor."

Charlotte dudaklarından yarım santim ötedeki ruloyu tamamen unutmuştu. "Şunu mu ima ediyorsun ..."

Bayan Watson masanın üzerinden Charlotte'a bir kâğıt parçası uzattı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

*Metropolitan Polisi Kriminal Soruşturma Departmanı'nın
ünlü danışmanı Sherlock Holmes, hizmetlerini özel
müşterilere sunmaktadır. Makul ücretler.
Box'a gelen sorular _____, Genel Postane.*

"Henüz postanede özel bir kutunuz yok, ancak gazetelere ilan vermeden önce bu sorunu çözeceğiz."

Bu kavram Charlotte'u şoke etti; ailesi onun kendini *halka* tanıttığını öğrenirse oracıkta ölürdü.

Bayan Watson nazikçe, "Çözmeniz gereken sorunları olan kişilerle tek tek temas kuramazsak," dedi, "yardımınızdan yararlanabileceklerini başka nasıl bilecekler?"

Bu fikir mantıklıydı. Elbette bir avuç bile olsa ödeme yapacak müşteri bulabilmek için hizmetlerini her yere duyurması gerekiyordu. Ve tabii ki Sherlock Holmes adı hafızalardan silinmeden önce, şimdi olmalıydı.

"Ama ben sizin refakatçinizim hanımefendi. Müşterilerle falan görüşürsem görevlerimi nasıl yerine getireceğim?"

"Ah, ama bu ücretli bir arkadaşa sahip olmaktan çok daha iyi. Bana bir şeyler okuyup sonra da beni dinlemekten başka bir şey yapmamak seni çok sıkardı.

saçma sapan. Ve açıkçası benim için de o kadar ilginç olmazdı. Bu şekilde birlikte bir girişimde bulunuyoruz, hem de kârlı olma şansı olan bir girişimde."

Bayan Watson beklentiyle ellerini ovuşturdu. "Ücretli reklamların ötesinde, bir ofise, bazı kartlara ve kırtasiye malzemelerine ihtiyacınız olacak,

Postanedeki özel kutuyu kiralamak için yılda üç sterlin ve tabii ki her türlü arızı durum - insanlar her zaman arızı durumları planlamakta başarısız olurlar. Kendinize düzgün bir düzen kurmak artık sizin imkanlarınızı aşıyor ama benimkini aşmıyor. Daire senin ofisin olabilir. Masrafların geri kalanını ben karşılayacağım ve ücretlerinizden payımı alacağım."

"Ancak maliyetinizi karşılayacak kadar önemli ücretler alıp alamayacağımı bilmiyoruz."

"Bu bir iş, sevgili Bayan Holmes. Her yatırım bir risk taşır, ama bu riske katlanmaya fazlasıyla razıyım. Aslında" - Charlotte'a göz kırptı - "gelecekteki kazancınızdan çok büyük bir pay almadığımdan emin olmak için pazarlıklarınızda dikkatli olmanız gerekir."

"Hanımefendi-"

Bayan Watson'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Bayan Holmes, ben tiyatrodaydım. Yetenekli aktrislerin, çok az umutları varmış gibi görünürken onları işe alan adamlara kazançlarının şok edici bir yüzdesini verdiklerini gördüm. Bu hataya düşme, canım. Bir an için dezavantajlı durumda olduğun için nihai değerini küçümseme."

Sonunda gerçek annesiyle karşılaşmış olma duygusu geri geldi. Charlotte boğazındaki beklenmedik yumruyu yuttu. "Evet, hanımefendi. Bunu unutmayacağım."

"Güzel." Bayan Watson ellerini kalbinin üzerine koydu. "Oh, Bayan Holmes, çok eğleneceğiz."

Sevgili Robert,

Sadece iki saat önce yazdığımı biliyorum, ama çok lezzetli bir kutu küçük kekin bana ulaştığını size bildirmeliyim, Bay Sherlock Holmes ve kız kardeşinin iltifatları. Yanında gelen notta, bu madlenlerin tadına bakmamı çok istediğin yazıyordu. Tatlım, her zaman beni düşündüğün için sana nasıl tapıyorum. (Ve her zamanki gibi Holmes'un zekâsı, çünkü siz bu arzuyu yüksek sesle dile getirmezsiniz).

Şimdi işimize dönelim. Holmes benden size hizmetçinin perdeleri açmamasının önemi. Kimyasal analizin sonuçsuz kalması ihtimaline karşı çok fazla şey söylemek istemediğini yazmıştı. Ama şimdi elinizde Böyle bir şeyin, hizmetçi ile Bay Sackville arasında uygunsuz bir ilişki olduğuna dair güçlü ipuçları verdiğini bilmek isteyeceksiniz.

Babamın evinde böyle şeylere hiç tanık olmadım ve diyebilirim ki ağabeyim, tüm hatalarına rağmen, personelinde fiziksel olarak faydalanacak biri değildir - korkunç bir hastalığa yakalanmaktan korkardı. Ama çok fazla genç kız Ev hizmetlerinde çalışanlar, istihdamın bir bedeli olarak hoş karşılanmayan ilerlemelerle başa çıkmak zorundadır.

Her ne kadar hiç tanımadığım ve koşulları hakkında çok az şey bildiğim birine iftira atmaktan nefret etsem de, söz konusu genç kız Becky Birtle, eğer gerçekten de Mr. Sackville'in rolü.

Ateşi yeniden yakmak için odaya girmiş miydi? Efendisi uyandığında, perdelerle yaklaşmaması gerektiğini söylemeye gerek yoktu - ama o zaman onu dinlenirken rahatsız da etmemeliydi. Ama amacı ona sabah kakaosunu vermek olduğuna göre, önce perdeleri açmalıydı ve muhtemelen odaya ılık ve temiz hava girmesini sağlamak için pencereler.

Bunu yapmadan ona yaklaşmış ve dokunmuş olması, görevlerinin aklında pek de öncelikli olmadığını göstermektedir. Aslında, bu şartlar altında söylenebilecek en hayırsever şey koşullar.

Ancak durumun böyle olmadığını umuyorum. Böyle bir senaryo beni kız için endişelendiriyor ve dünya hakkında fazla alaycı hissettiriyor.

Sanırım kendimi taze bir fincan çay ve tadı bir madlen kadar parlak ve güzel olan şahane bir madlenle rahatlatacağım. Toskana'da bir yaz günü.

*Tüm sevgimle,
Alice*

Müfettiş Treadles parmağıyla karısının mektubuna dokunarak kendisine verilen bilgilerin yararlı olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

Daha doğrusu, doğru yönde faydalı olup olmadığı.

Lord Ingram'ın Leydi Sheridan'ın Paddington İstasyonu'nda görüldüğünü ifşa etmesiyle birlikte, her iki doktorun evinde de striknin tedarikiyle oynandığının ortaya çıkması, Sheridanlar hakkındaki şüphelerini iyice pekiştirmişti.

Becky Birtle'in şüpheli bir davranışta bulunmuş olma ihtimali teorilerini altüst etti.

Sheridan'lar büyük şüphelilerdi. Kendilerini artık sevmedikleri bir kardeşten kurtararak, sürekli yaşadıkları parasal kaygılara da bir son vereceklerdi. Sofistike bir yapıya sahiptiler ve -mali durumlarının kofluğuna rağmen- kazara aşırı doz gibi görünen karmaşık bir cinayetin koreografisini yapabilecek imkânlara sahiptiler.

Ancak para kazanma güdüsü kendi sorunlarını da beraberinde getirdi. Sheridanların para sıkıntısı akut olmaktan ziyade kronikti. Onlarca yıldır kimseyi öldürmeden bununla başa çıkmışlardı. Neden hayatlarının bu son döneminde başlasınlardı ki?

Öte yandan, Becky Birtle ile Bay Sackville arasındaki uygunsuzluklar, burada ve şimdi öldürücü tutkuları ateşleme olasılığı çok daha yüksekti. Becky Birtle'in sevgisi için başka biri de yarışıyor olabilirdi. Dışarıda çalışan uşak Tommy Dunn belki de. Becky Birtle'in yaşına çok daha yakındı ve reddedilen genç bir adam pekâlâ tehlikeli bir canavara dönüşebilirdi.

Kimsenin öfkelenip Bay Sackville'i boğazlamaması dışında. Ve Treadles, Tommy Dunn'ın bu işe karıştığına dair hiçbir iz bırakmayacak ayrıntılı bir plan düzenleyecek biri olduğunu düşünmüyordu.

Peki ya diğer kadın hizmetçiler? Ya onlardan biri efendisiyle anlaştığına inansaydı ve efendisinin de Becky Birtle'la birlikte olduğunu öğrenseydi? Bu, cehennemde eşi benzeri olmayan bir öfkeye neden olmaz mıydı?

"Müfettiş, kimyasal analistten size bir mesaj var," dedi Çavuş MacDonald.

Treadles telgrafı okudu. "*Ne?*"

"Ne oldu efendim?" diye sordu MacDonald, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

Treadles'ın kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Bay Sackville'in dokularının kloral dışında başka zehirler için de test edilmesini istediğimi hatırlıyor musunuz?" Telgrafa tekrar baktı. "Arsenik buldular."

On beş

AMüfettiş Treadles döndüğünde onu çok farklı görünen bir Köri Evi karşıladı. Sis bastırmıştı. Ev, sis dalgalarının içinde ve dışında sürükleniyordu.

Buhar, sis denizinde soluk, hayalet gibi bir gemi.

İç mekânın karakteri de değişmişti. Sahilin güzelliği örtüldüğünden, aynı ferahlık ve ışıltı yoktu. Bunun yerine Treadles yoğun bir yalnızlık hissetti, dekorun amansız güzelliği bunu daha da keskinleştirdi.

Treadles'ın gelişinden önce, Çavuş MacDonald, iki yerel polisle birlikte polis memurları tüm araziye aramıştı. İki arsenik kaynağı bulunmuştu. Biri mutfakta bulunuyordu ve kazara yanlış kullanımı önlemek için yasaların gerektirdiği gibi kırmızıya boyanmıştı. Diğeri, bir kutu beyaz Fareleri öldürmek için saklanan arsenik depodaydı.

Bu, bu ölçekte bir ev için aşağı yukarı normaldi ve kimin kullanmış olabileceğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Beyaz arsenik satın almak için imza atılması gerekse de, önceden düşünen bir zehirleyici her zaman vicdansız bir kimyager bulabilirdi.

uzakta ve işlemi takip edilemez hale getirir.

Çünkü bu, önceden düşünmüş bir zehirleyiciydi. Ölen adamın midesinden arsenik çıkmamıştı ama saçlarına ve tırnaklarına sızmıştı, bu da uzun süreli bir zehirleyicinin iş başında olduğunu gösteriyordu.

Sonra ne oldu? Zehirleyici neden taktik değiştirdi? Bay Sackville'in bir an önce ölmesini zorunlu kılan şey neydi? belirsiz gelecek tarih?

Bunun Becky Birtle'in oldukça küstah bir kız olmasıyla bir ilgisi var mıydı?

"Bana depoya giriş çıkış trafiği hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz, Bayan Cornish?"

Yine onun odasında idiler, ama kahya önceki sefer olduğu gibi tımarına hükmetmiyordu - Bay Sackville'in öldürüldüğünü bilmek Curry House'daki hiç kimse için kolay olamazdı. "Depo genellikle kilitlidir," dedi kararlı bir soğukkanlılıkla. "Kek ve bisküviler içeride tutulur ve Jenny Price'ın onlara girmesini istemeyiz. Ama Bay Hodges'da bir anahtar var. Bay Sackville'in sabah fincanı için kakao ve şeker. Bayan Meek de çorba için güzel bir tencere istediğinde.

"Bazen de Tommy Dunn'a anahtarımı veriyorum. Çalışanlara günde üç öğün yemek ve çay veriliyor. Ama yaptığı iş çok zor. Kendisi için fazladan birkaç bisküvi almasının sakıncası yok."

"Yani Jenny Price dışındaki herkes o odaya girip çıkıyor." Bu Treadles'in soruşturmasına hiç yardımcı olmadı.

"Bu doğru. İçinde şarap ya da bira yok, onlar kilitli bir mahzende. Gümüş de yok. Ve hiç kimse depodan almaması gereken bir şey almamıştır. Ama Müfettiş, Bay Sackville çok fazla kloralden ölmüşken neden kimin arsenik bulabileceğiyle ilgileniyorsunuz?"

Treadles notlarına baktı. "Becky Birtle'dan bahsetmedin. Depoya erişimi var mıydı?"

"Zaman zaman ondan benim için bir şeyler getirmesini istedim. Ama kesinlikle bir çocuktan şüphelenemezsiniz?"

Treadles bu soruya da cevap vermedi. "Bay Treadles'in Sackville'in ölümünden sonra odasına girdiğinizde perdeler henüz açılmamış mıydı?"

Bayan Cornish gözlerini kırptırdı. "Eminim hatırlamıyorum. Bay Cornish vardı.

Sackville çok soğuk ve her şey. Perdelere aldırış etmedim."

"Perdeler kapalı olsaydı, görmek için onları açmanız gerekirdi."

"Perdeler hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum, açık olmalıydılar."

Saygınlık yayıyordu. Onun resmini *The Experienced English Housekeeper*'ın kapağını süslerken hayal etmek için Treadles'in hayal gücüne gerek yoktu. Yalan söyler miydi?

Ve daha da önemlisi, eğer yalan söylediye, nedeni neydi? Onu, hizmetçinin iyi bir şey yapmamış olabileceği izleniminden kurtarmaya iten neydi?

"Becky Birtle'ın bir fotoğrafını görmek istiyorum."

Konunun aniden değişmesi Bayan Cornish'in çay fincanına uzanmasına neden oldu. "Arkasında hiç bırakmadı."

"O zaman bana onun karakteri hakkında bir şeyler söyle."

Bayan Cornish, Treadles'a çayına aşırı miktarda şeker eklemiş gibi göründü. "Becky zor bir yaşta. Kendini yetişkin bir kadın sanıyor ve aksinin söylenmesini umursamıyor. Ama iyi bir kalbi var. Birkaç yıl içinde iyi bir genç kadın olacak."

"Curry House'a ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

"Oh, size söyleyemem, Müfettiş. Artık ailesi Bay Sackville'in öldürüldüğünü bildiğine göre, onun geri dönmesini hiç istemeyeceklerini söyleyebilirim."

Treadles, Bayan Cornish'in sesinde bir rahatlama notası duydu mu?

Bayan Cornish

Kendi saygınlığı için endişelenmek için sebepleri vardı - Becky Birtle'in şüpheli bir şekilde davrandığı ortaya çıkarsa, personel müdürü olarak bu onun için iyi olmazdı. Ama Bayan Cornish'in tek endişesi bu muydu?

"Daha önce sormuştunuz Bayan Cornish, Bay Sackville aşırı dozda kloralden ölmüşken neden arsenik araştırması yaptığımı. Cevabım şu: Bay Sackville'de arsenik bulduk, bu da birinin onu zehirlediğini gösteriyor."

Bayan Cornish şiddetle ayağa kalktı. "Hayır!"

Treadles devam etti. "Bu kişi büyük olasılıkla ona sık sık erişiyordu. Bay Sackville aşağı yukarı münzevi biri olduğu için, bu durum şüphelileri ev halkıyla sınırılıyor."

"Ama-ama ne korkunç bir düşünce." "Ne yazık ki durum bu."

"Ama kloralden öldü. Ve bu evdeki hiç kimse iki farklı doktorun evini nasıl soyacağını bilmiyor."

Şaşırtıcı olan da buydu. Ama Treadles dedektiflik yaptığı yıllarda, hizmetlilerin sanıldığından çok daha çeşitli olduğunu öğrenmişti. Hizmetli salonunda, hayatın karanlık taraflarını bilen birkaç kişinin bulunması duyulmamış bir şey değildi.

"Her kahyanın varsaydığı ve umduğu şey, emrinde çalışanların yasalara titizlikle uyan kişiler olmasıdır. Ama buradaki herkesin geçmişini bilmiyorsunuz, değil mi?"

Bayan Cornish isteksizce başını salladı.

"Bu evde kim Bay Sackville'e zarar vermek ister ki?"

"Hiç kimse!"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz: Bu çatı altındaki biri efendiye zarar vermeyi çok istedi. Buranın idaresinden siz sorumlusunuz. Mutasyona uğrama ve iltihaplanma potansiyeli olan her türlü aile içi gerginlikten haberdar olmalısınız."

Bayan Cornish çay fincanını iki eliyle kavradı. "Efendim, bu evin bir kötü niyet yuvası olduğunu düşünmemelisiniz. Öyle bir şey değildi."

"Nefretini herkese duyuran düşüncesiz bir zehirleyici olur. Hoşnutsuzluk ve kızgınlığın daha ince işaretlerini gözlemlediniz mi?"

"Bay Sackville'den hiç şikâyetçi olmadım. Becky onun iyi bir beyefendi olduğunu düşünürdü. Jenny Price ona hayrandı. Bayan Meek burada yeni ve zaten neşeli bir tip, her zaman her şey için iyi bir kelime ve herkes."

Bu, Treadles'a bir iltifat gibi gelmedi, daha çok o kararlı uyumluluğun biraz daha azıyla yetinebilecek birinin kibarlığı gibiydi.

"Tommy Dunn güneşin Bay Sackville'in omuzlarında doğup battığını düşünüyordu. Ve Bay Hodges ... Bay Hodges kartlarını göğsüne yakın tutuyor."

Treadles kaşlarını kaldırdı ama sadece bekledi.

Bayan Cornish çayından büyük bir yudum aldı. "Eskiden onun ve Bay Cornish'in

Sackville gayet iyi geçiniyordu. Ama geçen Noel'de, Tommy Dunn efendinin verdiği kösteği aldığı ve saati kontrol etmek için durmadan saatini çıkardığında, Bay Hodges ona bir aptalmış gibi baktı. Belki de biraz kıskanmıştır diye düşündüm -Tommy Dunn'ın neredeyse kendisinin aldığı kadar güzel bir hediye alması için hiçbir neden yoktu.

"Bayan Meek geldiğinde her şeyden çok etkilendi. Bay Meek. Tommy Dunn'la birlikte evin ne kadar güzel ve ev sahibinin ne kadar büyük bir beyefendi olduğu konusunda hemfikir olduklarında Hodges'un yüzünde taş gibi bir ifade belirirdi. Hatta bir keresinde kalkıp hizmetçilerin salonunu terk etmişti."

Hodges, soruları yanıtlamak üzere salona çağrıldığında, Bayan Cornish'in iddialarını hemen reddetti. "Belki Tommy Dunn'a birkaç kez gözlerimi devirmiş olabilirim ama bunun tek nedeni o saat kösteğini bu kadar sık göstermesinin yakışsız bir davranış olmasıydı. Yetişkin bir adam daha iyisini bilmeli. O gün akşam yemeğinden sonra hizmetçilerin salonundan çıktım çünkü yağmur yağmak üzereydi ve penceremi biraz açık bıraktığımı hatırladım.

dakikalar sonra. Ve o sırada Bayan Meek'in konuştuğu kişi Tommy Dunn değil, Becky Birtle'dı."

Treadles'ın aklına bir fikir geldi. "Bay Dunn ile konuşanın Bayan Birtle olmadığından emin misiniz?"

"Anlayabildiğim kadarıyla, bu ikisinin birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyi yoktu."

Bu garipti. Yaşlı insanlarla dolu bir evde sadece iki genç vardı. "Hep böyle miydi?"

"Her zaman değil. Becky ilk geldiğinde Tommy Dunn'la epey konuşmuştu. O da ona yardımcı oldu. Ama sonra her şey değişti. Yemekten sonra bizi dinlemek için kalırdı -kendisi pek konuşmazdı ama dinlemek isterdi, özellikle de gittiğimiz yerlerden ve gördüğümüz manzaralardan bahsedersek. Becky geldikten kısa bir süre sonra durdu. Akşam yemeğinin sonunda ayrıldı ve kendi odasına gitti."

Bu, Tommy Dunn'ın belki de Becky Birtle'dan hoşlandığı ve onun sevgisi karşısında hayal kırıklığına uğradığı varsayımına uyuyordu.

"Soruşturmamızda bize yardımcı olabilecek başka bir şey söyleyebilir misiniz Bay Hodges?"

Hodges bir an düşündü. "Soruşturma için çıktığım tatilden döndüğümde Bay Sackville'in yatak odasındaki viski sürahesi yerinde yoktu."

"Onu aradın mı?"

"Bayan Cornish'e sordum. Evin her yerine baktığını ve bulamadığını söyledi."

Viski arsenik vermek için iyi bir araç olabilirdi. Aslında her şey arsenik vermek için iyi bir araç olabilirdi. Arseniğin zehircilerin cephaneliğinde favori bir silah olması boşuna değildi. Toz kokusuz ve tatsızdı, yiyecek ve içeceklerin içinde gizlenmesi kolaydı. Arsenik zehirlenmesinin semptomlarının koleraninkilere çok yakın olması da cabasıydı ve su kaynaklarının söz konusu olmadığı yerlerde mide krizlerinden sorumlu tutulabilirdi.

"Bay Hodges, Bay Hodges'da arsenik bulunduğunu size bildirmek isterim.

Sackville'in cesedi."

Hodges'ın elleri yumruk oldu. Birkaç kez ağır ağır nefes verdi.

"Strikninle yapılan numaralar yeterince korkunçtu. Arsenik de mi?"

"Arsenik de var. Bay Sackville viskisini ne sıklıkla içerdi?"

"Neredeyse-" Hodges titrek bir nefes daha verdi. "Neredeyse her gün, ama asla bir ya da iki yüksük dolusundan fazlasını almazdı."

"Hangi durumlarda almamış?"

"Hava sıcak olduğunda, onun yerine bir kadeh şarap içmek isteyebilirdi. Kiler şarabı serin tutar."

"Sanırım bunu size daha önce sormuştum, ama tekrar sormama izin verin, Mr.

Hodges. Bu evde Bay Sackville'in ölmesini isteyebilecek herhangi birini, özellikle de herhangi birini tanıyor musunuz?"

Hodges'ın çenesinin köşesinde bir kas oynadı ama cevabı kesindi.

"Hayır."

"Onun *acı* çekmesini isteyebilecek birini tanıyor musunuz?"

Bay Sackville'in son aylarda geçirdiği mide krizleri büyük olasılıkla mide krizi değil, arseniğin etkileriydi.

Hodges ellerini çözdü ve tekrar sıktı. "Hayır, Müfettiş. Bu evde o tür serserilere yer yok."

Tommy Dunn da bu görüşü yineledi. "Bay Sackville'den daha cömert bir efendi yoktur. Ve yeni bir efendi onun için çalışmamızı bile istemeyebilir. Neden biri ona zarar versin ki?"

Doğru bir noktaya değindi. Bir hizmetçinin evin efendisini zehirlemesi kendi geçimini tehlikeye atmasıydı, özellikle de böyle bir kiralık evde, mülkü miras alacak kimse yokken. Bir sonraki kiracı pekâlâ bir sürü hizmetli getirebilirdi.

Treadles, Dunn'a, Bayan Meek ve bir başkası evin ve efendinin değerlerini tartışırken Bay Hodges'ın hizmetçilerin salonunu terk etmesini sordu.

"O sen miydin yoksa Becky Birtle miydi?"

"Becky olmalı. Böyle bir şey hatırlamıyorum." "Sen orada değil miydin?"

"Hayır. Yemekten sonra kendi odama döndüm."

"Anladığım kadarıyla Becky Birtle ile anlaşıyor olabilirsiniz."

Tommy Dunn'ın yüzünü düşmanlık kaplamıştı. "O kız kendini çok fazla düşünüyor."

İfadesinde aşırı bir düşmanlık vardı; Becky Birtle'da onu rahatsız eden tek şey kendini beğenmişlik olamazdı.

"Duygularınız değişmeden önce ona karşı bir sevgi hissettiniz mi?"

Genç adam homurdandı. "Ne? Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun?" "Evet."

"Asla. Cılız bir kız, keçi gibi kemikli. Benim için hiçbir şey yapmadı."

"O zaman neden ondan hoşlanmamaya başladın?"

Dunn omuz silkti ama çenesi o kadar sıkıydı ki boynundaki damarlardan biri şişti. "Dediğim gibi, kendine hava atıyordu."

Bir zamanlar yeterince dostane olan bu ilişkiyi rayından çıkaracak bir şey olmuştu ama Treadles bunu Dunn'dan öğrenmeyecekti.

"Kaybolan viski sürahisi hakkında bir şey biliyor musunuz?" Bayan Cornish'i odamda onu ararken yakaladım. Bulamadığını söyledi. Sanırım ben aldım ama biri yatağımın altına falan saklamış olabilir. Ona inandığımı söyleyemem."

Treadles işinin bu yönünden hiç hoşlanmıyordu. Bir cinayet soruşturması sadece derinlerde yatan, saplantılı bir şekilde beslenen şikayetleri değil, aynı zamanda günlük kızgınlıkların bolluğu. Aksi takdirde öngörülebilir bir gelecek için yüzeyin altında kalacak olan alt akımlar.

Ev sahibinin centilmen ve düşünceli olduğu, çocukların da birbirlerini sevdiği uyumlu bir ev fikrinden hoşlanmak için saf olmaya gerek yoktu.

İşverenlerine karşı saygılı ve birbirlerine karşı nazik hizmetkârlar. Bu olasılığa inanmamak, her sıradan kurumun hırçınlık ve hoşnutsuzlukla kaynadığından şüphelenen bir tür alaycı olmak demekti.

Ve Robert Treadles o kadar şanslı bir adamdı ki, şüphencilik ve hayal kırıklığı gibi çok kolay bir yola girmemeyi kendine borçluydu.

Jenny Price'la tekrar görüşmekten bir şey çıkmayacağı için, Treadles Bayan Meek'i çağırdı.

"Bay Sackville'in arsenikle zehirlendiği doğru mu, Müfettiş?"

Treadles haberin yayılacağını tahmin etmişti. "Size bu bilgiyi kimin verdiğini bilmek isterim."

Bu, hizmetkârlar arasındaki farklı uyum derecelerini değerlendirmesine yardımcı olabilir.

"Kimse *gelip* bana söylemedi. Bayan Cornish mutfağın önünden geçerken sarsılmış görünüyordu. Ben de onu takip ettim ve sorunun ne olduğunu sordum. O da bana anlattı. O kadar kötü bir haberdi ki, inanmak istemediğim için Bay Hodges ve Tommy Dunn'a da sordum."

Gözlerini Treadles'a dikmiş, sanki hâlâ onun kendisini ikna edeceğini umuyormuş gibi bakıyordu.

"Doğru," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışları hemen Çavuş MacDonald'a kaydı. O da başını sallayarak son inkâr yolunu da kapattı.

Bayan Meek yavaşça bir sandalyeye çöktü. "Ama bu kötülük. Kötülük."

Treadles ona kendini toparlaması için bir an verdi. "Geçen sefer verdiğiniz cevaplara göre, Bay Sackville'in evine ulaştığınızda Yatak odasında ilk yaptığınız şeylerden biri perdeleri açmak oldu. Bu doğru mu?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Lütfen soruya cevap verin. Perdeleri açtınız mı?"

"Açtım."

"Zaten açık olmadıklarından emin misiniz?"

Bayan Meek daha dik oturdu; yaralı bir asaletle dürüstlüğüne savunmak üzere olan biri. "Tamamen eminim, Müfettiş. Hepimiz Bay Sackville'in yatağının yanına koştuk. Becky, 'Dokun ona, dokun ona' diye bağırıyordu. Ben de dokundum, ateşi tamamen yanılttı. Bayan Sackville'e baktım.

Cornish. Ama ona bakmıyordu. Perdelere bakıyordu. Bunu çok net hatırlıyorum. Odanın içi hâlâ loştu ama ışık perdelerin kenarlarından içeri sızmaya başlamıştı bile, tabiri caizse halolaşmıştı.

Sonra Bayan Cornish kendi tarafındaki perdeleri açtı ve ben de aynısını bana yakın olan pencereye yaptım."

Bayan Meek'in cevabında bir masumiyet, kararlı bir ima eksikliği vardı.

Treadles'a perdelerin önemine karşı kendi kayıtsızlığı hatırlatıldı. Aklına bir düşünce geldi. "Daha önce bir evde başka bir pozisyonda çalıştınız mı Bayan Meek?"

"Hayır, Müfettiş. Ben hep aşçıydım. Önceleri aşçı yardımcısıydım, sonra aşçı oldum."

Belki de gerçekten gerçekleri açıkça ifade ediyordu. Belki de ifşa ettiği şeyin önemini kendisi de anlamamıştı.

"Becky Birtle'ı nasıl tanımlarsınız?"

"Becky mi? Biraz ele avuca sığmaz biri. Ben de asabi bir kıza aldırمام ama sanırım Bayan Cornish ona sinir oluyordu."

"Çekici bir kız mı?"

"Güzel değil, ama o yaştaki çoğu kız oldukça güzeldir-gençliğin ilk çiçekleri."

"Evin herhangi bir yerinde onun bir resmi var mı?"

Bayan Meek kaşlarını çattı. "Durun, şimdi hatırladım. Geçenlerde gezici bir fotoğrafçı geldi. Bay Hodges, Bay Sackville'in daha bir yıl önce hizmetçiler için bir fotoğraf parası ödediğini ve bu kadar kısa sürede bir tane daha çektermeyeceğini söyledi. Ama Bayan Cornish parasını kendisinin ödeyeceğini söyledi. Biz de dışarıya birkaç sandalye çekip fotoğrafçı için oturduk ve fotoğrafçı birkaç gün sonra Bayan Cornish için bir kopyayla geri geldi."

"Becky Birtle fotoğrafta mıydı?"

"Evet, öyleydi. Tam arkamda duruyordu."

Yine de Bayan Cornish evde kızın fotoğrafının bulunmadığı konusunda kararlıydı. Treadles hizmetçiyle tekrar konuşmak için bir not aldı. ayrılmadan önce.

"Bay Hodges bana bir viski sürahisinin kaybolduğunu söyledi. Bu konuda bir şey duydunuz mu?"

Kapı çalındı. Treadles cevap vermeden önce, Scotland Yard'dan gelen dedektiflere eşlik etmek ve onların işlerini kolaylaştırmak üzere görevlendirilmiş olan Memur Perkins içeri baktı. Genç adamın yüzü heyecandan kızarmıştı.

"Müfettiş, Çavuş, konuşabilir miyiz lütfen?"

Treadles kaşlarını kaldırdı. Polis memurunun bir görüşmeyi yarıda kesmesi için önemli olması gerekirdi. Bir özür kelimesi mırıldandı ve MacDonald'ı da peşine takarak odadan çıktı.

"Müfettiş, Çavuş'un kontrol etmemi söylediği

isim-" "Hangi isim, Çavuş?"

"Bayan Meek'in odasını ararken, efendim," dedi Çavuş MacDonald, "Nancy Monk adında birine yazılmış mektuplar buldum. İsim tanıdık geliyordu ama tam olarak hatırlayamadım. Bu yüzden Memur Perkins'ten daha fazlasını öğrenip öğrenemeyeceğini sordum."

"İstasyondaki adamlardan biri hemen hatırladı," dedi Perkins. "Ama acele etmek istemedik, bu yüzden Wheatstone makinesiyle Scotland Yard'a bir telgraf gönderdik. Onlar da geri telgraf çekip şüphelerimizi doğruladılar.

"Nancy Monk yirmi yıl önce bir arsenik zehirlenmesi davasında sanıktı. Beş yıl önce. İş için uzakta olan evin reisi dışında ailedeki herkes ölmüştü. Kendi adına tanıklık etmek için kürsüye çıktı ve jüri onun küçük çocuğa çok değer verdiğine ikna oldu.

çocuklar. Ve aşçı ile usta arasında herhangi bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt olmadığı için -evlenmeyi planladığı genç bir manav vardı- beraat etti."

Ve çeyrek yüzyıl sonra, başka bir arsenik zehirlenmesi vakasında ortaya çıktı.

Müfettiş Treadles geri döndüğünde, Bayan Meek koltuğunda ileri geri sallanıyor, parmakları kolçakları sıkıca kavırıyordu.

Treadles sadede geldi. "Bayan Meek, hiç başka bir isim kullandınız mı?"

Yüzündeki tüm kan çekildi. "Neden sordunuz?" Adam sadece bekledi.

"Bana komplo kuruldu!" Sesi bir oktav yükseldi ve sözlerine keskin bir hava kattı. "Yanında çalıştığım adamdı, oydu. Kuzenlerinin bir koyun çiftliği vardı ve yünleri sarmak için beyaz arsenik bulunduruyorlardı. Bir ay önce

Herkes öldüğünde kuzenlerini ziyaret etti. O arseniği dolapta sakladığım yedek kavanozdaki kırılmış ve dövülmüş şekerin içine karıştırdı. Ve tabii ki mutfak kavanozundaki şeker bittiğinde ve ben diğer kavanozdaki şekerini kullanmaya başladığımda iş için uzakta olduğundan emin oldu.

"Çocuklara şekerli süt ve hanım için sıcak kakao getirdim, Her sabah yaptığım gibi. Ayrıca üzerine şeker serpilmiş tereyağlı tostları vardı. O gün çektikleri acıyı hayal bile edemezsiniz. Endişeden çılgına dönmüştüm. Ama zehirlendiklerini hiç düşünmemiştim. Ve suçlanacağımı da hiç düşünmedim.

"Güzel ya da zeki bir kadın değildi. Ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı.

onun için mümkün olan ev. Çocuklar çok tatlıydı ve pişirdiğim her şeyi seviyorlardı. Babalarının bir yıldan kısa bir süre sonra bir iş ortağının kızına evlenme teklif ettiğinde reddedildiğini duymak beni mutlu etti. I kuzeninin koyun çiftliğinde, kızgın bir koç tarafından boynuzlandıktan sonra öldüğünü öğrenince daha da mutlu oldu. Belki de Tanrı o kadar da kör ve sağır değildi."

Parmaklarını birbirine düğümledi, çalışmaktan irileşmiş ve sertleşmiş parmaklarını. "Ama eğer bu yukarıdan gelen bir adalet ise, benim için çok geç oldu. Genç adamım masum olduğuma inanıyordu ama annesi böyle bir davadan geçmiş biriyle evlenmesine izin vermezdi, *onu* zehirlememden korktuğunu söylememe gerek bile yok. Ve artık Lancashire'da kalamazdım. Ona veda etmeli, uzaklara taşınmalı, adımı değiştirmeli ve kendime yeni bir hayat kurmalıydım.

Eski Nancy Monk başını kaldırıp Treadles'a baktı, bakışları doğrudan ve ciddiye. "Bay Sackville'i ben zehirlemedim. Ve eğer benim daha önceki

İşverenim - ona yirmi yıl hizmet ettim - doğruyu söylediğimi göreceksiniz. Gitmeme çok üzöldü. Ben de kalırdım ama artık o kadar genç değilim ve her gün iki düzine hazımsız kadını doyurmak çok ağır bir işti."

Treadles, "Önceki işvereninizle mutlaka görüşeceğiz," dedi.

Kadının sıkıntısı o kadar aşıkârdı ki nefes almakta zorlanıyordu. Ona inanmak istiyordu ama kendi sempatisinin soruşturmayı bulandırmasına izin veremezdi.

"Peki bu arada ne yapmayı planlıyorsunuz, Müfettiş?" Mrs. Meek'in omuzları çöktü. "Beni tutuklamak mı?"

Treadles içini çekti. "Henüz planlamıyorum. Ama sizi bu evde kalmanız konusunda şiddetle uyarıyorum, yoksa kanun kaçağı sayılırsınız."

Treadles fotoğrafı unutmamıştı ama Bayan Cornish'in hazır bir açıklaması vardı. "Becky giderken onu da yanında götürdü. Eve gitmek istiyordu ama ailesinin tekrar gitmesine izin vermeyeceğinden korkuyordu. Bu yüzden hatıra olarak fotoğrafı istedi."

Treadles başıyla onayladı. "Personelin diğer üyeleriyle yaptığım görüşmeler sırasında, aradığınız bir viski sürahisi olduğunu öğrendim Bayan Cornish. Bana bundan bahsetmemiştiniz."

Bayan Cornish nefesini içine çekti. "Ama bunun davayla hiçbir ilgisi yoktu. Ben burada olduğum sürece bu evde hiç hırsızlık olmadı ve Bay Sackville ölür ölmez birinin ona ait bir şeyi çalmanın doğru olduğunu düşünmesi beni üzdü."

Görünüşe bakılırsa, bu yeterince makul bir açıklamaydı. Ama yine de, sadece görünüşe göre hareket edilseydi, Bay Sackville'in ölümüyle ilgili bir soruşturma açılmazdı. "Hiç bulabildiniz mi?"

Hizmetçi hemen, "Hayır," dedi. "Eğer ortaya çıkarsa bize haber verin."

"Elbette, Müfettiş." Bayan Cornish sıkıca gülümsedi. "Elbette."

On altı

T Sherlock Holmes'un gazetelere verdiği ilana Charlotte'un tahmin edebileceğinin ötesinde bir tepki geldi. Bayan Watson bile soruların akınından fazlasıyla memnun olduğunu belirtti.

Charlotte'u uyardığı gibi, çözülmesi gereken kafa karıştırıcı konularla hiçbir ilgisi olmayan bir dizi mektup vardı. Birkaç tane Sherlock Holmes'u, kendisini ilgilendirmeyen konulara karıştığı için azarlayan mektuplardan biri Leydi Amelia'nın bir arkadaşından, bir diğeri de Leydi Shrewsbury'nin bir akrabasından geliyordu. Diğer birkaçı ise hayali Holmes'la dostluk ve akrabalık iddiasında bulunuyor, Holmes'la yeniden bir araya gelme umudunu dile getiriyordu. tanıdık ve belki biraz da maddi yardım. Onu en çok eğlendirenler, zamanlarının tekil dehasının sıcaklık ve samimiyetten yoksun kalmasını istemeyen kadınlardan gelen yarım düzine kadar evlilik teklifiydi. iyi bir eşin şefkati.

Hatta Holmes'un Uranyalı olması gerektiğine inanan bir beyefendi bile vardı.

Benim gözlemlerime göre, büyük adamların diğer büyük adamlara karşı derin bir sevgi beslemeleri daha olasıdır. Bu nedenle sizleri ve hep birlikte bizi mahkum edecek önyargıları ve keşfedilmekten ve sürgün edilmekten korkan yabancılar olmamızı sağlayacak engelleri yıkmak için çabalıyoruz.

Charlotte, Bayan Watson'a, "Onun sosyetesine bir çırpıda katılırdım," dedi, "ama korkarım onu acı bir hayal kırıklığına uğratacağım."

Kalan sorguların bir kısmı sahte olduğu gerekçesiyle hemen reddedilmiştir.

"Bu adam yılda dört bin pound geliri olduğunu iddia ediyor ve nişanlısının ona olan sevgisinde samimi mi yoksa sadece parası için mi olduğunu bilmek istiyor." Bayan Watson alay etti. "Şu gazeteye bakın. Yılda dört yüz sterlin geliri olsa şaşardım."

Bir başka mektup, çiçekçi dükkânında çalışan ve her zaman tek bir gül alan bir müşterinin davranışları karşısında şaşkınlığa uğrayan genç bir kadından geliyordu

Ama birdenbire bir buket sarı zinya alması Bayan Watson'a yeterince meşru görünmüştü. Ama Charlotte baktıktan sonra bunun uydurma olduğunu söyledi. "Lord Ingram başarılı bir hattattır. Ve bana bunu öğretti. Bir kişinin birden fazla el yazısı stilinde ustalaşması mümkün olsa da, harflerin akışında akıcılığı sağlamak için çok fazla pratik yapmak gerekir. Ve bunu başardığında bile, kelimelerin başında ve sonunda gözle görülür bir duraksama olabilir. Aslında yazıya baktığımda, yazarın bir gazetede çalıştığını tahmin ediyorum."

Bayan Watson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı; gazeteler Bay Holmes'la konuşmak için birkaç soru sormuş, onlar da hemen bir kenara atmışlardı. Charlotte sırtıttı. "Hayır, el yazısı bana bunu söylemedi, ama Mektubun posta damgası *The Times*'ın binasına çok yakın. Bizim Eğer gizemli Sherlock'la yüz yüze görüşmek istiyorsa dolandırıcılığına daha fazla bağlı olması gerektiğinin farkında değildi. Holmes."

Yukarı Baker Sokağı 18 numaradaki ilk gerçek müşterileri pembe, hevesli bir yüzü olan genç bir adamdı. Genç ve güzel bir bayana kur yapıyordu. Kızın doğum günü üç hafta içindeydi ve ona ne vermesi gerektiğini sormuştu. Kız da ona, bağlılığının derinliğini test etmek için bir bilmece vermişti.

Almak istediğim şey, mektubun başında bulunan yıl, sözlükteki en uzun kelimenin ortasında, merdivenlerin dibinde ve sonsuzluğun sonunda. Bu seni döndürüyor mu Baş aşağı mı? O zaman kendinizi doğru yöne çevirmelisiniz.

Charlotte üç dakikalığına "Sherlock'un" yatak odasında kayboldu, sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri döndü. "Kardeşim sizin için bilmeceyi çözdü. Eğer 'yıl' kelimesinin başındaki harfi alırsanız -"

"Bu yolu daha önce denemiştim," dedi genç adam. "'Yıl' kelimesinin başlangıcı y harfini verir. Merdivenlerin dibi bana s verir ve sonsuzluğun sonu başka bir y. Ama sözlükteki en uzun kelime nedir?"

"Bu sözlüğe göre değişir, değil mi? Ama 'sözlük' kelimesindeki en uzun kelime kendisidir."

Genç adam sevinçten nefesi kesildi. "Ve kelimenin ortasındaki harf ... ah ..."

Charlotte sabırla bekledi, ta ki o, "O! O!" diye haykırana kadar. "Sanırım haklısınız, efendim."

"Ama y, o, s ve y bana ne veriyor?"

"Genç hanımınız sizi her şeyin tersine dönebileceği konusunda uyardı, değil mi? Öyleyse onun talimatlarını tersine çevirelim, her halükarda tersine çevrilebilir olanları. Yılın sonunu, merdivenlerin tepesini ve sonsuzluğun başlangıcını alırsak -sözlüğün ortası hala sözlüğün ortasıdır- o zaman elimizde ne olur?"

Genç adam bir dakika düşündü. "R, o, s, e. Güller, gül istiyor! Ona güller getirebilirim!"

Yüzü gülerek ayrıldı. Girişimlerinin idari yönleriyle ilgilenmeye gönüllü olan Bayan Watson da ona eşlik etti.

Ne Charlotte ne de Bayan Watson, Sherlock Holmes'un hizmetleri için makul bir fiyatın ne olacağı konusunda ilk elden bir bilgiye sahip olmadıkları için, ikincisi sorunu çözen bir görüşme için yedi şilin ödemeye karar vermişti. *Bir doktorun muayene için alacağı ücretten biraz daha fazla ama çok da fazla değil.*

Ve sadece bir Sherlock Holmes var.

Bayan Watson kulaktan kulağa gülümseyerek döndü. Charlotte sandalyesinden kalktı. "Buna inanamıyorum. Ödemeyi yaptı!"

Bayan Watson müşterilerinin elbette ödeme yapacakları konusunda ona güvence vermişti. Ama Charlotte'a tüm bu girişim hâlâ bir serap, gökyüzünde özenle yapılmış bir fata morgana kalesi gibi geliyordu. Birkaç müşteriden başka bir şey kazanamayabilirdi.

Dakikalarca zaman ve biraz düşünme, gerçek paraya dönüşür - yarı saygın bir yerde bir haftalık oda ve yemek için yeterli para!

"Oh, evet, ödedi. Hem de çok isteyerek."

Bayan Watson'ın yüzündeki muziplik ve memnuniyet ... Charlotte'un çenesi düştü. "Ona ücretimin ne kadar olduğunu söyledin?"

"Bir gine."

Bir gine yirmi bir şilindi, yani anlaştıkları ücretin üç katı. Charlotte, Bayan Watson'a bakakaldı. "Ama bu bir servet!"

"Evet, ama bu durumda daha iyi bilmeme izin verin. Onun hakkında bildiklerinizi anlattığınızda çok iyi durumda olduğunu doğruladı, değil mi?"

Genç adamın ailesi üretimde başarılıydı. Ama yine de bir gine. "Mesele ne kadar ödeyebileceğinden çok, fazla ücret almamak."

Bayan Watson ağır parayı Charlotte'un avucuna bastırdı ve parmaklarını onun etrafında kapattı. "Kendine, fazla ücret almaktansa eksik ücret alma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu hatırlat canım, çünkü henüz kendi değerini anlamıyorsun ve sana tam değerini talep etmen hiç öğretilmedi." Gülümsedi. "İşte bu yüzden kendimi bu operasyonun bursiyeri olarak atadım, çünkü ikisini de öğrenmek zorunda kaldım."

İkinci müşterileri, kocasının kendisine hediye ettiği zümrüt yüzüğü kaybetmiş ve onu bulmaya çalışan otuz yaşlarında çekingen bir kadındı bir iş gezisinden eve dönmeden önce. Charlotte yüzüğü kadının şapka iğnesinin dibinde buldu. Bayan Watson ona dokuz dolar ödedi. Şilin artı faytonla dönüş masrafları, ki müşteri bunu seve seve ödedi, ayrıca "odasından çıkamayan zavallı Bay Holmes" için onlara bir jambonlu turta hediye etti.

"Böyle giderse yılda beş yüz sterlinden fazla kazanabiliriz," diye hayret etti Charlotte, taksiye bindiklerinde.

Bayan Watson şapkasının üzerindeki aigrette'i okşadı. "Beş yüz pound hiç de şaşırtıcı bir miktar değil, sevgili Bayan Holmes."

"Ama yıllarca süren okul, eğitim ve deneyimden sonra kazanmayı umduğum kadarını kazandım!"

"Yılda beş yüz dolar kazanamayabiliriz, çünkü her zaman düzenli bir müşteri kaynağımız olur. Ya da sekreterlerine elli sterlin fatura edeceğim birkaç dük ve prensimiz olursa çok daha fazlasını getirebiliriz.

Bayan Watson büyük bir zevkle," dedi. "Onlardan fazla para alacağımdan endişelenme. Her soylu mali sıkıntı içinde değildir. Westminster Dükü'nün yılda iki yüz elli bin pound geliri var."

Charlotte gülmekten kendini alamadı. "Sevgili leydim, nezaketinizi zorlamaktan korktum. Şimdi anlıyorum ki endişelenmeme gerek yokmuş. Siz bir köpekbalığısınız!"

Bayan Watson, Charlotte'un gözleminden memnun olduğu belli olan bir tavırla biraz süslendi. "Suda para için iyi bir burnu olan ama diyelim ki oldukça yumuşak dişleri olan bir köpekbalığı."

"Bayan Livia," dedi hizmetçi, "sizi görmek isteyen bir kadın var. Adının Rajkumari Indira olduğunu söylüyor."

Livia günlerdir üzerinde hiç ilerleme kaydedemediği nakış çerçevesinden başını kaldırdı. "Ne?"

Ara sıra Londra'da Hintli bir prenses görülüyordu ama Holmeses'in alt kıta ile çok az bağı vardı ve yabancı devlet adamlarıyla hobnoby yapan türden çevrelerde hareket etmiyordu. Neden biri onu arasın ki?

Salonda, kırmızı ve altın sarısı ipeklerle örtülü bir kadın Pencerenin önünde, sırtı odaya dönük, saçları çok uzun bir şalla örtülüydü ve bu şal zaten bir kez etrafına sarılmıştı. Livia içeri girdiğinde arkasını döndü, şalı yüzüne doğru çekilmişti ve gözleri dışında her şeyi gizliyordu.

Livia'nın yalnız geldiğini görünce elini şalın kenarından çekti. Charlotte!

Charlotte parmağını dudaklarının üzerine koyarak Livia'ya sessiz olmasını işaret etti. Livia koşarak odayı geçti ve kız kardeşine sarıldı.

"Ah, Charlotte!" Sonra geri çekildi. "Tanrım, neredeyse çıplaksın!"

Charlotte'un giydiği bluz göğüslerinin hemen altında bitiyordu. Kalçadan omuzlara doğru vücudu çaprazlamasına çizen ve sonra tekrar geri dönen şal, Charlotte'un gövdesinin açıkta kalan kısımlarının çoğunu örtüyordu, ancak yan taraftan bakıldığında rahatlıkla beş santimlik bir deri görülebiliyordu.

"Kimse yüzüme bakmasın diye." Charlotte elini Livia'nın koluna koydu. "İyi misin, Livia?"

"Yeterince iyiyim. İnsanlar aslında Leydi Shrewsbury ile kaçtığıma *inanmıyor*, ama bu onlara bu arada spekülasyon yapacakları bir şey veriyor."

Durum bundan biraz daha az umut vericiydi. Arsenik keşfi, Bay Sackville'in bir süre önce öldürüldüğüne göre, yerel biri, büyük olasılıkla hizmetkârlarından biri tarafından öldürülmüş olmalıydı; bu da ölümünün Leydi Shrewsbury ve Leydi Amelia'nın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına dair mevcut fikir birliğine yol açtı.

Bu son ölümlerin şüphesi bir kez daha sırasıyla Livia ve Sör Henry'nin üzerine düşüyordu - Charlotte'un

onu görmeye gelme riskini aldı.

"Çok zayıflamışsın," dedi Charlotte yumuşak bir sesle.

"Seni yemek yerken izlemek, kendimi yemekten her zaman daha keyifliydi."

Livia Charlotte'un yüzünü ellerinin arasına aldı. "En azından çok zayıflamamışsın."

"Bayan Watson beni gece gündüz besliyor ve hiçbir şeyi geri çevirmedim. Ama bu hızla gidersem, bir hafta içinde en fazla Katlanılabilir Çeneler. O zaman bu pervasızca yemek yemekten vazgeçmek zorunda kalacağım." Livia kıkırdadı.

Charlotte, Livia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Keşke en azından Leydi Shrewsbury'nin davasında bir soruşturma yapılmış olsaydı."

Livia iç çekti.

"Merak etme." Charlotte Livia'nın yanına geldi ve kolunu omzuna doladı. "Müfettiş Treadles bu işin aslını öğrenecektir. Yaptığı işte çok iyidir."

Charlotte teselli etme içgüdüsüne sahip değildi. Livia bunu çok iyi biliyordu: Küçük birer kızken Charlotte odanın bir köşesinde oturur ve Livia'nın bazen çok büyük boyutlara ulaşan yetersizlik ve önemsizlik duygularıyla savaşmasını izlerdi. Ama yıllar geçtikçe kız kardeşi, Livia'nın başının hafifçe okşanmasının onu daha az yalnız, daha az umutsuz hissettirdiğini öğrenmişti.

arkadan. Ya da kucaklanır. Ya da kolu okşanır.

Gerçekten, her türlü temas.

İşin tuhafı, Charlotte'un doğal olarak fiziksel yakınlığa eğilimli olmadığını bilmek, dokunuşlarını daha az etkili değil, daha çok etkili kılıyordu.

-Bir başkasının sıkıntısına karşı refleksif bir tepki değil, düşünülmüş bir tepkiydi.

Livia kız kardeşine yaslandı ve gece gündüz kafasının içinde dönüp duran korku dolu düşüncüyü nihayet dile getirdi. "Ya Müfettiş Treadles, Bay Sackville'in uşağının yaptığını öğrenmek için mi bu işin dibine iniyor?"

Livia sonsuza dek Leydi Shrewsbury'nin ölümüyle muhtemelen bir ilgisi olan kadın olarak bilinecekti.

Hayatı boyunca görünmezliği yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Evde ailesinin hatırladığı son kız çocuğuydu. Toplumdaki kadınlar daha güzel, daha canlı, daha genç, daha zeki, hatta daha acınasıydı. En azından bir örnekte, dul bir adam, aksi takdirde bir ömür boyu bir

adamın parmağı altında yaşamak zorunda kalacak olan sade, beş parasız bir
kız kurusuna

zalim kardeş. Oysa Livia gittiği her yerde, arkasında bir odanın ortasında durabileceği ve fark edilmeyeceği kendi özel siliklik kalkanını taşıyor gibiydi.

İlgi odağı olmayı nasıl da arzulamıştı.

Ve ne dilediğine dikkat etmesi gerektiğinin bu şekilde öğretilmesi ne kadar acımasızca.

"Müfettiş Treadles gerçek şüphelileri kısa sürede yakalayacaktır," dedi Charlotte. "Kriminal Soruşturma Departmanı'nın danışmanı olarak size güvence veriyorum."

Livia homurdandı. "Bu bana şunu hatırlattı. Sherlock Holmes'un hizmetleri için bir ilan gördüm. Gerçekten müşteri kabul ediyor musun? Bu numarayı nasıl sürdürüyorsunuz?" Charlotte, Bayan Watson'la birlikte belirledikleri prosedürü açıkladı.

"Bu sabah ilk iki müşterimi gördüm. Şimdiden otuz şilin kazandık." "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Ve öğleden sonra için başka bir müşterim daha var."

Retikülünü açtı, küçük bir kese çıkardı ve Livia'nın eline tutuşturdu. Livia'nın bunun Charlotte'a kaçtığı gece verdiği mücevher ve para olduğunu anlaması için keseyi açmasına gerek yoktu.

Geri verdi. "Daha çok erken. Hâlâ bir çocuk sahibi olup olamayacağını bilmiyorsun.

Bir hafta ya da bir ay içinde müşteriler. Ve bu Bayan Watson hakkında hala çekincelerim var."

Charlotte başını salladı. "Şu anda kendimden çok senin için endişeleniyorum. Bunu kabul et. Bayan Watson, Sherlock Holmes'un operasyonunu kurmak için kendi parasını yatırdı, bu yüzden en azından maliyetini karşılayana kadar beni yanında ve iyi durumda tutmak için her türlü nedeni var."

Livia gözlerini keseye dikti. "Ah, Charlotte, hepimize ne olacak?"

"Kristal küreme göre, Bayan Watson bir servet kazanacak. Ben bir isim yapacağım. Babam gibi sen de adını temize çıkaracaksın. Ve annem kısa bir süreliğine rahatlayacak ve sonra her zamankinden daha fazla mağdur olacak."

Tanrım, keşke. Keşke. "Kristal kürene bakarken, bana her zaman annem ve babamla evde sıkışıp kalacağımı söyleyebilir misin?"

"Sadece sen istersen, Livia," dedi Charlotte yumuşak bir sesle. "Sadece sen istersen."

Müfettiş Treadles, "Leydi Sheridan, bu kadar kısa sürede benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedi.

Leydi Sheridan içtenlikle gülümsedi. "Notunuz reddetmeye ya da gecikmeye pek yer bırakmıyor, Müfettiş."

Ufak tefek, ince yapılı bir kadındı, gri saçları geriye doğru düzgün ve sert bir şekilde toplanmıştı. Ama kocası sağlıklı ve Leydi Sheridan, Treadles'a zamanın ve olumsuz koşulların yıpratmış, bir zamanlar güzel bir varlık olan kasaba evinden başka hiçbir şeyi hatırlatmıyordu.

Treadles elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ama elimizde Great Western treniyle Paddington İstasyonu'na dönüşünüze dair bir görgü tanığı ifadesi var. Meslektaşım tarafından sorgulanan bu görgü tanığı, Bay Sackville'in öldüğü gün sizi gördüğünden tamamen emin ve hatta bunu desteklemek için günlüğünden bir kayıt da sundu iddiası."

"Leydi Avery nazikçe bu yönde bir mesaj gönderdi." Sözlerinde bir ironi vardı. "O gün Londra'ya döndüm. Genç Kadınlar Hristiyan Derneği'nin hamilerinden biriyim ve bir kilisenin açılışına katıldım. Bath'daki yeni merkezde, çok sayıda tanığın önünde gerçekleşti. Ertesi gün trene bindim ve geri döndüm."

"Stanwell Moot'a gitmedin mi?" Bath'dan oldukça uygun bir yan gezi olabilirdi.

"Sizi temin ederim, Müfettiş, Stanwell Moot'a hiç adım atmadım."

Ne yazık ki bu muhtemelen doğruydı. Polis Memuru Perkins'in titiz araştırmaları Sheridan'lardan herhangi birinin köyü ya da civarını ziyaret ettiğine dair en ufak bir kanıt bulamamıştı.

"Bana bir zamanlar Bay Sackville'e çok düşkün olduğunuz da söylendi. Aileden uzaklaştığı için üzülmüştünüz. Leydi Avery, neden görüşmeyi kestiğini bilmediğinizi iddia ettiğinizi söyledi, ancak bildiğiniz ve ona söylememeyi tercih ettiğiniz çok gerçek bir olasılık var, çünkü öğrendiklerini başkalarına tekrarlama olasılığı vardı."

"Zekice bir gözlem." Leydi Sheridan'ın yüzündeki ifade neredeyse bir gülümsemeydi.

Treadles bu neredeyse onaylama işareti karşısında kendini yaşlı kadına ısınırken buldu. Kendisine, onun hâlâ baş şüpheli olduğunu sert bir şekilde hatırlatmak zorunda kaldı. "Bay Sackville'in neden aileden uzaklaştığı konusunda bizi aydınlatabilir misiniz?"

Leydi Sheridan yorgun bir el salladı. "Erkek kardeşler arasında erkeklik onurlarıyla ilgili o sıkıcı tartışmalardan biri, nasıl başladığını hatırlayamıyorum."

Konuyu reddetmesi yeterince samimi görünüyordu. Treadles farklı bir bakış açısı denedi. "Lord Sheridan yabancılaşma olmadığı konusunda ısrar etti."

"Ve ben onun da buna inandığına inanıyorum. Harrington ölene kadar muhtemelen hâlâ kardeşinin zili çalmasını ve bunca yıldır yanıldığını kabul etmesini bekliyordu."

Bir zamanlar birbirlerini seven kardeşlerin birbirlerine yabancı olmalarına neden olan bir tartışma gerçekten bu kadar önemsiz olabilir miydi?

"Bay Sackville'in ölümü sizi üzmüşe benzemiyor leydim." "Toplum içinde asla üzülmemem için yetiştirildim. Ne olursa olsun, kaybettik Uzun zaman önce - kocam fark etmemiş olabilir ama ben eninde sonunda fark ettim. Zaten yas tutuyordum."

Sesi sertti.

Müfettiş Treadles ayağa kalktı ve başını eğdi. "Teşekkür ederim leydim. Hepsi bu kadar."

"Nefes al," diye emretti Bayan Watson.

Charlotte sertçe emdi. Bayan Watson korsesinin bağcıklarını çekti. Sherlock Holmes'un sözde hasta yatağında kırmızı ve altın sarısı ipekten bir yumak, az önce çıkardığı *ghagra choli*'nin bluzu, eteği ve eşarbi duruyordu. Bayan Watson korsenin bağcıklarını bağlarken, Charlotte ve perdenin arkasından aşağıdaki sokağa baktı.

Holmes'un evinden Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya kadar takip edilmişti, bundan oldukça emindi. Ama şimdi kimse yoktu ve araba da yoktu.

-Aşağıya iniyor.

Tam giyinmeyi bitirdiği sırada kapı çaldı. Charlotte bir yığın *ghagra choli*'yi gardırobun içine koydu ve salona oturdu; Bayan Watson, Bayan Marbleton'a kapıyı açmak için aşağı indi.

Sorgusu, Sherlock Holmes'un yanıtladığı ilk sorulardan biriydi.

Sevgili Bay Holmes,

Kocam için endişeleniyorum.

Bay Marbleton uzaktayken günde iki kez yazıyor. Posta hizmetlerinin çok yavaş olduğunu hissederse, ek olarak kablo gönderiyor. Ve her zaman Koşullar elverdiğinde, evin hanımefendisi için evde durmanın pek de uygun bir şey olmadığını söylememe rağmen telefon eder. ve daha hassas duygularını herkesin duyması için haykırdı.

Otuz altı saattir ondan haber alamadım. Onun yerine, dönüş adresi olmayan garip bir mektup geldi. Yapamam. Bana ne anlatmaya çalıştığını çözmeye çalışıyorum: Cümleler mantıklı, ama neden biri benim hayvancılıkla en ufak bir ilgim olduğunu düşünsün ki?

Mektup düz kağıda daktilo ile yazılmıştır. Bana tavsiyede bulunabileceğinizi umarak bu mektubun bir kopyasını ekliyorum.

*Saygı
arımıla, Bayan C. B.
Marbleton*

Charlotte hemen cevap yazmıştı.

Sevgili Bayan Marbleton,

Kocanız hakkında duyduklarıma çok üzüldüm. Nerede olduğunu tespit edemesem de, size gelen notla ilgili bir şeyler söyleyebilirim.

Metin tutarlı olsa da bir anlam ifade etmiyor. Ancak noktalama işaretleri -yani kısa çizgiler ve noktalar- incelendiğinde mektubun Mors alfabesinde bir mesaj içerdiği ortaya çıkıyor.

Şifre çözüldü, General'den beni arayın diyor.

Hizmetime daha fazla ihtiyaç duyarsanız, yarın öğleden sonra saat dörtte Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya uğrayabilirsiniz.

*Hizmetkarını
z, Sherlock
Holmes*

Ve Şimdi Bayan Marbleton gelmişti; normalde kocası uzaktayken günde birkaç kez haber aldığı kocasından yetmiş iki saatten fazla bir sũredir haber alamayan bir kadın.

Solgun ve gergindi, ama onun dışında sũĐũt gibi ve yakıŐıklıydı, kırk yaşlarında bir kadındı, ziyaret elbisesi Livia'nın giyebileceği zarif bir sadelikteydi.

Çok vgũ aldı. HoŐbeŐ edildi. Charlotte yan odadaki "kardeşi" hakkında artık standart hale gelen konuŐmasını yaptı. Bayan Marbleton, ellerini kucağında sıkıca kavuŐturmuŐ, Bay Holmes'un sağlığı için en iyi dileklerini sundu.

Charlotte, artık standart hale gelen soruyu sormadan önce sessizliğin birkaç saniye sũrmesine izin verdi: "Sherlock'un gözlem ve sonuç çıkarma gũcũnũn sağlam mı?"

"Bu sabah Genel Postane'deydim ve bana gönderilmiş bir mektup aldım. Bay Holmes'un akli dengesinin yerinde olduğuna dair bolca teminat aldım," dedi Bayan Marbleton ve mektubu uzattı. "Acaba bu yeni mektuba bir göz atabilir mi?"

Bu mektup daktilo edilmemiŐ. Bunun yerine tek tek harflerle yapıŐtırılmıŐ - kağıdın kalınlığına bakılırsa gazetelerden ziyade kitaplardan kesilmiş harfler. Metinde, Regent Street'ten Signor Castellani tarafından yapılan izmelerin malzemesi ve iŐçiliĐi vũlũyordu.

"Etrafa sordum zaten," dedi Bayan Marbleton. "Bu isimde ya da bu isimde birine ait bir iŐletme yok. Bir nceki mektuptaki kısa çizgi ve tam nokta kodunu kontrol ettim ama öyle bir Şey grũnmũyordu. Ayrıca, bir temanın varyasyonu olup olmadığını görmek için t'lerin üzerindeki çapraz çubukları ve i'lerin üzerindeki noktaları kullanmayı denedim - öyle grũnmũyor dava da yle."

Neredeyse monoton bir ses tonuyla konuşmuştu, sanki kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan gerçekleri tekrarlıyor gibiydi. Ama Charlotte onun sesindeki titremeyi, korkuyu ve ıstırabı duymuştu.

"Sherlock'un" yatak odasına her zamanki ziyaretini yaptı. İçeride oturan Bayan Watson neredeyse mũvekkili kadar acı çekmiş grũnũyordu. Cerrah-BinbaŐı Watson'ın lũm haberi ona Őũphesiz bir saflık içinde mi ulaşmıştı, yoksa gũnlerdir bu korkunç doğrulamadan korkuyor muydu?

Bitti mi?

Charlotte ne yapacağını bilemedi ve "Sherlock" için getirilmiş olan çay fincanını Bayan Watson'ın eline tutuŐturup yanına oturdu

biraz.

Salona döndüğünde, el değmemiş çayına bakmakta olan Bayan Marbleton'a, "Kardeşim bunun açık bir Bacon şifresi olması gerektiği görüşünde," dedi.

"Nedir o?" Bayan Marbleton'ın bakışları karanlık ve yoğun - umuttan değil, umutsuzluktan kaynaklanan bir yoğunluk.

"Bu, Francis Bacon tarafından bir mesajı nispeten açık bir şekilde gizlemek için tasarlanmış bir sistem. Yapıştırılan harfleri incellerseniz, Caslon ve Didot olmak üzere iki farklı yazı karakterine sahip olduklarını görürsünüz."

Bayan Marbleton nota dikkatle baktı. "Bunu daha önce fark etmemiştim." "Mesaj bir Caslon harfiyle başlıyor, bu da Caslon harflerini A yapıyor,

Eğer mesajın tamamını harf harf okursak, elimizde bir dizi As ve B olacaktır. Bayan Marbleton, ben yüksek sesle okurken siz de As ve B'leri yazar mısınız?"

Bayan Marbleton eldivenlerini çıkardı. Charlotte ona bir kalem ve bir not defteri uzattı. "Polisle temasa geçme şansınız var mı, hanımefendi?"

Bayan Marbleton başını salladı. "Evim hakkında her şeyi bilmiyorum. Kocasının hayatında hiç bahsetmediği bir dönem var. Kendi hayatımda unutmayı tercih ettiğim yıllar olduğu için bunu kendi haline bırakmaktan memnunum. Onu tanıdığımdan beri, ilk suyun pırlantasıydı.

Arkadaşları tarafından sevilen, iş ortakları tarafından takdir edilen tam bir beyefendi. Ama polise gitseydim, nelerin ortaya dökülebileceğinden emin değilim, hem de herkesin içinde."

"Anlıyorum, Bayan Marbleton. Tamamen sağduyulu olacağımızdan emin olabilirsiniz."

A'lar ve B'ler belirlenip iki kez kontrol edildikten sonra Charlotte, "Şimdi bu uzun dizeyi her biri beş harften oluşan parçalara böleceğiz ve bu diziler Bacon'ın her harf için temsil olarak belirlediği dizilere karşılık gelmeli" dedi.

Mesajın tamamı tercüme edildiğinde *paket kahverengi* olarak okunuyordu.

Bayan Marbleton'ın ağzının yanındaki ince oluklar kelimeleri incelerken daha da derinleşti. Sonra yutkundu ve Charlotte'a baktı. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu mektubu Genel Postane'den almak sinir bozucuydu. Benimle Brown's Hotel'e gelmenizi rica edebilir miyim, Bayan Holmes? Bunu yapmak zorunda olmasaydım kendimi daha az cesareten yoksun hissederdim. yalnız."

Charlotte ürperdi. Ama burası sadece Brown'ın eviydi ve üstelik güpegündüz. "Evet, size eşlik edeceğim."

Bayan Marbleton'ın aşağıda bekleyen bir faytonu vardı. Ama Bayan Watson da gelmek istediği için, sonunda Charlotte ve Bayan Watson başka bir taksiye binip arkadan geldiler.

"Aksanından ne duydun?" Araçları büyük bir şehir arabasının etrafından dolanırken Charlotte Bayan Watson'a sordu.

"İngiliz. Ya da en azından İngiliz olarak büyümüş. Ama kıtada zaman geçirmiş. Amerika'da da en az on yıl," diye yanıtladı Bayan Watson. "Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Cömert koşullar altında doğdu. Ancak gençliğinde talihi tersine döndü, öyle ki kibar bir siliklik içinde kaybolmadı, düpedüz yoksulluğa düştü. Önemsiz işlerde çalışmak zorunda kaldı."

Bayan Marbleton'dan a ve b'leri yazmak için yardım istemek, en azından kocası için *bir şey* yaptığını düşünmesini sağlayacaktı. Ama sadece Daha da önemlisi, Charlotte'un iyi bakılmış olan ellerini gözlemlemesine izin veriyordu. Ama mutfakta çalışmaya alışık olmayan genç bir kadının ellerinde tekrar tekrar oluşan yanıklar, en iyi yumuşatıcıların yardımıyla bile o kadar kolay geçmiyordu.

"Belli ki bir noktada talihi belirgin bir şekilde düzeldi. Bunun İngiltere'den ayrılmadan önce mi yoksa sonra mı olduğundan emin olamıyorum ama tahminimce peşinde olacaktı. Kocası ortadan kaybolana kadar bu onun için muzaffer bir dönüşü ya da öyle olmalıydı."

Bayan Watson Charlotte'a dönmeden önce dışarıya bir göz attı. "Ona yardım edemeyeceğimiz ortaya çıkarsa iyi olacak mısın?"

İyi olacak mısın? Charlotte sormak istedi. Ama bu soru fazla müdahaleci görünüyordu.

"İdare edebilirim," dedi.

Brown's Otel'deki paketin içinde bir anahtar ve oda numarasının yazılı olduğu bir not vardı.

Bayan Marbleton felç olmuş gibi anahtarı kavradı. Bayan Watson da benzer şekilde hareketsizdi ve endişeyle ona bakıyordu. Charlotte kâtime kocaman bir gülümseme takındı. "Burada bizi bir ödülün beklediği söylendi ama ödülü bizim için kimin hazırladığına dair en ufak bir fikrimiz yok. Bu paketi bırakan kişinin kaydı sizde var mı acaba?"

Sivilceli genç adam kızardı. "Ah, evet. Evet, tabii ki. Bana bir dakika izin verirsiniz, bayan."

Bir kayıt defteri çıkardı. "Bu Bay York tarafından bırakıldı."

Charlotte Bayan Marbleton'a baktı. Bu isim onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. "Bay York hâlâ burada mı?"

"İki gün önce Paris'e gitti."

"O zaman bavulları Southampton'a mı gönderildi? Hangi gemiye bindi?"

"Bavulları için hamalların geldiğine inanıyorum. Ve Fransız hattına ait bir vapurla ayrıldığından neredeyse eminim."

Bayan Marbleton bu cevap karşısında irkildi. Charlotte memura tekrar gülümsedi. "Bazı ağır eşyaları almamız gerekebilir. En sağlam hamallarınızdan bir çift gönderme nezaketini göstermez misiniz?"

Pusuya düşeceğini tahmin etmemişti ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

"Elbette hanımefendi. Kapıcılara odanın dışında beklemelerini söyleyeceğim. Gelmeleri bir ya da iki dakika sürebilir."

Charlotte kederli görünen Bayan Marbleton ve solgun Bayan Watson'a bir şezlonga kadar eşlik etti. Birkaç dakika sonra onları gidecekleri yere kadar götürdü. Geldiklerinde hamallar koridordaydı, sırtlarını duvara dayamış, şapkalarını saygıyla çekiştiriyorlardı.

Charlotte anahtarı çevirdi ve kapıyı yavaşça açtı. Oturma odası boştu. Ama Bayan Marbleton soluk soluğa şömineye doğru koştu ve geride bırakılmış bir dolmakalemi kavradı.

Süitin geri kalanını da aradılar ama Bay Marbleton'ın eşyalarından başka bir şey bulamadılar. Charlotte bahşiş verip hamalları kovdu, sonra da büyütecini çıkardı ve tüm süiti santim santim kare kare inceledi.

"Bu kalemi Bay Marbleton'a nişan hediyesi olarak vermiştim. Bütün mektuplarını bununla yazdı," dedi Bayan Marbleton kimseye belli etmeden.

Odalar herhalde sabah hizmetçiler tarafından iyice temizlenmişti. Charlotte, süitte kimsenin uyumadığı gerçeğinden başka bir şey öğrenmeyeceğine kendini ikna edince

Bayan Watson'a müşterilerine göz kulak olmasını fısıldadı, kendisi de lobiye inip başka bir memurla konuştu.

"Dün gece bu süitte kalan beyefendi"-ona gösterdi üzerinde numara olan not. "Ona ait bir şey bulmuş olabilirim. Çoktan ayrılıp ayrılmadığını biliyor musun?"

"Sizin için kontrol edeyim, hanımefendi," dedi yaşlıca bir adam olan tezgâhtar. Kayıt defterinin sütunlarına göz gezdirdi. "Bir bakalım. Şanslısınız hanımefendi. Bay Marbleton birkaç gün daha bizimle olacak."

On yedi

"**H**" "Çok şeytani," diye mırıldandı Bayan Marbleton. Charlotte ona, içinde bulundukları süitin Bay Marbleton adına kayıtlı olduğunu söyledi.

"Olayların bu şekilde gelişmesine pek şaşırmışa benzemiyorsun," dedi Charlotte.

"Çünkü artık bunun arkasında kimin olabileceğine dair bir fikrim var. Ve bu kişi Bay Marbleton'ın geçmişinden biri değil, benim geçmişimden biri." Bayan Marbleton acımasızca gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Holmes. Size de Bayan Watson, eşlik ettiğiniz için. Ama korkarım ki yapabileceğiniz başka bir şey yok."

"Elbette tüm soruşturma yollarını tüketmedik. Bay York'un hareketleri takip edilebilir. Vapurların yolcu manifestoları var ve-"

"Anlıyorum, Bayan Holmes. Ama bunun sahte bir iz olmadığını varsayıyorsunuz. benim için hazırlandı."

"Durum böyle olsa bile, bu odanın hesabı muhtemelen henüz kapanmamıştır. Benim için değil-"

"Hayır!" Bu hece odanın içinde sekti. Bayan Marbleton derin bir nefes aldı, yanaklarında ölümcül bir solgunluk ve gözlerinde neredeyse çılgın bir bakış vardı. "Lütfen beni dinleyin Bayan Holmes. Bu adamın yanına yaklaşmak istemezsiniz. Sadece istemiyorsunuz. Anladınız mı?"

Bayan Watson Charlotte'un kolunu tuttu ve onlar adına cevap verdi. "Evet, anlıyoruz."

Bayan Marbleton kusursuz bir nezaketle onları uğurladı. Charlotte ve Bayan Watson Albemarle Sokağı'na doğru ilerlerken sessiz kaldılar. Ama faytona bindikleri anda Bayan Watson, "Tanrım, bu kadına ne olacak?" diye bağırdı.

Charlotte'un ona verecek iyi bir cevabı yoktu.

Müfettiş Treadles öğleden sonrasının geri kalanını Scotland Yard'da, Çavuş MacDonald ve Treadles'in amiri Başkomiser Croft ile görüşerek geçirdi. Çavuş MacDonald, Bay Sackville'in Londra seyahatlerinin amacını keşfetme konusunda çok az ilerleme kaydetmişti. Ama şimdi, Başkomiser Croft'un da onayıyla, ölü adamın resmini gazetelerde yayınlayacak, halktan yardım isteyecek ve gelenlerin yararlı bilgiler vereceğini umacaklardı.

Nihayet eve döndüğünde karısına, "Leydi Sheridan'ın onun nerede olduğuna dair iddialarını da doğrulamamız gerekecek," dedi.

Bundan çok daha fazlasını doğruluyor olmalılar. Onun son Lord ve Leydi Sheridan'ın birbirlerinin haberi olmadan Bay Sackville'e karşı komplo kurmuş olabilecekleri düşünülüyordu. Ve her ikisinin de Curry House'da bir suç ortağı vardı - gerçi aynı kişiye güvenmiş olma ihtimalleri de vardı.

Bu ikili komplo senaryosu hem arsenik hem de kloral kullanımını açıklayabilir: Sheridanlardan biri yavaş, diğeri hızlı bir zehirlenmeyi tercih etmiş olabilir. İkisinin de Stanwell Moot'ta olması gerekmiyordu. planlarını gerçekleştirmek için. Suç ortakları da Curry House'da kimsenin Bay Sackville'e zarar gelmesini istemediğini dürüstçe söyleyebilirdi.

"Bay Holmes'u tekrar görmeyi ayarladınız mı?" diye sordu Alice. "Ya da en azından büyük adam gizemini korurken yan odada olmayı?"

"Hayır, öpmedim." Eğildi ve onu çenesinden öptü. "Bazen karımla vakit geçirmeyi, ne kadar harika olursa olsun herhangi bir erkekle vakit geçirmeye tercih ederim."

Söylemediği şey, Sherlock Holmes'a bu kadar çabuk tekrar danışmak istemediğiydi. Bu suskunluğu tam olarak açıklayamıyordu; ne de olsa birkaç gün önce adamla konuşmak için yanıp tutuşuyordu.

Belki de kendi davasıyla ilgili özel duyguların nadir bir örneği. O kapsamlı ve yetkin bir araştırmacıydı ve İşin geri kalanını sürekli başkasına yaslanmadan halledebilir.

Alice de onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de Yukarı Baker Sokağı'na bir ziyaret daha yaparsan daha fazla madlen alabileceğimi umuyordum."

"Ne çıldırııcı bir tutarsızlık, Bayan Treadles! Kalbiniz bir kutu unlu mamule bu kadar kolay mı teslim oluyor?"

"Ben de hiç bilmiyordum efendim. Ama şimdi nihayet Fransız hamur işlerinin doğasında var olan baştan çıkarma gücünü anlıyorum." Ona iki yeni gömlek ve güzelce parlatılmış bir çift ayakkabı uzattı - Yorkshire'a giden gece treninde olacaktı. "Peki bu Bayan Holmes nasıl biri? Merak ettim. Sen de gördün.

Gazeteye haber verdin, değil mi? Holmes özel müşteri kabul ediyor. Yukarı Baker Sokağı dolup taşmazsa şaşıracağım. Ve bu ziyaretçi akınının idare etmesi gereken kişi de Bayan Holmes."

Bayan Holmes nasıl tanımlanır? "Sherlock Holmes'un görünüşü hakkında spekülasyon yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Koyu renk saçlı, günlerini bir lambanın ışığında okuyarak geçirdiği için solgun, delici, zeki gözleri ve biraz sabırsız bir tavrı olduğu sonucuna vardık, çünkü geri kalanımızı çabalıyor bulmalı." Alice bir an düşündü. "Sanırım aynı zamanda iyi ama sade giyineceğini de düşündük, çünkü anlamsız kaygılarla kendini meşgul etmeyecektir."

"Ve eğer bir kız kardeşi olduğunu bilseydik, kız kardeşinin de ona çok benzemesini beklerdik, değil mi?" Treadles, birkaç tane Karısından mendil ve iki çift çorap alıp seyahat çantasına attı. "Holmes'un ki kadar büyük bir zihin hem manyetik hem de karizmatik olmalıdır. Daha küçük bir kardeş, farkında olmadan, büyük kardeşi taklit etmeyi seçecektir - onun fiziksel özelliklerini yankılayacaktır, çünkü Bunları taklit etmek onun bilişsel becerilerini taklit etmekten çok daha kolay." "Çok adil bir varsayım."

"Bu da beni ya Bayan Holmes'un kendi benliğine dair sağlam bir kavrama sahip olduğu ya da Sherlock Holmes'un talihsizliğinden önce birinci dereceden bir popinjay olduğu sonucuna götürüyor."

Alice'in gözleri heyecanlı bir ilgiyle parladı. "Tanrım. Bayan Holmes'un abartılı giyindiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Nişanlandığımızda beni süslemeler ve garnitürler için en sevdiğin dükkana götürmüştün."

Güldü. "Ve ayrıldığımızda erkekliğin için korktuğunu çünkü buranın çok kadınsı olduğunu söylemiştin."

"Eğer o yer canlansaydı, Bayan Holmes'a tıpatıp benzerdi. Eteklerinde on altı sıra fiyonk saydım."

"Ne kadar olağanüstü. Böyle bir kadını ciddiye alabileceğimden emin değilim."

"Başta anladığımdan emin değilim. Ama o toplantının sonunda ..." "Evet?"

Treadles onun kendisi hakkında söylediği her şeyi ve defterindeki tek kelimeyi, *Barrow-in-Furness*'i hatırladı. "Görüşmemizin sonunda onun hakkında bir daha asla kötü düşünmeyeceğimi biliyordum."

Charlotte'un kiraladığı taksi yaklaşırken Lord Ingram başını kaldırdı. Zayıflayan tek kişi Livia değildi, onun da gözleri daha da derinleşmişti. Uzaktaki bir sokak lambasının ışığı dramatik bir şekilde Yanaklarının altındaki çukurlar.

Araba durdu. Kapıyı açtı, içeri tırmandı ve arkaya bakan koltuğa yerleşti.

Hackney tekrar yola koyulduğunda Charlotte, "İyi akşamlar lordum," dedi, "geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana ne olduğunu anlat, ayrıntılı olarak."

Bir eli bastonunun üzerinde, diğer eli de yanındaki koltukta, yüzü gölgeler arasında büyük ölçüde görünmez halde, onun anlattıklarını hiç ara vermeden dinledi.

Anlattıklarının sonunda bir sessizlik oluştu. İçini çekti - en son ne zaman şu ya da bu nedenle ondan hoşnut *olmadığını* hatırlayamıyordu.

Zihninin gözünde onu dizlerinin üzerine çökmüş, eski bir Roma vazosunun içindeki toprağı yontarken görüyordu.

Britannica Ansiklopedisi'nin sayfaları- onu öptükten sonra, kadın kendini onun harabelerine gelmekte, adam da onu görmezden gelmekte oldukça özgür hissetmişti. Ne güzel bir sessizlikti bu. Ne güzel bir dönemdi.

O parlak günlere dönüp baktığında kendini yaşlı hissediyordu. Kesinlikle birçok şeyin yanlış gitmesi için yeterince zaman geçmişti.

Bir anda adamın kendisini incelediğinin farkına vardı. Günün olaylarını anlattığı süre boyunca bastonunun tepesine ve ara sıra da pencereden dışarı bakmıştı. Ama şimdi dikkati tamamen onun üzerindeydi.

Öte yandan, gözlerini yarı yarıya dışarıdaki araba fenerine dikmişti. Dikkatle kıpırdamadan durdu ve ona doğru bakmadı. İstiyordu ki

Bakışlarının ağırlığında ve yoğunluğunda lüks yaşamaya devam etmek. Zevk ve kalp acısının o acı tatlı karışımında yuvarlanmaya devam etmek.

Birbirleri için ne anlama geldiklerini bu kadar uzun süre fark etmemeyi nasıl başarmışlardı? Ve neden o zaman ışığı çok geç olduğunda, karşılıklı olarak birkaç anlık vahşi farkındalıktan daha fazlasına sahip olamadıklarında görmek zorunda kaldılar?

Bastonunu hackney'in zeminine vurdu, sessizliğin sonunu işaret eden donuk bir yankı. Sessizce, derin bir nefes aldı.

"Yani ... Bayan Marbleton'ın davasındaki kötü adam sizin zevkinize göre fazla terbiyeli." Sesi mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

O da hızlı ve etkili bir ses tonuna büründü. "Bacon'ın Şifreler daha önce. Sıkıcı bir iş. Kocasını rehin tutuyor olsaydım ve endişelenmesini isteseydim, tüm bu zekice ama o kadar da zekice olmayan bulmacaları göndermek yerine kendi endişesi içinde boğulmasına izin verirdim."

"Bayan Marbleton'ın özenle hazırlanmış bir oyun sahnelediğini ima ediyorsunuz. Neden?" "Ben de bunu öğrenmeye niyetliyim. Senin için sahte bir mektup hazırlamanı istiyorum. Ben."

"Bunu kendin yapabilirsin. Sana iyi öğrettim."

"Hala benden çok daha iyisin."

Homurdandı. "Daha iyiyim ama o kadar da iyi değilim. Bu mektubun kime gönderilmesini ve ne yazılmasını istiyorsun?"

Bu bir yardım sözü değildi ama bir adım daha yaklaşmıştı. "Bayan Marbleton'da tuhaf bir şey fark ettim: Giydiği her şey yeniydi. Ya da en azından gözlemci tarafından görülebilen her şey.

"Giysileri çok severim ama sadece yeni bir elbise değil, yeni eldivenler, yeni botlar, yeni bir şapka ve hem yeni bir retikül hem de yeni bir şemsiye taşıyarak dolaştığımı hiç hatırlamıyorum."

"Belki de ikamet ettiği yerde bir yangın çıkmıştır."

"Önceki hayatımda Harrod's'ın sadık bir ziyaretçisiydim ve onun giydiği pek çok parçayı orada gördüm. Bu akşam bir O ticaret tapınağına hacca gittim ve Londra'ya yeni gelen ve o eşyaları satın alan kişiyi sordum, bana adresinin yazılı olduğu bir kart vermiş ve beni aramaya davet etmişti ama kartı kaybetmiştim ve oldukça perişandım."

Lord Ingram, "Tanrı insanların yalan söylemesini istemiyorsa, en iyi yalancılara bu kadar ciddi ve masum yüzler vermemeliydi," diye mırıldandı.

Kısa bir an için, kalbinde neredeyse tamamen akkor haline gelmiş bir zevk vardı. Karanlığa doğru gülümsedi. "Kesinlikle. Belli ki Tanrı benim yalan söylememi istemişti, aksini yapmak O'nun amacını engellemek olurdu. Ve böylece Bayan Marbleton'ın şu anda Claridge's'de ikamet ettiğini öğrendim.

alışverişlerinin teslim edildiği yer.

"Bayan Marbleton hakkında şüphelendiğim bir şey daha var: Onun ve benim pek çok ortak noktamız olabilir. Yaşadığı talihi tersine dönmesi, lüksün değilse bile rahatlığın kucağından bir kürek mahkumunun kucağına düşmesine neden oldu - aklıma çok az başka örnek geliyor. Onu kaybetse bile

Ebeveynleri ve ona bakabilecek büyük kardeşleri yoktu, peki ya teyzeler, amcalar, kuzenler ve büyükanne ve büyükbabalar? Peki ya aile dostları? Bir mürebbiye ya da bir hanımefendinin refakatçisi olarak daha kibar bir işe ne dersiniz?"

"Tehlikeli bir pozisyonda yakalandıktan sonra kaçmayı seçtiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bizden çok fazla olamaz. Ve bahse girerim Leydi Avery ya da Leydi Somersby gibi biri her birini çevreleyen koşulları biliyordur. Leydi Avery zaten Sackville davasıyla ilgilendiğine göre, isimsiz bir mektup yazıp Leydi Somersby'ye gönderelim ve ona yıllar önce büyük bir düşüş yaşayan bir hanımefendinin Londra'ya döndüğünü ve Claridge's'de bulunabileceğini söyleyelim. İki gün içinde kimliğini öğreneceğimizi söyleyebilirim."

"Hayır."

Cevabı sessiz ama amansızdı. Charlotte başını öne eğdi. "Neden olmasın?"

"Bu konuyu enine boyuna düşünmedin, Charlotte. Leydi Somersby'yi bu kadının üzerine salmak ve onun gerçek kimliğini çatılardan duyurmasını sağlamak mı? Eğer Bayan Marbleton gerçekten tehlikede olursa, ona büyük bir kötülük yapmış olursunuz."

"Ah," dedi Charlotte. Gerçekten de bu konuyu enine boyuna düşünmemişti. "Ancak Covent Gardens'da bir gala gösterisi var. Ben hâlâ

Acele edersem arayı kaçırabilirim. Görmek ve görülmek için bir gece olduğuna göre, Dedikoducu Hanımlarımızdan biri orada olmalı."

"Çok açık olmadığınızdan emin olun. Onlara sadece bu soruyu sormak için yaklaştığınızı fark etmelerine izin vermeyin."

Alay etti. "Bugünlerde *bana* yaklaştıklarını, tersini yapmadıklarını anlamadın mı? Hâlâ bana ne olduğunu bulmaya çalışıyorlar.

Siz ve sizi herhangi bir ölçüde tanıyan herkes düzenli olarak sorgulanır."

Charlotte o an için kendi skandalını tamamen unutmuştu. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Koltuğunda geriye yaslandı. Kadın bir kez daha onun bakışlarının etkisini hissetti.

Ona baktığında ne düşünüyordu? Ne istiyordu? Kalbinin en derin yerinde hangi acı ya da zevk ortaya çıktı?

"Onlara hiçbir şey bilmediğimi söyledim," dedi sessizce. "Ve senden bir daha haber almayı beklemediğimi."

Charlotte, Bayan Watson'ın evine döndüğünde iş ortağını salonda bir erkek ceketine sarınmış ve bir kadeh bordo şarabı içerken buldu.

"Château Haut-Brion, '65 bağbozumu." Koyu kırmızı sıvıyı ışığa tuttu. "Kocam bu şaraba bayılırdı. Evlendiğimizde, her yıl yıldönümümüzde bir şişe açma niyetiyle dört kasa satın aldık."

Bayan Watson arkasını döndü. "Bir bardak içmek ister misiniz, Bayan Holmes?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Charlotte, otururken.

John Watson'ın bir daha asla tadamayacağı şarap kadifemsi ama güçlüydü. Bayan Watson kendi kadehini doldurdu ve uzun bir yudum aldı.

"Genelde kendimi çok saf olarak görmek için bir nedenim olmaz. Ama bunun eğlence ve oyundan ibaret olacağını düşünmekle ne kadar da safmışım.

"Bayan Marbleton'ın aklından neler geçtiğini merak edip duruyorum," dedi Bayan Watson, bakışları uzak bir noktaya odaklanmış bir halde.

"Kocamın başıboş bir jezail mermisiyle öldürüldüğünü bildiren telgraf geldikten sonra buna inanmayı reddettim. Onun yerine başka bir adamla karıştırdıklarını, yaralı olabileceğini ve bir yerlerde sayıklıyor olabileceğini, hatta Afganlar tarafından yakalanıp korkunç bir hapishanede tutulduğunu düşündüm ama ölümünü düşünemedim. Alayından adamlar, onun kendi gözleri önünde öldüğünü gören ve Kabil'de onu toprağa veren adamlar başsağlığı dilemeye gelene kadar bunu kabullenemedim.

"Ama en azından o zaman nerede olduğunu ve ona ne olduğunu biliyordum. Bayan.

Marbleton, bilmediği için mi onun için daha da kötü? Kendisine her şeyin yoluna gireceğini, kocasını tekrar tek parça halinde göreceğini ve tüm bunların aptalca bir şakadan ibaret olduğunu söylemeden önce en korkunç senaryoları mı hayal ediyor? Nasıl da tahterevalli gibi umut ve umutsuzluk - sürekli azalan umut ve sürekli çoğalan umutsuzluk."

Charlotte şarabından bir yudum daha aldı. Eğer ona ses verirse Bayan Watson Bayan Marbleton için endişelenmeyi bırakıp Charlotte için endişelenmeye başlayabilirdi. (*Ama senin için endişelenmemde bir sakınca yok, değil mi?* dedi hayali Lord Ingram. *Evet*, diye cevap verdi, *sadece iyi değil, aynı zamanda iyi ve uygun*).

"Bir gün Kabil'e gidip kocanızın mezarını ziyaret etmek ister misiniz Bayan Watson?"

Bayan Watson oturdu. "Bunu sık sık düşündüm -bazen keşke Hindistan'dan bu kadar aceleyle ayrılmasaydım diyorum. Keşke bu yolculuğu alt kıtada kaldığım süre içinde yapsaydım. Ama bir mezar taşına bakmak için çok uzun bir yol."

Ve çalınan onca yılı hatırlamak.

"Eğer bir daha gitmeyi düşünürseniz, hanımefendi, size eşlik etmekten onur duyacağımı bilin."

Bayan Watson hafifçe gülümsedi. "Peki Sherlock Holmes olmadan Londra ne yapardı?"

"Londra bensiz bin yıl idare etti. Eminim benim yokluğumda da birkaç ay idare edebilir." Charlotte şarap kadehini bıraktı. "İyi geceler hanımefendi."

Kapıya ulaştığında Bayan Watson, "Teşekkür ederim, Bayan Holmes," dedi. Charlotte kısa bir süre durakladı, sonra yürümeye devam etti.

Lord Ingram'ın mektubu ertesi sabah erken postayla geldi.

Sevgili Charlotte,

Beklendiği gibi, Leydi Somersby ve Leydi Avery bana yaklaştı. Operaya. Nerede olduğunuzu bilmediğimi söyledikten sonra.

doğal olarak, onlara herhangi bir şey bilip bilmediklerini sordu. Sizinki gibi emsaller, sadece kurallara değil sonuçlara da meydan okuyan genç bir kadın.

Çok az tereddütle Sophia Lonsdale'in adını gündeme getirdiler, ancak onun çok fazla koşmadığına inanıyorlardı. evlatlıktan reddedildiği gibi. Aradan neredeyse yirmi beş yıl geçmesine rağmen, atalarının evinden çok da uzak olmayan Balliol Koleji'nin yemekhane mutfağında bir iş bulduğu konusunda hemfikirler. Daha sonra bir aile dostuyla evlendiğinden emindiler. genç öğretmen, denizaşırı bir görev için ülkeden ayrılmadan kısa bir süre önce.

Burada genç kızın nerede olduğu konusunda anlaşmazlığa düştüler. çiftin gittiği yerdi. Leydi Avery Viyana'da ısrar ediyordu; Leydi Somersby ise Budapeşte'den vazgeçmiyordu. Perdeler yeniden açılmadan önce tartışmayı çözmeye yetecek kadar zaman yoktu.

Ama bana Sophia Lonsdale hakkında anlattıkları, sizin Bayan Marbleton'la ilgili tarifinize çok uyuyordu.

*Hizmetkarını
Z,
Ashburton*

Charlotte, Bayan Watson'ın *Burke*'ün kitabının kopyasını aldı. Lonsdale'ler Oxfordshire'ın önde gelen ailelerinden biriydi ve en seçkin kolları Montserre Kontlarını yetiştiren koldu. Sophia Lonsdale muhtemelen ailenin öğrenci kolundan geliyordu ama yine de son derece saygın bir soydan geliyordu.

Ne yazık ki o sabah Sophia Lonsdale konusunu daha fazla araştırarak vakti yoktu: Charlotte'un görüşmesi gereken müşterileri vardı.

Bir çift yaşlı kız kurusu kız kardeş için, aynı derecede yaşlı uşaklarının neden pek kendinde görünmediğini çözdüğünde - adam yıllar önce ölmüştü, ama kız kardeşlerden biri bu gerçeği sürekli unutuyor ve

Yeni uşak evde bir yabancının varlığıyla irkilmiş, pes etmiş, beyaz saçlı bir peruk bulmuş ve diğer kız kardeşin de suç ortaklığıyla kendini selefı gibi göstermeye başlamıştı ki, Lord Ingram'dan bir mektup daha geldi.

Sophia Lonsdale'in kayıp olduğu iddia edilen kocasının aksine, günde bir kereden fazla yazmıyordu.

Kesinlikle zorlayıcı bir sebep olmadan değil.

Sevgili Charlotte,

Az önce Leydi Avery'den bir mesaj geldi. Yıllar önceki günlüğünü kontrol etmiş ve Sophia Lonsdale'in evlendiği öğretmenin bir sonraki görevi için nereye gittiği konusunda hem kendisinin hem de kız kardeşinin yanlış olduğunu itiraf etmişti. Gittiği yer ne Budapeşte ne de Viyana'ydı, Berlin'di.

Ancak çok daha önemli olan kısım, notunun sonuna yakın bir yerde gömülüydü: Üçüncü perde başladığı için, Sophia Lonsdale'in Yirmi yıl önce İsviçre'de tatildayken.

*Hizmetkarını
Z,
Ashburton*

On sekiz

"B Keçi gibi" Becky Birtle için kaba bir tanımlamaydı. Ama görünüşü kimsesiz gibiydi: küçük ve zayıf, büyük kahverengi gözler ve şaşırtıcı derecede pembe dudaklar.

Bayan Meek'in söylediği gibi güzel değildi, ama gençliğin pürüzsüz cildi ve sağlığıyla yeterince güzeldi.

Ve garip bir şekilde yüz hatları tanıdıktı.

Omuzları kamburlaşmış, dişleri alt dudağının üzerinde kenetlenmiş bir halde oturuyordu. "Bay Sackville'in birileri tarafından arsenikle zehirlendiği doğru mu, Müfettiş?"

"Evet, bu doğru."

Gözlerine bir kofluk geldi. "Öldürüldüğü ortaya çıktığında, kardeşi olmalı diye düşünmüştüm. Ama arsenik - evde biri var, değil mi?"

"Büyük ihtimalle."

"Ama neden?" Bu soru o kadar yumuşak bir sesle söylenmişti ki, herkesten çok kendisine yöneltilmişti. "O çok iyi bir insandı."

"Nasıl iyi biriydi?"

Şöminenin üzerinde duran ve başka bir yapıdan kurtarılmış olması gereken, kararmış bir ahşap kirişten başka bir şey olmayan bir dizi kartpostala doğru baktı. Birtles'ların eski kulübesi, Curry House'un modern ihtişamından çok uzaktı. Tavan o kadar alçaktı ki Treadles güçlükle ayakta durabiliyordu. Dumanla kararmış duvarlar ve pencerelerin azlığı içeriye sürekli bir kasvet havası veriyordu.

"Bay Sackville benimle konuştu." Yine kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bunu yapan tek kişi oydu. Diğer herkes bana sadece şunu ya da bunu yapmamı söyledi."

"Genç hizmetçilerin efendiyle konuşma izni olmadığını sanıyordum. Siz ve Bay Sackville nasıl bu kadar dost oldunuz?"

"Sahil yolunda tanıştık. Bir Pazar öğleden sonra yürüyüşe çıktım, o da öyle yaptı. Onu gördüğümde, yoluna çıktığım için üzgün olduğumu söyledim. Genç bir bayanın işine devam ettiği için özür dilemesine gerek olmadığını söyledi. Ben de ona onun için çalıştığımı ve Bayan Cornish'in onunla konuştuğumu öğrenmesi halinde canıma okuyacağını söyledim.

"Güldü ve 'Boş verin Bayan Cornish'i' dedi. Sonra bana onunla biraz yürümemi ve ona kendimden bahsetmemi istedi."

Bu rahat tavır ve dostça merak kız üzerinde güçlü bir etki bırakmış olmalıydı. "Ona ne söyledin?"

"Neredeyse hiçbir şey. Nereli olduğumu sordu. Curry House'u nasıl sevdiğimi. Diğerlerinin bana uygun davranıp davranmadığını. Ben de Yorkshire, evet efendim ve evet efendim dedim. O zaman konuşamayacak kadar gerginsem başka bir şey söylememe gerek olmadığını söyledi."

"Sence ne kadar mesafe kat ettin?" "Bir mil. Belki bir mil ve bir furlong."

Araziye ve yürüme hızlarına bağlı olarak yaklaşık yirmi beş dakika sonra. "Yani bu sürenin geri kalanında başka bir şey söylemediniz mi?"

"Hayır. Ama iki gün sonra çalışma odasında toz alıyordum. Bazı kağıtlar için içeri girdi ve beni elimde bir kitapla gördü. Eşyalarına dokunduğum için bana kızacağını düşünmüştüm ama sadece hangi kitap olduğunu sordu. Ona söyledim.

Japonya hakkında bir kitaptı. Beğenip beğenmediğimi sordu." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Ve konuşmaya başladık."

"Her zaman sorular onun tarafında, cevaplar sizin tarafınızda mıydı?"

"Ona soru sormama da izin verirdi. Evdeki tüm kitapları okuyup okumadığını. Hiç elektrik düğmesine dokunup dokunmadığını. Kraliçenin kraliçe olmadığı zamanları hatırlayıp hatırlamadığını."

"Sorduğunuz her şeye cevap verdi mi?"

"Her şeyi değil. Ona neden Londra'ya gittiğini sorduğumda değil." Treadles'ın kulakları dikildi. "Bu nasıl ve ne zaman ortaya çıktı?"

"Evdeki dördüncü haftamdı. Bayan Cornish bana üst kattaki oturma odasını tekrar temizletti. İlk seferinde düzgün yapılmadığını söyledi. O sırada Bay Sackville geldi. Bana neden sinirli göründüğümü sordu. Açıkladı ve ona tamamen uygun göründüğünü söyledi. Bunun tam bir rezalet olduğunu söyledim" -kız kelimeyi dikkatle ve zevkle telaffuz etti-"onun için yeterince iyi olanın Bayan Cornish için yeterince iyi olmadığını. O

Güldü ve elbette bir hizmetçinin evin temizliği konusunda efendiden daha uzman olduğunu ve onu dinlemem gerektiğini söyledi. Ama o gün Londra'ya gidiyordu. Benim için alabileceği bir şey var mıydı? Londra'dan, oturma odasını iki kez temizlemek zorunda kaldığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için mi?

"Bir şey alacak kadar param olmadığını söyledim. Bunun bir hediye olacağını söyledi. Ben de ona geçerken Londra'yı iyi göremediğimi ve güzel bir kartpostal istediğimi söyledim; böylece en azından Londra'yı görmüş gibi olacaktım.

iyi bir yer. Benim için yarım düzine ile döndü. Gerçekten güzel olanlardan." Treadles şömineye baktı. "Bunlar mı?"

"Evet, Müfettiş."

Treadles şömineye doğru ilerledi ve kartpostalları inceledi. Her birinin köşelerinde delinme izleri vardı. "Bunları Curry House'daki odanızın duvarına mı asmıştınız?"

"Evet, Müfettiş."

"Bay Sackville Londra'dan başkası için bir şey aldı mı?"

"Sanmıyorum. Kimseye bir şey söylemememi, yoksa hepsinin bir şeyler getirmesini istiyorum."

"Sence bunu senin için neden yaptı?"

Kızın yüzü kızardı. "Bunun benim için bir insan olmasından kaynaklandığını söyledi. Diğerleri içinse o sadece evin efendisiymiş, maaşları için hizmet etmeleri gereken biriymiş."

"Size başka eşyalar da getirdi mi?"

Becky Birtle'in dudakları aralandı. "Hayır. İstemedi. Bir dahaki sefere gideceği zaman bana bir şey isteyip istemediğimi sordu. Ama sonunda gitmedi.

O gün midesi ağrıyordu. Bir sonraki sefer gitti ama korkunç bir mide krizi geçirdiği için Exeter'de trenden inmek ve geceyi orada geçirmek zorunda kaldı."

Nefes nefese kaldı. "Bu mide krizlerinin - arsenik zehirlenmesinin kötü mide sorunlarından çok da farklı görünmediğini söylemiyorlar mı?"

"Bu saldırılar Bayan Meek aşçı olmadan önce mi oldu?"

Treadles cevabı zaten biliyordu; Bayan Meek'i tutuklamamasının nedeni de buydu.

"Kesinlikle öyle." Becky Birtle tekrar soluk soluğa kaldı. "Yığınla İncil! O gece köpek gibi hastaydım. Zehirlendiğimi düşünmüyorsunuz herhalde, Müfettiş, da mı?"

Treadles daha dik oturdu. "Bay Sackville personel ile aynı yemeği mi yedi?"

"Hayır, onun yemeği bizimkinden ayrı pişirildi ve servis edildi. Ama bekle-"

bir an için düşündü. "O zamanlar hâlâ handan yemek alıyorduk. O hafta bir düğün vardı ve Bayan Pegg de düğün için yemek pişiriyordu. Sanırım Köri Evi'ndeki herkes o hafta aynı yemeği yedi, çorba, balık turtası ve haşlanmış sığır eti."

Bayan Pegg, Stanwell Moot'da doğmuş ve büyümüşü. Anlatılanlara göre, Bay Sackville ile hiçbir ilişkisi olmamıştı.

"O gün başka kimse hasta mıydı?"

"Hayır, sadece ben."

"Sadece sizin ve Bay Sackville'in yediği bir şey var mıydı?" Kadın tereddüt etti.

"Neydi o?"

"O gün ayrılmadan önce keyfi yerindeydi. Bir gemiyle Parmaklarımın soğuktan kaskatı kesildiğini gördü - Bayan Cornish düğüne yardım etmem için beni ödünç vermişti ve Curry House'a dönerken yağmura yakalandım. Bu yüzden ısınmak için biraz viski isteyip istemediğimi sordu."

Treadles'ın kaşları havaya kalktı. "Bayan Cornish, Bay Sackville'in ölümünden beri kayıp olan viski sürahisini arıyordu. Evin hiçbir yerinde bulamadı. Siz mi aldınız?"

Genç bir kıza göre oldukça doğrudan bakışlara sahip olan ve bir süredir Treadles'a bakan Becky Birtle yüzünü indirdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Yine içtin mi?"

"Hayır! Viskiye sevmem bile."

"O zaman neden aldın?"

"Çünkü o gün bana gerçekten çok iyi davrandı ve ben de bunu hatırlamak için bir şey istedim."

"Sana karşı her zaman çok iyi değil miydi?"

"Evet, ama ondan sonra onu pek görmedim."

"Peki neden?"

Becky Birtle saç diplerine kadar kızardı ve başını salladı.

"Bu bir cinayet soruşturması, Bayan Birtle. Soruma cevap verin." "Ama bu özel bir soruşturma."

"İnsanların özel hayatlarında yaptıkları yüzünden çok sayıda cinayet işlenmiştir."

"Ama-ama ben bir şey *yapmadım*, bu sadece ... özel bir durum."

İsteksizliği derinlere kök salmış gibiydi. Treadles listesindeki bir sonraki maddeye geçti. "Bay Sackville'e sabah kakaosunu vermeye gittiğiniz ve onu baygın bulduğunuz sabah, neden perdeleri açmadınız?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Yani doğru, perdeleri açmadın." "Açmamış olabilirim."

"Yatakta yatarken ona yaklaşmanızın son derece uygunsuz olacağını anladım. Ama yine de böyle yaptığınızı söylediniz."

"Ben kötü bir şey yapmadım. Curry House'daki ilk birkaç haftamda her köşe başında onunla karşılaştım. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sonra onu uzun bir süre görmedim ve elini tutup sallamayı düşündüm. Günaydın-sürpriz-benim. Tıpkı bir arkadaşınızı ziyarete gittiğinizde onun hala uyuyor olması gibi."

"Yani Bay Sackville ile aranızda gayrimeşru bir şey yok muydu?" "Hayır! Öyle olsa babamdan bile yaşlı olurdu ve babam da yaşlı!"

Kuşkusu gerçek gibiydi. "Evde Bay Sackville ile aranızdaki ilişkinin o kadar da masum olmadığına inanabilecek biri var mı?"

Kız geri çekildi. "Ne? Neden böyle düşünsünler ki?"

"Çünkü evin efendisinin genç bir hizmetçiyle arkadaşlık kurması normal değildir."

"Ama neden soruyorsunuz - sizce bunun Mr. Sackville'in cinayeti?"

"Evin diğer üyelerinden biri Bay Sackville ile aranızda yasadışı bir şeyler olduğuna inansaydı, birçok şey olabilirdi. O kişi sizin adınıza öfkelenebilir, sizden faydalanıldığına inanabilirdi. O kişi kendi adına öfkelenebilirdi - ya Bay Sackville ile romantik bir anlaşması olduğunu düşündüyse?"

Sackville mi? Parasal nedenlerle de olabilir. Bu kişi Bay Sackville'in vasiyetinden en çok yararlanacak kişinin kendisi olduğuna inanıyor ve onun başka biriyle yakınlaşmasını istemiyor olabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle."

"O zaman bana kimin şüphelenmiş olabileceğini söyleyebilir misiniz?"

Parmaklarını büktü. "O kişi şüpheli olacak mı?"

"Belirgin bir neden yokken ve bu kadar küçük bir evde herkes zaten bir şüpheli. Şüpheli alanımızı genişletmiş değil, daraltmış olursunuz Bayan Birtle."

"O zaman sorun yok sanırım," dedi kararsızca. "Ve bu onu gerçekten şüpheli yapmaz, sanmıyorum."

Bir *erkek*. "Tommy Dunn mıydı?"

"Tommy mi?" diye güldü. "Kayalıklardan düşsem bile Tommy'nin umurunda olmaz." "Anladığım kadarıyla başlangıçta başka bir genç insanın

Curry House'da. Ne değişti?"

"Ona sor." Becky'nin gözlerinde eğlence parladı. Ve bir parça kendini beğenmişlik.

"Evet. Cevap vermeyi reddetti. Belki siz ona yardımcı olabilirsiniz - bana nedenini söyleyebilir ve onu şüpheden kurtarabilirsiniz."

Bu tam olarak doğru değildi. Tommy Dunn'ın Becky'den hoşlanmamasının, Becky ile Bay Sackville arasında olup bitenlerle hiçbir ilgisi olmasa bile, yine de Lord ya da Leydi Sheridan için, pek olası olmasa da, bir suç ortağı olabilirdi.

"Sadece kimseye söylemeyeceğine yemin edersen."

"Sadece davayla bir ilgisi yoksa bunun sözünü verebilirim."

"Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok. Yürüyüşe çıktığımda Tommy'yi Barton Cross'un zangoçu Bay Weeks ile yakaladım." Yüz ifadesi daha kasvetli bir hal aldı. "Gerçekten kimseye söylememelisiniz, Müfettiş. Tommy ile dalga geçtim ve ona sır saklamakta zorlandığımı söyledim. Öyle demek istememiştim.

Ama çok korkmuştu. Onu ispiyonlayacağımı düşündüğü için çok sinirlenmiştim. Ama korkudan çıldırmış olmalıydı - gidecek başka bir yeri yoktu ve Bay Weeks'in bakması gereken çocukları vardı. Onu tutacağıma inanmadı.

güvenli."

Treadles erkekler arasında böyle şeylerin olup bitmesine anlam veremiyordu ama bunun ortaya çıkmasının sonuçlarını çok iyi biliyordu.

"Onun sırrı benimle güvende."

Becky Birtle yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim, Müfettiş," dedi.

Treadles bir dakikalık sessizliğin geçmesine izin verdi. Neredeyse arkadaşça oturuyorlardı, adam ılık çayını içiyor, kadın ise taş gibi sert görünen bir bisküviyi kemiriyordu.

"Yani siz ve Bay Hodges hakkında bir şey fark eden Bay Hodges'mış. Sackville?"

Kız başını salladı. "Ertesi gün korkunç karın ağrımından sonra, Mr. Hodges, Bay Sackville'in viskisini aşırıp aşırmadığımı sordu. Ona bana hırsız mı dediğini sordum. Bay Sackville'in midesine dikkat ettiğini ve birkaç yudumdan fazla almadığını ama sürahidan iki katının gittiğini ve o

odaya giren tek kişinin ben olduğumu söyledi.

"Ben de ona içtiğimi ama sadece Bay Sackville teklif ettiği için içtiğimi ve reddetmemin kabalık olacağını söyledim. Bay Hodges kaşlarını çattı ve beyefendilerin normal insanlardan farklı olduğunu söyledi. Kimse onları sorumlu tutmaz ve ben de kendime dikkat etsem iyi olur."

Yüzünü yana çevirdi. Treadles onunla ilk karşılaştığında neden tuhaf bir şekilde tanıdık geldiğini irkilerek anladı: Kori Evi'nde gördüğü genç Bayan Cornish'in resmiydi bu. İyi bir Becky'yi belli açılardan gören biri için benzerlik.

Bayan Cornish'i hor görülen bir aşık, öfkeli bir seyirci ve fırsatçı bir işbirlikçi gözüyle değerlendirmişti. Ama Bayan Cornish'i derin kaygılar taşıyan bir akraba kadın olarak görmesi yepyeni bir olasılık penceresi açmıştı.

"Ayrılırken, Bayan Cornish hatıra olarak personelin bir fotoğrafını çektiğinizi söyledi."

"Ben gitmedim, Bayan Cornish beni kovdu - bayılıp ağlayarak kendimi çok fazla rahatsız ettiğimi söyledi." Dudaklarını düzleştirdi. "Belki de öyleydin. Ve o fotoğrafı hiç çekmedim -hatırlamak isteyeceğim tek kişi Bay Sackville'di ve o fotoğrafta yoktu. Fotoğrafı buldum. eve döndükten sonra bavulumdaki resim."

Tutarsızlıklar Treadles'ın kalbinin çarpmasına neden oldu: Becky'nin yüzlerce kilometre uzakta olması -ve onun tek görüntüsünün evden sürgün edilmesi-

Kimsenin ikisi arasında kan bağı olduğundan şüphelenmediğinden emin olmak için. "Fotoğrafı görmek istiyorum. Ve viski sürahisini bana vermeni istiyorum."

Becky Birtle iznini isteyip her iki maddeyle birlikte geri döndü.

Treadles sürahiyi inceledi, sürahinin içinde hâlâ iki santim sarhoş edici madde vardı. Aklına Becky Birtle'in sürahinin içindekileri boşaltıp yerine yenisini koymuş olabileceği geldi. Ama hızlı bir koklama, içindeki kehribar renkli sıvının ucuz bir içki değil, İskoçya'nın sunduğu en iyi içki olduğunu anlaması için yeterliydi.

Daha sonra dikkatini fotoğrafa verdi. Bayan Cornish ve Becky Birtle'in çekilen görüntüleri pek benzerlik göstermiyordu ama yine de Treadles Becky Birtle'dan ailesini getirmesini istedi.

Eski bir av bekçisi olan ve eklem iltihabı nedeniyle artık çalışamayan Bay Birtle, tek çocuğu bu kadar küçük olan biri için gerçekten de yaşlıydı. Karısı kare şeklinde bir kadındı ve muhtemelen ondan bile yaşlıydı. Becky Birtle kapıyı kapatıp çıktı, ayak sesleri gıcırdayan döşeme tahtalarında kayboluyordu.

Treadles, kadın duyma menziline kadar bekledi. "Bay Birtle, Bayan

Birtle, sormak üzere olduğum soruların rahatsız edici görüneceğinin farkındayım. Umarım beni affedersiniz."

Çift birbirlerine baktı.

"Evet, Müfettiş?" Bayan Birtle sanki nadiren konuşuyormuş gibiydi, sesi dönmeye zorlanan paslı dişlilerin törpülenmesini andırıyordu.

"Becky'nin öz ailesi olup olmadığınızı sormalıyım."

Birtle'lar arasında yine bir bakış alışverişı oldu. Bayan Birtle elini önlüğüne sildi. "Neden bilmek istiyorsunuz, Müfettiş?"

"Bir cinayeti soruşturuyorum. Şüphelilerden hiçbir somut sebepleri varmış gibi görünüyor. Bu nedenle olaya karışan tüm taraflar arasındaki olası bağlantıları ortaya çıkarmalıyım. Eğer bu bilginin birilerinin başını belaya sokacağından endişe ediyorsanız, lütfen gerekli istihbaratı benden saklamanın masum bir görgü tanığının suçlanmasına yol açabileceğini göz önünde bulundurun."

Bay Birtle elini karısının elinin üzerine koydu. Bayan Birtle önce kocasına sonra da Treadles'ın gözlerinin içine baktı. "Becky'yi doğduğu gün aldık ve kendi çocuğumuz gibi büyüttük."

Treadles tuttuğunu fark etmediği nefesini dışarı verdi. "Ve Bayan Cornish of Curry House Becky'nin öz annesi mi?"

Bayan Birtle başını salladı.

"Bana olan güveniniz için teşekkür ederim." Treadles başını eğdi. "Bunun kamuoyu tarafından öğrenilmemesi için elimden geleni yapacağım."

Sonunda bir baş şüpheliye sahip olmak neredeyse tedirgin edici hissettirdi, ancak senaryo

mantıklı geldi. Bay Hodges, Bayan Cornish'e işverenleri ile Becky Birtle arasındaki gereğinden yakın ilişkiden bahsetmiş olmalıydı. Bayan Cornish kızının Bay Sackville'le olan ilişkisinden giderek daha fazla endişe duyacaktı. Kendisi de etkilenmeye açık bir yaştayken, onunla evlenmeyi ve bebeklerine bakmayı reddeden bir adam -muhtemelen vicdansız bir işveren-tarafından istismar edilmişti ve aynı şeyin çocuğunun başına gelmemesi için çaresizdi.

Becky Birtle salona döndü. Treadles onu istemişti; hâlâ açıklığa kavuşturmak istediği son bir nokta vardı. Ama kızın yüzüne bir kez bakınca

Her şeyi duyduğunu biliyordu. Nasıl? Gizlice kulak misafiri olsaydı, döşeme tahtaları gıcırdardı.

Sanki sorusunu duymuş gibi başının arkasını işaret etti. Arkasını döndüğünde küçük, yarı açık bir pencere gördü; kadın dışarıdan kulak misafiri olmuştu.

"Bayan Cornish benim annem olamaz," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Benden hoşlanmıyor bile."

"Sevgisinin durumu hakkında konuşamam ama size karşı muazzam bir sorumluluk duygusu hissettiğinden hiç şüphem yok."

"Yanlış bir şey yapmadığı halde Bay Sackville'i öldürmeye yetecek kadar mı? Bu olamaz."

"Eğer Bay Sackville'i zehirleyen kişi oysa, onun yaptığını *düşündüğü* şey için cinayete teşebbüs eden ilk kişi o olmaz."

"Ama neyi algılayabilir ki?"

Treadles sorusuna daha iyi bir giriş isteyemezdi.

"Belki de sizin haberiniz olmadan, Bay Sackville'in artık nereye döseniz orada olmamasına neden olan olaya tanık oldu."

Becky Birtle gözlerini kısarak ona baktı. "Bu çok saçma."

"Öyle mi? Ne olduğunu bilmediğim için bir şey söyleyemem." "*Hiçbir şey* olmadı. *Hiçbir şey* olmadı."

"Bayan Cornish için bir şey ifade etmeyebilirdi."

Becky Birtle ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Anlatacağım. Bay Sackville'den birkaç gün sonraydı ve ben o korkunç mide sorunlarını yaşadım. Aybaşımı geçirdim ve korkunçtu. Ayakta zor duruyordum ama Bayan Cornish bunun bir mazeret olmadığını, evdeki diğer kadınların aybaşlarında yataklarına gitmediklerini söyledi.

"Bay Sackville acı çektiğimi gördü ve endişelendi. Yediğim bir şeyden olabileceğini düşündü. Ben de ona gerçeği söyledim, bu sadece benim aylığımdı."

Treadles onun kekelememesini ummaktan başka bir şey yapamadı; yüzü utançtan haşlanmıştı. "Bu muydu yani?"

"İşte buydu. Annem - gerçek annem, Bayan Cornish değil - bana her zaman erkeklerin kadınların regl dönemlerinden bahsetmelerinden nefret ettiklerini söylerdi. Bunun saçma olduğunu düşünürdüm. Kendi ağrı ve sızılarından yakınmaya bayılırlar, bizimkilerden yakınmamızı neden yadırgasınlar ki? Ama annem haklıydı. Bu, Bay Sackville ile aramızdaki her şeyin sonu oldu." Becky Birtle'nin gözlerindeki ışık söndü. "Sanırım gerçek bir arkadaş değilmiş."

Charlotte siyah mendilini siyah çocuk derisiyle kaplı parmaklarıyla bük-tü ve kendine kırıl-gan ve çirkin bir izlenim vermesi gerektiğini hatırlattı. Claridge's'in lobisinde dolaşan konukları taramak için sağa sola dönmesi uygun olmazdı: Dul kadının peçesi Yüzünü gizliyordu ama omuzlarının şeklini ya da başının açısını tamamen gizleyemiyordu.

Ön girişe doğru ihtiyatlı bir bakış attı ve ardından yan gözle merdivenlere baktı. Belki de şimdi mendili kaldırmalı ve çaresizce çırpmalıydı. Belki de-

"Kaybınız için başsağlığı dilerim, sevgili hanımefendi."

Kalbi güm güm atıyordu - Lord Ingram bir anda ortaya çıkmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarının bir köşesi kalktı. Kalbi yeniden küt küt atmaya başladı: Adamın ona en son ne zaman gülümsediğini -ya da yarım gülümsediğini-hatırlayamıyordu. "Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm, çünkü hep bunun için planlar yapıyorsun."

"Evet, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığında."

Şezlongda onun yanına oturdu. Yarım gülümsemesi kaybolmuş-tu ama yerini yasaklayıcı bir bakış almamıştı. Ne kadar nadir ve anlaşıl-maz bir şeydi: şu anda ondan aktif olarak hoşnutsuz değildi.

"Bir erkeği eski erkekliğinin bir kabuğundan biraz daha fazlasına indirgeme eğiliminizle, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. yaptığınız tüm teklifleri alın."

Aralarında en sevdiği teklif olan kardeşi Lord Bancroft'tan gelen de dahil olmak üzere, gerçekten de payına düşeni almıştı.

"Bu benim dekoltem - beyler göğüslerime baktıklarında söylediğim tek kelimeyi bile duymuyorlar. İnanıyorum ki ağaçların göğüsleri yarın filizlense, yakında alyans takmaya başlarlar."

Kıkırdadı.

Sinirleri karıncalandı.

Bayan Watson'ın da belirttiği gibi, bazı erkekler kadınlar üzerinde bu etkiye sahipti. Ama bu

Charlotte'un bir gözetleme görevinin ortasında-yken söz konusu etkiye cevap vermeme yükümlülüğüydü - ya da en azından böyle bir etkiye cevap vermemek

konsantrasyonunu azaltacak derecede. "Peki burada ne yapıyorsun?"

Yumuşak bir nefes verdi. "Sen pek çok şeysin Charlotte, ama korkunç derecede tecrübeli değilsin. Senin bu kadar tecrübesiz olacağını tahmin etmek neredeyse çok kolaydı.

Bayan Marbleton hakkında neler öğrenebileceğinizi görmek için Claridge'de bir dükkan kurun."

Buna bir son vermek için mi gelmişti yoksa ... "Bana arkadaşlık etmek istediğini söyleme."

"Daha sonra seni beladan kurtarmaktan daha kolay."

Onun varlığına itiraz edip etmemesi gerektiğini düşündü ama adam bu tür konularda tecrübesiz olduğu konusunda haklıydı. Ve eğer onun iyi olduğundan emin olmak için zahmete girecekse, görünmeyen bir yerde gizlenmektense yanında oturmasını tercih ederdi.

Eldivenlerini düzeltti. "Çok uzun süre burada kalmayacağım. Görüşmem gereken bir müşterim var."

"Umarım daha az sorunlu bir tanesidir."

"Bu kadar oyunbozan olma. Hiç değilse Bayan Watson'la olan birlikteliğim bize şimdiden beş sterlin kazandırdı ve önümüzdeki iki hafta için de müşterilerimiz var."

Beş pound! Bu düşünce onun başını döndürmekten asla geri kalmadı.

Ama yerleşik alaycılığının peşini bırakmadı. "Zekanızı kendi çıkarları için kullanmakta kesinlikle hızlı davrandı."

Peçesinin ardından ona baktı. "Sorun nedir lordum? Genelde insanlar hakkındaki fikirlerinizde biraz daha cömert olursunuz, özellikle de onlar hakkında yeterince bilgi sahibi değilseniz."

"Bu varsayımsal insanlar aslında senin hayatını kontrol etmiyorsa daha cömert davranabilirim, Charlotte. Ben hala bunun-"

Ama artık onu dinlemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu usulca, onu ellerinden tutarak, böylece yoldan geçenlere derin bir sohbet içindeymiş gibi görüneceklerdi; yaslı genç bir dul ve onu teselli etmeye çalışan cesur bir arkadaş.

"Altın şal yelekli adamı görüyor musun?" Başını eğerek onun yerini gösterdi. "Onu tanıyorum."

Lord Ingram dikkat çekmeden adama baktı. "Kim o?"

"Bayan Watson'ın evine ilk gittiğimde, ben gelmeden önce, ben olduğumu düşünerek başka bir genç kadını içeri almıştı. Ama arayan kişinin aklında sahtekârlık olduğu ortaya çıktı, Bayan Watson'la hiçbir akrabalığı olmadığını iddia etti. vardı."

"Ve?"

"Ve bir suç ortağı vardı, genç bir adam." Charlotte Paisley Waistcoat'a bir kez daha baktı. "İşte o."

On dokuz

B Müfettiş Treadles, Curry House'a en yakın polis karakoluna ulaştığında, Bayan Cornish çoktan getirilmiş ve bir sorgu odası.

Hiç vakit kaybetmedi. "Bayan Cornish, Becky Birtle'ın kızınız olduğu konusunda hiçbir şey söylemediniz."

Bayan Cornish sanki yüzüne kum atılmış gibi irkildi. "Bu, bu -"

"Bayan Birtle'dan teyit almışken bunu inkâr etmeye çalışmazdım."

Bayan Cornish kapıya baktı.

"Dışarıda nöbet tutan polis memurunu görevden aldım," dedi Treadles. "Becky'nin gerçek ailesini mümkün olduğunca gizli tutacağıma dair Bayan Birtle'a söz verdim."

Bayan Cornish ellerine baktı; karakola muhtemelen en iyi eldiveni olan bir çift çocuk eldiveniyle gelmişti. "Bu konuyu neden açamayacağımı anlamış olmalısınız, Müfettiş. Bulduğum yere gelebilmek için yıllarca çalışmam gerekti."

"Bay Sackville vefat ettikten sonra Bayan Struthers bana mektup yazdı ve eğer Curry House'un bir sonraki kiracısının hizmetçiye ihtiyacı yoksa, onun için çalışabileceğimi söyledi. Ama gayrimeşru bir çocuğum olduğu duyulursa artık beni istemez. Artık kimse beni istemeyecek. Benim işimde saygınlık her şeydir."

Sesindeki endişe çok fazlaydı. "O zaman neden onu iş yerinize getirdiniz?"

"Bayan Birtle, Becky'nin çok inatçı ve huzursuz olmasından endişeleniyordu. Birtle'ların fazla parası yok. Becky'nin hizmete girmesi gerekecekti. Ve hizmet küçük, kapalı bir hayat olabilir. Ne kadar sıkıldığımı hatırlıyorum."

Ev hizmetçisi gibiydim, dört gözle bekleyecek ne kadar az şey vardı. Hiçbir zaman başımı belaya sokmak istemedim, ama orada burada flört etmek can sıkıntısının tek ilacıydı.

"Sonra evin oğluna aşık oldum ve o da bana bakacağına söz verdi. Aynı eski hikaye. Ama benim başıma geldiğinde, onun özel olduğunu ve benim de özel olduğumu düşündüm. Ve ikimizin de özel olmadığı ortaya çıktı.

"Bunun Becky'nin başına gelmesini istemedim. Burada otorite sahibi bir konumdayım. Ona göz kulak olabilirdim. Ama her şeyden öte, Curry House'un güvenli bir yer olduğunu hissediyordum. Bay Sackville bana ya da evdeki diğer kadınlara karşı hiçbir zaman yakınlaşmadı. Ve Jenny Price'a çok daha iyi davranıyordu.

çoğu sağlıklı insanın yaptığından daha fazla bakım."

Treadles bir sandalye çekti ama oturmadı. "Ve sonra düşündüğünüz kadar suçlamalardan uzak olmadığını kanıtladı."

Bayan Cornish'in dudakları titredi. "Sence ... sence ..."

"Tommy Dunn'a Bay Sackville'in durumuyla ilgili, bir doktorun striknine ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlayacak ayrıntıları bildirmediniz. Becky'nin fotoğrafı almak istediğini söylediniz, oysa fotoğrafı onun eşyaları arasına sakladınız, böylece başka hiç kimse onun kızınız olduğunu ve onu korumak için güçlü bir nedeniniz olduğunu öğrenmeyecekti. Herkese göre umutsuzca kayıp bir viski sürahisini aradığınızdan bahsetmiyorum bile."

"Viskide arsenik olduğunu mu ima ediyorsunuz?" diye bağırdı Bayan Cornish, eldivenli elleriyle onları ayıran masanın kenarını kavrayarak.

"Becky, Bay Sackville'in geceyi Exeter'de geçirmek zorunda kaldığı gün mide krizi geçirdi. İkisinin de içtiği tek şey sürahideki viskiydi."

"Eğer viskide arsenik varsa, onu oraya ben koymadım. Daha önce tamamen dürüst davranmamış olabilirim, Müfettiş, ama bu benim konumumu ve itibarımı kurtarmak içindi, boynumu değil!"

Nefes alışları küçük odada sert bir şekilde yankılandı. Treadles, Becky'nin soğukkanlılığını bir ölçüde geri kazanmasını bekledi. "Bay Hodges size Bay Sackville'in Becky'ye viskisinden biraz ikram ettiğini söyledi mi?"

"Öyle dedi ve kızı daha yakından izlemem gerektiğini söyledi. Ben de Becky merdivenleri temizlerken gizlice yanlarına gittim. Günde birkaç kez bunu yaptım ve asla Bay Sackville'i onunla bir kez bile görmedim. Bay Sackville'den bir gün öncesine kadar bunu sürdürdüm.

Sackville öldü. Becky'den faydalandığına ya da bunu düşündüğüne dair hiçbir kanıtım yokken Bay Sackville'i zehirlemek için ne gibi bir sebebim olabilirdi?"

"O zaman neden viski sürahisini bulmak için Tommy Dunn'ın odasını karıştıracak kadar ileri gittiniz?"

"Becky'nin aldığına inanmak istemedim." Ona yalvarırcasına baktı. "Kendi kanımdan ve canımdan birinin hırsız olduğuna inanmak istemedim."

"O zaman fotoğrafı neden bavuluna gizlediniz?"

"Becky gelmeden önce, bir daha asla gitmesini istemeyeceğimden korkuyordum. Ama o geldi ve ... bir yabancıydı. Kendini biraz fazla iyi görüyordu.

Çok çalışmayı sevmezdi. Ve gerçek bir beyefendinin evinde olması dışında hizmet hayatını zerre kadar önemsemiyordu."

Bayan Cornish içini çekti. "İlk evimdeki hizmetçinin hizmetçileri azarladığını ve ne kadar anlayışsız ve gereksiz yere katı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama ben de o kadın oldum. Becky'nin yaptığı işten neden daha fazla gurur duymadığını ve şöminenin üzerindeki tozun ona neden gözlerindeki toz gibi gelmediğini anlayamıyorum. O benim için hayal kırıklığı yaratan bir hizmetçiydi ve ben de onun için dev gibi bir hizmetçi olmalıydım.

"Ama fotoğrafın onda kalmasını istedim. Ona teklif etmedim çünkü bu teklifi tuhaf bulacağını düşündüm. Ama eğer fotoğraf ondaysa, onu saklayacağını düşündüm. Ve belki bir gün, kendisi de epeyce yaşlandığında, geriye dönüp baktığında mantıksız davranmadığımı anlayacaktı, ama sorumludur."

Kapının çalınmasıyla irkildi. Korkuyla Treadles'a baktı.

Treadles ayağa kalktı. "İzninizle."

Kapının diğer tarafında Memur Perkins vardı. "Efendim, kimyasal analistin sonuçları."

Treadles kabloyu aldı ve yemin etti. Becky Birtle'dan aldığı viskide arsenik izine rastlamamıştı. Ne de kloral izi.

"Wheatstone makinesinde Çavuş MacDonald'dan da bir mesaj var," dedi genç polis memuru.

Sevgili Müfettiş Treadles,

Bay Sackville'in Londra'daki hareketlerine tanıklık etmek için Scotland Yard'a onlarca kişi geldi - gazetede yardım istemenin tehlikeleri. Bir adam
Güvenilir.

Ona göre, Bay Sackville Lambeth'teki evinin karşısındaki evi genellikle akşam yemeğinden kısa bir süre önce düzenli olarak ziyaret edermiş.

Şöyle demişti

Bay Sackville iyi görünümlü bir beyefendiydi ve bölgeye ait görünmüyordu. Ancak söylediği en ilginç şey, evin altı hafta kadar önce yandığıydı; bu da Bay Sackville'in Londra'ya yaptığı son seyahatle, yani erken ve perişan bir halde döndüğü seyahatle tam olarak örtüşüyordu.

Eksiksiz olması için adama Curry House'daki personelin bir resmini gösterdim. Beni şaşırtarak hemen uşak Hodges'u teşhis etti. Hodges'ın Bay Sackville'e hiç eşlik edip etmediğini sordum, hiç görmediğini söyledi ama Hodges'ı hatırlıyordu çünkü bir keresinde Hodges kapısını çalmış ve Bay Sackville'in ziyaret ettiği evde neler olup bittiğini bilip bilmediğini sordu.

Bay Sackville ya da Hodges'ı görüp görmediklerini öğrenmek için çevredeki diğer kişilerle görüşeceğim.

MacDonald

Claridge's'teki bir süit odaya gizlice girmek basit bir iş olmalıydı: Bir ya da iki kapıcıya rüşvet verilir ve ilerlenir.

Görünüşe bakılırsa öyle değilmiş, özellikle de haneye tecavüz ilk kez Lord Ingram'ın gözleri önünde gerçekleşecekse. Lord Ingram'ın ikinci en büyük kardeşi ve Charlotte'un bir zamanlar talibi olan Lord Bancroft Ashburton'a, pek çok sorumluluğu ve neredeyse bir o kadar da amacına ulaşma yöntemi olan bir adama meseleyi teslim etmekten ve Lord Bancroft'un soygun için uygun bir zaman vermesini beklemekten oluşan bir protokol vardı.

gerçekleşecek.

"Yüksek yerlerden onay almak işin eğlencesini kaçırıyor."

Charlotte, Bayan Marbleton'ın geniş ve boş süitine girdiklerinde Lord Ingram'a yakındı. "Bu daha yasadışı hissettirmeli."

Bunun yerine, imparatorluğu dışarıdan ve içeriden gelen tehditlere karşı savunan adam tarafından kendilerine dörtte üç saatlik son derece güvenli bir süre verilmişti.

Lord Ingram sadece başını salladı.

Charlotte biraz özür diler gibi, "Nankörlük etmek istemem," dedi.

"Sanırım bir iyilik istediniz?"

Lord Ingram, kardeşinin kendisine ayrılan kırk beş dakika boyunca hiçbir Marbleton'un geri dönmeyeceğine dair güvence vermesine rağmen bir pencereye yaklaştı ve sokağa baktı. "Bancroft'un anladığı tek para birimi bu."

"Arayacağın o kadar çok iyilik kalmış olamaz." Charlotte kardeşler arasındaki bu alışveriş hakkında bir şeyler biliyordu.

Cevabında belli belirsiz bir pişmanlık vardı. "Sonuncusunu kullandım."

Zaman zaman, görünüşte bir kazı için bir süreliğine İngiltere'den ayrılıyordu. Ama Charlotte onun bir kazıya gidip gitmediğini ya da tamamen başka bir yere gidip gitmediğini her zaman anlayabilirdi.

Anlaşıldığı üzere arkeoloji, her türlü yabancı gezinti için mükemmel bir bahaneydi. Bir keresinde koltuk değneğiyle dönmüş ve yaralanmasını büyük bir heykelin devrilmesine bağlamıştı. Başka bir seferinde ise ağır sargılı bir el ile geri dönmüş ve bölgede vahşi köpekler olduğunu söylemişti.

Elindeki yara izi köpek dişi ya da pençe izine hiç benzemiyordu.

Karınızın hiç şüphesi yok mu? diye sormuştu bir keresinde.

Hayır.

Şüphe duymak için dikkat etmek gerekirdi. Araları açıldıktan sonra, Leydi Ingram artık sahte sevgilerle uğraşmamıştı.

Charlotte ona, *hayatını riske atmadan geçici bir kaçış bulmanın yolları olmalı*, demişti.

Senin daha az seçeneğin var Charlotte, diye cevap verdi. *Bu çok seçeneğim olduğu anlamına gelmiyor.*

Bakışlarını bir saniye daha onun üzerinde gezdirdikten sonra süitin içinde biraz daha ilerledi ve çekmeceleri, gardıropları, vapur sandıklarının dikkatle açtı. Her şeyin zihinsel bir envanterini çıkardıktan sonra, portatif bir karanlık oda, birkaç kamera ve büyük bir fotoğraf yığını barındıran bir dolaba geri döndü.

Bayan Marbleton yalnız kalmadı. Süitte Stephen ve Frances Marbleton adında iki genç de kayıtlıydı; görünüşe göre çocukları olan Frances Marbleton, Bywater'daki Dog and Duck'tan Bayan Ellie Hartford'dan başkası değildi.

Annesi olarak Watson.

Fotoğraflara bakılırsa, genç Marbletonlar seyahat ediyorlardı.

Fotoğrafların çoğunda sadece manzara vardı ama bazılarında genç Marbleton'lardan biri kadrāja girmişti - muhtemelen yalnız seyahat ediyorlardı ve birbirlerinin fotoğraflarını çekiyorlardı.

Bu görüntülerde kasıtlı olarak hiçbir yer işaretine yer vermemeyi tercih etmiş görünüyorlardı. Deniz ve açık bir manzara vardı. Ancak kıyı, herhangi bir İngiliz burnu da olabilirdi. Ve inişli çıkışlı Kırsal kesim, Derbyshire kadar Sussex'ten de koparılmış olabilirdi.

Lord Ingram yan odadan, "Claridge's Otel'de kalmaya gücünüz yetiyorsa," diye seslendi, "yine de iş arar mısınız?"

İş bulma kurumlarının bir listesini bulmuştu. "Sanırım kadınlara yardım konusunda uzmanlaşmışlar, değil mi?"

Charlotte nefesini içine çekti. Listede Bayan Oswald'ın iş bulma kurumu da vardı; Bayan Oswald, Charlotte'u benzer kurumlar hakkında bir yazı yazmaya çalışan bir gazeteci olmakla suçlamıştı.

Bu konuşmayı Lord Ingram'a kısaca anlattı. "Frances Marbleton'ın bütün bu güzel müesseseleri dolaşıp dolaşmadığını ve orada ne yapıyor olabileceğini merak ediyorum."

"Taşınabilir bir karanlık odaları olduğuna göre, fotonegatifleri olmalı. Fotoğraflarının baskılarını yapıp öğrenebilirim."

"Siz öyle yapın, sevgili efendim. Korkarım gidip bir sonraki müşterim için hazırlanmalıyım," diyor Charlotte.

"*Hazırlanmanız gereken bir müşteri mi?*"

"Oh, evet. En az bir saatlik hazırlık."

Gözlerini devirdi. "Hiç iyi bir şey yapmıyorsun Charlotte Holmes."

"Bazen denemelisin. Ya da daha doğrusu, bazen geri dönmelisin - eskiden iyi bir şey yapmama konusunda mükemmeldin, senin Lordum."

Adam onun kışkırtmalarına dayanamadı ve sordu: "Dün gece neden seni bir sokak köşesinde beklememi istedin? Ve neden birkaç kez arkana baktın?"

Hackney'e bindikten sonra? Yine takip edildiğinizden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Takip ediliyordum. Kuyruğumu kurtardığımdan emin olamadan önce üç kez araç değiştirdim."

"Sence Marbleton'lar mı?"

"Sizin tuttuğunuz biri olmasını tercih ederim. Marbletonlar neden *beni* takip etsin ki?"

"Bayan Marbleton neden sizin için sahte bir dava hazırladı ki? Bu Sherlock Holmes işi güvenli değil."

"Sıradaki müşteri kesinlikle güvenli," diye söz verdi ona. "Sherlock Holmes bu müşterinin güvenli olmadığını kanıtlarsa işi tamamen bırakır."

Durgun bir Roger Shrewsbury, Sherlock Holmes'un salonuna girdi.

Ziyaretinden önce, salonla yatak odası arasındaki duvarda bir delik açılmış, sonra da bu delik

Charlotte'un kendisi görünmeden salonu görebilmesi için. Ama bütün bunlar bir gün önce, Bayan Watson'ın sihirbazlık numaraları icat eden bir arkadaşının yardımıyla tamamlanmıştı. Charlotte'un Lord Ingram'a bahsettiği bir saatlik hazırlık, daire üzerinde daha fazla çalışmayı gerektirmiyordu, sadece Bayan Watson'a Roger Shrewsbury'nin üzerine fazla gitmemesi için yalvarıyordu.

Bayan Watson, Holmes'un kız kardeşi rolünü üstlendi. MüKterisine büyük dedektifin sağlık sorunlarını ve kendisinin bir arabulucu olarak hareket etmesinin gerekliliğini hızlıca açıkladı. Sonra, Shrewsbury'ye Holmes'un hâlâ tüm yetilerine sahip olduğuna dair güvenceye ihtiyacı olup olmadığını sormadan, "Nadiren kendi aklınızın adamı olduğunuzu görebiliyorum efendim - etrafınız size iradelerini dayatmaya alışkın kişilerle çevrili ve kararlarınızı onların vermesine izin vermekten memnunsunuz. O halde bu sizin için büyük bir sıçrama."

Shrewsbury'nin tereddütlü sözleri "Evet," oldu. "Evet, sanırım."

"Sherlock'la ne hakkında görüKmek istediğinizi söylemediniz ama Sherlock bunun annenizin ölümüyle ilgili bir konu olduğunu tahmin ediyor." Bayan Watson gülümsedi. "Bir yabancıya güvenmek kolay bir karar olmasa gerek. Kardeşim bunun için seni takdir ediyor."

Gülümsemesi o kadar sıcak ve cesaret vericiydi ki, Charlotte onun arayan kişiye nazik sözler söylemeye kesinlikle karşı olduğunu asla tahmin edemezdi. *Hayır, Sherlock Holmes ona cehennemi yaşatmalı, ne kadar omurgasız olduğunu ortaya çıkarmalıydı.*

Charlotte, *adamın muhtemelen en azından kırk sekiz saat boyunca annesinin ölümünden doğrudan kendi davranışlarının sorumlu olduğuna inandığını* söylemişti. *İşe yaramazın teki, kalpsiz değil - utanç içinde kaçıp gitmesini istemediğimizden bahsetmiyorum bile.*

Shrewsbury neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Bay Holmes'un anlayışı beni çok memnun etti," dedi.

Charlotte iç çekti. Zavallı adam, biraz şefkat görmeye o kadar alışkın değildi ki.

Shrewsbury, "Haklı, gerçekten de annem hakkında konuşmaya başladım," diye devam etti. "Bay Holmes'un, onun ölümünü Leydi Amelia'nın ve Bay Sackville'in ölümüyle ilişkilendiren mektubu ortaya çıktığında ailedeki herkes çok öfkeleni. Ama bunda bir gerçek payı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Alçakça bir komplo da diyebilirsiniz. Annemin bünyesi

Bir deve. Yaz ya da kış, kırdan on beş mil yürüyebilirdi. Hiç ağrı ya da acı çekmezdi. Ve kendisinden yirmi yaş küçük olan doktoru, onun kalbinin, kendi kalbi durduktan çok sonra bile atmaya devam edeceğini söylerdi."

"Yani Sherlock'un onun ölümünün doğal bir ölüm olmadığı yönündeki değerlendirmesine katılıyorsunuz."

"Bunu kimseye söylemedim ama onu ölü bulmadan önceki gece dışarı çıktı. Korkunç bir akşam olduğunu anlamalısınız."

Yemekte kimse bir şey söylemedi. Karım çok üzgündü çünkü annem beni doğru ve dürüst tutma görevini yerine getiremediği için onu azarlamıştı. Ben henüz bir ders almamıştım ama diken üstündeydim: Benimkinin bir çığ gibi üzerime düşmesi an meselesi idi.

"Yemek biter bitmez karım akşam için çekildi. Bir süre annemin etrafında dolandım, ta ki o bana gitmemi söyleyene kadar - benimle ertesi gün ilgilenecekti. Evde bunaltıcı bir hava vardı, ben de yürüyüşe çıktım. Geri dönerken inanılmaz bir manzara gördüm; annem bir faytona biniyordu."

"Bir *fayton*! Hayatında hiç toplu taşıma aracı kullanmamıştı. Taksilerin hijyenik olmayan sarhoşlar gibi koktuğunu ve üzerlerine sinmiş kir ve pisliği düşündükçe ürperdiğini söylerdi. Şehirdeyken onu faytona binmeye iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordum, kendi arabası evin arkasındaki sokakta park halindeyken, hızlı bir çağrı uzakta."

"Hiç sordun mu?"

"Hayır. Ölmemiş olsaydı bile buna cesaret edemezdim. Soruları soran ve eksik kaldığımız noktaları gösteren oydu, tam tersi değil." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bu onu son görüşüm oldu. Eve döndüm ve doğrudan viski şişesine yöneldim. Bayan Livia Holmes ve annemin dışarıda kavga ettiklerini bile duymadım. Sonrasında bildiğim tek şey karımın beni sarsarak annemin artık olmadığını anlamamı sağlamaya çalışmasıydı."

Cesaretini korumaya çalışıyormuş gibi ellerini birbirine kenetledi.

"O zamandan beri o akşam nereye gittiğini ve kimlerle görüştüğünü bulmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar en yakın arkadaşlarından birkaçını eleyebildim ama her zaman biliyordum ki, o akşam görüştüğü kişiler onlar olamazdı."

ilk sırada. Faytona binmeden önce çul giyerek onları çağırırdı."

"Sherlock bu bilgiyi Scotland Yard'a iletmemizi istediğinizi düşünüyor - tabii ki kaynağını açıklamadan. Doğru mu söylüyor?"

Shrewsbury yüzünü buruşturdu. "Annem ne yaptığımı bilseydi mezarında ters dönerdi. Ama onun beyin anevrizmasından öldüğünü kabul etmek istemiyorum. Onu mezara gönderen kişinin ben olduğumu kabul etmek istemiyorum."

Bayan Watson yine gülümsedi. "Bu konuyu Sherlock'un dikkatine sunmakla çok iyi yaptınız."

"Anneme ne olduğunu çözmeye yardımcı olacak mı?" "Önce Sherlock'a danışayım."

Charlotte sorularını bir deftere yazmıştı bile. *Bak*, diye Bayan Watson'a mırıldandı, *o kadar da kötü biri değil*. Bayan Watson buna gözlerini dramatik bir şekilde devirerek karşılık verdi ve defteri alıp salona döndü.

"Sherlock'un birkaç sorusu var. Öncelikle Bay Shrewsbury, Leydi Shrewsbury'nin faytona bindiğini tam olarak nerede gördünüz?"

"George Caddesi ve Bryanston Meydanı'nın köşesine yakın."

"Peki hangi yöne gitti?"

"Doğuya doğru."

"Bir süre izlediniz mi? Başka bir caddeye döndü mü?" "Bir süre devam etti ve sonra güneye döndü. Sanırım bu Montague Sokağı."

O gittikten sonra -Bay Holmes'a iltifatlarla dolu bir listeyle- Charlotte yatak odasından çıktı, bir fincan çay doldurdu ve onun dokunmadığı pastadan bir dilim alarak kendine yardım etti.

Bayan Watson pencerenin yanında durmuş, bir an Charlotte'a, bir an pencereden dışarıya, sonra tekrar huzur içinde pastasının tadını çıkaran Charlotte'a bakıyordu.

"İlk göz ağrınız olan adam hakkında hiç de duygusal değilsiniz Bayan Holmes."

"Bu tamamen stratejik bir karardı." Charlotte bir ısırık daha aldı. "Ondan hoşlanıyorum ama pencerenin önünde durup gidişini izleyecek kadar değil."

Bayan Watson içini çekti. "Bugünlerde genç hanımlar. Ama itiraf etmeliyim ki, düşündüğüm kadar aşağılık biri değilmiş."

"O hiç de aşağılık biri değil," dedi Charlotte. "Onun talihsizliği, eğlenceden anlamayan bir kabilenin içinde eğlenceyi seven biri olarak doğmuş olması. Ondan ciddi ve hırslı olmasını, yüce bir ne, kıskanılacak bir aileye ve politikada şanlı bir kariyere sahip olmasını istiyorlar. Hiçbir şeye kendi başına karar vermesine izin verilmedi ve bu nedenle de hiçbir zaman

ne güven ne de yargı. Bu yüzden bildiklerini bize anlatmak için tüm klanının iradesine karşı gelmesi gerçekten dikkate değerdi."

"Ama bize söylediklerinin bir faydası var mı?"

Charlotte tabaktaki pastanın geri kalanına özlemle baktı. Ne yazık ki şimdiden bir nokta dört çeneye ulaşmıştı ve ikinci bir dilimden kaçınmak zorundaydı. "Artık Leydi Shrewsbury lmeden önceki gece olağanüstü bir şey olduğunu biliyoruz. Tek yapmamız gereken bunun ne olduğunu bulmak."

Yirmi

Hsorgu odasına getirildiğinde, Mrs. Cornish'in kısa süre önce boşalttığı odaya hiçbir endişe belirtisi yoktu. Treadles'a hoş bir şekilde başını salladı. "İyi akşamlar, Müfettiş. Memur Perkins bana bazı sorularınız olduğunu söyledi?"

Treadles bir süre konuşmadan ona baktı, bu gözdağı verme amaçlı bir taktikti. Şüpheliler zaman zaman onun bakışlarının ağırlığı altında eziliyordu. Çoğu zaman rahatsızlık içinde kıpırdanırlar, gözleri her yere kayardı. Ama bazen bir şüpheli ona meydan okurcasına bakardı. Ya da daha nadiren, büyük bir soğukkanlılık gösterisiyle.

Hodges bu son kategoriye giriyordu. Treadles'ın bakışlarını, ilk Hristiyan şehitlerin dua edeceği sakin bir korkusuzlukla karşıladı. Ama bir sorgucunun karşısındaki sükûnet ille de masumiyet anlamına gelmiyordu: Patolojiye varan bir küstahlığa da işaret edebilirdi - ya da tamamen vicdan yoksunluğu.

Treadles parmak eklemlerini Scotland Yard'dan gelen kabloya vurdu.

"Mr.

Hodges, merhum işvereninizin Londra'da nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmediğinizi söylemişsiniz. Ama şimdi elimizde güvenilir bir görgü tanığı var ve sizi Bay Sackville ile tam olarak aynı yere yerleştirerek onun amacını soruyor. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Oldukça basit," dedi Hodges, sanki soruyu uzun zamandır bekliyormuş ve cevabı hazırmış gibi. "Hizmete girmeden önce boksördüm ve yirmi yıl Londra'da yaşadım. Bazen Bay Sackville Londra'ya gittiğinde, ben de oradaki eski dostlarımı görmek için giderdim.

"Bir gün onu Lambeth'te gördüm ve merak ettim - bu şartlar altında herkes merak etmez miydi? Bu yüzden birkaç kapıyı çaldım ve Bay Sackville'in girdiği evde neler olduğunu bilen olup olmadığını sordum. Kimse emin değildi ama hepsi biraz tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Büyük ihtimalle kumar oynanıyordu. Muhtemelen gevşek

kadınlar da. Açıkçası hayal kırıklığına uğradım. Çok sıradan bir şeydi. Bay Sackville'in daha centilmen ahlaksızlıkları olacağını düşünmüştüm."

Treadles ona inanmadı. "Eğer gerçekten bu kadar basit günahlarsa, neden bunları bir sır olarak sakladınız?"

"Bay Sackville artık adını koruyamıyor, bu yüzden iş bize kaldı. Erkekler çok daha kötü günahlar işledi. Ama doğal nedenlerle öldüklerinde, boş zamanlarında ne yaptıkları kimsenin umurunda olmaz. Bay Sackville'e de aynı mahremiyet tanınmalı, o da bunu isterdi."

Treadles kaşlarını kaldırdı. "Bayan Cornish'e, onun bir kadınla evlenebileceğini ima ettiğinizde, onun adına bu kadar saygı duymuyordunuz. Becky Birtle'in avantajı."

"Ben öyle bir şey demedim." Hodges'un sesine ilk kez bir kızgınlık notası karıştı. "Bayan Cornish'i kızın Bay Sackville'in pahalı içkisiyle oynadığı konusunda uyardım ve Bay Sackville'in ona içki ikram ettiği saçmalığını uydurdum. Bayan Cornish'e Becky'yle sert bir konuşma yapması gerektiğini söyledim. Sevimli bir beyefendi bile viskisi tehlikeye girdiğinde onu kovmaktan çekinmez."

Eski bir boksör. Kaçmaya ve karşı yumruk atmaya alışkın bir adam. Ve ringlerde geçirdiği yıllar boyunca baskı altında soğukkanlılığını korumaya şartlanmıştı. "Bizden başka ne saklıyordunuz, Bay Hodges?"

"Hiçbir şey, Müfettiş," dedi Hodges sakın bir sesle. "Hiçbir şey yok."

"Pekala, Bay Hodges. Yazılı bir ifadenize ihtiyacım olacak Bay Sackville'in ölümünden önceki yirmi dört saat boyunca nerede olduğu." Hodges başını eğdi. "Ve bunu alacaksınız, Müfettiş."

Tek yalancı Hodges değildi. Leydi Sheridan'ın hikayesinin de tamamen doğru olmadığı ortaya çıktı. YWCA gerçekten de yeni bir merkez açmıştı, ve Leydi Sheridan gerçekten de oradaydı - oldukça beklenmedik bir şekilde, çünkü sadece iki gün önce hastalığını gerekçe göstererek üzüntülerini bildirmişti.

Ancak Müfettiş Treadles'a bildirdiği gibi ertesi sabah Bath'dan ayrılmamıştı. Bunun yerine, otelde bir gecelik konaklama ücretini ödemiş olmasına rağmen, akşamki resepsiyondan hemen sonra ayrılmıştı.

"Bu tutarsızlıkları nasıl açıklıyorsunuz, Leydi Sheridan?" Treadles sordu.

Yorulmuştu: Londra'ya erken gelen bir trenle dönmüştü. Ama bundan da öte, hayal kırıklığına uğramıştı. Soruşturma, umut verici görünen, ancak daha sonra hiçbir yere varmayan çok sayıda bilgiyi ortaya çıkarmıştı. Bir şüpheli istiyordu. Doğru cevaplar istiyordu. Kendi yatağında uyuyabilmek ve kollarında karısıyla uyanabilmek için davanın çözülmesini istiyordu.

Ancak Leydi Sheridan onun hedeflerine ulaşmasına yardım etmeye hiç niyetli görünmüyordu. "Bath'dan ne zaman ayrıldığının ne önemi var, Müfettiş? Yaşlı bir kadının fikrini değiştirmeye ve eve daha erken dönmeye hakkı vardır."

Treadles'ın hatırladığından daha da zayıftı, sesi cızırtılı ve yorgundu. Kendini suçladığını hissetti. Belli ki kadın iyi değildi ve o da nezaketsizlikte sınır tanımamıştı.

"Planlarınızı değiştirmek için her türlü hakka sahiptir hanımefendi. Beni geri getiren fikrinizi değiştirmiş olmanız değil, gerçeği açıklamamış olmanızdır."

Leydi Sheridan iç çekti. Treadles bu kadar küçük bir hareketle bile iskeletinin parçalanabileceği gibi garip bir hisse kapıldı. "Gerçek şu ki Bay Sackville'in ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"O halde, hanımefendi, seyahat programınızı açıklamakta bir sakınca görmüyorsunuz, yani kendinizi şüpheden uzak tutuyorsunuz."

Leydi Sheridan ona onaylamaya yakın bir ifadeyle baktı. "Çok iyi o zaman. O akşam Bath'dan ayrıldım ama dönüş yolumda biraz rahatsızlık yaşadım. Bir sonraki durakta indim, en yakın demiryolu hanında bir oda tuttum ve ertesi gün kendimi daha iyi hissettiğimde yolculuğuma devam ettim."

"Handa anlattıklarınızı doğrulayacak biri var mı?"

"Korkarım nerede olduğuma pek dikkat etmedim. Tek ihtiyacım olan sallanmayan bir yataktı - hat boyunca herhangi bir istasyondaki herhangi bir han olabilirdi."

Böyle bir cevap vermek büyük bir yüzsüzlük gerektirir. Ve bunu bir ciddiyet görüntüsüyle donatmak için de büyük bir asalet. "Hanımefendi, korkarım bunu bir cevap olarak kabul edemem. Hizmetçiniz neden yanınızda değildi?"

"Bath'dan ayrılmaya karar verdiğimde kendini iyi hissetmiyordu. Ona ertesi gün gelebileceğini söyledim. Ama tabii ki yolda ben de aynı hastalığa yakalandım."

Treadles bu çelimsiz ama heybetli kadını inceledi ve ona Hodges'a sorduğu sorunun aynısını. "Bizden başka ne saklıyordunuz, Leydi Sheridan?"

Aldığı cevap da aynıydı. "Hiçbir şey, Müfettiş. Hiçbir şey."

Treadles, Lord ve Leydi Sheridan'ın evindeki hizmetçileri de ihmal etmemişti. Ama hizmetçisi hiç tereddüt etmeden onun Bath'da bir gece tek başına kaldığını doğruladı. Ve diğerlerinin hiçbiri ona Leydi Sheridan'ın kesin güzergâhı hakkında daha fazla bir şey söyleyemedi - çoğunluk Bay Sackville'i hiç duymamıştı bile.

Sadece en kıdemli iki personel Bay Sackville'in sık ve saygın bir konuk olduğu günleri hatırlıyordu. "Arkadaşlarını getirirdi. Arkadaşları da kendi arkadaşlarını getirirdi," diyor kahya Bayan Gomer. "O geldiğinde ne kadar çok iş yaptığımdan yakınırdım. Ama sonra artık gelmemeye başladı ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Gençlerin olmadığı bir ev aynı değildir."

"O günlerde hâlâ uşaktım," dedi kahya Bay Addison. "Çok genç bir uşak."

Bay Addison'ın kullanımına ayrılmış küçük bir alan olan uşağın kilerinde durmuş, gazocağının üstünde durması gereken musluğu temizliyorlardı.

"Herkes Bay Sackville'in ziyaretlerini dört gözle bekliyordu," diye devam etti Bay Addison, "özellikle de Bayan Clara - onun için bir amcadan çok ağabey gibiydi. Ve tabii ki arkadaşları da ziyarete gelirdi, kuzenleri de. O zamanlar taşradaki ev cıvıl cıvıldı."

"Bay Sackville çok mu sevilirdi?"

"Oh, evet."

"Bildiğiniz herhangi bir kötü alışkanlığı var mıydı?"

Bay Addison gazojenin alt küreciğini suyla dolduruyordu. Bir an durakladı. "Ben değil, Müfettiş. Çok fazla içmedi ya da Çok fazla kumar oynamadı. Personelden asla mantıksız taleplerde bulunmadı. Bizden asla faydalanmadı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Treadles başını salladı, Bay Addison'ın ne demek istediğini biliyordu. "Lord Sheridan ile Bay Sackville'in arasının neden açıldığını biliyor musunuz?"

Bay Addison hemen cevap vermedi ama küçük bir huniden gazojenin üst kısmına bir kaşık beyaz toz atmaya odaklandı. Küre. "Müfettiş, bu konuda bir şey söylememeliyim, ama size söyleyeceğim çünkü Bay Sackville'in katilini yanlış yerde arıyorsunuz."

"Lütfen yapın. Efendinizi ve hanımınızı şüpheliler listesinden çıkarmaktan büyük memnuniyet duyacağım."

Bay Addison Treadles'a baktı. Treadles'ın tamamen içtenlikle konuştuğundan emin olunca huniyi bir kenara bıraktı. "Bay Addison son kez

Sackville ziyarete geldiğinde, kardeşler arasındaki bir tartışmaya kulak misafiri oldum. Muhtemelen Bay Sackville'in lord hazretlerinden çok daha varlıklı olduğunu biliyorsunuzdur. Bay Sackville'in danışmanları onu bazı yatırımlar yapmaya teşvik etti. O da bu önerileri Lord Sheridan'a ilettili. Lord Sheridan

yatırımlar kötü sonuçlandı. Bay Sackville, lord hazretlerine kayıplarını telafi etmek için ısrar etti ve lord hazretleri bunu kabul etmedi; kimsenin onu herhangi bir girişime para yatırmaya zorlamadığını ve bir erkek gibi kayıplarını sineye çekebileceğini söyledi.

"Ama Bay Sackville bunun peşini bırakmadı. Lord patlayıp Bay Sackville'e, Bay Sackville'in dünyayı sadece servetinin merceğinden anladığını söyleyene kadar ısrar etmeye devam etti. Lord hazretleri artık bir kilise faresi kadar fakirdi ama tek çocuğu öldükten ve onu hiçbir şey geri getiremeyecek olduktan sonra bunun ne önemi vardı. Bay Sackville neden en azından gururunu yaşamasına izin vermiyordu?"

Yani Leydi Sheridan tartışmayı erkeklik onuruyla ilgili bir tartışma olarak nitelendirirken yalan söylemiyordu.

Bay Addison uzun borulu musluğu gazojenin üstüne dikkatlice taktı ve tozlar için tüm aparatı salladı-tartarik asit ve Treadles doğru hatırlıyorsa, soda bikarbonatı suyla reaksiyona giriyordu. Gazojenin içindekiler hafifçe tıslayarak fokurdadı. "Bay Sackville o gün ayrıldı. Aralarının açılmasından dolayı kendimi hep kötü hissettim. Aslında aşılmaz bir anlaşmazlık değildi. Ama Bay Sackville bir daha geri dönmedi. Ve sanırım servetini lord hazretlerine bıraktığında son sözü o söyledi."

Treadles'ın kayınpederi bir keresinde, *"Bazen ne kadar çok şey bilersen, o kadar az şey mantıklı gelir,"* demişti. Eğer tam tersi olsaydı, Lord Sheridan Bay Sackville'e bozulan yatırımları için tazminat ödemesi konusunda ısrar etseydi ve Bay Sackville bunu reddetseydi, Sheridanlar kansere dönüşebilecek bir kini bunca yıl içinde tutması daha olasıdır.

Ama neden birileri kendileriyle barışmak isteyen bir adamı öldürmek istesin ki, her ne kadar kesinlikle hatalı olmasa ve kendi kayıplarını yaşamış olsa da?

"Sanırım Lord Sheridan her zaman Bay Sackville'in bir gün geri döneceğini ve sanki o güne kadar hiç olmamış gibi "dedi Bay Addison, gazı yakmak için gazocağını bir kenara bırakarak. suya süzülür. "Bunun gerçekleşmemiş olması ve bundan sonra da gerçekleşmeyecek olması utanç verici."

Treadles uşağa teşekkür etti. Ve sonra, kişisel merakından dolayı, "Şu aletten hoşlandım, gazojenden. Ama hanımım izin vermiyor - çok fazla patladığını ve tek gözlü bir polisle evlenmek istemediğini söylüyor."

Bay Addison kıkırdadı. "Gazojenler boşuna hasıra sarılı gelmiyor. Dikkatli kullanılmazlarsa patlarlar. Bu yüzden gazozu bir uşağa vermek yerine kendim yapıyorum."

Gazojen iki litreden fazla su alabilecek gibi görünmüyordu ve karbonatlaşmanın tamamlanması için hatırı sayılır bir süre beklemesi gerekiyordu. "Küçük bir aile için yeterli olduğunu görebiliyorum, peki ya misafirleriniz olduğunda?"

"Bir tane daha var. Ve karbonatlanmış suyu her zaman kısa bir süre için şişelerde saklayabiliriz. Ama haklısınız, eskiden olsa bunlar yeterli olmazdı. Eskiden evimiz misafirlerle doluyken gaz bidonlarla gelirdi ama yine de bidonların da tehlikeleri var. Basınç altındaki her gazın tehlikesi vardır."

"Çok doğru." Treadles gazojene tekrar baktı, hâlâ cazip geliyordu. Belki de o cam küreleri daha da güçlendirmenin bir yolunu bulabilirse Alice yumuşayabilirdi. "Ve son bir sorunun sakıncası yoksa, Mr. Addison, Bay Sackville'e neden zarar verilmek istendiğine dair bir teorin var mı?"

Uşak başını salladı. "Onu son gördüğümüzden bu yana onlarca yıl geçti. Aradan geçen yıllar içinde her türlü kötü karakterle tanışmış olabilir. Size söyleyebileceğim tek şey, ölümünün bu evdeki hiç kimseyle bir ilgisi olmadığıdır."

Lord Ingram'ın karanlık odasının kapısı çalındı. "Lordum," dedi bir uşak, "Bay Shrewsbury sizi görmek istiyor. Onun evinde misiniz?"

Şu kık. "Ona burayı gösterebilirsin."

Shrewsbury hızla içeri girip kapıyı arkasından kapatacak kadar bilgi sahibiydi. "Oh, güzel. Burası beklediğim kadar kötü kokmuyor."

Lord Ingram soğukkanlılıkla, "Burası havalandırılıyor," dedi, odanın enine gerilmiş bir kordona başka bir fotoğraf iştiririrken. "Sizin için ne yapabilirim Bay Shrewsbury?"

"Ah... Bayan Holmes'tan haber almış olamazsınız, değil mi lordum? Söylentiler her geçen gün daha da artıyor ve onun için gerçekten endişelenmeye başlıyorum."

"Daha yeni mi başlıyorsun?"

"Şimdiye kadar bana gelir sanıyordum."

"Şu aptal kadın. Senden yardım istememek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Küçük, kırmızı camlı ampulün kızıl parıltısı içinde Shrewsbury'nin kızarıp kızarmadığını söylemek imkânsızdı. Ama topuklarının yerdeki sürtünme sesi duyulabiliyordu.

Boğazını temizledi. "Ayrıca metresim olmak istemeyebileceğini de görmeye başlıyorum. Ondan haber alırsanız, lütfen ona yardım teklif ettiğimi söyler misiniz, açık ve basit, neye ihtiyacı varsa, ve hayır koşullara bağlı. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum-bekle, o kim?"

Lord Ingram, Shrewsbury'nin bakışlarının yönünü takip etti. Parmak izleri iyi çıkmıştı. Loş, kırmızımsı ışığa rağmen Stephen Marbleton'ın Yüz hatları rahatlamıştı. "Bilmiyorum, başka birinin negatiflerini banyo ediyorum. Bu adamı daha önce gördünüz mü?"

"O adam mı? Hayır, adamı hiç görmedim. Ama kadın tanıdık geliyor - her ne kadar hiç tanışmamış olsak da."

Lord Ingram, Frances Marbleton'ın deniz kıyısında çekilmiş bir fotoğrafının iğnesini açtı ve daha yakından bakabilmesi için Shrewsbury'ye uzattı. "Yaz boyunca gezintiye mi çıktınız? Belki de onun yanından geçtiniz. alan."

"Hayır, bu yaz Devon'ın yakınına bile gitmedim."

Lord Ingram'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dikkatli bir şekilde nefesini verdi, böylece bir nebze olsun tarafsız bir şekilde konuşmaya devam edebilecekti. "Devon bu mu?"

"Britanya'nın başka yerlerinde de çakıl taşlı plajlar olmalı ama burası Westward Ho'dakine çok benziyor! Ne isim ama, ünlem işareti konmuş. Üniversitedeyken arkadaşarımla birkaç kez gitmiştik. Bu civarda bir yerde eviniz var, değil mi?"

"Evim Hangman Kayalıkları'na yakın. Westward Ho'ya hiç gitmedim!"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Çok fazla turist var, yani buranın var olmasının tek sebebi de bu."

Lord Ingram aniden acele etmeye başladı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay Shrewsbury?"

"Umm, hayır."

"Bu durumda, lütfen beni mazur görün. Acil bir randevum var."

Müfettiş Treadles kendisiyle gurur duymuyordu ama bir noktada merakına yenik düştü ve Yukarı Baker Sokağı 18 numarayı soymaya karar verdi.

Henüz çok geç değildi. Ama arkasındaki sokakta durduğu yerden 18 numaralı ev tamamen karanlıktı, perdelerin arkasından tek bir ışık kırıntısı bile gelmiyordu. Bina bloğunun etrafını iki kez dolaşmıştı bile. Şimdi arka kapının gölgelerine doğru kaydı ve hızla kilidi açtı.

Zemin kat sessizdi, kapıcının odası döşeliydi ama içinde kimse yoktu. O yukarı çıkarken merdivenler gıcırdamadı, merdiven sahanlığı inlemedi.

Salonun kapısı onun dokunuşuyla sessizce açıldığında şaşırmadı - bu binada büyük olasılıkla kimse yaşamıyorken neden kilitli olsun ki? Yine de parmak uçlarında yatak odasına doğru ilerlerken kalbi biraz çarptı.

Perdeyi çekti. Sokak lambasının ışığı içeriye doldu ve mükemmel bir şekilde yapılmış ve tamamen boş bir yatağı aydınlattı. Perdeyi kapattı ve bir kibrit çaktı. Hayır, sürekli yatalak bir adamın ihtiyaç duyacağı başka bir şey yoktu.

B'nin altında bir lazımlık bile var mıydı?

Ağır sakallı bir adam yatağın altından ona baktı ve Treadles'ı ayak bileklerinden tutup çekti. Treadles sertçe yere düştü. Adam dışarı fırlayıp koşmaya başladı ve Treadles'ın ellerinden birinin üzerine basarak acı içinde bağırmasına neden oldu.

Neyse ki hiçbir şey kırılmamıştı. Ancak Treadles merdivenlerden inip arka kapıdan çıktığında adam ortadan kaybolmuştu.

"Sakın ses çıkarma."

Charlotte'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama sesin Lord Ingram'a ait olduğunu anladı. "Burada ne arıyorsun? Sonunda seni yatak odamda ağırladığım için çok mutlu olmam gerektiği şakasını da yapma."

Odasından çıkalı sadece birkaç dakika olmuştu, yatmaya hazırlanıyordu. Döndüğünde bulmayı umduğu son şey oydu. "Ne kadar sevinmiş olman gerektiği konusunda neden şaka yapayım-"

"Sağ pantolonunuzun paçasının diz kısmına yakın bir yerde yırtık var. Ayakkabılarınızın kenarlarına ot ve yaprak parçaları yapışmış. Ve ne-" Büyütecini kaptı ve ceketini inceledi ve sonra diz çöküp pantolonunun yünü de aynı titizlikle inceledi.

"Bana hep sapkın eğilimleriniz olduğunu söylediniz," diye mırıldandı.

"Sana hiç böyle bir şey söylemedim. Ve sana olan tüm saygımı kaybettim,

Önünüzde diz çökmemin bile sapkınlık olduğunu düşündüğünüze göre." Bir kalemlikten bir çift pens çıkardı ve manşetinin yanındaki kumaşa gömülmüş olan birkaç küçük, parlak nesneyi çıkarıp bir masanın üzerine bıraktı.

"Görüyorum ki yine Claridge's'e gitmişsiniz." Cam parçaları sıradan kırıklar değil, fotoğraf plakalarının parçalarıydı. "Bir tür boğuşma olmuş, tabaklar etrafa saçılmış. Sonra kaçtınız - sanırım lobide koşarken tanınmamak için servis kapısından çıktınız. Ama takip edildiniz. Bir kapıdan Grosvenor Square Park'a atladınız. Pantolonunuz kapının süsüne mi takıldı? Hayır, öyle olmadı. Ne olmuş olabileceğini anlıyorum. Koşarken arkana baktın ve bir köke takıldın. Ama sonunda peşindekinden kurtuldun ve buraya geldin. Umarım evdeki en küçük çocuk olduğumu ve dizimdeki yaraya nasıl pansuman yapacağımı bilmediğimi biliyorsundur."

"Elbette bunu biliyorum. Bandaj yaptırmaya değil, bu gece neredeyse öleceğim için seninle uyumaya geldim."

Gözlerini kırptırdı - beyni aşırı bir iç ısı dalgası yüzünden eriyor muydu?

Yumuşak bir şekilde güldü.

Gözlerini devirdi. "Çok komik. Yani plakaların çalındığını bildikleri ve seni bekledikleri konusunda beni uyarmaya mı geldin?"

"Roger Shrewsbury daha önce beni aradı. Ben de karanlık odadaydım. Banyo ettiğim fotoğrafları gördü" -Lord Ingram iç cebinden bir tane çıkarıp Charlotte'a uzattı- "ve çakıl taşlı tepenin Westward Ho! yakınlarında olduğunu düşündüğünü söyledi, ki burası Bay Sackville'in evinden hiç de uzak değil."

Müfettiş Treadles'in raporlarından biri, Bay Sackville'in ölümünden bir hafta önce bir fotoğrafçı ve yardımcısının Curry House'a en yakın köyden geçtiğini belirtmiyor muydu? Eğer bu ikisi Stephen ve Frances Marbleton ise, o zaman ...

Charlotte büyütecini ve pensini bir kenara bıraktı. "Artık Bayan Marbleton'un beni görmeye neden geldiğini biliyorum: Sherlock Holmes onun işine karıştı.

Aksi takdirde mükemmel bir şekilde düzenlenmiş planlar. Eğer o mektubu yazmamış olsaydım, Bay Sackville'in ölümüyle ilgili hiçbir inceleme yapılmayacaktı ve kesinlikle onun ölümünü diğer ikisiyle ilişkilendirecek hiçbir şey olmayacaktı."

"Bu üç ölümü birbirine bağlayan, hayattayken birbirlerini tanıyor olmalarından başka hiçbir şey yok."

"Şimdi başka bir şey daha var. Sophia Lonsdale var." "O da öldü."

Charlotte parmağını dudaklarına götürdü. "Tabii değilse."

Müfettiş Treadles, Lord Ingram'ın evinin önündeki sokakta kaç kez volta attığının sayısını unutmuştu. Tam pes edip gitmek üzereydi ki bir fayton lord hazretlerini indirdi, lord hazretleri Treadles'ı aylak aylak dolaşırken bulduğuna hiç şaşırmamış görünüyordu ve hemen onu gezintiye davet etti.

Treadles, Yukarı Baker Sokağı 18 numarada olanları hızlıca anlattı. Kendini, neden bir tanıdığının evine zorla girmeyi seçtiğine dair utanç verici sorulara hazırladı ama Lord Ingram sadece başını salladı. "Bana birkaç dakika izin vererseniz, Müfettiş, bu gece Yukarı Baker Sokağı'nda olanların Bay Sackville'in davasıyla bir ilgisi olduğunu görebilirsiniz."

Sherlock Holmes'un gizemli müşterisiyle ilgili anlattıkları başlangıçta Treadles'ı sadece şaşırtmıştı. Ama Lord Ingram, Frances Marbleton'ın Westward Ho! filminde oynadığının belirlendiği kısma geldiğinde, Treadles olduğu yerde durdu. "Fotoğrafçı ve asistanı, iki genç insan

Beş gün önce köye gelmişler. Bahse girerim doktorların dispanserlerindeki striknini değiştirenler de onlardı."

"Holmes'un ve benim düşünceimiz de bu yönde. Ve Stephen Marbleton, kayıp buldukları fotonegatifleri geri almak için 18 Yukarı Baker Sokağı'na girdi."

"Bu kısım mantıklı. Ama ölümden dirilen Sophia Lonsdale olan ya da olmayan Bayan Marbleton'ın bu davadaki herhangi biriyle ne ilgisi var?"

"Hâlâ öğrenmeye çalışıyoruz. Yarın öğleden sonra saat ikide bizimle buluşur musunuz?"

"Evet, tabii ki."

Lord Ingram kartlarından birini çıkardı ve arkasına bir şeyler karaladı. "Adres bu. O zamana kadar daha fazlasını öğrenmeyi umuyorum."

Treadles sonunda eve ulaştığında karısı çoktan yatmıştı.

"Tekrar hoş geldiniz, Müfettiş," diye mırıldandı adam yanındaki yorganın altına girerken. "Yoğun bir gece miydi?"

Nefes verdi. "Sabah anlatırım."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Alice, bir kolunu ona dolayarak.

"Sanırım öyle."

Kafasında bin bir soru dönüp duruyordu. Birkaç mutlak kesinlik için krallığı!

Ama kesin bir cevaba ulaştı: Sherlock Holmes'un "durumundaki" hiç kimse ister istemez hareket ettirilmemeliydi. Eğer gece yatağında değilse, büyük ihtimalle gündüz de orada değildi.

Treadles, Leydi Shrewsbury'nin ölüm koşullarıyla ilgili bir şeyler biliyordu. Sarhoş bir öfkeyle Leydi Shrewsbury'nin yakında öleceğini söyleyen Bayan Olivia Holmes'u biliyordu. Sherlock Holmes'un sorgu yargıcına yazdığı mektup yürürlüğe girdiğinde, Bayan Olivia Holmes'un bundan en çok yararlanan kişi olduğunu biliyordu. Ayrıca Bayan Olivia Holmes'un küçük bir kız kardeşi olduğunu ve Sherlock Holmes'un başına gelen felaketle aynı gün gözden düştüğünü de biliyordu.

İkiyle ikiye neden daha önce bir araya getiremediğini bilmiyordu. Aklın gitmek istemediği yere aklın gitmemesi dışında.

"Çok sıkı sarılmışsın," diye mırıldandı Alice.

Gözlerini karanlığa dikti. "Sıra dışı bir kadına farklı davranılması gerektiğini mi düşünüyorsun canım?"

"Bu soru da nereden çıktı?" Alice usulca kıkırdadı. "Ve kimden farklı muamele gördünüz? Diğer kadınlardan mı?"

"Evet."

"Peki bu olağanüstü kadına nasıl davranılacak? Ortalamadan biraz daha iyi bir erkek gibi mi?"

"Umarım bundan daha iyidir."

"Sıra dışı olanlara her zaman farklı muamele edilecektir - ne de olsa onlar sıra dışıdır. Merak *ettiğim* şey, o kadar da sıra dışı olmayan bir kadına, o kadar da sıra dışı olmayan bir erkekle aynı muamelenin yapılıp yapılmayacağıdır."

Karısının ses tonundaki bir şey ona doğru dönmesine neden oldu. "Şimdi mi merak ediyorsun yoksa bunu uzun zamandır mı merak ediyorsun?"

Onun hakkında bunu bilmediğini fark etmek, neredeyse panik gibi garip bir duyguya neden oldu.

Bir süre sessiz kaldı. "On yaşındayken babama bir gün Cousins İmalat'ı işletmek istediğimi söyledim. Bunun mümkün olmayacağını söyledi. Babamı severdim, bunu biliyorsun ve o harika bir adamdı. Ama bu konuda eski kafalıydı; Barnaby bu iş için uygun olmasa da oğlunun onun hayatını devam ettirmesini istiyordu.

"Sanırım babamın işin Barnaby'ye kalacağı konusunda başından beri kesin ve net olması bir bakıma yardımcı oldu. Ayrıca aristokrat bağlantılar için bir lordla evlenmemi emretmek yerine bana kendi kocamı seçme özgürlüğü verdi. Ama evet, uzun zamandır neden Katılımcı olmayı çok daha fazla tercih edecekken, aile girişimine seyirci kalmakla yetinmek zorunda kaldım."

"Elimizdekilerle mutlu olduğunuzu sanıyordum." Treadles'ın boğazı aniden kurudu.

"Elbette sahip olduklarımızdan memnunum. Sen hayatım boyunca yanımda olmasını istediğim adamsın. Ama bu, işi yönetme ve büyütme konusunda iyi olamayacağım ve bundan da zevk alamayacağım anlamına gelmiyor."

Neden bana daha önce söylemedin? diye sormak istedi. *Birbirimizi dört yıldır tanıyoruz, üç yıl karı koca olarak.*

Kalbi dalağının ötesinde bir yerdeydi. Hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen kendini küçük ve yalnız hissediyordu.

Hiçbir şey yok.

Kendisinin ve birlikte yaşadıkları hayatın karısı için yeterli olduğu fikri hariç.

Ve bir gün ona istediği her şeyi verebileceğine dair umudu da buraya kadarmış.

Yirmi bir

T Lord Ingram'dan gelen not erkenden, Charlotte daha kahvaltıya oturmadan gelmişti. Ve postayla değil, kuryeyle gönderilmişti.

Müfettiş Treadles'ın Yukarı Baker Sokağı 18 numarayı soyma kararı Sherlock Holmes'un cinsiyeti gibi temel bir şeyi sorgulamadan önce bir süre daha bekleyeceğini düşünmüştü. Ancak diğer davetsiz misafirin varlığı onu duraksatmıştı.

Bayan Marbleton çok titizdi. Sophia Lonsdale de titiz değilse bir şey değildi.

Ama neden? Onun bu işe karışmasının amacı neydi? Keşke Charlotte'un Bayan Avery ve Somersby'ye ulaşma imkânı olsaydı ve Sophia Lonsdale hakkında bildikleri her şeyi onlardan öğrenebilseydi.

Bayan Watson oturup çaydanlığa uzanırken, "Günaydın canım," diye cıvıladı.

Charlotte'a bir düğün çiçeği tarlasını düşündüren günlük bir elbise giymişti: bahar, umut, yenilenme. Sherlock Holmes'un iş ortağı olmak Bayan Watson'ı meşgul ve neşeli yapmıştı. Bu Charlotte'u son derece sevindirmişti.

Zihinsel olarak kendini tokatladı. Potansiyel olarak muazzam bir bilgi kaynağını gözden kaçırmakla ne kadar dikkatsiz davranmıştı. Bayan Watson ona sosyete ile demimonde arasındaki ayrımın gözenekli olduğunu söylemişti. Charlotte'un kim olduğunu biliyordu. Lord Ingram'ın evliliğinin durumunu biliyordu. Charlotte ona Sophia Lonsdale'i neden sormamıştı?

"Biliyor musunuz, Bayan Watson, yakın zamanda benim yaşadığıma benzer bir deneyim yaşamış birini öğrendim, ama bir nesil önce. O benimkinden daha seçkin bir geçmişten geliyordu. Ailesi onu taşraya sürgün etmek yerine tamamen evlatlıktan reddetmiş."

"Lonsdale kızından mı bahsediyorsunuz? Evet, hatırlıyorum. O zamanlar büyük bir skandaldı." Bayan Watson'ın çay fincanı dudaklarına doğru yarı yolda durdu. "Ondan bahsetmeniz ne kadar ilginç."

"Oh?"

"Bilin bakalım onu mahveden adam kimdi?"

Charlotte'un kalbi küt küt atmaya başladı. Bu olabilir miydi? Bayan Watson ona bu davayı çözecek tek bağlantıyı vermek üzere miydi? "Kimdi o?"

Bayan Watson çayından bir yudum aldı. "Lord Sheridan."

Charlotte hayatında ilk kez kendisi için fazla şatafatlı bir misafir odasıyla karşılaştı. Parmaklarını parlak, altın püsküllü mor abajur, kırmızı kadife bir şezlongun arkasını örten kaplan derisi halının kenarını kaldırdı ve bir düzine turuncu ve mavi yastığı test etti. kabarıklık için minderler.

Evet, kesinlikle çok şatafatlı. Ancak yastık minderlerini çıkarırsanız, hepsini değil, sadece beş ya da altısını ...

"Burası Bancroft'un yerlerinden biri mi?" diye sordu Lord Ingram'a. "Doğru."

"Bana doğruyu söyle. Burası daha önce genelev miydi?" diye sordu.

"Hayır, çok sıkıcı bir evdi. Sanırım çok saygındı." Adamın cevabı yüzünde bir gülümsemeyle gelmişti ama yüz ifadesindeki bir şey kıza gülmemeye çalıştığını düşündürmüştü.

"Bancroft'un yordakçılarının dekorda değişiklikler yaptığını mı söylüyorsunuz?" "Minyonlar mı? Bu Bancroft'un kendi eseri."

Charlotte tekrar etrafına bakındı. "Bancroft'un bu kadar abartılı zevkleri olduğunu hiç tahmin etmezdim. O çok renksiz."

"Zavallı adamın yüzüne karşı onun tanıdığınız en sıkıcı insan olduğunu söylediniz."

"Bu bir iltifattı - o tam da imparatorluğun iç işleyişinden sorumlu olmasını istediğiniz yüz­süz bir bürokrat. Ama bu salon bana ikinci bir his veriyor... Durun, Bancroft'un bu salonu hazırladığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Bana kur yaparken *benim* zevklerime hitap edecek bir yer mi?"

"Neredeyse başarıyordu, değil mi? Ona minderlerin yarısını kaldırırsa kendini evinde gibi hissedeceğini söyledim."

Charlotte homurdandı, onu çok iyi tanıyordu.

"Ayrıca, olasılıkları kendi lehine çevirmek için size evi göstermeden evlenme teklif etmemesini söyledim. Tabii ki bu tavsiyemi dikkate almadı." Ona şöyle bir baktı. "Bu bir aile özelliği."

Charlotte'un paralı asker Leydi Ingram'la evlenmemesi yönündeki tavsiyesini reddetmesine üstü kapalı bir gönderme mi yapıyordu?

"Reddedilen taliplerin arasına katıldığına neredeyse üzüleceğim," diye devam etti, sanki sonunda ne dediğini duymuş ve konuyu değiştirmesi gerekiyormuş gibi. "İkinizin sonsuza dek bir arada olması çok güzel bir manzara olurdu."

"Her zaman söylerim, aldığım tüm teklifler arasında Bancroft'unki favorimdi."

Bancroft yüzünden değil, davasının kardeşi üzerindeki etkisi yüzünden. Aralarındaki o ilk kaynayan sessizliği, kesintisiz sessizliği dinlerken ve onun yüksek sesle söylemediği her şeyi duyarken kalbindeki o sürekli genişleyen zevk ve acı dalgalarını asla unutmuyacaktı.

Bazen böyle bir sessizlik tiyatro perdelerinin ihtişamıyla iniyor, bazen de sabah sisi gibi üzerlerine çöküyordu. Bu Hatıralarından sıyrılıp kendini başka bir hatıranın içinde buldu: Adam yine onu izliyordu, kadının yüzü kırmızı kadife şezlonga dönüktü ve parmakları minderlerin üzerindeki düğmeyle oynuyordu.

Kapı zili çaldı ve sessizliği bozdu.

Charlotte şezlonga oturdu. Zayıf görümlü Müfettiş Treadles'la selamlaştılar. Lord Ingram polis memurundan Charlotte'a bir gece önce Yukarı Baker Sokağı 18 numarada neler olduğunu anlatmasını istedi, Charlotte da kaşlarını yarı kaldırarak dinledi.

Müfettiş Treadles'ta yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sherlock Holmes diye birinin olmadığını fark ettiği açıktı. Charlotte Holmes'un adının karıştığı skandalı bildiği ve bunu onaylamadığı da açıktı. Buna bağlı olarak, şu ana kadar Sherlock Holmes'u tanımayan Lord Ingram'ı da biraz daha az onaylıyor olmalıydı.

Kusursuz bir adam olduğunu düşünmüştü.

Ancak bu nedenlerin hiçbiri, tek başına ya da birlikte, onun umutsuzluğunu açıklayamazdı.

Harika, sevgili eşin mi?

Lord Ingram arkadaşına tarafsız bir ifadeyle baktı - son yıllarda, özellikle de karısından uzaklaştığından beri çok daha donuklaşmıştı.

Müfettiş Treadles önceki akşamki olayları anlatmayı bitirdiğinde Lord Ingram, Marbleton'lardan çaldığı negatiflerden yaptığı bir yığın baskıyı çıkardı.

"Baker Sokağı'nda gördüğünüz adam bu mu?" diye sordu Müfettiş Treadles'a Stephen Marbleton'ın bir resmini göstererek.

"Hayır, adamın sakalı vardı."

Lord Ingram başka bir fotoğraf uzattı, aynı genç adam, aynı kıyafetleri giymiş ve aynı yerde aynı pozla duruyordu, sadece şimdi gür bir sakalı vardı.

Bu Müfettiş Treadles'ın dikkatini çekti. Fotoğrafı çok daha büyük bir dikkatle inceledi. "Bu tür manipölasyonları duymuştum. fotoğraflara yapılmış, ama kendi gözlerimle hiç görmedim."

"Kardeşim Bancroft'un kafasında boynuzlarla çekilmiş fotoğraflarını dağıttım. Bugüne kadar onun en sevdiği kardeşi olarak kaldım," dedi Lord Ingram sert bir şekilde. "Ama anladığım kadarıyla gördüğünüz adam hâlâ o değil."

"Hayır, sanmıyorum."

"Bu mu?" Lord Ingram sakallı genç bir adamın başka bir fotoğrafını uzattı.

Charlotte'un gözleri büyüdü. Bu adam salon takımı giymişti ve sakalıyla rahat bir poz vermişti ama yüz hatları Frances Marbleton'inkilere benziyordu.

"Evet, o," dedi Treadles.

"Bu sabah kiliseden önce Bay Shrewsbury ile konuştum," dedi Lord Ingram. "Bu aynı zamanda annesinin ölmeden önceki gece açıklanamaz bir şekilde bindiği faytonu kullandığına inandığı kişi."

Müfettiş Treadles fotoğrafları teker teker tekrar inceledi. "Ben Birisi bu resimleri köylülere göstereyim. Sebeplerinin ne olabileceğini biliyor musunuz?"

"Bu sabah Bayan Watson'la konuştum," dedi Charlotte, "ve Sophia Lonsdale'i mahveden aşkın Lord Sheridan'dan başkası olmadığını öğrendim."

Lord Ingram kaşlarını çatı. "Ondan yirmi beş yaş daha büyük olmalı."

"Kızının en yakın arkadaşlarından biriydi. Bayan Watson'ın anladığı kadarıyla kederleri onları yakınlaştırmış ve bir gün karşılıklı teselli çok ileri gitmiş," diye açıkladı Charlotte. "Ama biraz daha farklı bir senaryo düşünelim. Ya onu mahveden adam Bay Sackville olsaydı?"

onun yerine? Eğer Lord Sheridan kardeşinin suçunu üstlendiyse, bu daha sonraki yabancılaşmalarını açıklayabilir.

"Bayan Watson'dan öğrendiğim bir şey daha var: Leydi Shrewsbury, Sophia Lonsdale'in patavatsızlığını yayınlayan kişiymiş. Ve eğer Lord Ingram Leydi Avery ya da Leydi Somersby'yi ele geçirirse, Leydi Amelia Drummond ile Sophia Lonsdale arasında bir bağlantı olduğunu ortaya çıkarabilir.

Sophia Lonsdale de."

Bu senaryoda, Sophia Lonsdale'in aklındaki soğukkanlı cinayetleri işlemek için bolca sebebi vardır.

kurbanların yıllar önce ona karşı işledikleri suçlar için. Öyle bir düşünüş yaşamıştı ki, onlarca yıl sonra bile ellerinin rengi değişmemişti.

Lord Ingram çenesini başparmağı ile işaret parmağı arasındaki boşluğa yerleştirdi. "Bu mükemmel bir açıklama olabilirdi. Neden daha ikna olmuş görünmüyorsun?"

"Çünkü Leydi Sheridan'ın günümüze olan ilgisini anlamıyorum. O yolculukta ne yapmaya çalıştığını hâlâ tam olarak çözemediğimizi düşünüyorum-"

Sessizliğe gömüldü. Müfettiş Treadles'in raporlarından öğrendiği bir şey vardı - Sherlock Holmes'un ilk ziyareti sırasında okuması için verdiği raporlar. Neydi o?

Avuç içi kadife koltuğun püsküllü yüzeyine çarptı. "Müfettiş, Dr. Harris dışarıda olduğu için yan köyden çağrılan Dr. Birch'le görüştüğünüzde, morfine ihtiyacı olan yaşlı bir yolcuyla ilgilenmek üzere köy hanına gittiği için köpek arabasını çoktan hazırladığını söylemişti.

"Leydi Sheridan'ın resmini son Bath gazetelerinde, yeni YWCA merkezinin açılışında bulabileceğinize inanıyorum. Ve inanıyorum ki onun resmini hem Dr. Birch'e hem de hancıya gösterirseniz, söz konusu yaşlı yolcunun o olduğunu teyit edeceklerdir."

Çavuş MacDonald aynı gün öğleden sonra Devon'a gönderildi. Ertesi gün kuşluk vakti, raporları geri gönderiyordu. Genç Marbletonlar gerçekten de gezgin fotoğrafçı ve onun köyden gelen bir asistan. Müfettiş Treadles, Claridge's'e bir çift polis memuru gönderdi, ancak onlar otelden telefon ederek

Marbleton'ların sütlerini çoktan boşalttıklarını ve adres bırakmadıklarını söyledi.

Çeyrek saat içinde Çavuş MacDonald'ın bir sonraki raporu geldi.

Sevgili Müfettiş Treadles,

Dr. Birch ve kız kardeşi Bayan Birch ile konuştum. İkisi de Lady Sheridan, Barton Cross'taki handa kalan yaşlı hasta Bayan Broadbent rolünde. Dr. Birch'ün acilen Curry House'a gitmesi gerektiğinden, Bayan Morfini hana götüren ve Leydi Sheridan'a uygulayan kişi Birch'tü.

Dr. Birch Curry House'dan dönüp Leydi Sheridan'ı çağırdığında, Morfin sayesinde daha iyiydi ama hâlâ büyük bir acı içindeydi. Adam onu daha önce görmesine engel olan şeyi anlatırken, kadın daha da canlandı ve bir dizi soru sordu.

Dr. Birch, yazısında Bay Sackville'in adını kullanıp kullanmadığını hatırlamıyor. Leydi Sheridan'la konuşmuş olabilir. Bayan Birch şunu ekledi: Morfini verdikten sonra Leydi Sheridan ondan kızının çerçeveli bir fotoğrafını almasını istedi. Ve ne zaman Bayan Birch elini içeri uzattığında ilk hissettiği şey bir fotoğraf değil, bir tabancaydı.

Saygılarımla,
MacDonald

Müfettiş Treadles Sheridan'ların evine vardığında, Bay Addison onu misafir odasına değil, Leydi Sheridan'ın yatak odasına götürdü.

"Doktor az önce geldi. Fazla ömrü kalmadı," dedi uşak, Treadles'ın birkaç gün öncesinden hatırladığından çok daha az dinç görünüyordu.

"Lütfen kısa kesin, Müfettiş."

Leydi Sheridan yarı uzanmış bir şekilde yatıyordu, sırtının arkasında yastıklardan bir tepe vardı.

Gri saçları dökülmüş, yanakları ağarmış, gözleri derin bir şekilde çökmüştü. Treadles'ın girişinde, kendisine kaşık kaşık et suyu veren beyaz şapkalı bir hemşireye gitmesini işaret etti.

"Korkarım pek çok soruya cevap veremeyeceğim, Müfettiş," dedi yavaşça. "Biraz afyon içtim."

"O halde hızlı olacağım, hanımefendi. Bay Sackville'in öldüğü sırada Curry House'a en yakın köyde bulunmanızı nasıl açıklıyorsunuz?"

"Tesadüf. Her an ölebilirim. Eski günlerin hatırına, kayınbiraderimi son bir kez daha görmek istedim."

"Neden bunu tek başınıza yapmayı seçtiniz? Neden Lord Sheridan'ı da getirmediğiniz?"

Burnundan acı bir sesle homurdandı. "Ölmek üzere değil."

"Eğer gerçekten de tek amacınız sosyal bir çağrı yapmaksa, neden bu kadar basit ve anlaşılabilir bir konuda yalan söylediniz?"

"Eğer yapmasaydım, Lord Sheridan bilirdi, değil mi?" Göz kapakları düştü. Treadles'a tekrar baktığında, bu basit hareket insanüstü bir çaba gerektirir. "Bana neden kardeşinden gururla uzaklaşmasını baltalamam gerektiğini soracaktı ve bu tür saçmalıklarla uğraşacak kadar zamanım kalmamıştı."

"Peki yolculukta yanınızda taşıdığınız tabanca?"

Bu kez gözlerini kapattı, dudaklarında garip bir gülümseme vardı. "Bir hanımefendi tek başına seyahat ederken dikkatli olmalıdır."

Treadles çavuşluğa terfi ettikten kısa bir süre sonra Barrow-in-Furness'e annesini ziyarete gitmişti. Annesinin sağlığı yerindeydi ama ona veda ederken içinde bir önsezi vardı. Annesinin onu son gördüğünde. Sadece birkaç hafta sonra ani ve şiddetli bir ateş sonucu ölmüştü. Kayınpederinin son nefesini vermesinden önceki saatlerde, Alice başta olmak üzere herkes onun tamamen iyileşeceğine ikna olmuştu. Ama Treadles da aynı önseziye sahipti. Bay Cousin o gece ölmüştü.

Leydi Sheridan'a başka soru sorulmayacaktı; son toplantıları sona ermişti.

Eğildi. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Güle güle."

Müfettiş Treadles Scotland Yard'a döndüğünde Hodges'ın yazılı ifadesini masasında buldu. Treadles kâğıt parçasını karıştırdı. El yazısındaki bir şey dikkatini çekti; garip bir şekilde çarpık g'ler, ezilmiş o'lar ve gereğinden fazla iddialı olan majüskül a'lar.

Bu el yazısını daha önce nerede görmüştü?

Sonra Hodges'un gerçekte ne yazdığına baktı. Camberwell'de bir handa kalıyordu; burası *Londra*'daydı ve tatil için gittiği varsayılan Wight Adası'ndan çok uzaktaydı.

Ama Bay Sackville'in en az yedi yıl boyunca ayda iki kez ziyaret ettiği Lambeth'e çok yakındı.

Treadles ayağa fırladı ve resmi yazışmalarını sakladığı dosya kutusunu açtı. Evet, aldığı iki mektup vardı.

Lambeth'teki kötü şöhretli ev hakkında. Tamamen aynı el yazısı. İlk mektup oldukça belirsizdi. İki ay önce eline geçen ikinci mektup ise öfke ve ıstırap doluydu, adeta boşluğa haykırıyor, saf ahlaksızlıktan, en masum ve çaresizlerin sömürülmesinden vs. söz ediyordu.

Lambeth'e, mektupta adı geçen sokağa koştu ve orada durdu. On iki kişilik bir aileye yetecek büyüklükte olması gereken bir yapının iskelet kalıntılarının önünde. Orada birkaç dakikadan fazla kalmamıştı ki, yandaki eve alışılmadık sayıda adamın aceleyle girip çıktığını fark etti.

Holmes'un "talihsizliğinin" yaşandığı gece Alice, Treadles'in masasının kenarında oturup akşam gazetelerini karıştırırken, *evden gelen haberlerin pek de iyi olmadığını* söylemişti. *İrlanda'nın başarısızlığı üzerine yapılan suçlamalar*

Home Rule tasarısı. Polis Lambeth'te bir binayı kül eden ve iki kişinin ölümüne neden olan yangının şüphelilerini aramaya devam ediyor.

Peki ona ne demişti? *Lambeth'teki o binayı biliyorum. Scotland Yard'daki her bir müfettiş bu konuda mektuplar aldı ve bu bir polis cehennemi bile değil, bir bahisçinin cehennemi. Birini kapatırsın, iki sokak ötede tekrar açılır.*

Komşu ev bahisçinin yeriye ve içeri girip çıkan adamlar bahisleri toplayan ve kazançları hesaplayan koşuculardı.

O halde yakılıp yıkılan evde işlenen ahlaksızlıklar nelerdi? Ne tür ahlaksızlıklar Hodges gibi hayatın kötü yanlarını görmüş bir adamı kuduz bir haçlıya dönüştürür?

Treadles, Hodges'in tutuklanıp Londra'ya getirilmesini emretti. Çavuş MacDonald uşağı o akşam geç saatlerde Treadles'a teslim etti.

Bu sefer Hodges o kadar da şık görünmüyordu. Tutuklanmanın ve Kraliyet'in gücü altına girmenin bir erkeğin neşesini yok eden bir yanı vardı. Bu kırılma durumuna boş ve steril bir sorgu odasının duvarları.

"Bay Hodges, Bay Sackville'i zehirleyen sizdiniz. Ziyaret ettiği Lambeth'teki o evde olup bitenlere öfkelenediniz. Ona arsenik verdiniz, Londra'ya yaptığı seyahatlerin zamanlamasına denk getirdiniz, böylece acı çekecek ve yapmak istediği şeyi başaramayacaktı."

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız."

Neşenin yokluğu meydan okumanın yokluğu anlamına gelmiyordu.

"Hayır, ama burada yazılarınızdan bir örnek var ve her müfettiş Scotland Yard sizden mektuplar aldı.

tahammül edilemez eylemler devam etti. Ve sonra ev gizemli bir şekilde dumanlar içinde kaldı ve iki kişinin ölümüne neden oldu. Bu sizi kundaklama ve cinayetle suçlamak için yeterli bir sebep, Bay Hodges."

Scotland Yard'ın elinde kesinlikle başka bir şüpheli yoktu. Soruşturma haftalardır devam ediyordu ve sorumlu memur hala emin olamıyordu.

Kül ve moloz yığınının dönüşmeden önce içinde kaç kişinin yaşadığı ya da ne için kullanıldığı bilinmiyor.

Hodges sıkılmış dişlerinin arasından, "Evi ben yakmadım," diye cevap verdi.

"Bunu kanıtlamakta zorlanacaksınız."

"Devon'daydım."

"Londra'da suç ortaklarınız olabilirdi."

"Ben asla böyle bir şey yapmam. İçeride çocuklar vardı. Küçük çocuklar!"

Hodges'in patlaması odada yankılandı. Elleri yumruk oldu.

Ve sanki Curry House'dan buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese kaldı.

Treadles sanki kaldırılmış, baş aşağı çevrilmiş ve şiddetle sarsılmış gibi hissetti. "Bana o çocuklardan bahset," dedi, sesi tuhaf bir şekilde bedensiz çıkıyordu.

"Bana getirdikleri küçük kız dokuz yaşında bile değildi. En az bir yıldır o evde olduğunu söyledi. Ve bana kendisinden en az üç yaş küçük kız ve erkek çocuklar olduğunu söyledi." Hodges'in boğazı düğümlendi.

"Evet, bir sonraki yolculuğundan önce ona arsenik verdim. Ama onu öldürmek istemedim - ben bir katil değilim. Polisin bir şeyler yapması için biraz zaman kazanmak istedim. Herhangi bir şey."

"Mektuplarınızda yanlış ev numarasını

yazmışsınız." Hodges başını ellerinin arasına aldı.

Yeterince kolay bir hata olmuştu. İki evden sadece birinin dış cephesinde numarası vardı ve tam ortada, iki girişin arasında gibi görünse de numara bahisçiye aitti.

"Klorale geçmeye ne zaman karar verdiniz?" Treadles'ın sesi hâlâ soğukkanlıydı.

Böyle zamanlarda, sanki içinde bir mekanizma kükreyerek canlanıyor ve onu kalın bir uyuşukluk tabakasıyla yalıtıyordu.

"Benim kloral ile hiçbir ilgim yok. O hafta gitmiştim. Londra'daydım. Orayı kapatmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakmaya gittim ama oraya vardığımda çoktan yanmıştı." Hodges elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ve hiç kimse çocuklara ne olduğunu bilmiyordu. Hiç kimse."

Ertesi sabah, Treadles Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya döndü. Kendisini daireye götüren uşağın, geçen gün Lord Ingram ve Bayan Holmes'la en son buluştuğu ürkütücü evde ona kapıyı açanla aynı kişi olduğunu fark etti; şüphesiz Bayan Holmes'un güvenliğine göz kulak olması için Lord Ingram'dan ödünç almıştı.

Bayan Holmes onu ciddiyetle selamladı. Bir önceki buluşmalarında onun karşısına çıkmak, geniş ve masum görünen gözlerinin içindeki sıkıntının her zerresini fark edeceğini bilmek dayanılmaz bir şeydi. Ama şimdi neredeyse hiç umursamıyordu.

Şimdi uyuşukluk hüküm sürüyordu.

Hodges'un Scotland Yard'da ortaya çıkardığı, normalde bir hanımefendinin duymaması için elinden geleni yapacağı şeyleri anlattı. Kadın kıpırdamadan dinledi, çay dökmek için bile kıpırdamadı ve sonrasında uzun dakikalar boyunca hareketsiz kaldı.

Belli belirsiz, bunun onun için çok fazla olup olmadığını, kadın aklının bu büyüklükte bir haksızlığı parçalanmadan kaldırıp kaldıramayacağını merak etti.

"Becky Birtle'ın dediği gibi," diye mırıldandı. "Geriye dönüp bakınca çok açık.

Bay Sackville onunla sadece küçük ve gelişmemiş olduğu için ilgileniyordu ve onun hala ergenlik öncesi olduğunu düşünüyordu. Kızın çoktan regl olduğu ortaya çıkınca, tüm ilgisini kaybetti."

Sandalyesinden fırladı. "Sheridan'ların kızı. Nasıl öldü?"

Aceleyle ayağa kalktı. "Çavuş MacDonald araştırdı ve ölüm belgesinde yazılanları kopyaladı. Yanımda." Taşıdığı evrak çantasını açtı. "Konjestif kalp yetmezliği, imzalayan

-Dr. Bernard Motley. Ama o Bayan Treadles'ın aile hekimi."

Bayan Holmes elindeki kâğıt parçasını neredeyse yırtıp atacaktı. Kâğıda baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Lord Ingram aracılığıyla bana gönderdiğiniz vakayı hatırlıyor musunuz, Dr. Motley'den başkası tarafından anlatılmayan genç bir kızın tuhaf ölümü?"

"Odasına donmuş karbondioksit kaçıracak kendini öldürdüğüne inandığınız kişi mi?" Bunun konuyla ne alakası var?

"Sheridan'ların evinde hazır karbondioksit kaynağı var mıydı?"

"Sheridan'ların uşağıyla konuştum. Eskiden evlerinde Gazlı su için gaz kutuları."

"O yaptı. Clara Sackville kendini öldürdü." Sesi sert ve amansızdı.

Sözlerindeki ima nihayet uyuşukluk kalkanını delip geçti. "Bay Sackville'in yeğenine bir şey yaptığını mı söylüyorsunuz? Kendi yeğenine, o küçük bir kızken?"

Bayan Holmes yerine döndü, çaydanlığı kaldırdı ve doldurdu, Treadles ellerini mükemmel bir şekilde sabit tutarken koruyucu koza. "Ve Sophia Lonsdale onun en iyi arkadaşlarından biriydi."

Treadles hâlâ şaşkındı. "Bay Sackville'i Clara için mi öldürdü?"

"Bu Leydi Sheridan'ın retikülündeki tabancayı açıklar, değil mi? Bunu kendisi de yapabilirdi ama Sheridan onunla yüzleşmeye fırsat bulamadan ölmüştü."

Kapı çalındı. "Bayan Holmes," dedi uşak, "postayla bir şey geldi. Her şeyi hemen size getirmemi söylemişsiniz."

"Evet, teşekkür ederim Barkley." Zarfı taradı. "Bayan Marbleton -Adım ve adresim, çözmem için ilk şifresini üretmek için kullandığı daktiloda yazıldı. Bakalım bana ne söylemek istiyor? Ben."

Sevgili Bayan Holmes,

İki ay önce, ölüm döşegindeki eski bir dostumu görmek için uzun yıllar sonra ilk kez İngiltere'ye döndüm. Ölmeden önce Yıllar önce aramızdan ayrılan bir başka eski arkadaşının günlüğünü bana verdi. Ölmek üzere olan arkadaşım Clara Sackville'in günlüğünü hiç okumamıştı, çünkü Clara ondan anne ve babası ölene kadar günlüğü açmamasını istemişti. Tanıdığım başka hiç kimse

Arkadaşım gibi sözüne sıkı sıkıya bağlıydı, çünkü uzun zamandır sırlarımı saklıyordu.

Ama hiçbir zaman meraka karşı bu kadar dirençli olmamıştım. Arkadaşımın cenazesinden sonra Clara'nın günlüğünü okudum. Bunu yaparken ağladım, çılgılık attı, öfkeyle bir hokkayı odanın öbür ucuna fırlattı ve bu dünyadaki zalimlik ve adaletsizlik karşısında sarsıldı.

Ve enstest gerçeğe yakın bir şey tahmin edemediğim için kendimden nefret ettim.

Clara amcasını seviyor ve ona güveniyordu. Bu güveni ve sevgiyi istismar etti ve onun doğuştan gelen memnun etme arzusunu çarpıttı. Ben dayanamıyorum

Ne kadar yalnız ve korkmuş olabileceğini bir düşünün. Onu çarpık bir yanını tatmin etmek için kullandığında, onu herkesten ve değer verdiği diğer her şeyden sonsuza dek soyutlamıştı.

Kendi özel cehennemine ne kadar çok inerse, onu o kadar çok sevmeye çalışıyordu. Aşk onun gelecek olan yargıya karşı savunmasıydı. Aşk tek mazeretiydi.

Ama ergenliğe girer girmez, artık ona ihtiyacı kalmamıştı.

Bu onu yok etti: güvene ihanet, onun

Tanrı'nın gözünde iğrenç olanı yaptığını, onu terk etmemiş olsaydı aynı şeyi yapmaya devam edeceğini biliyordu. Aileden biri olduğu gerçeğinden ve başta ailesi olmak üzere herkesin ondan hâlâ

Bu amcaya çok düşkünüm.

Günlüğü yok etmemiş olması bana gerçeğin bir gün bilinmesini istediğini gösteriyor. Ben de buna göre hareket ettim. Seçim Bay Sackville'e bırakılmıştı. Yüzleşmeyi seçebilirdi. ya da bununla yüzleşmemeyi seçebilir.

Ölümlerini onun ölümüyle ilişkilendirdiğiniz kadınlara gelince, evet, gerçekten de bir bağlantı vardı. Leydi Amelia ve Leydi Shrewsbury, Clara ve Bay Sackville ile karşılaştı. Clara, ailesine haber vereceklerinden çok korktuğunu, ancak Amcası bunun gerçekleşmeyeceğine dair ona güvence verdi. Leydi Amelia'nın kocasının Bay Sackville'e korkunç miktarda borcu vardı. Leydi Amelia

Shrewsbury mali sıkıntı içinde değildi, ama sosyal hayatta yükselmeye çalışan bir dalkavuktu.

Leydi Amelia.

Olay, Clara on bir yaşına birkaç ay kala gerçekleşmiş. Bu kadınlar onu tamamen hayal kırıklığına uğrattı. Hiçbir şey yapmadılar.

onu Bay Sackville'in tacizinden korumak için. Onlara da Bay Sackville'e yaptığım gibi aynı seçeneği sundum. Hepsi klorali seçti. Hepsi de korkaktı.

Leydi Sheridan gece öldü. Konunun yakında kamuoyuna açıklanmasını bekliyoruz.

*Saygılarımla
, Bir
hayran*

Not: Sherlock Holmes olarak iyi şanslar.

P.P.S. Çocukların geçici velayetini Bay Sackville'in Londra'da sık sık gittiği ev. Umarım onlar -ya da en azından bazıları- büyür ve iyi olurlar.

P.P.P.S. Leydi Sheridan ve ben tesadüfen karşılaştık. Kadınlara yardım etme iddiasında olan kurumları araştırma alışkanlığım vardır. Uzun zamandır YWCA'nın hamisiydi. Biz Birbirimizle Bethnal Green'deki dernek enstitüsünün dışında tanıştık, Sosyete hanımlarıyla karşılaşmayı beklediğim bir yer değildi.

Tanıma ikimizi de şok etti. Ama neredeyse hemen konuşmaya başladık. Ona verdiğim zarardan dolayı hep pişmanlık duymuşumdur.

onu. Benim hak ettiğimden çok daha ağır bir cezaya çarptırıldığımı düşündüğü için, benden habersiz, kendini savunmasız genç kadınların refahına adanmıştı.

Konuşmamızın bir noktasında Clara'yı anımsamaya başladık. Bana doktorun önerdiği açıklamaya hiçbir zaman inanmadığını, sadece kocasının iyiliği için inanıyormuş gibi yaptığını söyledi. Clara iyi olmaktan çok uzaktı. Leydi Sheridan kızın ruhunu yükseltmek için elinden gelen her şeyi denemiş ve başarısız olduğu için kendini suçlamıştı.

*Kendimle tartıştım ama sonunda ona gerçeği söylemeye karar verdim
-Ve ona suçluların serbest kalmasına izin vermeyeceğime dair güvence
verdim.*

Ama Leydi Sheridan yine de meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti. Ve hayatının sonunda cinayet işlemlerini engelleyen tek şey Sophia Lonsdale'in planının tam olarak uygulanmasıydı.

"Yani üçü de klorali kendileri aldı," diye mırıldandığını duydu Treadles.

"Sophia Lonsdale, Leydi Shrewsbury'nin ölümünden önceki gece bindiğı faytonda olmalı," dedi Bayan Holmes. "Leydi Amelia'nın karşısına bizzat çıkmamış olmasına şaşıyorum."

"Ama Curry House civarında olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Sanırım genç Marbleton'lar bir yabancıнын bu bölgede fark edilmeden dolaşmasının ne kadar zor olduğunu anlattıklarında, o da posta hizmetini tercih etti - paketinin dışarıdan bakıldığında paketlenmiş bir dergi ya da benzeri bir şeye benzemesini sağlamak zor olmasa gerek, böylece hizmetliler bunu önemsemeyeceklerdir. Olabilecek en kötü şey, birinin Bay Sackville'in sapkınlıklarını detaylandıran daktilo edilmiş, imzasız bir mektup bulması olurdu. Ama tabii ki Mr. Sackville her şeyi mahvederdi."

Treadles başını salladı. "Sophia Lonsdale'in sonunda acelesi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Leydi Amelia'nın ölümüyle Bay Lonsdale'in ölümü arasında neredeyse iki hafta geçti.

Ama Bay Sackville ile Leydi Shrewsbury arasında sadece bir gün geçti."

"Sabırsızlanmış olması mümkün. Benim skandalımdan yararlanmak istemiş olması da mümkün." Bayan Holmes hafifçe gülümsedi. "Daha çok Sağlıklı bir kadının oğlu tarafından çok kızdırıldığında uykusunda ölmesi, hiçbir neden yokken ölmesinden daha makuldür."

Treadles'ın cevap olarak ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bayan Holmes'un skandalını anlamamıştı. Böylesine parlak bir zekânın nasıl olup da böylesine aptalca, düpedüz ahlaksızca kararlar alabildiğine anlam veremiyordu.

Çayından bir yudum aldı. "Peki ya uşak, Hodges? Ona ne olacak?"

Onun cinsel zayıflığı konusundan uzaklaştığı için memnundu. "Lord Sheridan'ın gerçeği öğrendiğinde dava açmak isteyeceğini sanmıyorum. Ve eğer reddederse, Scotland Yard'ın bu görevi üstleneceğine inanmak için hiçbir nedenim yok."

Bayan Holmes mektubu katladı ve dikkatle zarfına geri koydu. "İçimden bir ses Clara'nın trajedisini ortaya çıkarırken Sophia'nın Lonsdale, Clara Sackville'in günlüğünü yıllarca elinde tutan ölü arkadaşını intikam planıyla suçlayacak, böylece kendi Haberlerde adı geçmiyor.

"Hiçbir kadın zorlayıcı bir nedeni olmadan kendi ölümünü sahneleme zahmetine girmez. Müfettiş, lütfen onun bu olayla ilgisini kamuoyunun bilgisinden uzak tutar mısınız?"

Treadles bir an düşündükten sonra, "Yapacağım," dedi.

"Bu davadaki cesur yardımlarınız için size minnettarım, Müfettiş."

Treadles başını eğdi ve ayağa kalktı. Karısı hakkında her zaman inandığı şeyin tam olarak doğru olmadığına ortaya çıkması Bayan Holmes'un suçu değildi, ama yine de Sherlock Holmes'la uzun bir süre hiçbir şey yapmamaya hazırdı.

Bayan Holmes onun aklından geçen her düşüncüyü duymuş gibi, güzelce paketlenmiş bir paketi eline tutuşturdu. "Madlenler Bayan Treadles için. Lütfen kendisine en içten selamlarımı iletin."

Yirmi iki

"Y Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu Livia.

British Museum'da Okuma Odası müşterileri için ayrılmış ikram alanında oturuyorlardı. Charlotte Okuma Odası'na haftalık ziyaretine devam ediyordu ve Livia da en sevdiği kız kardeşini ziyaret etmek için kafatası uyuşturan bir bahçe partisinden kaçmıştı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu Charlotte.

İyi görünüyordu, dingin, melek gibi bir hali vardı - birden fazla beyefendi masalarının önünden gereksiz yere geçmiş, göz ucuyla onu incelemişti.

Leydi Shrewsbury ve Leydi Amelia'nın toplum önünde utanç duymamak için intihar ettikleri nihayet ortaya çıktığından beri Livia için de hayat büyük ölçüde iyileşmişti. Elbette Charlotte'un yokluğu her zaman kalbinde bir sızı olarak kaldı ve Livia sezonun bitiminden sonra taşrada geçireceği uzun aylardan korktu. Ama sonunda şüphelerden kurtulmak, artık başının üzerinde asılı duran o kara bulutun altında yaşamamak, tadını çıkarmaya değer bir zevkti.

Ve tabii ki Charlotte'un artık bir geliri vardı - son davasından dört sterlin on şilin kazanmıştı, Livia'nın yüreğini hoplatan bir sevinçle. Charlotte mektuplarından birinde *çok daha tutumlu olduğumu* yazmıştı. Hepimize - *size, bana ve Bernadine'e- yetecek kadar para biriktirmeye kararlıyım.*

Livia parmaklarını peçeteye sildi. "Bence Sherlock Holmes'un bazı vakalarını yayınlamalısınız. Bu hesaplar, hizmetleriniz için gazete ilanlarından çok daha iyi bir tanıtım olacaktır."

Charlotte, Livia'nın tabağına bir yarım sandviç daha koydu. "Ama özel bir danışmana gelen müşterilerim belli bir miktar mahremiyet bekliyor."

"İsimlerini değiştirin, o zaman kimsenin haberi olmaz."

Charlotte başını salladı. "İçinde yer aldığım ve düzgün bir anlatıya sahip olan tek dava Sackville davası. Olayı değiştirsem bile insanlar ne olduğunu zaten biliyor olacaktı. Böyle bir olayı yayınlamak isteyebilecek dergilerden bahsetmiyorum bile. hesaplar, okuyucularının hassasiyetlerini rencide etmekten korktukları için bundan uzak duracaklardır."

Livia yılmadı. "O zaman kurgulayın. Hikâyenin kemiklerini al ve onu yeniden inşa et. Sherlock Holmes, Scotland Yard tarafından bir davaya yardım etmesi için çağrılır.

Şüpheli ölüm. Öldürme yöntemini koruyabilir, ancak klorali başka bir zehirle değiştirebilirsiniz. Ayrıca katilin bir gazete ilanı aracılığıyla size gelmesini de sağlayabilirsiniz, tabii biraz farklı bir şekilde."

"Hoşuma gitti." Charlotte sırtıttı. "Peki bu kişi neyin intikamını alıyor olabilir?"

Kız kardeşinin gözlerindeki parlak ilgiyle Livia'nın aklı birden fikirlerle doldu. "Akla gelebilecek en kolay şey bu olurdu, değil mi?

İnsanlar her zaman birbirlerine korkunç şeyler yapıyor. Aslında, geçen hafta Bay Twain'in bir kitabını okudum ve bir nesil önce Utah'ta gerçekleşen bir katliamdan bahsediyordu. Yerel milisler yüzden fazla kişiyi öldürmüştü.

Kaliforniya'ya giden bir konvoydaki insanlar. Katliamdan sağ kurtulan birinin, katliamın sorumlularının izini sürmesini sağlayabilirsiniz."

"Londra'ya kadar mı?"

"Neden olmasın?" Livia Charlotte'un verdiği yarım sandviçe uzandı ve bir ısırık aldı. Charlotte masadayken her şeyin tadı çok daha güzel oluyordu. "Bugünlerde dünya küçük bir yer. Ayrıca orijinal davanın, yani yurtdışından gelen bir intikamcının ruhuna da uygun olurdu."

"Uygulanabilir bir fikir," dedi Charlotte limonatasından bir yudum alarak.

Livia neredeyse süslendi. Charlotte sahte iltifatlar etmezdi. Eğer fikrin uygulanabilir olduğunu söylüyorsa, o zaman uygulanabilirdi.

"Yapacak mısın o zaman?"

Charlotte başını salladı. "Bu hikâyeyi *sen* yazmalısın, Livia."

"Ben mi?"

"Evet, sen."

"Ama daha önce hiçbir şey yazmadım."

"Bu tam olarak doğru değil."

Charlotte elbette Livia'nın yarı filizlenmiş fikirlerle ve birkaç sayfa sonra dağılan hikâyelerle dolu defterlerini biliyordu.

Livia'nın yüzü kızardı; o defterleri yakmalıydı. Bu çok fazlaydı.

Sadece Charlotte bile olsa, amatörce çabalarının birileri tarafından görülmesi utanç vericiydi.

"Poe'nun 'Morgue Sokağı Cinayetleri'ni okuduğun zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Charlotte. "Başlangıçtaki tüm gerilim ve heyecandan sonra, Bay Poe'nun finalde çılgın bir orangutandan daha iyisini yapamamasına ne kadar öfkelenildiğini hatırlıyor musun? Sonrasında günlerce defterine bir şeyler karalamıştın."

"Evet, ama çılgın bir orangutan kullandığı için onu kınamak, kendim daha iyi bir hikaye bulmaktan çok daha kolay."

Charlotte, Livia'nın limonata bardağını yeniden doldurdu. "Bunu sana hiç söylemedim ama bazı açılışlarınız çok daha iyiydi. Keşke o hikayelere devam etseydiniz."

Livia'nın kalbi küt küt atıyordu. Bir şeyde iyi miydi?

"Her neyse, şu Sherlock Holmes hikâyesini bir dene," dedi Charlotte kararlılıkla, bir tabak pandispanyayı Livia'ya doğru iterken. "Kendini şaşırtacaksın."

Charlotte, Üst Baker Sokağı 18 numaradaki günün son randevusu için British Museum'dan tam zamanında döndü. Saat tam yedi buçukta zil çaldı. Birkaç saniye sonra, neşeli görünümlü genç bir kadın salona girdi.

"Bayan Oxford, nasılsınız?"

"Çok iyi, teşekkür ederim." Bayan Oxford Charlotte'un elini kuvvetle ve geniş bir gülümsemeyle sıktı. "Burada olmaktan memnunum."

Neşesinin yerinde olması Charlotte'u etkilemişti; müşterileri genellikle *bazı* endişe belirtileri gösterirdi. Sherlock Holmes'un sakatlığıyla ilgili olağan pandomim başladı. Bayan Oxford, üzüntüsünü dile getirdikten sonra, evet, Bay Holmes'un bir gösterisini istediğini kesin bir dille belirtti. Holmes'un zihinsel becerisi.

Charlotte ona baktı. Sonra büfeye doğru yürüdü ve iki bardak viski doldurdu. "Sen bir Londralısın, bu bölgede doğdun ve büyüdün. Ama yakın zamanda yurt dışına gitmişsin ve daha yeni dönmüşsün. Paris diyebilirim. Orada turist değildiniz. Herhangi bir göreviniz yoktu. Ailenizle ya da arkadaşlarınızla da yaşamıyordunuz. Bu da beni Sorbonne'da tıp öğrencisi olduğunuz sonucuna götürüyor."

"Müşterisine" bir bardak viski uzattı ve kendi bardağını kaldırdı.
"Evinize hoş geldiniz, Bayan Redmayne."

Bayan Redmayne bir kahkaha patlattı. "Beni ele veren neydi? Aile benzerliği mi? Herkes hep teyzeme benzediğimi söyler."

"İyi bir benzerlik var."

Ancak Charlotte ona baktıkça, Bayan Redmayne başka birine daha çok benzemeye başladı: Lord Ingram'ın babası olan merhum Wycliffe Dükü'ne -ya da en azından resmi babasına.

Charlotte her zaman Bayan Redmayne'in Bayan Redmayne olmadığını düşünmüştü.

Watson'ın yeğeniydi, ama Watson'ın kızıydı; böylesi herkes için daha kolaydı ve kız meşruiyet parıltısıyla dolaşabilirdi. Ayrıca Bayan Redmayne'in babasının hatırı sayılır zenginlikte bir adam olduğunu varsaymıştı -bir ordu doktoru olan John Watson'ın dul eşine bu kadar rahat bir şekilde bakması mümkün olamazdı.

Bununla birlikte, Bayan Catherine'le aralarında bir bağlantı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Watson ve Ashburtons.

Bayan Redmayne neşeyle sohbet etti. Charlotte doğru yanıtları veriyor olması gerektiğini biliyordu, çünkü Bayan Redmayne güldü ve konuşmaya devam etti. Ama Charlotte'un başı döndü.

Çocukların, özellikle de annelerini kaybetmişlerse, babalarının metresiyle yakınlık kurmaları alışılmadık bir durum değildi. J. H. R. Lord Ingram'ın kitabını ithaf ettiği gizemli varlık Joanna Hamish Redmayne'den başkası değildi, diğer adıyla Mrs.

Watson. Çok onaylamadığı biri değildi, ama bir arkadaş ve uzun süredir sırdaşı. Ve Bayan Watson, Charlotte'a postanede tesadüfen rastlamamıştı. O *gönderilmişti*.

Bayan Redmayne durdu ve beklentiyle Charlotte'a baktı. Charlotte kendisine söylenenleri hatırlamak için yoğun bir çaba sarf etti.

"Diseksiyondan hoşlanacağımı yüzde yüz emin olarak söyleyemem ama alışana kadar iki ya da üç kereden fazla bayılmayacağımı düşünmek isterim."

Bayan Redmayne kıkırdadı ve anatomi dersinden başka bir anekdota başladı. Charlotte kendini dikkatini vermeye ve tartışmaya ayak uydurmaya zorladı. Çeyrek saat geçmiş olmalıydı ki Redmayne, "Peki, eve gidelim mi? Teyzem muhteşem bir şişe şampanyanın bizi bekleyeceğine söz verdi."

"Neden önce sen gitmiyorsun? Yarınki ilk müşteriye hazır olmadan önce yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

Charlotte'a uzun sürmeyeceğine dair söz verdirdikten sonra Bayan Redmayne merdivenlerden aşağı süzüldü. Charlotte koltuğuna döndü ve ağır ağır çöktü.

Kapı çalındı. Charlotte başladı. "Kim o?" Lord Ingram içeri girdi.

Charlotte anında ayağa kalktı. "Burada ne işin var?" "Bana yazmışsın."

Onu yakından inceledi, ama biraz da ihtiyatla. Biliyor muydu? Ona bir kez baktı ve şimdi onun ne bildiğini anladı mı? düzenlenmiş?

Adamın yüzünü inceledi ama ne düşündüğünü anlayamadı. "Evet, sana yazdım ama seni görmek istemedim."

Somerset House'a gitmiş, evlilik kayıtlarında Sophia Lonsdale'in kocasının adını bulmuş ve Lord Ingram'a, Sophia Lonsdale'in geride bırakmak için büyük çaba sarf ettiği adam hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuştu.

"Az önce Bancroft ile görüştüm." Sanki kendini belaya hazırlıyormuş gibi abartılı bir sakinlikle konuşuyordu. "Bana söylediği şeyi hemen duymanız gerekiyor."

Lord Bancroft'un söyleyecekleri zerre kadar umurunda değildi. Onun yerine aralarındaki mesafeyi kapattı ve parmağını Lord Bancroft'un göğsüne sapladı. "Bana yalan söyledin. Beni takip ettirdin."

Hemen cevap vermedi, ama ona baktı - ipucu aramak için onu incelemiyor, sadece özelliklerini tek tek ele alıyordu. "Çok şey söyledim gerçeklerden ziyade size uygun gelen şeyler."

Koyu renk gözleri daha da koyulaşıyordu. Bakışları kızın gözlerinden dudaklarına doğru gidip tekrar geri geliyordu. Ona düşündüğünden daha da yakındı: Onlar neredeyse birbirine değiyordu ve aralarında çok az hava molekülü vardı. Adamın tıraş sabununun sandal ağacı kokusunu ve temiz, sıcak teninin kokusunu içine çekti.

"Ve Bayan Watson'ın arkadaşı olana kadar seni takip ettim. Ondan sonra her şey Bayan Marbleton'a kaldı, ya da şöyle diyeyim, Bayan Mo'ya."
_"

Onu öptü.

Bir an hareketsiz durdu. Sonra onu kendine doğru çekti, yüzünü kavradı ve Zeus'un yıldırımlarının yere çarpması gibi bir güçle onu öptü.

Tatlı. Acı. Zevk. Acı. Ve sonra sadece şiddetli, akılsız hisler, sadece ısı ve elektrik.

Öpüşmenin bittiğini fark edene kadar bir süre nefes nefese kaldı, yanağını adamın ceketinin yakasına dayamış, kalbinin hızlı ve güçlü atışını dinliyordu.

Bir adım geri çekildi. İçini çekti - her yüce anın ardından bir de kederli saat gelmeliydi. Her şey değişmiş olsa da hiçbir şeyin değişmediğini anlaması için konuya değinmesine gerek yoktu.

"Umarım Bayan Watson'a kızmazsınız," dedi sessizce. "Tek istediğim size bir miktar para aktarmasıydı. Sizi evinde ağırlaması ve sonra da iş ortağı olarak kabul etmesi, bunlar kendi kararlarıydı."

Bakışlarının yönü: ayaklarının yanındaki zeminde. Ellerinin yerleşimi: odaya girerken çıkardığı eldivenleri kavıyordu. Göğsünün inip kalkması hızlı ve tedirgindi.

Onun kararını bekliyordu.

"Bayan Watson'a kızgın değilim."

Rahatlamadı. Aslında daha da gergin görünüyordu; ikisi de Bayan Watson'a asla kızamayacağını biliyordu.

Peki ya ona, sessizlik içindeki eski ortağına? Gerekli olduğuna inandığında sınırlarını aşmaktan çekinmediği, ancak şimdi uzun zamandır belirlenmiş çizgilerin arkasına çekildiği için kızgın mıydı? Ayrılık mı?

Tekrar iç çekti. "Sophia Lonsdale'in evlendiği öğretmen hakkında bana söyleyeceğin şey neydi?"

Bir an daha ona baktı. "Moriarty mi? Sadece bu ismi duymak Bancroft'u oldukça heyecanlandırdı. O adamı nasıl öğrendiğimi sorup durdu. Ve sonunda Moriarty'yle kişisel bir ilişkim olmadığına ikna olduğunda, beni asla böyle bir ilişkim olmaması konusunda kesin bir dille uyardı."

Charlotte'un kalbi bir an için durdu; Tanrı'ya şükür ki Leydi Somersby'ye mektup yazıp Bayan Somersby'yi teşhis ettirme fikrine hayır demişti. Marbleton.

"Bu da bana şunu hatırlatıyor Holmes," diyerek elini cebine attı ve bir zarf çıkardı. "Bancroft bunu sana vermemi istedi."

Kalbi güm güm atıyordu; ona bir daha asla Holmes demeyeceğinden korkuyordu. "Hmm, bir metrese ihtiyacı yok, değil mi?" diye mırıldandı, sadece görmek için Lord Ingram gözlerini devirdi. Notta şöyle yazıyordu,

Sevgili Bay Holmes,

Danışmanlık hizmetinizi büyük bir ilgiyle izledim ve yarın sabah saat 10'da büyük hassasiyet ve önem taşıyan bir konuyu görüşmek üzere sizi ziyaret etmek istiyorum. Eğer tercih ederseniz Görevi kabul ederseniz, kardeşim Lord Ingram Ashburton ile yakın çalışmanız gerekecek. Umarım yardımınızı temin edebilirim.

*Saygılarımla
, Bancroft
Ashburton*

Lord Bancroft'a güvenin, yem nasıl ayarlanır bilir.

Notu yaktı, çünkü Lord Ingram ona kardeşinden gelen her haberde böyle yapması gerektiğini söylemişti. Sonra Lord Ingram'a, "Lord Bancroft'a sözünü tutması gerektiğini söyle. Ve onu saat onda değil, on birde göreceğimi söyle."

Başını salladı ama ifadesi nazik, neredeyse şefkatliydi. "Hep bu günün gelmesinden korkuyordum. Bancroft'un seni aklından dolayı keşfedeceğinden."

"Aklımı ne zaman keşfettin Ash?" diye sordu düşüncesizce. Adamın bir eli çoktan kapının üzerindeydi. Ona dönüp bakarak şöyle dedi, "En başından beri, Holmes. En başından beri."

Sonbahar 2017'de Berkley'den çıkacak olan Lady Sherlock serisinin bir sonraki heyecan verici kitabını kaçırmayın!

USA Today'in en çok satan yazarı **Sherry Thomas**, iki yıl üst üste RITA Ödülü'nü kazanan ve *Publishers Weekly*, *Kirkus Reviews*, *Library Journal*, *Dear Author* ve *All About Romance* gibi sayısız "Yılın En İyileri" listesinde yer alan, günümüzde yazan en beğenilen tarihi aşk romanı yazarlarından biridir. Romanları arasında *Benim Güzelim Düşman* ve *Londra'nın En Şanslı Kadını. A Study in Scarlet Women*, Lady Sherlock Serisi'nin ilk kitabıdır.

Kocası ve oğullarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır. Sherrythomas.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.